Salla Simukka

Trilogia

Alba ca Zapada

Rosu ca sangele..... 2
Alb ca zapada..... 178
Negru ca abanosul..... 325

SALLA
SIMUKKA
YOUNG
www.virtual-project.eu
Roșu ca sângele
Un thriller pentru adolescenți.
Un succes internațional.
Citește primul volum al trilogiei
Albă-ca-Zăpada!
TREI
FICTION CONNECTION

SALLA SIMUKKA

Roşu ca sângele

Titlul original: *Punainen kuin veri*, 2013

Traducerea:
SIGRID CRĂSNEAN

virtual-project.eu

Editura Trei, 2013

ISBN: 978-973-707-878-0

A fost odată ca niciodată, în mijlocul iernii, când fulgii de nea cădeau precum penele din cer, o regină care stătea şi broda la fereastră, cu un cadru negru ca abanosul. Tot brodând şi privind pe fereastră, regina se înțepă într-un deget cu acul şi trei picături de sânge căzură pe zăpadă. Picăturile roşii arătau interesant pe fundalul alb, iar regina îşi zise:

— Ah, de-aş avea un copil alb ca zăpada, roşu ca sângele şi negru ca abanosul!

28 februarie, duminică

1

Zăpada proaspătă sclipea. De cincisprezece minute, deasupra celei vechi se aşternuse un strat nou, curat şi moale. În urmă cu cincisprezece minute, totul fusese încă posibil. Lumea păruse frumoasă, iar viitorul se întrezărise undeva în faţă mai luminos, mai liniştit şi mai liber. Un viitor pentru care merita să-ţi asumi un mare risc, să mizezi totul pe o singură carte, să te eliberezi dintr-odată.

În urmă cu cincisprezece minute, ninsoarea întinsese uşor un strat subţire de fulgi pe suprafaţa zăpezii celei vechi. Apoi se oprise la fel de brusc precum începuse, iar dintre nori sclipise o rază de soare. O zi atât de frumoasă nu mai fusese toată iarna.

Acum, albul se amesteca tot mai mult cu roşul. Se întindea, câştiga teren, se târa printre cristalele de zăpadă, vopsindu-le în trecere. O parte din roşu ajunsese mai la distanţă, sub formă de pete. Era atât de viu colorat, încât roşul ar fi strigat dacă ar fi avut glas.

Natalia Smirnova se uita cu ochii ei căprui la zăpada pătată de sânge fără să vadă nimic. Nu se gândea la nimic. Nu spera nimic. Nu se temea de nimic.

Cu zece minute înainte, Natalia sperase şi se temuse mai mult ca oricând. Aruncase bancnotele cu mâini tremurânde în poşeta Louis Vuitton originală. Îşi ciulise urechile la cel mai mic zgomot. Încercase să se calmeze şi să-şi spună că nu avea de ce să-şi facă griji. La urma urmei, doar plănuise totul. În acelaşi timp, fusese convinsă că niciun plan nu putea fi complet sigur. Întreaga structură pusă la punct cu grijă timp de luni întregi se putea prăbuşi la cea mai mică atingere.

În valiză avusese paşaportul şi biletul către Moscova. Altceva nu mai voise să ia cu ea. Fratele ei avea să o aştepte la aeroport în Moscova, cu o maşină închiriată. Apoi fratele ei avea să conducă sute de kilometri până la cabană, de a cărei existenţă ştiau numai câţiva. Acolo aveau s-o aştepte mama şi Olga, fetiţa ei de trei ani, pe care n-o mai văzuse de peste

un an. Îşi mai amintea oare de ea? Vor avea timp să se obişnuiască iarăşi una cu cealaltă, cât se vor ascunde în cabană vreo lună sau două. Suficient cât să creadă că e în siguranță. Suficient cât să uite de ea.

Natalia îşi înăbuşise în minte vocea persistentă care-i spunea că n-o vor uita. N-o vor lăsa să dispară. Încerca să se convingă de faptul că nu era atât de importantă, că vor găsi repede pe altcineva în locul ei. Nu vor avea chef să o dezgroape din ascunzişul ei.

Din când în când, mai dispărea câte unul în afacerile astea. Şi, odată cu el, banii. Făcea parte din riscurile meseriei, era ca o pierdere inevitabilă, precum fructele care se strică în magazin şi trebuiesc aruncate la gunoi.

Natalia nu stătuse să numere banii. Îndesase doar cât mai mult în geantă. Unele bancnote erau mototolite, însă nu conta. O hârtie de cinci sute de euro îndoită era la fel de valoroasă precum una netedă. Cu asta putea cumpăra mâncare pentru trei luni, poate chiar patru, dacă era suficient de riguroasă şi chibzuită. Putea cumpăra tăcerea unei persoane pentru suficient de mult timp. Cinci sute de euro reprezentau, pentru mulți, prețul unui secret.

Natalia Smirnova, douăzeci de ani, zăcea întinsă pe burtă, cu obrazul rece pe zăpadă. Nu simțea arsura zăpezii pe piele. Nu simțea gerul de minus douăzeci şi cinci de grade înțepenindu-i urechile dezgolite.

Maa vieras on ja kylmä kevät sen
Natalia, sua paleltaa[1]

Bărbatul îi cântase melodia cu vocea lui aspră. Nataliei nu-i plăcuse cântecul. Natalia din cântec era din Ucraina, ea era din Rusia. Totuşi, îi plăcuse că bărbatul cântase şi îi netezise părul. Încercase să nu asculte cuvintele. Din fericire, reuşise cu uşurință. Ştia ceva finlandeză, înțelegea mult mai mult decât vorbea, dar după o vreme, încetase să se mai frământe

[1] „Ţara e străină şi primăvara rece/Natalia, ţi-e frig" – fragment din piesa *Natalia* de Agitprop.

şi îşi liniştise gândurile, cuvintele străine se amestecaseră, îşi pierduseră sensul şi deveniseră simple sunete care se revărsau din gura bărbatului şi se loveau zumzăind de gâtul Nataliei.

Acum cinci minute, Natalia se gândise şi la bărbat şi la mâinile lui neîndemânatice. Îi va fi dor bărbatului de ea? Poate puțin. Poate chiar puțin de tot. Nu suficient de mult, totuşi, pentru că bărbatul nu o iubea de fapt. Dacă ar fi iubit-o într-adevăr, s-ar fi ocupat el de Natalia, aşa cum promisese de multe ori. Acum, Natalia era silită să se ocupe singură de asta.

Acum două minute, Natalia închisese geanta. Era plină de bancnote. Curățase repede urmele şi aruncase o privire în oglinda din hol. Păr decolorat, ochi căprui, sprâncene subțiri şi buze roşii strălucitoare. Fusese palidă. Sub ochi, cearcăne, fiindcă stătuse de veghe. Fusese gata de plecare. Simțise pe buze libertatea şi teama – aveau gustul fierului.

Acum două minute, îşi privise reflexia în oglindă, îşi ridicase bărbia. Se va folosi de oportunitatea de a comite frauda.

Natalia auzise cheia învârtindu-se în broască. Înghețase pe loc. Deslușise o pereche de paşi, apoi a doua, apoi a treia. Trioul. Trioul se afla în spatele uşii. Nu mai avea altă scăpare decât să fugă.

Acum un minut, Natalia fugise prin bucătărie către uşa terasei. Se chinuise cu încuietoarea. Mâinile îi tremuraseră atât de tare, încât nu reuşea să deschidă uşa. Apoi, ca prin minune, aceasta se deschisese, iar Natalia alergase prin zăpada de pe terasă până în curte. Cizmele ei de piele se afundau în nămeți, însă ea continuase să meargă înainte, fără a privi înapoi. Nu auzise nimic. Apucase să se gândească pentru o clipă că va scăpa, că va reuşi, va fugi şi va câştiga.

Acum treizeci de secunde, se auzise pocnetul surd al armei prevăzute cu amortizor, iar glonțul pătrunsese prin haina Nataliei Smirnova, prin piele, chiar pe lângă şira spinării, îi perforase organele, iar în cele din urmă, toarta genții Louis Vuitton, pe care o strânsese în brațe. Căzuse înainte, în zăpada curată, neatinsă.

Balta roşie de sub Natalia se întindea tot mai tare. Înghițea zăpada din jurul său. Roşul era încă lacom şi cald, însă se răcea cu fiecare secundă. Nişte paşi lenți, apăsați se apropiau de Natalia Smirnova, care zăcea pe jos. Ea nu-i mai auzea.

29 februarie,
luni
dimineaţa devreme

2

Cei trei se înghesuiră la uşă. Fiecare voia să intre primul.

— Hei, faceți loc, să pot băga cheia asta în gaură.

— Tu nu poți niciodată să bagi ceva într-o gaură.

Râsete, mustrări şoptite, mai multe râsete.

— Ia stați. Aşa se face. Aici vine cheia. Şi întorci încet. Foarte încet. Uau. E destul de greu de conceput. Deci, puteți pricepe că o singură răsucire a cheii poate deschide încuietoarea? Că sistemul ăsta a fost inventat cândva de cineva? Dacă mă-ntrebi pe mine, asta e a treisprezecea minune a lumii.

— Tacă-ți fleanca odată şi deschide uşa.

Cei trei împinseră uşa şi se înghesuiră înăuntru. Unul dintre ei aproape căzu. Altul începu să scoată nişte țipete ascuțite şi râse când îşi auzi ecoul răsunând în spațiul gol. Al treilea făcu un efort de memorie şi tastă codul alarmei pentru hoți.

— Unu... şapte... trei... doi. Dumnezeule, e corect! Asta e a paisprezecea minune a lumii. Să poți să opreşti alarma tastând numerele aşa. Dumnezeule! Acum ştiu ce-o să mă fac când cresc mare. O să devin lăcătuş. Aşa-i că asta-i o meserie? Adică, să-ți câştigi pâinea făcând încuietori. Sau dacă nu, mă fac paznic.

Ceilalți nu-l ascultau. Alergau de-a lungul coridoarelor goale, întunecate, strigau şi chicoteau. Al treilea se dusese şi el. Râsetele ricoşau de pereți, apoi se învârteau pe scări în jos.

— Suntem cei mai buni!

Mai buni. Ai buni. I buni. Buni. Uni. Ni. I.

— Şi al dracului de bogați!

Se izbiră unii în alții intenționat şi căzură pe podea. Se rostogoleau şi se hlizeau. Făceau îngeri pe podeaua din piatră. Apoi unul îşi aminti.

— Suntem bogați, dar avem bani murdari.

— Aha. Dirrrty money.

— Trebuie să mergem curând în camera obscură. Doar de-

aia am venit aici.

De şi-ar fi amintit cum trebuie ce se întâmplase mai devreme. Evenimentele erau în ceată, răsăreau doar imagini individuale. Cineva vomitând. Alţii înotând dezbrăcaţi în piscină. O uşă încuiată, uşă care nu ar fi trebuit să fie încuiată. O vază de cristal spartă şi cioburi în care cineva se rănise la picior. Sânge. Muzica urla prea tare. *Oops, I did it again.* Un hit uitat, pe care-l puseseră pe „repeat”. *I played with your heart, got lost în a game.* Cineva plângea neconsolat, scâncea, nu voia ajutor. Podeaua era alunecoasă de la romul vărsat. Duhnea în acelaşi timp înţepător şi dulce.

Amintirile refuzau să se aranjeze într-o ordine logică. Cine adusese sacul de plastic? În ce moment? Cine îl deschisese, îşi băgase mâinile înăuntru şi-şi linsese degetele? Când înţeleseseră?

Trebuia să ia ceva. Repede. Imediat.

— Voi mai aveţi ceva? Am chef să mai trag ceva.

— Eu le am pe-astea.

Trei pastile. Câte una de fiecare. Şi le-au pus sub limbă deodată şi le-au lăsat să se dizolve.

— Ce te loveşte! Oh, yeah. Te loveşte bine.

În camera obscură. Întuneric. Apoi unul aprinse lumina.

— Să fie lumină. Şi se făcu lumină.

Plasa pe masă. Deschisă.

— Pfui, ce pute!

— Banii nu put. Banii miros.

— Îs chiar o groază de bani acolo.

— Şi o să-i împărţim în mod egal.

— Ce tare! Nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Vă iubesc. Iubesc lumea întreagă.

— Acu’ să nu începi cu pupatul. Îmi distragi atenţia şi-ncep să mă excit.

— Doar putem s-o facem aici.

— Ba nu puteţi s-o faceţi aici. Ne apucăm de curăţat acum.

Apă în bazin. Bancnotele în apă. Hârtiile curăţate erau atârnate apoi una câte una la uscat.

— Asta numesc eu spălare de bani. Asta e la propriu

spălare de bani.

29 februarie,
luni

3

— Trezirea! Trezeşte-te acum! Sus! Şi dacă aş fi în locul tău, nu m-aş gândi să mai moțăi!

Zgomotul răsuna în urechile lui Lumikki[2] Andersson. Vocea îi era cunoscută, din nefericire. Era propria ei voce.

Se înregistrase pe telefon ca alarmă, gândindu-se că aşa va sări mult mai repede din patul călduț. Funcționa. Nici măcar nu se gândise să mai moțăie.

Stătea adormită pe marginea patului. Aruncă o privire către calendarul cu Muumi[3] de pe perete. Luni, 29 februarie. An bisect. Cea mai inutilă zi din lume. De ce nu putea măcar să fie zi liberă națională? La urma urmei, doar era în plus. Nu era nevoie să facă nimeni ceva semnificativ şi productiv chiar atunci, nu?

Lumikki îşi luă papucii albaştri de casă şi se târî în chicinetă. Măsură cafeaua şi apa pentru cafetieră. În dimineața aceasta nu se putea trezi de-a binelea fără un espresso tare. Era încă întuneric, mult prea întuneric pentru a fi treaz. Deşi nămeții de zăpadă erau înalți, nu răspândeau prea multă lumină. Întunericul nu urma să se ridice prea curând. Mai ținea în strânsoare țara nordică până departe, în martie.

Ura partea asta a iernii. Zăpadă şi ger. Prea mult din amândouă. Primăvara nu se întrezărea după colț. Iarna continua şi continua, părea să fie nesfârşită, înghețа totul încet şi plictisitor. Acasă înghețai, afară înghețai şi la şcoală înghețai. În mod paradoxal, uneori părea că doar la copcă nu înghețai, însă nu puteai să-ți petreci acolo toate zilele. Lumikki îşi trase puloverul mare şi gri pe ea, apoi turnă cafeaua în cană. Merse să o bea în singura cameră adevărată a garsonierei, care avea luxul celor şaptesprezece metri pătrați. Se cuibări în fotoliul vechi şi încercă să se

[2] Albă-ca-Zăpada.

[3] Personaje create de ilustratoarea şi scriitoarea Tove Jansson, foarte populare în Finlanda.

încălzească. Se simțea curent de la fereastră, deşi o căptuşise în toamnă.

Cafeaua avea gust de cafea. Nici nu spera la altceva. Nu putea suporta toate dulcegăriile şi ciudățeniile gen cafea cu ciocolată, nuci, cardamom şi vanilie. Cafeaua să fie neagră şi tare, treburile treburi, iar apartamentul apartament.

Mama avusese iarăşi un şoc, când o vizitase recent.

— Nu vrei să decorezi deloc pe-aici? Să aranjezi puțin?

Nu voia. Lumikki locuia aici de un an şi jumătate. Nu avea decât o saltea groasă pe jos, un birou, laptopul şi un fotoliu. În primele luni, mama insistase că trebuia să-i cumpere un pat şi o bibliotecă, însă Lumikki îi refuzase oferta de fiecare dată. Cărțile stăteau una peste alta pe podea. Singurul „element de design" era calendarul alb-negru cu Muumi. De ce şi-ar fi bătut capul cu aşa ceva? Garsoniera era doar locul în care stătea pe durata liceului. Nu era o casă în sensul în care s-ar fi gândit să rămână acolo mai multă vreme. După ce termina liceul, Lumikki era liberă să plece oriunde voia, şi nici nu trebuia să-i fie dor de cineva sau de ceva.

Acasă nu era nici în Riihimäki[4], la părinți. Acum se simțea ca un musafir acolo. Obiectele îi aminteau de lucruri pe care dorea mai degrabă să le uite. Totuşi, îi reveneau suficient de des în minte, în vise şi coşmaruri.

Părinții au reacționat contradictoriu la mutarea ei. Uneori părea că erau uşurați. Într-adevăr, atmosfera de acasă fusese adesea tensionată, însă aşa fusese dintotdeauna. Cel puțin de când îşi amintea Lumikki. Nu reuşise niciodată să-şi dea seama de cauza tensiunii, deoarece mama şi tata nu păreau niciodată să se certe şi nu ridicau vocea unul la altul. Când se apropiase vremea mutării, mama şi tata o îmbrățişaseră îndelung, ceea ce era ciudat şi jenant, pentru că nimeni din familie nu se purta astfel.

După ce o îmbrățişase, mama îi luase fața în palme şi o privise neobişnuit de mult şi de intens.

— Nu te avem decât pe tine. Doar pe tine.

Asta tot repetase mama, părând gata să izbucnească în

[4] Oraş din sudul Finlandei, nu departe de Helsinki.

lacrimi în orice clipă. Lumikki începuse să se agite. Când, în final, reuşise să-şi mute lucrurile în Tampere[5] cu ajutorul părinților şi închisese pentru prima dată uşa după ei, avusese impresia că i se ridică o povară de pe umeri, de care nu-şi dăduse seama mai devreme.

— Sigur te vei descurca aici?

Mama era cea care întreba mereu asta. Tatăl era mai practic.

— *Flickan blir snart myndig. Hon måste ju klara sig.*[6]

Iar Lumikki într-adevăr se descurca. Tot mai bine cu fiecare zi.

În oglinda din baie se vedea în dimineața aceasta o fată obosită. Cafeina îşi făcea efectul prea încet. Lumikki se spălă pe față cu apă rece şi îşi prinse părul în coadă. Părinții săi îi trântiseră un nume care nu corespundea realității. Părul nu-i era negru, pielea nu-i era albă ca zăpada şi nici buzele nu-i erau prea roşii. Cu vopsea de păr şi machiaj ar fi putut să facă să semene reflexia din oglindă şi numele, însă nu găsea niciun motiv să se preocupe de asta. Reflexia îi ajungea, iar părerile altora nu o interesau.

Lumikki se gândi trei secunde ce să poarte la şcoală. Apoi decise să păstreze puloverul gri şi îşi trase nişte blugi pe ea. Bocanci, palton negru de lână, fular verde şi mănuşi, căciulă gri. Rucsacul Fjällräven[7] în spate.

Foamea o rodea. În frigider nu o întâmpinase nici măcar lumina. Becul era stricat de vreo două săptămâni, iar ea nu apucase să-l schimbe. Ar trebui să cumpere o chiflă sau două de la cantină. Şi clar, mai multă cafea.

La poarta liceului o întâmpină agitația familiară. Toți se grăbeau şi vorbeau tare. Liceenii artişti, minți strălucite şi deosebit de creative. Lumikki ştia că era inutil de răutăcios gândul acesta, dar în unele dimineți îi venea mai greu să suporte toate hainele acelea colorate, gesturile dramatice, personalitățile şi caracterele deosebite. Totuşi, sub iritarea ei

[5] Al treilea oraş al Finlandei ca populaţie, aflat în partea de sud.

[6] Fata e majoră imediat. Sigur va fi în regulă *(în suedeză în orig.).*

[7] Companie suedeză, cunoscută în ţările nordice.

se ascundea recunoştinţa. Putea să meargă la această şcoală. Nu mai era obligată să stea în Riihimäki. Aplicase la liceul de artă ca să scape de acolo. Părinţii ei ar fi acceptat cu greu mutatul în Tampere în alte circumstanţe, însă un loc la un liceu special era un motiv suficient de bun. În primele luni de liceu, Lumikki se simţise ca-n rai. Sentimentul îşi mai pierduse din intensitate după ce viaţa de liceu intrase în rutină, iar ea începuse să vadă în spatele zâmbetelor şi invidie, ipocrizie, prefăcătorie, îngâmfare şi nesiguranţă.

Totuşi, pe lângă agitaţia din clădire, mai era, din fericire, şi căldură, care-i dezgheţă membrele lui Lumikki. Ştia că imediat vor începe să o înţepe fără milă, până când sângele se punea iarăşi în circulaţie. Trebuia să-şi fi pus două perechi de ciorapi de lână. Lumikki îşi aruncă hainele în cuier şi fugi jos pe scări către cantină.

— De data asta umplută sau nu? o întrebă doamna de la cantină imediat cum o văzu.

— Ambele, mai bine, răspunse ea. Şi o cafea mare.

— Şi nu e nevoie să las loc pentru lapte, râse bucătăreasa şi-i umplu cana până sus.

Lumikki se aşeză la masă şi aşteptă ca mâinile şi picioarele să i se mai dezmorţească. Au, au, au. Nu avea cum să evite furnicăturile acelea. Îşi ţinu mâinile pe cana cu cafea o vreme, apoi muşcă din pâine. Chifla era mare şi bună. Roşia era coaptă, iar ardeiul era crocant. Lumikki era vegetariană pe banii ei. Nu cumpăra niciodată carne din fondurile ei. Plătită de alţii, sigur, mânca. Poate era cam ipocrit, dar practic.

Trei fete se repeziră la masa de lângă ea. Părul blond flutura. Cel scurt şi brunet era ciufulit. Vârfurile roşii erau răsucite pe degete. Împrejur se revărsau Baby Doll de la Yves Saint-Laurent, Fantasy de la Britney Spears şi Miss Dior Chérie.

— Înnebunesc dacă se mai poartă şi-azi de parcă nici n-aş exista. Adică, la petreceri nu-i e ruşine să facă de toate, dar la şcoală de-abia dacă mă salută. Nu prea cred că tipul are deja optişpe ani.

— Şi pe mine mă doare. Cred că nu trebuia să bag ultimele

pahare. Nici nu mai ştiu ce era în ele.

— Hei. Până la urmă, noi n-am făcut decât să bem.

Priviri aparent şocate. Sprâncene ridicate.

— Doar nu vrei să spui că...?

— Ei hai, ar trebui să fii chiar oarbă dacă n-ai văzut ce pupile avea Elisa. Şi era foarte agitată.

— Ea e mereu aşa.

— Acum era şi mai şi.

Aruncară o privire în jur. Trei capete adunate, şuşotind.

Lumikki îşi goli cana şi aruncă un ochi pe ceas. Încă zece minute până începea ora. Se ridică şi luă chifla goală cu ea. Nu mai suporta să asculte bârfele venind dinspre mafia parfumatelor, iar duhoarea era de nesuportat.

Fete obsedate de aspectul fizic, care intenționau să dea la drept sau la economie. Veneau la liceul de artă pentru că media era mare şi pentru că erau „foarte creative".

Mari artişti şi intelectuali şi mai mari, pentru care şcoala era un mod de a ieşi în evidență. Genii în matematică, părând mereu puțin cam pierduți.

Oameni normali şi mediocri, care umpleau holurile, blocau scările, formau cozi lungi la cantină, arătau, vorbeau şi miroseau toți la fel.

Nimeni nu-şi va aminti numele lor peste ani. Nimeni nu şi le amintea nici acum.

Oameni plăcuți şi isteți, da, erau şi din aceia. De altfel, Lumikki nu privea de sus pe nimeni. Ştia că pentru fiecare rolul era o mască, pe care şi-o puneau înainte de ziua de şcoală şi cu ajutorul căreia şi-ar fi găsit mai uşor locul printre sutele de elevi.

Nu critica ea grupurile astea. Totuşi, hotărâse chiar din prima zi că nu va accepta să fie inclusă în vreo categorie, nu se va alătura vreunui grup, lucru pe baza căruia ceilalți să poată face presupuneri despre ea.

Lumikki urmărise găştile şi bisericuțele cu oarecare interes şi amuzament. Rămăsese tot timpul pe margine, în afară. Cu toate acestea, nu era vreo ciudată singuratică, care se strecura pe lângă pereți în hainele ei negre. Îşi aminteau numele ei.

Lumikki Andersson. O finlandezo-suedeză din Riihimäki.

Cea care avea o opinie cântărită despre fiecare lucru.

Cea care lua note maxime şi la fizică, şi la filosofie.

Care jucase rolul Ofeliei atât de bine, încât vreo doi profesori s-au enervat, restul fiind emoționați.

Care nu lua parte la niciun eveniment al şcolii.

Care mânca mereu singură, dar nu părea niciodată singuratică.

Ea era o bucată străină din puzzle, care nu avea locul său, dar putea pe loc să se potrivească în orice poziție.

Ea nu era precum ceilalți. Ea era exact ca ei.

Lumikki se opri în fața uşii care dădea spre camera obscură şi se uită în jur.

Nu se vedea nimeni. Păşi în spațiul intermediar şi închise uşa în urma ei. Se făcu întuneric. Deschise cu obişnuință uşa camerei obscure, fără a orbecăi. Mâna ei mai simțise distanța aceasta şi înainte. Întuneric de nepătruns. Linişte. Pace. Momentul său de dinaintea orelor de curs. Resetare. Încărcare. Ritualul de zi cu zi, de care nu ştia nimeni. Obiceiul era în acelaşi timp o reminiscență a trecutului şi parte din prezent. Ani la rând, Lumikki îşi căutase ascunzători, deoarece se temuse. Găsirea ungherelor secrete şi a adăposturilor sigure fusese o chestiune de supraviețuire. Acum nu mai era vorba despre teamă, ci despre dorința de a-şi găsi propriul loc şi aici, într-un spațiu al tuturor. Camera obscură era refugiul ei, unde putea să se liniştească înainte de a păşi printre vorbele, sunetele, opiniile şi sentimentele celorlalți.

Lumikki stătea rezemată de perete şi privea în întuneric. Îşi golea mintea gând cu gând. Cel mai uşor era să scape de rutină, majoritatea gânduri banale de zi cu zi, legate de următoarea oră de matematică, de mersul la magazin după şcoală, seara poate *body combat*. Acum un gând sâcâitor refuza să-i dispară din minte. Ceva o rodea. Ceva o deranja.

Un iz.

Camera obscură mirosea altfel decât de obicei. Nu identificase mirosul. Făcu un pas înainte. Ceva o atinse uşor pe obraz şi o făcu să sară înapoi. Aprinse lumina roşie.

O hârtie de cinci sute de euro.

Zeci de hârtii de cinci sute de euro care atârnau la uscat în cameră. Erau adevărate? Lumikki atinse cu mâna bancnota cea mai apropiată. Hârtia părea să fie reală, cel puțin.

Ținu bancnota în lumină. Avea filigran, la fel şi imaginea în relief. Firul de siguranță şi hologramа erau şi ele la locul lor. Dacă hârtiile erau false, atunci erau extrem de bine făcute.

Lichidul din bazin era maroniu. Lumikki îl testă cu degetul. Apă.

Se uită la podeaua camerei, pe care se vedeau pete roşii. Se uită la colțul bancnotei, care avea aceeaşi roşeață. În acelaşi moment îşi dădu seama ce era schimbat în camera obscură.

Mirosul de sânge vechi.

4

Lumikki se holba afară pe fereastra clasei la copacii sclipitori şi la micile pietre funerare. Peisajul alb nu o interesa câtuşi de puțin. Era pur şi simplu mai uşor să-şi odihnească ochii astfel, decât pe tabla acoperită de integrale. Deodată, gândurile ei o luară în altă direcție decât cea a matematicii.

Lăsase bancnotele în camera obscură. Ieşise, închisese uşa şi venise la oră. Nu pomenise nimic nimănui. Se putea gândi ce să facă în timpul orei de curs.

În viață, cel mai bine e când te amesteci cât mai puțin.

Acesta era de ani buni motto-ul lui Lumikki. Fără amestecuri, fără încurcături, fără implicare în treburile altora. Când era liniște şi vorbeai doar dacă era într-adevăr o chestiune cu greutate, puteai fi lăsat în pace. Chiar şi acum, voia să uite întreaga poveste. Să uite de bancnotele spălate de sânge. Din păcate, ştia că nu era o opțiune. Hârtiile începuseră deja să o bântuie precum izul lor înțepător. Nu va avea pace până nu va face măcar ceva pentru a desluşi misterul.

Ar trebui cu siguranță să-i spună directorului. Astfel, Lumikki ar putea merge mai departe, ar scăpa de gânduri. Poate că bancnotele aveau legătură cu vreun proiect artistic. Pe de altă parte, în cazul acesta, hârtiile nu ar fi adevărate. Însă de ce atâta efort pentru a face nişte bani falşi? Arătau atât de veritabili, încât, din punctul de vedere al poliției, ar fi fost cu siguranță vorba de falsificare şi deci, de infracțiune.

Sau bancnotele erau adevărate.

Lumikki nu putea găsi nici un singur motiv pentru care cineva s-ar fi decis să spele o sumă atât de mare de bani în camera obscură a unui liceu. Pe deasupra, să-i mai şi lase acolo, cu uşa neîncuiată. Era o nebunie. Mintea ei se chinuia să dea de o explicație logică, însă zadarnic. Închise ochii şi văzu bancnotele atârnând la uscat. Din imagine lipsea ceva esențial, factorul decisiv care i-ar putea dezvălui răspunsul. Lumikki nu era vreun Sherlock Holmes, care, dintr-o singură

privire, ar fi putut construi o poveste bine închegată a şirului de evenimente care avuseseră loc.

Ar trebui să meargă la director. Ar trebui să meargă să ia bancnotele şi să i le arate. Sau poate că n-ar fi bine să le atingă?

Soarele strălucea nemilos printre crengile copacilor, care scânteiau sfidător. Gerul răzbătea până în clasă. Lumikki tremura. Aerul închis te amorțea, gândurile înaintau în ritm greoi. Se decise.

Lumikki se îndrepta către camera obscură. Voia să se asigure că văzuse bine. Toată priveliştea fusese atât de absurdă, poate că îşi imaginase totul. Sau înțelesese greşit. De-ar fi măcar una dintre bancnote adevărată, iar restul false.

Să nu tragi niciodată concluzii pripite. Acesta era al doilea motto al lui Lumikki.

Sau poate că motto sună prea pompos. Era vorba de principii sau de idei care se dovediseră folositoare, uneori chiar salvatoare.

Lumikki tresări când, de după colț, îşi făcu apariția un băiat, Tuukka. Avea 18 ani, era actor în devenire, trimisul Domnului şi fiul directorului. În mod ciudat, profesorii îi tolerau bine aerele de şef, modul arogant de a vorbi şi întârzierile cronice. Şi acum, Tuukka părea să se grăbească. Cu siguranță ar fi îmbrâncit-o cu cotul pe Lumikki dacă ea nu s-ar fi ferit subtil.

Învățase să se dea la o parte, astfel încât celălalt să nu observe că făcuse asta. Mişcarea trebuia efectuată la timp şi pe nesimțite. Trebuia să pară naturală, nu cauzată de cineva. Lumikki trebuise să învețe să se poarte astfel încât să nu pară nici enervantă, nici slugarnică.

Tuukka mergea înainte, aproape alergând. De-abia că o observase pe Lumikki. Totuşi, cel mai bine era să aştepte ca băiatul să dispară din câmpul vizual înainte să pătrundă în camera obscură. Lumikki deschise uşa către spațiul de dinaintea camerei, o închise, deschise următoarea uşă şi aprinse lumina roşie.

Clipi de două ori.

Totul arăta la fel. Bancnotele dispăruseră.

Lumikki înjură în şoaptă. Aşa-i trebuie, dacă nu acționase imediat. Ce va face acum? Să meargă să le spună că văzuse bancnote în camera obscură, dar să nu le poată dovedi? Să aştepte să o întrebe cineva ceva şi să povestească numai atunci? Să uite toată povestea şi să o pună pe baza oboselii de dimineață?

Se rezemă de perete şi închise ochii. Iarăşi o deranja ceva. O deviație, o anomalie. Mintea ei înregistrase ceva, iar acum încerca să-şi dea seama ce era în neregulă. Lumikki deschise ochii şi înțelese.

Rucsacul.

Tuukka nu folosea niciodată rucsac. Avea o geantă de umăr Marimekko[8], neagră, din piele, în care îi încăpeau fix manualele din ziua în curs. Iar dacă nu încăpeau, le lăsa intenţionat acasă. Genţile Marimekko din pânză colorată făceau parte din uniforma de bază a studentelor, însă Lumikki nu mai văzuse versiunea din piele decât la Tuukka. Respecta codul, fiind totuşi un accesoriu distinctiv. Acum însă, Tuukka avea pe umăr un rucsac vechi, gri, destrăмat pe margini şi ros la colţuri. Nu se prea potrivea cu imaginea lui divină în mijlocul muritorilor de rând. În plus, rucsacul era mare, arăta greu.

Lumikki putu să rezolve imediat ecuația aceasta.

Dimineața, în cafeneaua Coffee House din centru se aflau oamenii obişnuiți: mamele cu copii şi mâncare de bebeluşi, studentele, care îşi păgubeau bugetul lunar cu câte un latte în timp ce studiau pentru examene, deşi de fapt visau la viitor, şi vreo doi oameni în costum, cu laptop, pe care, în locul unei prezentări, se vedea Facebook sau Angry Birds. Aparatele de cafea zbârnâiau şi bolboroseau. În aer plutea mirosul de cappuccino şi de alune de pădure. Prăjiturile arătau delicios – aşa şi erau. Sub palton Lumikki simți imediat transpirația.

Se aşează la masa din colț, cu spatele către oamenii din cafenea, răsfoi o revistă şi bău nişte ceai. La masa din

[8] Renumită companie finlandeză de design.

apropiere şedeau Tuukka, Elisa şi Kasper.

După ce Lumikki îşi dăduse seama că bancnotele se aflau în rucsacul lui Tuukka, o luase imediat pe urmele lui. Îşi înşfăcase din cuier paltonul, mănuşile, fularul şi căciula. Fugise din şcoală, se strecurase pe lângă locul de fumat, ajunsese în curtea bisericii şi îl căutase cu privirea pe băiat. Rucsacul gri se legăna pe umărul lui la capătul aleii, în timp ce se îndrepta spre strada Hämeenkatu. Lumikki continuase să alerge, ignorând aerul rece care-i umplea plămânii, alternând apoi fuga şi mersul vioi. Păstrase o distanță corespunzătoare. Vezi, dar să nu fii văzut. Priveşte de la distanță.

Respirația întretăiată i se transforma direct în chiciură pe gene şi pe părul care-i ieşea de sub căciulă. Cu temperaturile astea scăzute, toți oamenii păreau să albească prematur.

Lumikki îl văzuse pe Tuukka intrând în Coffee House. Aşteptase câteva minute, apoi îl urmase. Tuukka era deja absorbit într-o conversație cu Elisa şi Kasper.

Lumikki făcea acum tot posibilul pentru a rămâne nevăzută. Invizibilă. Din fericire, ştia cum să pară altcineva. Se duse imediat la baie, îşi scoase paltonul şi puloverul, îşi desfăcu părul şi îl împleti lejer într-o parte, ceea ce nu făcea niciodată. Nu comandă cafea, ci ceai. Răsfoi o revistă pentru femei, deşi în mod normal s-ar fi uitat peste una sportivă sau peste Image. Stătea într-o poziție diferită, îşi ținea altfel mâinile, îşi înclina capul precum altcineva.

Oamenii îşi imaginau că se recunosc unul pe altul de la distanță după haine sau după păr. La suprafață poate că aşa era, însă în realitate procesul de identificare era mult mai complex, fiind influențat de sute, dacă nu chiar mii de factori. Înălțime, postură, mers, proporțiile corpului şi ale feței, expresii faciale, chiar şi microexpresiile care se schimbau atât de repede, încât nu puteau fi înregistrate conştient. De aceea era greu să te deghizezi în altcineva. Conform unora, chiar imposibil, fără operații estetice şi ani de exercițiu.

Totuşi, nişte schimbări surprinzător de mici în propriul comportament permiteau eliminarea trăsăturilor

caracteristice, când ştiai ce faci. Dacă cineva s-ar fi uitat intenționat către Lumikki, dacă ar fi ştiut că se află în cafenea, atunci ar fi fost desigur identificată. Însă dacă aruncai o privire împrejur, cum fac de obicei oamenii într-un astfel de loc, Lumikki ar fi părut doar vreo fată mai hippy care citeşte poezii şi-şi bea ceaiul de muşeţel. Nu părea să atragă deloc atenția prin prezența ei.

Aşadar, Tuukka, Elisa şi Kasper nu îi dădeau vreo atenție, deşi stăteau chiar lângă ea. În plus, aveau treburi mai arzătoare de rezolvat. Aveau o problemă.

— Ce facem cu ăia? îi întrebă Elisa pe băieți.

Imediat ce intrase în cafenea, Lumikki îşi dăduse seama că Elisa arăta îngrozitor. Pielea fetei era de obicei albă, dar acum părea aproape cenuşie. Avea cearcăne la ochi, machiajul îi era întins sau şters neîndemânatic. Părul vopsit blond îi atârna nespălat. Hainele nu se asortau, ci păreau aruncate pe ea la nimereală. Elisa nu ar fi arătat niciodată astfel la şcoală. Ce minune că îndrăznise să vină la cafenea fără să se aranjeze.

Elisa era una dintre cele mai frumoase fete din şcoală. Se şi purta într-un fel în care să-i facă pe ceilalți să o creadă şi mai frumoasă. Văzând-o astfel, obosită şi speriată, îți dădeai seama că frumusețea era o mască realizată cu grijă, în care cel mai important factor nu era nuanța potrivită de luciu de buze sau machiajul profesional, ci o doză mare de flirt şi de încredere în sine. Zâmbetul Elisei făcea inimile băieților să tresalte, iar palmele să transpire.

Lumikki nu-şi dăduse încă seama de natura relației dintre Elisa şi Tuukka. Se pare că fuseseră împreună la un moment dat, dar acum erau doar prieteni. Prieteni care ocazional petreceau câte-o noapte împreună, în acelaşi pat. Elisa învârtea pe degete mica populație masculină a liceului de artă, iar Tuukka, cel care se învârtea prin cele mai înalte sfere, era, bineînțeles, visul multor fete, dar se părea că tocmai între ei doi se întâmplase să apară ceva. Poate că-şi imaginau că sunt de departe cei mai doriți mascul şi femelă alfa din liceu şi deci nu se coborau la nivelul celorlalți.

— A, ce facem? Sigur că-i păstrăm. Şi ne ținem gura,

spuse Kasper.

Lumikki se întrebă prin ce merite ajunsese Kasper la şcoala de arte. Băiatul părea să fie mai preocupat de chiulit decât de mersul la ore. Pe holuri umbla zvonul că va fi dat afară dacă va mai lipsi mult. Kasper se îmbrăca în negru şi purta bijuterii ţipătoare din aur. Părul îi era dat pe spate cu o cantitate generoasă de gel. În mod clar, se credea un şmecheraş poleit cu aur sau vreun rapper, ale cărui reprezentaţii le stârneau privitorilor mai mult ruşine decât entuziasm. Kasper era un tip ciudat, nu-ţi puteai da seama dacă era un clovn sau un găinar. Lumikki se minuna de mult că Elisa şi Tuukka umblau cu Kasper. Elisa se uită în jur şi îşi coborî vocea.

— Dar nu se poate să-i păstrăm, spuse.

În voce i se simţea panica.

— Şi ce-ai să faci? întrebă Tuukka. Ai să te duci la poliţie?

Kasper pufni. Tatăl Elisei era poliţist. Din cauza asta, se mai făceau glume pe seama ei, uneori nevinovate, alteori maliţioase.

— Nu sunt ai noştri. Au ajuns în mâinile noastre din greşeală. Cu siguranţă cineva are nevoie de ei, şi-atunci am pus-o.

Elisa încercă să-i convingă pe băieţi.

— Ia gândeşte-te. Ce-am putea noi face, de fapt? Cum am putea explica toată întâmplarea fără să ne închidă? Ar fi trebuit să acţionăm chiar din seara aceea, comentă Tuukka.

— Aşa am şi acţionat, rânji Kasper.

— Da. A fost o abordare al naibii de isteaţă, oftă Elisa.

— Atunci părea foarte logică, spuse Tuukka. Dar acum îţi dai seama ce zic? Dacă povestim aşa ceva, trebuie să spunem totul. Iar eu, cel puţin, nu-mi permit una ca asta.

— Nici eu, adăugă Kasper.

Lumikki auzi unghiile Elisei bătând cu degetele nervos pe masă.

— Amintirile mele sunt prea în ceaţă, aşa că nu pot spune nimic sigur. Nu pricep ce s-a întâmplat la faza aia. Ştiu doar că era dezastru la noi acasă dimineaţa. Nu cred că vreţi să auziţi de voma care era peste tot.

— Îmi închipui că ai avut destul de mult de frecat pentru ca tatăl tău să nu-şi dea seama că n-ai învățat cuminte la fizică tot weekendul.

Kasper se lăsă pe spate cu o privire amuzată pe chip.

— Eşti nebun? Azi a fost din fericire fix ziua în care vine menajera. Încă munceşte acolo. I-am promis să-i dublez plata dacă termină treaba de două ori mai repede. Doar de mi-aş aminti totul cum trebuie, atunci aş putea…

— Să ne bagi pe toți în mare, mare belea? Sună al dracului de bine planul tău.

Tonul lui Tuukka devenise dur, amenințător.

Elisa tăcu un moment. La masa de alături, cineva trecu la nivelul următor din Angry Birds şi scoase un sunet satisfăcut.

— OK, spuse Elisa. Atunci păstrăm tăcerea. Pe moment. Să vedem cum merge. Dar eu am un sentiment foarte prost în legătură cu asta.

— Poate că propria parte o să te mai încălzească, sugeră Tuukka.

— Ce? Chiar nu vreau.

— Sigur că vrei. Îi am în trei plase. Zece de căciulă. Suntem toți în aceeaşi oală.

Se auzi un zgomot de fermoar când Tuukka deschise rucsacul sub masă. Lumikki îşi întoarse uşor capul şi văzu cu coada ochiului cum două plase negre opace trecură din rucsacul lui Tuukka în al Elisei şi al lui Kasper.

Elisa îşi lăsă capul în mâini şi oftă cu durere:

— La dracu. Când m-am trezit azi-dimineață, speram să fi fost totul doar un vis urât.

— Şi nu te-a văzut nimeni? îl întrebă Kasper pe Tuukka.

— Nu.

— Şi nici nu a intrat nimeni în camera obscură? se asigură Kasper.

— Şi să-i lase frumos să atârne pe sfoară? Fii sigur.

Râsul lui Tuukka era totuşi cam forțat. Deodată se ridică în picioare şi spuse:

— Gata şedința. Puteți pleca.

— Dar mi-a mai rămas nişte ceai, remarcă Elisa.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş învârti prin oraş cu ăia mai mult decât ar fi necesar, zise Tuukka. Cu toată dragostea, baby.

— Sigur. Tu-ți permiți să vorbeşti, ripostă Elisa, dar totuşi se ridică.

Lumikki aşteptă ca grupul să plece. Apoi încercă să-şi soarbă ceaiul. Drace, ce zeamă chioară. Bea oare cineva aşa ceva de bunăvoie? Trebui să lase restul băuturii prea scumpe în ceaşcă. După ce trecu suficient timp, se îmbrăcă la loc şi ieşi afară, în frigul cumplit. Putea să se gândească în voie în drum spre casă.

5

Pe podul Hämeensilta sufla un vânt rece, usturător, iar Lumikki grăbi pasul. Analiza cele auzite. Banii ajunseseră cumva la Tuukka, Elisa şi Kasper cu o noapte înainte. Cum anume, Lumikki nu ştia. Ai cui erau banii? Ştiau cei trei? Poate că nu. Probabil că nu. Părea că sunt în ceață cu privire la ce se întâmplase în seara aceea.

Banii fuseseră pătați cu sânge, iar celor trei li se năzărise să-i spele în camera obscură a liceului. Asta era cel mai greu de înțeles. Cui i-ar trece prin cap să plece în miez de noapte la şcoală ca să spele bani?

— *Până la urmă, noi n-am făcut decât să bem.*

În mintea lui Lumikki răsunară deodată cuvintele fetelor date cu parfum. Aşadar, se părea că la petrecerea de ieri se amețiseră cu ceva mai mult decât tărie. Sau cel puțin, unii o făcuseră. Poate tocmai Elisa, Tuukka şi Kasper. Asta ar explica de ce ajunseseră la aşa o decizie idioată. Şi ar explica şi de ce nu puteau povesti nimic.

Fata polițistului. Băiatul directorului. Tiparul era atât de clasic, încât pe Lumikki o trecu un fior. O revoltă a copiilor de familie bună? Un joc periculos, nu le mai ajungeau senzațiile tari? Sau pur şi simplu dorința de a se ameți bine de tot?

Oamenii alunecau pe lângă semaforul de la gară. Nisipul antiderapant de pe trotuar nu era suficient în zona aceea, mii de paşi treceau zilnic pe acolo. Lumikki lovi mai tare trotuarul cu ghetele.

Situația se complicase semnificativ. Nu voia să meargă la director. Nici la poliție. Nu voia să se amestece deloc în poveste, chiar dacă cei trei nici nu-i erau prieteni. Erau neimportanți pentru ea. Totuşi, nu dorea să fie în centrul atenției, unde s-ar fi aflat cu siguranță dacă ciripea.

Un pont anonim pentru poliție? Era, desigur, o posibilitate. Ar lua aşa ceva în serios? Probabil doar dacă 30.000 de euro ar fi fost raportați ca furați. Şi dacă nu ar lua-o în serios, nu i-ar mai sta pe cap. Şi-ar fi făcut oricum datoria.

Lumikki se apropia de stadionul Tammela. Simți o schimbare bruscă în interior. Garsoniera nu era acasă, asta era clar, însă începuse oare să îndrăgească acea parte a oraşului? Ideea îi păru amuzantă. Sângerete[9] şi lapte din Piața Tammela. Galeria echipei TPV[10] de pe stadionul Tammela. Vibrațiile oraşului. Atmosfera caselor vechi de lemn din Tammela şi a clădirii din cărămidă roşie a fostei fabrici de pantofi Aaltonen. Nu-i stătea deloc în fire lui Lumikki Andersson, care tot timpul evita sentimentalismul. Dintr-un motiv oarecare, aici se simțea mai bine decât în altă parte. Dorul de casă nu făcea parte din vocabularul ei, dar poate că existau lucruri mai rele în lume decât să-ți placă unde stai. Poate că zona aceea a oraşului putea deveni o casă. Poate că blocurile apropiate puteau deveni sufrageria ei. Aşa începuse deja să şi fie, deşi Lumikki nu voia să se ataşeze de prea multe locuri.

Curtea şcolii din Tammela era plină de țipetele copiilor, de râsete şi zbierete. Lumikki privea cum fetele şi băieții alergau, săreau, se legănau şi se cocoțau, cu respirația aburindă şi obrajii roşii din cauza gerului. Cu hainele lor căptuşite, arătau ca nişte oameni de zăpadă colorați. Încercă să ajungă cu privirea până la copiii singuratici de la marginea curții. Îşi ciuli urechile pentru a distinge între țipetele de bucurie şi cele de frică adevărată. Lumikki ştia că pentru unii curtea şcolii nu era un loc de joacă scăldat în razele soarelui de iarnă, ci un regat al terorii, unde zilele erau lungi şi negre ca noaptea.

O fetiță se învârtea de una singură pe lângă clădirea principală, în stil art nouveau. Mergea cu capul plecat, cu paşi mici. Lumikki observă o vreme mersul fetei. Se întorcea la fiecare colț să se uite în urmă? Tresărea din când în când? Se vedea anxietate în privirea ei? Nu. Când Lumikki îi văzu chipul în cele din urmă, observă că aceasta zâmbea pentru sine. Buzele fetei se mişcau. Cu siguranță că-şi imagina o poveste, care-i făcea şi ochii să zâmbească.

[9] Mâncare tradiţională a oraşului Tampere.

[10] Tampereen Pallo-Veikot, echipă de fotbal din Tampere.

Fata aceea nu e cum eram eu pe-atunci, gândi Lumikki. Din fericire, nu.

În acelaşi timp, simți că ceva nu era în regulă. Ceva era greşit. Cineva era prea aproape, îşi dădu seama prea târziu.

Mâinile puternice au tras-o către întunericul gangului din apropiere şi au izbit-o de peretele de piatră. Obrazul lui Lumikki era lipit de zidul înghețat. Atacul neaşteptat îi lăsă mâinile fără vlagă, iar agresorul i le răsuci la spate. Lumikki de-abia îşi putu înghiți scâncetul.

Îi recunoscu mirosul înainte ca el să scoată vreun cuvânt.

Tuukka.

— Da, şi alții ştiu să urmărească.

Cuvintele lui Tuukka nu păreau plăcute. Respirația băiatului duhnea a cafeaua băută recent şi a tutun. Lumikki ar fi vrut să-şi tragă palme. Cum de făcuse o greşeală atât de banală? De ce nu avusese grijă când plecase din cafenea?

Niciodată să nu-ți supraestimezi dexteritatea. Niciodată să nu crezi că eşti complet în siguranță. Trebuia să fi învățat asta deja. Se pare că abilitățile ei ruginiseră în Tampere, unde nu mai avea nevoie de ele zilnic.

— Te-am observat acolo, în cafenea. De fapt, nu pe tine, ci rucsacul tău. Şi mi-am dat seama că aproape intrasem în tine lângă camera obscură. Ce coincidență uimitoare, spuse Tuukka, strângând-o de mână.

Lumikki analiză repede situația.

Cu o mişcare neaşteptată, ar reuşi să se elibereze din strânsoarea băiatului. Nu era totuşi sigur. În plus, Tuukka era rapid şi putea să o prindă imediat. Era mai bine să nu se zbată în zadar şi să asculte ce avea el de spus.

— Ce-ai văzut? Ce ştii? întrebă Tuukka.

— I-am văzut în cameră mai devreme. Şi v-am auzit vorbind în cafenea.

Lumikki spuse toate acestea pe un ton calm.

Nu merita să-l provoace acum.

— La dracu, înjură Tuukka. Asta nu se poate răspândi.

Lumikki nu răspunse nimic. Suprafața rece, aspră a peretelui i se freca de obraz. Încercă să se mişte cât mai puțin posibil.

— O să taci din gură. N-ai să spui nimic nimănui. Tu nu ştii nimic. Nimeni nu te-ar crede, oricum.

Tuukka încercă să pară ameninţător, însă vocea sa era nesigură. Lumikki nu spunea încă nimic.

— Ai auzit?

Tuukka ridică tonul, era şi mai nesigur. Se temea. Se temea mult mai mult decât Lumikki.

— Am auzit, spuse Lumikki.

Tuukka se gândi o clipă.

— OK. Cât vrei? o întrebă apoi.

Tonul îi era acum aproape persuasiv. Băiatul era evident îngrozit pentru reputaţia lui.

— Nimic, răspunse Lumikki. Şi acum îmi dai drumul.

Nu fusese o rugăminte sau un ordin, ci o afirmaţie. Un fapt. Nu da altora variante, ci indicaţii clare. Nu implora şi nu cere, ci spune cum stau lucrurile. Siguranţa lui Lumikki îl făcu pe Tuukka să-i dea drumul. Lumikki se întoarse şi îşi frecă uşor încheieturile.

— Uite cum facem, spuse ea şi îl privi ferm în ochi. Nu vreau să mă amestec în treaba asta. Nu am văzut nimic şi nici nu am auzit nimic. Asta dacă nu mă întreabă cineva direct. Nu pârăsc, dar nici nu mint. Cred că veţi mai avea probleme de-aici încolo, iar eu nu intenţionez să vă scap.

Tuukka o privi şovăielnic. Urechile băiatului erau roşii din pricina gerului. Nu avea căciulă. Vanitatea era mai presus decât utilitatea. Cântări vorbele lui Lumikki, calculă riscurile şi oportunităţile.

— OK. Batem palma, spuse în cele din urmă şi-i întinse mâna.

Lumikki nu i-o strânse. Tuukka îşi trecu mâna prin păr şi râse.

— Văd că eşti surprinzător de dură. Poate că te-am subestimat.

Mulţi fac asta, gândi Lumikki.

Tuukka încercă să-şi reia poziţia arogantă şi-i dădu părul la o parte de pe chip.

— Ştii ce? Ai fi chiar frumoasă dacă ai scăpa de freza asta groaznică şi ţi-ai schimba culoarea părului şi hainele astea

de activist şi ai învăța să te machiezi, comentă el, ridicându-şi colțul buzei.

Lumikki zâmbi.

— Şi ştii ce? îi răspunse ea. Ai putea fi chiar plăcut şi isteț dacă ți-ai schimba firea asta groaznică total şi complet.

Nu mai rămase să audă ce-ar fi avut Tuukka de spus, ci îşi continuă drumul. Nici măcar nu se întoarse să privească înapoi. Ştia că băiatul nu o va urmări.

În garsonieră, Lumikki îşi examină obrazul în oglinda din baie. Era roşu şi o ardea. Se vor vedea urmele în ziua următoare, cel puțin. Erau mici. Trecuse prin chestii mai rele. Bău apă rece direct de la robinet şi hotărî să nu se ducă la şcoală a doua zi. O zi putea să stea acasă. Apoi totul va continua normal. Se va duce la şcoală. Va uita de bancnote.

Nu se va amesteca în niciun fel.

1 martie,
marți

6

Era 3:45 dimineața.

Boris Sokolov se holba la mobil ca la un gândac de bucătărie prea mare pe care voia să-l strivească de perete. Fusese iarăşi trezit din somn. Fusese mințit. Fusese amenințat. Să se trezească putea suporta, minciuna îl scârbea. Însă ceea ce ura Boris Sokolov era faptul că încercaseră să-l amenințe. Mai ales când făcea asta un bărbat care n-ar fi trebuit să-şi permită nici cea mai mică amenințare.

Boris Sokolov schimbă cartela SIM şi tastă un număr.

Estonianul răspunse după al treilea apel. Din voce se simțea că şi el fusese trezit. Glasul părea să vină de departe, chiar dacă locuia la doar câțiva kilometri.

— Ei bine?

Boris Sokolov începu să-i vorbească estonianului în rusă.

— A sunat. Susține că banii n-au ajuns.

— Ce, delirează? se minună estonianul. Doar trebuia să îi vină direct acasă.

Boris se ridică în picioare şi merse la fereastra dormitorului. Parchetul era rece. Ar fi trebuit totuşi să pună un covor. Cui îi pasă dacă se murdăreşte. La urma urmei, îl putea schimba la fiecare doi ani. Luna strălucea supărător de tare. În curte se zăreau urmele a doi iepuri. Celelalte urme le şterse cu ajutorul estonianului, făcuseră manual o cărare până în celălalt capăt. Scăpaseră de toată zăpada care nu fusese perfect albă.

— Susține că a fost la datorie toată seara. Seara asta.

— Ce dracu? Doar l-am anunțat că la ora normală, dar în alt loc.

Estonianul începu să se trezească de-a binelea.

— Zice că a fost o neînțelegere. Cum ieri a fost 29 februarie şi ultima zi a lunii, mormăi Boris.

Bătu cu degetele pe pervaz. Oare iepurii dispăruseră? Ar trebui să pună o plasă la rădăcina mărului. Sau să stea la pândă într-o noapte şi să facă rost de o friptură de iepure

pentru congelator. Congelatorul lui, de data asta.

— A fost, a fost. Dar ziua de 28 nu devine 29 doar din cauza unui an bisect. Şi de ce a fost la datorie în noaptea asta, când banii fuseseră livrați deja ieri?

— Asta e. Susține că n-au fost livrați. Că nu a văzut nimic. *Nada.*

Estonianul tăcu o clipă. Boris aştepta să vadă dacă ajunge la aceeaşi concluzie ca şi el.

— Încearcă să ne-o tragă. A primit banii. S-a prins ce s-a întâmplat cu ei. Acum încearcă să joace tare.

Da, aceeaşi concluzie.

— Dobitocul ne-a amenințat. A spus că va da totul în vileag.

Boris simți cum se enervează iarăşi doar rostind cuvintele acelea. Strânse telefonul în mână. Puteai să-ți imaginezi cum e strivit învelişul chitinos al unui gândac.

— N-o să facă asta, la dracu!

Estonianul îşi pierdu cumpătul. Bine. Erau pe aceeaşi lungime de undă. Două scăpări în ultimele 38 de ore ajungeau. Nu, era prea mult. Cu două prea mult. O maşinărie bine făcută nu putea suporta scoaterea atâtor piese deodată fără înlocuirea lor.

— N-o s-o facă. De asta avem noi grijă.

Boris pronunță cuvintele cu satisfacție. Nimeni nu-l amenința pe el fără să fie pedepsit. Nimeni nu încerca să-l tragă pe sfoară şi scăpa basma curată.

Se gândise că sacul cu banii însângerați ar fi fost un avertisment suficient.

Se pare că nu fusese.

Şi ei ştiau să joace dur. Diferența era că ei aveau să câştige.

Terho Väisänen ştia că în noaptea aceasta nu va mai putea dormi. Stătea pe o parte a patului dublu, deşi şi-ar fi dorit să se întindă pe tot patul. Se simțea de parcă cineva rosese fundul patului şi ar fi putut în orice moment să se trezească pe podea, care ar fi cedat şi ea. Ceva se năruia, ceva de care fusese sigur.

Terho Väisänen nu putea spune că era mândru de el. Erau dimineți în care îi venea greu să se privească în ochi, însă de obicei se simțea uşurat când venea acasă de la lucru şi îşi amintea cât de mult bine făcuse în ultimii zece ani. Câte cazuri fuseseră rezolvate numai datorită lui. Bineînțeles, toate astea veneau cu un preț.

Îşi trase plapuma mai sus şi adulmecă mirosul de curat. Ar fi vrut să strângă pe cineva în brațe, să se încălzească lipit de cineva.

Terho mai încercă o dată să sune. Telefonul sună, însă nimeni nu răspunse. Terho simți cum teama nedesluşită i se aduna undeva în zona diafragmei. Anticipase că după noaptea aceasta totul se va schimba.

7

A fost odată ca niciodată o noapte care nu s-a sfârşit nicicând. Înghiţise soarele în întuneric, absorbise toată lumina şi îşi întinsese braţul negru şi rece asupra lumii. Noaptea lipise pleoapele oamenilor pentru totdeauna, le făcuse visele mai adânci şi mai stranii, îi făcuse pe oameni să uite de ei şi să alunece în lumea creaturilor imaginare ale viselor, să-şi piardă amintirile. Noaptea pictase cele mai terifiante imagini pe pereţii caselor, de unde dispăruseră culorile. Noaptea sufla peste oamenii care dormeau un aer rece şi sufocant, care le pătrundea în plămâni şi-i făcea negri pe interior.

Lumikki trase aer în piept cu lăcomie şi deschise ochii. Era leoarcă de transpiraţie, iar greutatea plăpumii părea să o sufoce. Trebui să o arunce pe jos şi să se ridice, îşi luă papucii de casă. Merse la fereastră şi se uită spre parc, a cărui privelişte îi mai alungă spaima pe care i-o provocase coşmarul. Luna răspândea lumină peste nămeţi, peste leagănele din parc şi acoperişurile caselor, dându-le un luciu argintiu. Umbrele rămâneau la locul lor, ca nişte figuri pictate cu negru în zăpadă.

Se vedea lumină la ferestrele a două apartamente diferite. Mai era cineva treaz la 3:45 dimineaţa. O oră absurdă să fii treaz, împotriva firii omeneşti. Singurele care se mişcau la ora aceasta erau imaginile din coşmar, pe care omul treaz nu le deosebea de umbrele negre. Partea de jos a ferestrei era împodobită cu flori de gheaţă. Lumikki atinse instinctiv geamul rece, deşi ştia că gheaţa se afla de cealaltă parte. Temperatura mâinii ei nu le va topi. Gerul îi atinse degetele pe sub fereastră. Lumikki îşi trase mâna tremurând.

Fusese o vreme în care se trezea noapte de noapte, cu speranţa ca noaptea să nu se mai termine, iar dimineaţa să nu mai vină. Chiar şi atunci avea vise cu noaptea nesfârşită, dar erau doar atât, nişte vise. Acum era un coşmar. Multe lucruri se schimbaseră. Pe-atunci, Lumikki se trezea

dimineața dezamăgită că trebuia să se ridice şi să înfrunte o altă zi, care probabil nu urma să aducă nimic bun. Ştia că răul exista în cantități mult mai mari decât putea tolera o persoană normală. Şi totuşi, suportase, suportase ani la rând. Poate că fusese atât de ciudată precum susținuseră.

Lumikki se întoarse sub plapumă, în patul cald încă. Oboseala îi închise ochii şi nu mai avu niciun coşmar până la venirea zorilor. Nu mai avu niciun vis, cel puțin niciunul de care să-şi amintească a doua zi.

Se trezi iarăşi când soarele era sus pe cer. Era trecut de zece. Se simțea ciudat de odihnită şi de în formă. Se presupune că aşa ar trebui să se simtă cineva dimineața, nu ca un zombi trezit de mai multe ori din morți. Nu era genul care să chiulească, dar de data asta fusese clar o idee bună. Nu avea chef să vadă mutra satisfăcută a lui Tuukka astăzi.

Lumikki îşi întinse picioarele şi brațele pe saltea. Ce va face astăzi oare? Poate se va duce la sală. Mătuşa Kaisa îi făcuse cadou de Crăciun un abonament pe un an. Lumikki nu se simțea prea în apele ei printre fetele de la aerobic, însă transpirația îi făcea bine şi avea nevoie de mai multă forță. Tuukka reuşise să o ia prin surprindere şi fusese, aşadar, în avantaj. Dacă Lumikki s-ar fi putut baza pe forța ei musculară, i-ar fi fost uşor să se elibereze şi să-l lipească pe el cu obrazul de zidul rece.

Nu căuta putere ca să te răzbuni. Caută putere pentru a nu ajunge în situații care să ducă la răzbunare. Ce nobil suna. De fapt, însemna doar că Lumikki nu mai voia să fie niciodată cea inferioară.

Nu voia să se gândească la ziua de ieri. Voia să se gândească doar la ziua de astăzi. Propria zi.

Mama şi mătuşa trăncăneau uneori despre cât era de important pentru femei să aibă zile de răsfăț. Răsfățul era sinonim cu ciocolata, cumpărăturile, baia cu spumă, revistele pentru femei şi manichiura. Lumikki se cutremură. Pentru ea, o astfel de zi nu era răsfăț, ci o prefăcătorie chinuitoare.

Pentru ea, răsfățul însemna benzi desenate, salmiac[11], efortul fizic, curry de legume şi, înainte de toate, solitudinea. Mama se întreba mereu cum reuşea să se simtă bine atât de singură. Nu se plictisea niciodată? Lumikki nu se obosea să-i spună că s-ar plictisi mai uşor în compania cuiva, ascultând nimicurile de zi cu zi ale oamenilor. Mai bine singură decât în aşa companie. Când erai singur, puteai fi tu însuți. Liber. Nimeni nu-ți cerea nimic. Nimeni nu vorbea când ea voia linişte. Nimeni nu o atingea când nu voia să fie atinsă.

Lui Lumikki îi mai plăcea să meargă şi la expoziții de artă. Îşi rezerva întotdeauna suficient timp pentru asta, îşi punea destulă muzică pe telefon, Massive Attack, de preferință, şi pleca fără idei preconcepute, fără să citească înainte prea multe despre artist sau despre tema expoziției. După ce plătea biletul de intrare, mergea în prima încăpere a expoziției uitându-se în podea, punea muzica să cânte şi închidea ochii. Îşi golea mintea de gânduri şi o umplea de muzică. Se concentra să respire încet, regulat, îşi lăsa bătăile inimii să încetinească. După ce reuşea să scape de realitatea cotidiană, deschidea ochii şi se lăsa absorbită de primul tablou.

Lumikki pierdea simțul timpului la expoziții. Imaginile, culorile, atmosfera, senzația de mişcare pe pânză sau pe hârtie în fotografii, profunzimea, asperitatea suprafeței şi textura o atrăgeau adânc într-o lume pe care nu o cunoştea sau înțelegea pe de-a-ntregul, însă care era a ei atunci. Erau lacul ei, pădurea ei, peisajul ei spiritual. Arta vizuală îi vorbea într-o limbă care se împletea cu muzica şi forma cărări ce duceau în întuneric sau lumină. Rar contau tematicile pentru ea. Nu conta ce înfățişau imaginile sau dacă înfățişau ceva. Numai senzația era importantă.

Rareori se întâmpla ca Lumikki să plece de la expoziții fără să fi obținut ceva. Uneori se mai întâmpla şi asta, însă atunci motivul era de obicei extern, precum foamea, oboseala sau stresul. Sau alți vizitatori gălăgioşi, ale căror zgomote nu

[11] Bomboane aromate cu clorură de amoniu, similare cu cele cu lemn-dulce, foarte populare în Finlanda.

puteau fi acoperite de muzică. Unele expoziții erau precum uraganele – pleca de la ele gâfâind şi cu picioarele tremurându-i. Altele o lăsau cu un soi de căldură lăuntrică. Altele îi răsunau în minte. Culorile îi persistau pe retină, dând naştere unor noi nuanțe în vise. Nu mai era acelaşi om precum înainte de expoziție.

Astăzi totuşi nu era zi de mers la expoziții, din moment ce Lumikki fusese deja la muzeul de artă din Tampere, la muzeul Sara Hildén[12] şi la galeriile de artă TR1. Încerca, de obicei, să meargă la început, dar nu chiar în primele săptămâni. Atunci când cei mai entuziaşti plecaseră deja, iar întârziații nu apucaseră încă să vină.

Soarele făcea florile de gheață să strălucească. Lumikki se întrebă dacă să meargă să alerge puțin înainte de micul dejun. Se uită la termometru, arăta minus 25 de grade. Nu, mersi. Gâfâitul ar fi prea mult pentru plămâni.

Deodată, telefonul începu să sune. Lumikki îl luă în mână. Nu cunoştea numărul.

Să nu răspunzi la numere necunoscute. Niciodată. Fusese un principiu de-al ei în trecut, însă nu mai era. Astăzi trebuia să îndrăznească să răspundă, dat fiind că stătea singură şi avea treburile ei.

— Lumikki Andersson, spuse ea pe un ton oficial.

— Elisa aici, salut.

Elisa? De ce o suna Elisa?

— Tuukka a spus că ştii, continuă fata repede.

Lumikki oftă. Se gândi că va trebui să o convingă pe Elisa că nu va povesti nimic nimănui.

— Nu ştiam pe cine altcineva să sun. Băieții nu vor să vorbească despre asta. Sunt la pământ. Trebuie să vii până aici. Nu mai suport să fiu singură. Mi-e frică. Ajută-mă.

Elisa vorbea pe un ton ascuțit, plin de panică. Evident, era foarte speriată.

— Eu nu… începu Lumikki, dar nu apucă să continue, că Elisa începu să plângă.

Lumikki se holbă la florile de gheață. Ce-ar fi dacă i-ar

[12] Muzeu de artă modernă din Tampere.

închide, pur şi simplu? Nu te implica. Nu te amesteca. Vezi-ți doar de treburile tale. De ce îi era acum atât de greu să-şi respecte decizia? Poate pentru că Elisa plângea. Poate pentru că nimeni nu-i mai ceruse vreodată ajutor atât de direct.

— OK, vin, se auzi spunând la telefon.

Gata cu ziua ei.

Elisa locuia în Pyynikki, pe strada Palomäki. Cea mai scumpă zonă a oraşului Tampere. Lumikki se simțea complet nelalocul ei stând în fața porții, cu paltonul său vechi. Curtea mare avea un zid de piatră la stradă. De cealaltă parte începeau traseele de alergat de pe dealul Pyynikki. Casa în sine era imensă, albă şi impunătoare. Lumikki îşi imaginase întotdeauna că în casele de genul ăsta locuiesc cel puțin două familii, dar probabil că aici nu era cazul. Într-adevăr, nu se vedeau plăcuțe cu nume nicăieri. Locuitorii acestor case nu doreau să-şi afişeze numele pe cutii poştale sau pe uşi.

Mai verifică odată SMS-ul. Da, adresa era corectă. Pe stâlpii de piatră ai porții tronau doi lei de bronz. Fiecare proteja o sferă de bronz. *Noi păzim aici.*

Lumikki sună la uşă. În scurt timp, Elisa deschise uşa şi se grăbi să coboare. Era îmbrăcată în roz, în ceva ce semăna cu o salopetă pentru copii. Lumikki purta haine vechi de la mâna a doua, dar totuşi ea nu arăta de parcă fugise de la nebuni. Elisa deschise poarta şi o luă în brațe, înainte ca Lumikki să se poată feri.

— Ce bine c-ai venit! Nu eram sigură cum vei reacționa, dat fiind că nu ne cunoaştem prea bine, spuse Elisa.

Mirosea a trandafiri şi a parfum scump. Lumikki nu folosea parfum, însă nasul ei era obişnuit să deosebească diferitele mirosuri. Îşi dezvoltase un simț excelent. O dată, se întâmplase să identifice o persoană de la distanță doar simțindu-i parfumul, iar asta îi dăduse câteva secunde în plus să scape.

— „Joy" de Jean Patou, spuse şi se desfăcu repede din îmbrățişare.

După ea, obiceiul acesta ciudat de a lua străinii în brațe

era ca o răceală persistentă, trebuia să găseşti repede un leac.

Elisa o privi uimită.

— Nici n-am ştiut că eşti familiarizată cu parfumurile. Pe ăsta l-am primit de Crăciun de la tata. Se pare că e cel mai scump parfum din lume.

— Exact.

Lumikki nu avea niciun chef să înceapă o conversaţie superficială despre parfumuri şi cadouri de Crăciun. Puteau lăsa asta la o parte. Venise pentru că Elisa intrase în panică şi se pusese pe plâns. Dacă a fost chemată doar ca un animal de companie, putea pleca foarte bine acasă. Ar mai avea timp să ajungă şi la body combat.

Elisa ţopăia precum un iepuraş roz cu cheiţă. Abia acum păru să-şi dea seama cât de frig era.

— Să mergem înăuntru, rosti ea.

Lumikki se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Casa era şi mai luxoasă pe dinăuntru. Camere înalte, bovindouri, suprafeţe deschise la culoare şi mobilă care costau cu siguranţă mai mult decât chiria lui Lumikki pe un an. Lumina clară a iernii se revărsa peste tot şi nu dădea de gol particulele de praf din aer. Elisa menţionase cu o zi înainte în cafenea că menajera făcuse o treabă foarte bună pentru plata dublă.

— La subsol se află sauna şi piscina, simţi Elisa necesar să adauge atunci când Lumikki îşi scoase ghetele şi paltonul şi îşi puse mănuşile, fularul şi căciula pe cuier.

— N-am venit aici să înot, îi răspunse scurt.

Elisa se simţi jenată.

— Sigur că nu. Scuze. Îţi aduc ceva? Cappuccino, mocaccino, latte?

— Doar o cafea normală. Neagră.

— OK. Vin acum. Poţi merge în camera mea, la etaj, propuse Elisa.

Lumikki începu să urce scările. Sus era o oglindă, în care zări o fată într-un loc nepotrivit. Ce naiba căuta ea aici? Fusese o greşeală să vină. Va intra şi mai tare în încurcăturile care păreau cu fiecare clipă tot mai rele.

Camera Elisei arăta de parcă tocmai explodase acolo ceva roz şi negru. Aceste două culori dominau totul, de la covor la pereți, de la perdele la laptop. Era cumva o mult prelungită vârstă a păpuşilor, combinată cu vreo fază rock? Camera era de două ori cât garsoniera lui Lumikki. Avea şi un mic balcon.

Elisa părea să aibă nenumărate bijuterii şi cosmetice. Raftul cu filme era plin de comedii romantice şi filme de groază. Lumikki căută cu privirea elementul care nu se potrivea. Fiecare om avea un astfel de element în cameră, ceva care nu făcea parte din peisaj, care se lupta cu ideile preconcepute. Elisa avea două.

Pe raftul cel mai de jos al bibliotecii se afla un rând de cărți de astronomie. Erau înghesuite acolo ca şi când ar fi fost ascunse, dar totodată erau atât de multe, încât nu putea fi vorba de vreun cadou nepotrivit sau de vreo întâmplare. Lumikki îşi aminti deodată că Elisa studia mult matematică şi fizică de fapt.

Al doilea element care îi atrase atenția era un ghem mare de lână cu nişte andrele. Evident, foloseau la tricotat. Aşadar, Elisa nu voia să cumpere totul de-a gata.

Interesant. Sau aşa ar fi fost dacă Lumikki ar fi avut de gând să o cunoască mai bine pe Elisa. Acum pur şi simplu înregistra imperfecțiunile camerei şi le salva în memorie.

— *Black coffee!* anunță Elisa de lângă uşă, apoi îi întinse cana de cafea.

Era neagră. Cana Elisei era roz. Detaliul o amuză puțin pe Lumikki. Trebuia să înceteze cu cercetările de natură sociologică, totuşi.

— De ce m-ai chemat aici? întrebă.

Elisa se aşeză pe pat şi oftă.

— Mi-e foarte frică şi nu ştiu ce ar trebui să fac.

— Ce-ți aminteşti din noaptea cu petrecerea?

— Cam puțin. Sau îmi amintesc tot felul de lucruri, dar e greu să fac legătura între ele.

— Povesteşte de la început, cât mai detaliat, ce s-a întâmplat la petrecere, cum au ajuns banii aceia la voi, propuse Lumikki. Apoi ne gândim împreună care e cel mai

bun mod de a acționa.

Ura tonul profesoral din vocea sa, însă Elisei trebuia să-i vorbească acum ca unui copil. Mâinile fetei tremurau, deşi încerca să țină bine cana.

Elisa începu să povestească încet, inconsecvent şi tot luând-o pe arătură, despre cum se hotărâse ea să dea petrecerea când auzise că părinții ei plecau de acasă duminica. Mama plecase deja de sâmbătă într-o călătorie de afaceri de o săptămână, iar tatăl trebuia să lucreze toată noaptea. Elisa începu să trăncănească despre cum se gândise pe cine să invite, ce vor bea şi ce vor mânca. Faptele, se gândi Lumikki. Nu la astfel de amănunte se referise. Pentru nimicuri de-astea ar fi trebuit să-şi găsească alt ascultător.

— Am vrut ceva mai multă acțiune la petrecerea aceea, aşa că l-am rugat pe Kasper să facă rost de nişte pastile pentru mine şi Tuukka. Am mai luat de-astea şi înainte, noi trei. Îți dau o stare mult mai bună decât tăria. Mie mi se face mereu greață de la prea multă băutură.

Pe Lumikki o amuza expresia posomorâtă a Elisei. Cine n-ar fi vomitat de la prea multă băutură? Nu era ăsta unul dintre principalele efecte ale alcoolului?

— De unde face Kasper rost de ele? întrebă.

— Nu ştiu. Nici nu vreau să ştiu. Se învârte prin nişte cercuri cam dubioase, de care e mai bine să stai departe.

Tonul fetei deveni dintr-odată moralizator. Elisa păru să-şi aducă aminte că era fiica unui polițist.

— Au luat şi alții?

— Nu, din câte ştiu eu. Kasper avea mereu grijă cui îi dădea. Nu voia să fie prins.

Bineînțeles. Lumikki i-ar fi putut povesti că cel puțin mafia parfumatelor părea să fie la curent că unii dintre petrecăreți luaseră şi altceva pe lângă alcool.

— Majoritatea au început să se care după miezul nopții. Liceenii nu vor să fie mahmuri a doua zi la şcoală, râse Elisa.

Lumikki nu zâmbi. Elisa redeveni serioasă.

— Bine, acum dacă mă uit în urmă, ar fi putut fi o mişcare foarte deşteaptă din partea mea. Cei care rămăseseră erau

foarte beți. Eu mă amețisem foarte tare. Amintirile îmi sunt în ceață. Unii au sărit calul şi au vomitat prin colțuri. Cineva a spart o vază de cristal şi s-a tăiat într-un ciob. Începuse să fie haos peste tot. Cred că l-am rugat pe Tuukka să-i arunce pe câțiva afară, în curte.

Elisa îşi puse cana de cafea pe masă. Avea unghiile îngrijite. Lacul roz-deschis se crăpase puțin la vârfuri. Mâinile îi tremurau uşor. Lumikki nu spuse nimic. Era mai bine să o lase pe Elisa să-i povestească fără a-i pune întrebări ajutătoare. Relatarea era mai precisă dacă nu o conducea în direcția presupunerilor sale.

— Pe la două, plecaseră toți în afară de Tuukka şi Kasper. Am frecat menta prin camera mea şi am dansat. Nu mai era nevoie să ne prefacem că nu făceam decât să bem. Aşa. Era vreo trei.

Elisa tăcu brusc. Înghiți în sec. Se încruntă.

— Sigur am ieşit aici pe balcon la un fum, continuă ea. Da, aşa a fost. Şi atunci am văzut în curte un sac ciudat de plastic. Şi a rămas acolo maximum o jumate de oră, pentru că m-am dus la fumat din jumate în jumate de oră. De obicei nu fumez, dar la petreceri îmi place.

Iarăşi vocea aceea moralizatoare şi masca pe chip. Lumikki ar fi putut să-i admire reprezentația dacă nu ar fi enervat-o atât de mult situația în care se afla.

— Ce-ai făcut apoi? întrebă ea, fără să se poată abține.

Elisa începu să se joace cu fermoarul salopetei, de al cărui capăt atârna o inimioară aurie. Trase vreo doi centimetri de fermoar, apoi îl ridică iarăşi. Deschis, închis. Deschis, închis. Lumikki luă o gură de cafea. Era groaznic de slabă.

— Cumva începuse să mă distreze teribil sacul ăla. Era chiar caraghios cum arăta acolo, în zăpadă. Nu ştiu de ce mi se părea aşa. Cred că eram foarte amețită. I-am lăsat pe băieți sus şi m-am dus să iau sacul. Când m-am întors în hol, l-am deschis.

Elisa înghiți iarăşi cu greutate.

— Întâi nu m-am prins ce era acolo. Credeam că era ceva gunoi. Apoi am ridicat o hârtie şi mi-am dat seama că era o bancnotă. Era plină de sânge. Era un sac plin de hârtii

însângerate de cinci sute de euro. Mâinile mi s-au umplut de sânge când m-am uitat la ele. Mi se face rău numai când mă gândesc. Dar atunci mi-a venit să râd. Mi se părea ridicol de amuzant.

Elisa se uita fix la covorul roz de pe podeaua neagră. Expresiile de pe chipul ei variau de la dezgust la silă, de la ruşine la frică.

— Nici măcar nu m-am întrebat de ce erau banii plini de sânge. I-am strigat pe băieți să vină să vadă. Au început să râdă. Au început să trâmbițeze că eram putred de bogați. Nu îi număraserăm încă, dar erau treizeci de mii acolo. Nu ne-am gândit la absolut nimic. A, în afară de faptul că trebuia să curățăm hârtiile.

Hotărâseră că banii nu puteau fi spălați la niciunul acasă, pentru că nu i-ar fi putut usca în secret. Apoi Tuukka venise cu ideea camerei obscure de la liceu, pentru că mersese la un curs de fotografie. Îşi făcuse mai demult o copie după cheia tatălui său. Ştia şi codul de la alarmă.

— Ni se părea cea mai deşteaptă idee din lume, îi explică Elisa, uitându-se implorator la Lumikki. Pricepi asta?

Nu, gândi Lumikki, însă nu rosti asta cu voce tare.

— Iar dimineața, Tuukka trebuia să se grăbească să ia banii de acolo, spuse ea în schimb.

— Din partea mea, i-ar fi putut lăsa acolo. Nu voiam să-i mai ating. Nu pot să nu mă întreb de unde provenea sângele ăla. De la un om? Şi de ce sacul era la noi în curte? Cine îl adusese acolo? La dracu, nu mai iau droguri niciodată. Dacă aş fi fost trează, poate l-aş fi văzut pe făptaş.

Elisa se ridică şi începu să meargă neliniştită încolo şi-ncoace.

Se ridică şi Lumikki, se duse la uşa balconului şi o deschise. Aerul rece o izbi imediat, dar nu luă asta în seamă. Ieşi pe balcon şi privi în curte.

— Era închisă poarta din față în noaptea aceea? întrebă.

— Da, răspunse Elisa. M-am mai asigurat o dată şi pe la vreo două noaptea.

Lumikki măsură cu privirea distanța de la şosea până în curte. O aruncătură zdravănă ar fi azvârlit sacul peste gardul

de piatră.

— Aveți cameră video la stradă?

Elisa scutură din cap.

— Avem la poartă şi la uşă, dar la stradă nu.

Lumikki se gândi câteva clipe. Lăsă gerul să o înțepe la degete. Îi păstra ideile proaspete.

Cineva aruncase un sac de plastic cu bani plini de sânge în curtea lor în toiul nopții. Banii indicau o plată, sângele, un avertisment. Aşadar erau banii o amenințare sau o mulțumire? Şi pentru cine? Fusese sacul aruncat în curtea care trebuia?

Casa din partea dreaptă arăta foarte diferit, iar curtea era mai departe. Strada făcea o curbă mică unde se afla casa Elisei, situată puțin mai pe colț.

— Cine locuieşte acolo? întrebă Lumikki, arătându-i casa din dreapta.

— Acolo stau două familii cu copii. Cred că amândouă mamele sunt juriste. Unul dintre tați e artist, celălalt e funcționar. Copiii încă nu merg la şcoală.

Lumikki măsură casa şi curtea din ochi. Părea foarte improbabil să confunzi cele două case. În schimb, casa din partea stângă, deşi în mod clar mai nouă, era asemănătoare ca dimensiune, formă şi culoare. Chiar şi gardul care înconjura curtea continua la fel, iar curțile aveau exact acelaşi design. Poate că fusese o eroare.

— Şi acolo?

Elisa venise lângă ea pe balcon.

— Un tip foarte ciudat. Cred că are vreo patruzeci de ani, dar încearcă să pară mai tânăr. Are aere de-astea de *Twilight,* că se îmbracă în haine lungi de piele şi se crede cine ştie ce vampir fermecător. Dar serios, pare doar expirat şi jalnic. N-am deloc idee ce învârte. Cred că are un job, pentru că pleacă în fiecare dimineață şi revine seara. Stă singur în casa aia mare, n-am văzut să vină cineva pe la el. Nici nu te salută dacă îl întâlneşti întâmplător pe stradă.

Lumikki se uita la Elisa, care o privi şi ea cu ochi mari.

— Banii ăia sigur acolo trebuia să ajungă! Doar au nimerit în curtea greşită. E exact genul care să fie implicat în ceva

dubios.

Elisa părea aproape încântată.

— Ar fi o posibilitate, spuse Lumikki. Însă nu singura.

Dacă banii au fost aruncați în curtea potrivită, atunci ținta era fie Elisa, fie tatăl sau mama ei.

Lumikki se uită la Elisa: fata clănțănea de frig. Era ca o jucărie de pluş din care se scosese materialul de umplutură. Era greu de imaginat că ar fi putut fi implicată în ceva pentru care să primească 30 000 de euro drept mulțumire. Totuşi, nu se ştie niciodată. Lumikki îşi imagina că de obicei era bună la a depista un mincinos. Elisa nu părea să fie o mincinoasă. Cel puțin, nu una atât de bună încât să o păcălească. Lumikki fusese minţită de atâtea ori în viață, încât desluşea imediat intonația şi expresiile schimbătoare care-i dădeau de gol pe mincinoşii mediocri.

— Oricum, mi-e teamă că cineva vrea banii ăia. Chiar acum, şopti Elisa.

Lumikki nu găsea nimic de spus să o calmeze.

Era, de fapt, perfect de acord cu Elisa.

8

Viivo Tamm tremura. Nu-şi amintea când îi mai fusese atât de frig. Încercă să ţopăie pentru a se mai încălzi, însă muşchii înghețați ai picioarelor sale refuzau să coopereze.

Stătea de pază lângă traseul de alergat din Pyynikki abia de-o oră, dar deja i se părea că ajunsese la limită. Avea o geacă de iarnă, un pulover tricotat pe dedesubt şi o căciulă groasă, îndesată bine pe cap, dar gerul îşi făcea loc printre straturile de haine. Se strecura chiar şi prin cel mai mic spațiu, îi rodea nemilos trupul, care făcea tot ce-i stătea în putință să-şi mențină temperatura la nivelul necesar. Viivo Tamm se decise să sune.

Degetele țepene apăsau neîndemânatic pe tastele telefonului mobil. Sub nicio formă nu-şi putea scoate mănuşile de piele. Dură cinci minute până reuşi să găsească numele corect în agendă şi să apese butonul verde.

— Ei bine? întrebă o voce.

— Nici urmă. Nu pot să mai rămân mult timp aici. Mor de frig.

— Trebuie să stai, se răsti Boris Sokolov şi închise telefonul.

Viivo Tamm se holbă o clipă la telefon şi scrâşni din dinți. Boris Sokolov şi Linnart Kask stăteau într-o camionetă pe strada Palomäki. Era uşor să dea ordine de-acolo.

Şi dacă fata nici nu ieşea astăzi afară? Sau cel puțin, nu prea curând? Toți trei ştiau că nu puteau sta la pândă ore-n şir. Ar stârni suspiciuni, iar cineva ar observa camioneta. Şi-ar da seama că nu era nimeni prin zonă care să aibă nevoie de reparații la țevi. Schimbarea plăcuței de înmatriculare şi a abțibildurilor presupunea bani şi, mai ales, timp, iar niciunul dintre ei nu avea chef să mai piardă vreun minut în plus.

Fir-ar să fie. Fuseseră siguri că sângele ar fi fost de ajuns. Însă acesta era un specimen cu şi mai mult sânge rece. Încercase să joace mize mai mari decât îşi permitea. În realitate, nu-şi putea permite nimic. Nimeni dintre ei nu putea. Nici măcar Boris Sokolov, deşi îi plăcea să se dea mare

şef în fața celorlalți. Sokolov era la fel de bine ținut în lesă precum ceilalți. Zgarda era zgardă, chiar dacă era împodobită cu diamante.

Poate că finlandezului nici nu-i păsa atât de mult precum părea. Poate că se prefăcuse. Răpirea fetei poate i-ar trezi iluzii de superioritate.

Lumikki se holba la porția de tăiței din fața ei, a căror culoare era undeva între gri şi bej. Elisa nu minţise când spusese că nu ştia să gătească. Se pare că în congelator se aflau mai multe feluri de mâncare pregătite de mama ei, însă pentru Elisa era „o bătaie de cap" să le încălzească, aşa că prefera să mănânce supă la plic. Lumikki gustă din fideaua care plutea în zeamă şi se decise să îndure. Sau mai degrabă, stomacul ei care chiorăia încet hotărâse în locul ei.

Îi era o foame de lup. Dimineața devenise după-masă, iar singurul gând al lui Lumikki era să ajungă acasă. De fiecare dată când încerca să plece, Elisa îi găsea o scuză ca să mai rămână. Fetei chiar îi era groază să fie lăsată singură.

Conversația nu avansa. Trecuseră deja prin tot ce era legat de bani. Se întrebau dacă sacul fusese într-adevăr destinat vecinului cu haine de piele. Elisa era convinsă de asta.

— Mama şi tata nu au cum să fie implicați în nimic ciudat. Sunt oameni cinstiți, de treabă.

Lumikki era de părere că nu-i putea scoate din ecuație pe tatăl şi pe mama Elisei. Întrebă, aşadar, cu ce se ocupa mama ei. Se pare că lucra la o firmă de cosmetice; nu avea o funcție foarte importantă, dar câştiga destul de bine, după cum spunea Elisa.

— E plecată în călătorii de afaceri cam jumătate de an, zise Elisa, cu privirea îndreptată către fereastră.

Lumikki zărise în privirea ei un amestec de iritare şi tristețe.

— Din fericire, tati e aproape mereu acasă, continuă Elisa, zâmbind. Cu excepția weekendului de acum, desigur.

Deci „tati" era polițist.

— La ce departament? vru Lumikki să ştie.

Elisa păru jenată.

— Departamentul antidrog, răspunse ea.

Fiul unui pantofar şi aşa mai departe. Lumikki s-ar fi amuzat dacă nu ar fi enervat-o atât de mult prostia Elisei. Fata unui poliţist şi ea îşi face de lucru cu substanţe interzise. Ai crede că Elisa n-ar fi avut nevoie să facă ceva atât de riscant. Lumikki nu zise nimic, însă Elisa îi interpretă corect tăcerea.

— Hei, am vrut doar să mă distrez! se apără ea. Chiar nu-s narcomană. Îmi cunosc foarte bine limitele. Şi-n plus, am zis deja că n-am de gând să mai pun mâna pe aşa ceva. Am să devin complet abstinentă.

— Sunt convinsă că ai putea să-l întrebi pe tatăl tău câţi dintre cei din oraş care s-au drogat „pur şi simplu ca să se distreze" şi-au dat viaţa peste cap. Însă nu am venit să-ţi ţin o prelegere despre droguri, ci să mă lămuresc în legătură cu banii aceia.

— Totuşi, nu pot vorbi despre asta cu tati, dacă într-adevăr se întâmplă ceva dubios, oftă Elisa pentru a zecea oară. Ceea ce nu cred, desigur. Dar dacă totuşi e ceva... Atunci nu mă pot baza pe el. Doar mă poate minţi în legătură cu orice. Şi nici nu pot povesti altcuiva din poliţie, pentru că e totuşi tatăl meu. Chiar de s-ar fi amestecat în ceva, nu-l pot trăda. Şi la urma urmei, poate avea legătură cu vreo operaţiune sub acoperire. Ah, îmi crapă capul!

— La cât vine astăzi acasă?

— În vreo două ore.

— Ieri s-a purtat ca de obicei?

— Da, aşa mi s-a părut. Pe de altă parte, eram atât de concentrată să ascund faptul că am dat o petrecere şi să dosesc ditamai secretul în cel mai ascuns loc, încât n-aş fi observat nici dacă dansa cu urechi de Mickey Mouse pe cap.

— Fii atentă la el. Vorbeşte cu el. Nu-l întreba nimic direct, urmăreşte-i expresiile şi gesturile. Oamenii spun o groază de lucruri fără să deschidă gura, o învăţă Lumikki. Şi stai cu ochii pe vecinul tău. Dacă banii îi erau destinaţi lui, sigur va începe să se poarte anormal, din moment ce nu i-a primit.

Elisa o privi, se ridică de la masă şi merse către ea.

— Mulţumesc, îi spuse, luând-o scurt în braţe.

Ca prin minune, lui Lumikki nu i se mai păru atât de respingător de data aceasta. Elisa se întoarse la locul ei şi continuă să-şi mănânce tăiţeii. Îi termină repede, apoi sorbi supa cu zgomot. Brusc, arăta ca o fetiţă.

— O să povestesc cu tati. Şi o să-l supraveghez pe vecin. Poate o să dau de vreo explicaţie logică pentru toate astea. Şi apoi o să mă gândesc ce ar trebui să fac cu banii. Tuukka şi Kasper nu vor renunţa de bunăvoie la ai lor, dar o să-i fac să se supună, dacă vreau, spuse Elisa, apoi zâmbi.

Încrederea ei era cumva emoţionantă.

— Încă ţi-e teamă? întrebă Lumikki.

— Nu la fel de mult.

— OK. Atunci plec acasă.

Elisa încercă să facă o mutră de căţeluş rănit, însă Lumikki rămase neclintită. Ajungea jocul ăsta de-a prietenele acum. Îşi făcuse treaba.

Lumikki îşi luă haina pe ea, apoi îşi legă şireturile de la ghete şi îşi înfăşură fularul bine la gât. Îşi căută mănuşile, apoi pipăi după căciulă, care se afla undeva mai în spate. Trebui să se ridice pe vârfuri ca să vadă unde era. O trase repede şi în acelaşi timp auzi un sunet ce nu anunţa nimic bun.

Vai, nu!

Elisa apăru chiar când Lumikki rămăsese în mână cu jumătate din căciulă.

— E un cârlig acolo, în spate, mi-a rupt şi mie vreo două căciuli.

— Eh, o să-mi pun cumva fularul peste urechi, spuse Lumikki.

— Nu, nu, îţi împrumut o căciulă de-a mea. Am destule, explică Elisa în timp ce-i şi punea o căciulă roşie de lână pe cap. O să-ţi repar căciula sau îţi tricotez una nouă.

— OK. Mersi.

Lumikki mai zăbovi un moment în hol. Avea sentimentul că ar fi trebuit să-i spună ceva de încurajare Elisei.

— Ia-o uşor, zise în cele din urmă, negăsind altceva.

Nu era bună în rolul ăsta empatic de prietenă.

— Mda, spuse Elisa. Poţi ieşi prin spate, apropo. Treptele

din față sunt înghețate şi foarte alunecoase.

Îşi muşcă buza şi păru că mai vrea să spună ceva, însă tăcu. Lumikki nu o întrebă ce vor face mai departe. Avea sentimentul că asta nu era ultima vizită la Elisa acasă. Fusese o greşeală că venise.

9

Boris Sokolov răspunse la telefon înainte ca *You only live twice* să apuce să treacă de prima strofă.

— Deci?

— Fata a plecat chiar acum, prin spate. O ia înspre deal, spuse Viivo Tamm.

Boris Sokolov dădu din cap înspre estonianul de lângă el, care porni camioneta.

— Eşti sigur că e fata care trebuie? vru Boris să se asigure.

— Ea e. Aceeaşi căciulă roşie ca mai devreme, răspunse Viivo Tamm.

— Când vezi că ne apropiem, o iei şi-o prinzi. Şi să n-o dai în bară. Trebuie să reuşim, zise Boris şi închise telefonul.

Îşi frecă mâinile ca să le încălzească. Trebuia să o înşface repede pe fată. Nimeni nu trebuia să-i vadă. Fără prea multă violență. Fata nu trebuia să pățească nimic. Câteva vânătăi n-ar fi stricat, totuşi. Doar fata trebuia să creadă că sunt serioşi. Aşa şi erau. Deşi altfel decât credea ea.

După ce-o vor răpi, îi vor trimite tăticului un film pe telefon. Ar fi ciudat dacă nici asta nu-l făcea să-şi vină în fire. Sigur urma să regrete că încercase să se joace cu băieții cei mari. Le va promite să se poarte frumos pe viitor. Va fi de acord să le dea banii înapoi pentru a uita de plata următoare. Va jura să facă tot ceea ce i-ar fi cerut ei.

Era suficient.

Atunci îi vor da fetei drumul din camionetă, vor schimba plăcuțele de înmatriculare şi abțibildurile. O investiție însemnată pentru un simplu act de intimidare, însă merita în cazul acesta. Boris Sokolov primise instrucțiuni de la nivel înalt, promiseseră să acopere toate costurile, şi nu numai. Nu-şi permiteau să-şi piardă omul din interior. Mai presus de toate însă, nu-şi permiteau să-i piardă pe ei.

Desigur, fata va fugi repede să-i spună tăticului că oamenii cei răi o răpiseră. Tatăl se va preface surprins şi şocat, îi va cere detalii şi să-i descrie pe aceştia, îi va promite fetei să facă plângere şi să-i prindă pe răufăcători.

Nu, fata nu trebuia să facă nicio declarație la poliție. Ajungea să-i povestească tatălui ei. Acesta ştia cât de traumatizantă era o asemenea experiență, n-ar vrea s-o mai chinuie cu alte examinări la secție.

Lui Boris aproape că-i venea să râdă când şi-l imagină pe bărbat încercând să nu izbucnească. Nu va putea povesti nimănui despre întâmplare.

Însă cum îți aşterni, aşa dormi.

Lumikki hotărî să facă un ocol prin Pyynikki până acasă. Trebuia să scape de parfumul Elisei şi de durerea de cap pricinuită de numeroasele întrebări. Căciula roşie părea marinată în acelaşi parfum, iar asta nu îmbunătățea deloc situația. Fără ea însă, cu siguranță urechile i-ar îngheța într-o clipită.

Îşi aminti când venise să alerge în Pyynikki pentru prima dată, imediat după ce se mutase în Tampere, cu un an şi jumătate în urmă. Îmbătată de gustul libertății, alergase până departe, la turnul de observație, cât o ținuseră puterile. Picioarele îi tremurau, iar mirosul gogoşilor proaspete o atrăgea, îmbiind-o să rămână acolo să se bucure un moment de ceva dulce şi de o cafea neagră. Totuşi, continuase să alerge pe traseul descendent din apropierea turnului, lăsându-şi picioarele să izbească poteca. Oboseala îi mai trecuse şi începuse iarăşi să simtă bucuria alergatului.

Traseul o dusese tot mai sus şi mai sus, iar deodată, în partea stângă, i se deschisese o vedere minunată asupra lacului Pyhäjärvi. Soarele de august mângâia suprafața apei în depărtare, dincolo de clădirile fabricilor din cărămidă roşie din Pyynikki. Miresmele sfârşitului de vară o înconjurară atunci când se abătu de la traseu pentru a privi peisajul. Se uită către lac, insula Jalkasaari, zona Härmälä care se vedea pe celălalt mal. Se simțise pe deplin fericită pentru un moment. De aici începea noua ei viață. De aici începea libertatea.

Acum, fericirea şi libertatea erau departe. Lumikki încercă să nu se gândească. Gândurile i se roteau pur şi simplu în cap. Nicio soluție, nicio scăpare.

Sau, desigur, exista o soluție. Cea mai evidentă şi mai simplă. Să meargă la poliție şi să povestească tot. Să nu-i pese că Elisa ar putea avea probleme. Sau că familia ei ar putea avea probleme. Doar nu era problema sa. Însă Elisa se baza pe ea. Lumikki ştia că nu putea să-i trădeze încrederea. Era o fundătură.

Lumikki începu să se plimbe de-a lungul drumului care ducea la turnul de observație din Pyynikki. Se înnorase. Era întuneric. Crengile albe de chiciură se întindeau în toate direcțiile. Panta împădurită era precum o pagină dintr-o poveste, însă umbrele păreau să ascundă creaturile cele mai înfricoşătoare din basme. Ciudățeniile născute din groază, care se furişau prin spate şi te trăgeau sub zăpadă, către o moarte rece. Sau, şi mai rău, preschimbau oamenii în sculpturi de gheață, incapabile să se mişte sau să vorbească. Pentru totdeauna vii. Pentru totdeauna moarte.

Respirația lui Lumikki se prefăcu în aburi. Încercă să-şi sufle gândurile afară, să atingă starea aceea goală în care se puteau naşte idei noi. Era chiar pe punctul de a reuşi, când îşi dădu seama că era urmărită. Din nou. Nici nu mai era nevoie să se uite în spate ca să fie sigură.

Se uită totuşi. Bărbatul care mergea în urma ei îşi trăsese bine căciula pe cap şi îşi acoperise nasul şi gura cu fularul. În spatele său se zărea o camionetă care mergea pe drumul către turn.

Lumikki nu stătu pe gânduri. Începu să alerge. Îl auzi şi pe bărbat schimbându-şi ritmul. Camioneta acceleră.

Gerul îi sfâşia plămânii. Ghetele îi alunecau pe drumul acoperit de gheață. Lumikki avu timp să arunce o privire în spate şi văzu că în camionetă se aflau doi bărbați. Şi ei îşi acoperiseră chipurile, astfel că doar ochii li se mai vedeau. Acelaşi grup.

În față nu se zărea nimeni. Nici în jur. Dacă ar striga, nu ar auzi-o nimeni.

Lumikki alergă mai repede decât o făcuse vreodată. Bărbatul rămăsese în urmă, însă camioneta o ajunse într-o clipă. Uşa se deschise, iar un bărbat încercă să o prindă. Lumikki reuşi să se agațe de ceva. Auzi pârâitul când acul cu

care era prins brelocul reflectorizant smulse o bucată de material odată cu el. Lumikki căzu pe o parte, se întoarse repede şi o apucă iute spre pădure.

Sări peste pietre şi ridicături de pământ, îşi croi drum printre copaci, nu luă în seamă crengile care-i biciuiau faţa. Auzi cum camioneta frânează. Auzi cum bărbaţii se grăbeau după ea. Auzi strigăte, ghici că erau în rusă. Ştia că nedumerirea acestora se va risipi în curând. Lumikki ştia că dacă reuşeau să o înconjoare, nu mai avea nicio şansă. Avea un avantaj de numai câteva secunde.

Trebuia să-l folosească în mod corect.

O altă şansă nu mai primea.

Viivo Tamm scăpă o înjurătură atunci când piciorul său se afundă iarăşi în zăpadă. Fata părea să se mişte atât de agil, încât parcă evita troienele adânci. Din fericire, urmele indicau încotro o luase, chiar dacă ea dispăruse din vedere.

— Prinde-o! strigă Boris Sokolov din spatele lui.

Prinde-o singur, grăsane, ar fi avut Viivo Tamm chef să-i răspundă. Grăbi pasul. Muşchii începură treptat să i se mai încălzească, putea să-şi mişte membrele tot mai bine. O va prinde pe târâtura aia mică. Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde. Alergatul prin zăpadă trebuie să te obosească şi pe tine. Viivo Tamm poate că nu era cel mai rapid om, dar era rezistent.

Fata nu se mai zărea. Urmele duceau la intersecţia cu un traseu de alergat. Cu siguranţă, fata sperase să dea peste cineva care să o salveze. Speranţă deşartă. Pe frigul ăsta nu iese nimeni la alergat. Viivo Tamm privi în ambele direcţii. Fata dispăruse. La dracu. Apoi văzu ceva roşu mai departe de traseul de alergat. Căciula fetei.

Îi căzuse de pe cap, acum indicându-i lui drumul. Vai, vai, Scufiţă Roşie. N-ar trebui să laşi semne aşa de clare pentru lupii cei răi. Boris Sokolov şi Linnart Kask se iviră chiar atunci din pădure. Viivo Tamm alerga deja în direcţia indicată de căciulă. Le strigă să-l urmeze. Fata nu putea fi departe.

De pe creangă, cu corpul lipit de trunchi, Lumikki privi

cum cei trei bărbați fugeau în direcția greşită. Alergase până la traseu, apoi o luase spre copac, lăsând cât mai puține urme, şi se cocoțase suficient de sus. Apoi îşi aruncase căciula cât mai departe pe traseul de alergat.

Funcționase. Însă nu-i va încurca pentru mult timp.

Se lăsă să cadă jos din copac, ignorând şocul dureros pe care-l resimți în picioare. Apoi o luă iarăşi la fugă. Gerul îi ardea acum şi urechile, nu doar plămânii. Abia dacă-l simțea.

Înapoi. La adăpost. Înapoi pe drumul către turn, unde se afla şi camioneta. Pe ea scria „Instalații Mäkinen". Lumikki putea să jure că niciunul dintre bărbați nu se numea Mäkinen. Încercă să rețină numărul de înmatriculare, deşi se gândi că nu va fi de niciun folos.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

De la turn o luă pe strada Pyynikki. Acum începură să se vadă maşini şi oameni. Farurile autobuzului erau cea mai frumoasă privelişte din lume. Lumikki îi făcu semn şoferului de departe, dar acesta încetinise deja înainte de stație, văzând-o alergând în gerul acela. Lumikki urcă gâfâind în autobuz, plăti biletul, apoi se aşeză pe primul loc liber.

Picioarele îi tremurau. Respirația i se domoli. Când aerul cald începu să-i intre în plămâni, un atac necontrolat de tuse puse stăpânire pe ea.

Bătrâna care şedea de cealaltă parte o privi cu compasiune şi indignare în acelaşi timp.

— Ar fi bine să pui ceva pe cap pe vremea asta, o sfătui ea. Altfel te poți îmbolnăvi de moarte.

Lumikki tuşi în semn de răspuns. Începu să-şi simtă iarăşi urechile, o furnicau şi o dureau. Îşi puse mâinile pe ele şi încercă să le încălzească. Ce naiba se întâmplase? De ce încercaseră să o răpească în camionetă? Dacă ar fi fost vorba de viol, era ciudat ca bărbații să continue să o urmărească atât de insistent. Cu siguranță că cei trei aveau legătură cu banii ăia. Însă de ce ar fi vrut-o pe Lumikki, care era implicată doar din cauza unor coincidențe nefericite?

— O căciulă ar fi cea mai bună, îşi continuă bătrâna predica.

Căciula. Căciula roşie. Lumikki realiză imediat că nu pe ea o urmăreau bărbaţii. Urmăreau o fată cu căciulă roşie. Şi a cui era de fapt căciula roşie? Exact. O voiau pe Elisa. Bineînțeles, avea sens acum. Din păcate, banii fuseseră aruncați în locul corect. Vânătoarea Elisei o asigurase de asta.

Lumikki se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă Elisa ar fi fost cea care ar fi ieşit din casă. Gândul ăsta o lovi drept în stomac. Elisa n-ar fi scăpat. S-ar afla chiar acum în camionetă, neajutorată, captivă, la mila urmăritorilor. Lumikki îşi căută repede telefonul. Îi scrise Elisei un mesaj.

Orice faci, nu ieşi din casă. Ţine uşile închise. Nu da drumul nimănui.

2 martie, miercuri

A fost odată o fată căreia nu-i era frică.

Fata alerga aşa cum alergau cei cărora nu le era teamă că vor cădea. Picioarele ei mici, agile şi puternice goneau peste pietre şi cioturi de copac. Sub tălpi simțea muşchiul moale, nisipul încălzit de soare, acele de brad care o gâdilau, iarba udă de roua dimineții. Avea încredere că picioarele o vor duce oriunde voia să meargă.

Fata râdea aşa cum râdeau cei care nu se făcuseră niciodată de ruşine. Râsul ei venea de undeva din străfunduri. Îi umplea pieptul, îi urca pe gât, i se rostogolea pe limbă. În cele din urmă, îi țâşnea din gură, ricoşa în aer şi înflorea precum florile de măr.

Fata era încrezătoare aşa cum erau cei care nu fuseseră trădați niciodată, sub care pământul nu se surpase niciodată. Atârna cu capul în jos şi avea încredere că nu va cădea. Şi dacă ar cădea, cineva ar prinde-o.

A fost odată o fată care a învățat să se teamă.

Poveştile nu încep astfel. Astfel încep alte poveşti, mai întunecate.

10

Lumikki era iarăşi mică. Avea nouă ani. Sau zece. Sau doisprezece. În iadul acela, anii se amestecau unul cu altul, se suprapuneau într-o pastă neagră. Era imposibil să distingi sau să-ți aminteşti ce se întâmplase atunci. Ce era adevărat şi ce era coşmar.

De un lucru era totuşi sigură. Nu se temuse niciodată în zadar.

Lumikki se lăsa cât mai jos şi asculta. Ştia cum să se strecoare în spații incredibil de mici. Încăpea în bufet, în întunericul unui dulap, în colțul unei camere dezordonate, într-un spațiu restrâns, unde n-ar fi venit nimeni să caute. Ştia să fie atât de tăcută, încât o respirație obişnuită ar fi sunat precum o bormaşină.

Nasul îi curgea. Îl lăsă să curgă. Se abținu să şi-l tragă sau să-l şteargă cu mâneca. Aproape apos, lichidul i se prelingea pe buze. Nu le atinse cu limba. Lichidul i se scursese pe bărbie, apoi picură pe genunchi. Nu conta. Blugii erau oricum murdari. Mama se minunase de asta acasă. Se minunase şi nu spusese nimic.

Unele lucruri era mai bine să rămână ascunse.

Unele lucruri doar se înrăutățeau atunci când erau rostite.

Lumikki ascultă. Auzi paşi care se apropiau. Se concentră să rămână calmă. Dacă lăsa acum frica să o cuprindă, i-ar fi fost imposibil să rămână tăcută. Închise ochii şi se gândi la stratul de zăpadă albă, neatinsă, îşi imagină lumina albăstruie a serii. Lăsă iepurele să țopăie pe deasupra zăpezii, astfel încât acesta să lase urme netede, frumoase. Două cercuri mici, unul după altul, apoi două urme alungite în paralel. Urmele o calmau.

Nimic rău nu se poate întâmpla când iepurele aleargă liniştit pe deasupra zăpezii.

Nimic rău nu se poate întâmpla când seara se transformă în noapte, iar primele stele apar pe cer. Pătratul constelației Pegas.

Nimic rău nu se poate întâmpla când după o mică

plimbare se zăresc cabana şi felinarul de pe scări.

Lumikki auzi cum paşii se îndepărtau. Îndrăzni să respire puțin mai liber. Reuşise să rămână ascunsă. Nu o găsiseră.

Cum s-ar simți oare să nu fie nevoie să se teamă în fiecare zi?

Lumikki nu se trezi brusc. Trecu uşor din starea de vis în cea de veghe, îşi simți picioarele şi mâinile crescând, trupul de fetiță transformându-se într-unul de femeie; se întinse. Îşi luă înapoi anii care o despărțeau de Lumikki din vis. Nu mai era mică. Avea şaptesprezece ani. Nu mai trebuia nici să se teamă zilnic, precum înainte.

Cu excepția momentului de față. Se amestecase în treburile altora.

Elisa a sunat-o disperată toată seara. Tresărea la cel mai mic scârțâit şi la zgomotele de afară, voia să audă încurajările lui Lumikki. Era foarte speriată, fiindcă tatăl ei nu se întorsese acasă când spusese. În mijlocul unei convorbiri, Elisa a țipat brusc. La telefon s-a auzit apoi cum a fugit undeva, a trântit uşa în urma ei şi a tras încuietoarea.

— Cineva tocmai a venit la uşa din față, a spus Elisa pe un ton răguşit.

— OK. Unde eşti acum?

— M-am încuiat în baie.

Aşa a crezut şi Lumikki, judecând după sunete. Se pare că Elisa nu ştia cum să se mişte în linişte. Nu avusese nevoie să învețe. Dacă în apartament ar fi pătruns un ucigaş profesionist, acesta şi-ar fi dat imediat seama unde se ascundea fata. Pe lângă asta, baia încuiată era probabil cel mai prost ascunziş. Era ca un semipreparat pentru cuptorul cu microunde. Nu trebuia decât să deschidă capacul şi să înghită conținutul. Nici nu trebuia încălzit.

— A spart uşa de la intrare? a întrebat-o Lumikki.

— Nu, a deschis cu cheia.

Lumikki voia să termine convorbirea. De altfel, ghicise răspunsul Elisei înainte ca aceasta să spună ceva.

— Ha, ha. E chiar tata. Mă cheamă jos, a şoptit apoi Elisa.

No shit, Sherlock.

— Bun. Atunci eu închid, a zis Lumikki emfatic.

— Nu închide! Adică nu înainte să promiți că vii iarăşi mâine. Nu pot sta singură aici şi nici nu pot pleca nicăieri.

Vocea Elisei era surprinzător de puternică.

Lumikki ar fi vrut să refuze. Ar fi vrut să scape din încurcătura asta imediat, cât mai era încă posibil. Urmăritorii nu o văzuseră cum trebuie. Încă mai putea să se spele pe mâini. Doar nici nu erau murdare. Nu ea fusese aceea care răscolise prin bancnotele însângerate. Lumikki ar fi vrut să se dea cu capul de pereți după ce închisese. Îi promisese Elisei să se ducă. Din nou.

Boris Sokolov bătea cu degetele într-o halbă cu bere. Băutura era insipidă şi rea. Se potrivea perfect cu starea lui de spirit. Primele târâtoare dornice de bere ale dimineții ieşeau din ascunzişul lor şi stăteau deja în barul acela dubios. Boris rezervase un separeu pentru el şi pentru estonian. Se pare că masa nu fusese ştearsă de aseară. Şi asta se potrivea de minune cu atmosfera.

O dăduseră în bară. O făcuseră lată, cum ar spune finlandezii, iar Boris nu avea ce să zică de data asta. Trebuia să abandoneze planul de răpire a fetei. Avuseseră o singură şansă, o singură încercare şi acum o pierduseră. Boris primise un mesaj scurt pe mobil, în care scria numai că trebuia să se ocupe singur de treabă. Era personal responsabil.

Trebuia să găsească altceva, ceva cu care să-l sperie pe bărbat.

— Dacă nu s-a prins că Natalia e moartă? sugeră Viivo Tamm şi luă o gură zdravănă de bere.

— Trebuie să se fi prins. Doar al cui sânge îşi imaginează că putea fi pe bancnote? întrebă Boris.

Viivo Tamm ridică din umeri. Linnart Kask nu spuse nimic. Boris se îndoia uneori că bărbatul era şi mai simplu decât părea.

Boris se gândi la spusele lui Viivo. Să fie adevărat? Dacă polițistul chiar nu înțelesese că draga lui Natalia era moartă? Poate că Natalia nu-i povestise că intenționa să fugă cu banii.

Poate că polițistul era doar puțin enervat că primise bani mânjiți. De aceea susținea că nici nu-i primise de fapt.

Boris crezuse că polițistului şi Nataliei le păsa într-adevăr unul de altul. Fusese sigur că puseseră la cale un plan ca să fugă împreună. Poate că subestimase capacitatea Nataliei de a lua singură decizii independente. Natalia înțelesese în final că nu merita să te bazezi pe nimeni prea mult şi că nimeni nu o va salva. Într-un fel, Boris înțelegea hotărârea Nataliei.

Nu i-ar fi spus niciodată asta Nataliei, dar se gândise la ea ca la fiica pe care n-o avusese niciodată. O mică parte din el ar fi vrut să o lase pe Natalia să scape. Însă înțelegea ce probleme mari i-ar crea lui una ca asta. De aceea, trebuise să-şi înăbuşe sentimentele şi să se gândească la Natalia care alerga pe zăpadă ca la un iepure, care era un dăunător şi o bătaie de cap. Numai astfel putuse să apese pe trăgaci.

Însă chiar dacă polițistul probabil nu era conştient de planul Nataliei, asta nu elimina problema. Faptul că bărbatul încercase să-i şantajeze. Trebuia să-i pună capăt cât mai repede.

Boris îşi mai calma nervii uitându-se prin calendarul de pe telefon. Metoda funcționa de obicei.

Acum îi dădu o idee.

— Cred că Natalia îi va trimite în curând polițistului o invitație la petrecere, spuse el, zâmbind.

Estonienii l-au privit nedumeriți. Catâri. Boris se simțea singurul creier al grupului. Din fericire, cel mai bun. Lăsă restul berii în halbă şi merse la bar să comande un whisky dublu. Îl merita.

Lumikki aproape că făcu stânga-mprejur când văzu două perechi cunoscute de pantofi. Unii măsura 41, alții 43. Nu-şi amintea să fi fost de acord cu vreo întâlnire cu Huey, Dewey şi Louie[13].

— Ce mai fac şi eu aici, când se pare că Tuukka şi Kasper mi-au luat-o înainte? îi spuse ea Elisei, care-şi lăsă jenată privirea în jos.

[13] Nepoţii lui Donald Duck.

Avea şosete roz cu dungi negre. Bineînțeles.

— Păi… Tu eşti singura care poate să-şi dea seama de treaba asta. Eşti cea mai deşteaptă, încercă Elisa.

Vocea mieroasă şi zâmbetul dulceag mergeau poate la băieți. Lumikki începu să-şi pună ghetele.

— Am venit pentru că am înțeles că ți-e frică să fii singură. Nu, doar pentru că mi-ai cerut să vin. Pentru că nu vrei să fii singură. Aşa. Clar nu eşti singură. *Case closed.* Pot să plec.

Elisa se postă între Lumikki şi uşa de la intrare.

— Nu pleca acum. Tuukka şi Kasper au venit singuri aici când au văzut că nu m-am dus la şcoală. Nu m-au crezut când le-am zis că am o migrenă. Nu scap din asta fără tine, se milogi Elisa.

Degetele lui Lumikki zăboviră un moment pe şireturile ghetelor.

Îşi promisese că nu se va mai teme. Se gândise numai la ea atunci. Nu se gândise niciodată că s-ar putea teme pentru altcineva. Dacă ar pleca şi ar închide uşa în urma ei, ar scăpa poate de toate astea. N-ar scăpa totuşi de frică. Putea să nu-i răspundă Elisei la telefoane şi mesaje. Putea chiar să facă rost de un număr secret. Putea să n-o vadă pe Elisa la şcoală. Putea s-o ignore.

Însă nu putea să nu se întrebe. Să nu se gândească ce i se va întâmpla Elisei şi dacă bărbații aceia vor pune mâna pe ea. S-ar teme pentru Elisa. Nu voia asta.

Lumikki îşi simți picioarele de plumb. Se scufunda încet, până la genunchi, până la talie şi până-n gât.

Prinsă. Nu liberă. Lumikki ura asta. Nu putea face nimic în legătură cu asta.

Oftă adânc, dându-şi jos ghetele.

— Rămân. Dar să ştii că dacă Tuukka mai încearcă ceva, sun la poliție pe loc şi vă bag într-un rahat de nu vă vedeți.

Elisa bătu încântată din palme. Zgomotul răsună în urechile lui Lumikki mai rău decât clopotele de înmormântare.

11

— Ai aflat ceva ieri de la tatăl tău? o întrebă Tuukka pe Elisa, care le aduse în sufragerie nişte pahare mari cu cola.

Kasper i-l ceruse cu droguri, însă expresia Elisei îi şterse rânjetul de pe buze.

Lumikki aruncă o privire către Tuukka. Aşadar, Elisa le povestise totul băieților. Gură spartă, dar poate că era mai bine aşa. Era mai uşor să vorbească, acum că toți erau pe aceeaşi lungime de undă.

— Nu mi-a mers deloc creierul, cum eram aşa isterică în legătură cu tipii ăia care au urmărit-o pe Lumikki, pe care au confundat-o cu mine. În starea aia nu mi-a venit nimic în minte, nicio întrebare inteligentă. Bine că am reuşit măcar să-mi țin gura.

Elisa puse tava cu pahare pe masa din sufragerie. Cuburile de gheață se loveau unul de altul în pahare. Elisa arăta şi mai obosită decât cu o zi înainte. Cearcănele îi erau mai negre, părul nespălat, iar fața nemachiată. Era ca o pată în sufrageria curată ca o față de masă nouă. Mobilele erau toate Boknäs şi Artek, iar din tavan atârna un candelabru Octo. Linii scandinave, simplitate suavă.

Lumikki se întrebă iarăşi cum putuseră plăti toate astea din salariul de polițist şi cel de angajat la o firmă de cosmetice. Polițiştii de la antidrog nu făceau milioane. Salariul mamei Elisei nu putea fi atât de mare. Vreo moştenire? Poate.

Sau poate ceva legat de banii aceia plini de sânge.

— OK. Apoi trebuie să verificăm calculatoarele tatălui şi mamei tale, spuse Kasper cu încrederea unui mic criminal în devenire.

— Mama şi-a luat laptopul cu ea într-o călătorie de afaceri, dar calculatorul lui tati e în biroul lui. Dar nu ştiu…

Elisa nu apucă să-şi termine fraza, când Kasper se şi porni către camera de lucru.

— Eu verific calculatorul, voi uitați-vă prin mape şi alte chestii, spuse el.

Lumikki, Tuukka şi Elisa îl urmară.

— Nu-i cam ilegal ce facem? întrebă Elisa în timp ce scotocea prin sertare.

— Nici nu m-aş fi gândit că te preocupă ce-i legal şi ce nu, râse Tuukka.

— Poate că ar trebui, suspină Elisa.

Lumikki era de aceeaşi părere. Totuşi, nu spuse nimic. În schimb, îşi exprimă îndoiala:

— Nu vom găsi nimic legat de munca tatălui tău aici. Garantat, are indicații foarte stricte referitor la ce hârtii poate aduce acasă. Probabil că nimic. Iar calculatorul e cel de acasă. Tot ce ține de lucru se află acolo.

— Aşa e. Cum de nu mi-am amintit de asta?

— Să căutăm totuşi, insistă Tuukka. Tocmai chestiile legate de infracțiuni nu se pot ține la lucru. Doar mişună de poliței pe-acolo.

Privirea cruntă a Elisei făcu să dispară rânjetul lui Tuukka. Continuară să caute în linişte. Degeaba. Biroul nu dădea nimic în vileag, era biroul unui tată conştiincios, care îşi ținea în ordine facturile, documentele pentru asigurări şi celelalte acte, iar fişierele de pe calculator curate.

— Deci nici măcar n-a intrat pe site-uri porno, comentă Kasper, devenind nerăbdător.

— Bleah, nu! Normal că nu.

Elisa se cutremură.

— Dar tu ai intrat, pufni Tuukka. Ți-am verificat calculatorul.

— Poate că o singură dată din greşeală, când vreun prieten mi-a trimis link şi-am dat clic fără să vreau, explică Elisa.

Lumikki nu mai suporta să asculte flecăreala celor trei. O deranja mai ales vocea Elisei, care se făcuse mai ascuțită în compania băieților, iar comentariile sale deveniseră şi mai stupide. Lumikki cunoştea fenomenul. Îl văzuse luând naştere la începutul liceului. Între clasele a şasea şi a şaptea, o parte din fete apăruseră la şcoală ca şi când le căzuse jumătate din creier în lac. Fetele altădată deştepte nu mai ştiau acum să rezolve nici cele mai simple probleme de matematică sau nu puteau alerga o sută de metri fără să nu

„moară”.

„Deci ajutor, mor!”

Aşa strigau şi chițăiau fetele de mai multe ori pe zi, când pentru a atrage atenția, când pentru a mima neajutorarea. Îşi fluturau pleoapele şi mestecau gumă. Lumikki meditase o vreme, până când îşi dădu seama că toată prosteala asta era pentru băieți. Că ele le semnalizau că sunt micuțe, drăgălaşe şi vulnerabile. Şi sexy în sensul bun, din punctul de vedere al unora dintre băieți.

Se prosteau pentru ca băieții cei mai atrăgători din clasă să se simtă mai deştepți, mai puternici şi mai cunoscători. Lumikki se întrebase mereu dacă ei îşi dădeau seama ce făceau ele. Nu li se părea umilitor că fetele trebuia să joace teatru pentru ca ei să se simtă superiori? O parte din băieți vedeau dincolo de rol, dar acesta nu le era destinat lor. Erau prea deştepți ca să fie sexy.

Dintr-un oarecare motiv, inteligența nu era considerată sexy în liceu. Dacă voiai să fii sexy, trebuia să fugi de inteligență ca de ciumă. Inteligența era plictisitoare, obositoare, iritantă şi dacă nu de-a dreptul urâtă, atunci cel puțin ştearsă.

Lumikki crezuse că situația se va schimba după liceu. Parțial se schimbase, parțial nu. Vedea acum că unii adulți, femei istețe, se prosteau în compania bărbaților. Era neliniştitor să vadă asta. Spera că Elisa se purta astfel din cauza vârstei, şi nu pentru că aşa era cu adevărat.

— Lasă-mă să verific iarăşi calculatorul ăla, îi ceru Lumikki lui Kasper.

Băiatul se uită la ea suspicios, disprețuitor.

— Nu e nimic acolo, insistă el.

— Lasă-mă totuşi să văd, spuse calm Lumikki. Uneori calculatoarele înghit mai mult decât s-ar părea la prima vedere.

— Oo, superpolițista noastră mai e şi geniu în calculatoare, spuse batjocoritor Tuukka.

— Da. Sunt copilul secret al lui Hercule Poirot şi al lui

Lisbeth Salander[14], răspunse Lumikki fără să mişte un muşchi, apoi se aşează în faţa calculatorului.

Kasper îi făcuse încet loc.

Cei trei rămaseră să se holbeze în spatele ei. Lumikki ura asta.

— Atunci tu eşti Lumikki Poisander? încercă timid Kasper să ducă gluma mai departe.

Nimeni nu râse.

— Lumikki, Lumikki…

Kasper părea să-i savureze numele silabă cu silabă.

— Trebuie să ai vreo poreclă, spuse el.

— Nu am, îi răspunse Lumikki fără să se întoarcă.

— Lumi?

— Nu.

— Lumia?

— Chiar crezi?

— Bine, poate că nu. Mikki?

Lumikki se răsuci cu scaunul atât de brusc, încât îl izbi pe Kasper.

— Au! Vezi ce faci.

Kasper îşi frecă iritat genunchiul.

— Calmează-te. S-ar putea să dureze puţin, spuse Lumikki şi privi către Elisa cu subînţeles.

Din fericire, fata uneori se prindea.

— Să mergem să ne terminăm cola în sufragerie, zise Elisa. Strigă dacă găseşti ceva.

Lumikki dădu din cap către monitorul calculatorului. Curând auzi uşa închizându-se. O linişte bine-venită. Trebuia să se mişte repede. Liniştea nu putea ţine mult.

[14] Protagonista trilogiei Millennium, de Stieg Larsson.

12

Terho Väisänen îşi ridică gulerul şi îşi strânse fularul verde de la fiica lui. Gerul începu să-i înţepe pielea imediat ce ieşi afară. Se întrebă dacă să ia maşina şi să conducă de la secţie până acasă, dar se decise totuşi să meargă pe jos. Poate că aerul rece îi va limpezi gândurile, care-i fuseseră inadmisibil de înceţoşate în ultimele zile.

Pe Terho Väisänen îl deranjau două întrebări.

Unde erau banii lui?

Unde era Natalia?

Asta să fie ordinea importanţei? Bineînţeles că nu, însă Natalia putea fi tăcută câteva zile, uneori chiar câteva săptămâni. Nu apuca tot timpul să-i răspundă lui Terho la telefoane, mesaje sau e-mailuri. Terho era obişnuit cu asta. Nu mai însemna nimic. Însemna totuşi că Boris Sokolov intenţionase să ajungă la el prin intermediul telefonului şi să facă tărăboi atunci când el întrebase de bani. Se presupunea că banii fuseseră livraţi.

Nu fuseseră.

Fie Boris Sokolov minţise, fie estonienii îl minţiseră pe Sokolov. Cea din urmă variantă era mai probabilă. Terho se întrebase cum de durase atâta până când cineva să încerce să obţină un profit rapid. Se gândi că disciplina era legată tocmai de faptul că estonienii îi erau subordonaţi lui Boris Sokolov. Nimeni nu-şi dorea să intre pe mâna lui. La rândul său, Sokolov îşi lua propriile ordine în serios. Ierarhia fricii şi a puterii îi ţinea pe toţi în rând.

În afară de momentul de acum. Cineva se hotărâse să-şi tragă ceva în plus.

Pe Terho îl îngrozea gândul că structura care funcţionase bine până acum se prăbuşea. Mereu îşi făcuse treaba, fără întrebări. Iniţial, li se alăturase pentru bani, şi banii erau şi acum motivul lui. Dacă bancnotele nu mai veneau, şansele lui erau scăzute. Nu-şi făcuse o rezervă pentru viitor, deşi ar fi trebuit, desigur. Pusese deoparte doar o sumă neglijabilă. Bineînţeles, putea să se răzbune prinzându-i pe Sokolov şi pe

ceilalți, dar în acelaşi timp şi-ar tăia singur craca de sub picioare. S-ar alege praful de tot.

Nu trebuia să se întâmple asta.

Deoarece negocierile cu Sokolov nu progresau, trebuia să ajungă la un acord direct cu Ursul Polar. Nu va fi uşor. Ursul Polar îşi crea propriile reguli ale jocului, iar dacă ceva nu-i convenea, pur şi simplu îi elimina pe ceilalți jucători.

Terho mergea pe autostrada Tampere, blestemând faptul că se amestecase într-o astfel de treabă. Şi cu nişte criminali, pe deasupra, ceea ce era greşit din punct de vedere moral. Aşa era, deşi, în multe dimineți singuratice, pe când familia sa încă dormea, se uita pe geam afară şi îşi explica de ce aranjamentul era bun pentru ambele părți. Şi pentru poliție, şi pentru cetățeni. Primise informații de la Sokolov, care-i ajutaseră pe polițişti să prindă traficanți şi contrabandişti: Curățaseră lumea interlopă din Tampere atât de bine, încât unitatea lui Terho primise laude chiar din partea conducerii. Terho îşi reamintise sieşi de asta într-o dimineață, pe când privea casele vecinilor. Soarele care răsărea încet râdea de felul cum se înşela el singur. Terho îşi întorsese privirea de la soare, îşi turnase mai mult lapte în cana de cafea şi continuase să se mintă.

Odată, cu ani în urmă, acceptarea ofertei păruse singura posibilitate. Datoriile la jocuri şi împrumuturile îi suflau în ceafă. Terho căzuse în patima jocurilor fără să-şi dea seama. La început, jocurile de noroc fuseseră un mod de relaxare după o zi grea de muncă, dar treptat a devenit dependent. Totul s-a întâmplat pe nesimțite. Trebuia să joace pe bani, ca să simtă ceva, să-i curgă adrenalina prin vene. În plus, avea acasă o soție care avea gusturi scumpe, iar Terho voia să-i ofere tot ce era mai bun. Şi, bineînțeles, avea şi o fată, pe care o iubea mai mult decât orice pe lume.

Şi Elisa era un motiv. Făcuse toate acestea şi din cauza Elisei. Pentru ca fata să nu se ruşineze niciodată de casa sau de hainele ei. Să nu se întrebe niciodată dacă îşi puteau permite. În copilărie şi în tinerețe, Terho se văzuse adesea nevoit să mintă că blugii de la mâna a doua erau noi, iar geaca primită de la vărul său era din străinătate. Veniturile

medii ale familiei se scurgeau pe gâtul tatălui. De asta îi era lui Terho cel mai ruşine. Asta îl obligase să fie abstinent, asta îl convinsese să devină poliţist la narcotice, din moment ce împotriva drogurilor legale, cum era alcoolul, nu se putea face nimic.

Se părea că tendinţa de a ajunge dependent trecea din tată în fiu. Dorinţa de a simţi ceva intens, repede şi fără alte gânduri. Totuşi, Terho avusese mereu grijă ca jocurile lui de noroc să nu intervină în niciun fel în viaţa de familie. Era viciul lui personal. Reuşise chiar să reducă timpul pe care-l petrecea cu jocurile în anii lui cei mai răi, deşi asta nu însemna că nu-şi mărea mereu raţia.

În ultimul an, Terho continuase să colaboreze cu Sokolov şi din cauza Nataliei. Se îndrăgostise de tânăra femeie complet neajutorat, aruncându-se ca un adolescent. Ştiuse de la bun început că era o chestiune nebunească, lipsită de speranţă şi periculoasă, însă nu reuşise să reziste în faţa zâmbetului Nataliei, a ochilor ei mari şi inocenţi, din care nu şi-ar fi dat niciodată seama de lucrurile pe care ea le văzuse. Era întristat deja de pe-acum că la un moment dat va trebui să renunţe la compania Nataliei, la pielea ei fină ca mătasea şi la gropiţele din obrajii ei. Aşa se va întâmpla, oricum. Relaţia nu putea continua dacă Terho nu era gata să-şi sacrifice căsnicia, familia şi, în cele din urmă, probabil şi cariera. Nu era deloc pregătit pentru asta, deşi într-un moment de slăbiciune îi spusese fetei că îşi va părăsi nevasta şi va trăi împreună cu ea. Prostii. Promisiunile unui bărbat îndrăgostit, promisiuni pe care nu le putea ţine. Cu siguranţă că şi Natalia îşi dăduse seama. Era o femeie deşteaptă, mai deşteaptă decât lăsa să se vadă.

Terho voia totuşi să aranjeze treburile cu Natalia. Cel puţin cu atât îi era dator. Voia ca Natalia să poată începe o viaţă mai bună, să nu mai fie nevoită să lucreze pentru Sokolov. Încă nu ştia cum să facă, dar avea încredere că va găsi o soluţie. Din acest motiv, situaţia nu putea scăpa tocmai acum de sub control, dat fiind că estonienii nu mai puteau să-şi ţină degetele acasă.

Un vânt îngrozitor de rece bătea dinspre lacul Pyhäjärvi.

Terho Väisänen începu să regrete că nu luase totuşi maşina. Nici măcar geaca sa foarte groasă Haglöfs, nu făcea față iernii friguroase.

O şedință fusese anulată. Brusc, se trezise cu aproape o oră la dispoziție. Se hotărâse să meargă acasă, să pregătească prânzul pentru el şi pentru Elisa, care suferea de migrene sau de vreo afecțiune femeiască. Sau de lene curată. Terho trebui să recunoască asta. Fata era drăguță şi populară şi îi era nespus de dragă lui Terho, însă nu era chiar cea mai răsărită. Poate că liceul nici nu i se potrivea.

Terho se gândi la planul lui.

Ar trebui să ia legătura cu Ursul Polar. Va reuşi doar pe e-mail. Putea să-l trimită doar de acasă, pentru că nu îndrăznea să-şi asume riscuri folosind calculatorul sau telefonul de la lucru.

În acelaşi timp, putea să-i trimită Nataliei încă un e-mail, să o întrebe unde dispăruse. Simțea un dor ca de gheață, care îl cutremura mai tare decât gerul iernii.

Ochii căprui. Păr decolorat, căruia i se vedeau rădăcinile închise la culoare. Ici şi colo se vedeau şi nuanțe mai deschise. Extensii. Sprâncene pensate, subțiri. Buze care poate erau umplute, poate erau aşa în mod natural.

Vârsta: undeva între şaptesprezece şi douăzeci şi cinci de ani?

În majoritatea pozelor arăta serioasă, cu buzele întredeschise. Într-o poză totuşi zâmbea, iar obrajii aveau gropițe adânci. Surâsul o făcea mai tânără şi mai deschisă. În aceeaşi poză era şi un bărbat de vârstă mijlocie, care avea exact acelaşi nas ca Elisa. Femeia purta haine scumpe în toate pozele, se vedea că erau scumpe. Bărbatul şi femeia mai aveau încă o poză de aproape, făcută probabil cu telefonul, în care se sărutau râzând. Arătau extrem de fericiți.

Lumikki se simți ca un spion uitându-se la imaginile care fuseseră ascunse destul de nepriceput în calculator.

Mai înainte găsise şi numele de utilizator şi parola adresei de e-mail. Căsuța de mesaje era totuşi goală. Fie tatăl Elisei

nu folosea adresa, fie, cum era mai probabil, ştergea mesajele imediat cum le citea.

— Elisa, strigă Lumikki.

Elisa veni la uşă. Din fericire, Tuukka şi Kasper se distrau în sufragerie, jucându-se cu consola Wii.

— Închide uşa, îi zise Lumikki, iar Elisa o ascultă.

Apoi Lumikki continuă:

— Presupun că în pozele astea nu e mama ta.

13

Elisa îşi strânse mâinile în jurul corpului. O luă frigul deodată. Voia să închidă ochii şi să nu vadă pozele, dar nici asta nu ar mai fi ajutat-o. Deja i se imprimaseră în minte, învârtindu-i-se în cap şi după ce se puse în pat, încercând să adoarmă.

Cum putuse tatăl ei să-i facă una ca asta? Dar mamei ei?

Elisa nu era proastă. Ştia deja de mult că între părinţii săi nu era cine ştie ce romantism, ci că erau împreună mai degrabă din obişnuinţă şi convenienţă. Cu toate acestea, părea de neconceput ca tatăl ei să o înşele pe mama. Tati nu era aşa. Tati era un om cinstit şi de treabă şi de încredere. Tati era exact genul de om care să divorţeze mai întâi, apoi să o ia pe alte căi. De mama ei, Elisa nu era complet sigură. N-ar fi fost surprinsă să afle că nu dormea întotdeauna singură în călătoriile ei de afaceri. Credea că era posibil.

Tati. Împreună cu o femeie tânără, puţin mai mare decât Elisa. Simpla idee era dezgustătoare. Şi mai rău decât relaţia era faptul că se simţea minţită, trădată. Asta dacă era într-adevăr vorba de o relaţie. Putea fi doar… Dar atunci de ce ar fi salvat tati pozele pe calculatorul lui? Avea un motiv, pentru că voia să le revadă.

— Poate…

Elisa auzi vocea lui Lumikki ca prin vis. Poate că ăsta era un vis, din care se va trezi a-c-u-m…

Uşa se deschise brusc, iar Tuukka şi Kasper intrară gălăgioşi înăuntru.

— Ce şuşotesc fetele aici în secret? Poate că hackerul nostru a găsit ceva… Hopa.

Lumikki avea o senzaţie ciudată cu Elisa, Kasper şi Tuukka stând în spatele ei şi holbându-se la poză. Cel mai deranjant era că simţise uimirea Elisei fără să se uite la ea.

Dacă e doar cineva… adică, tati doar se…

Fata încerca să caute explicaţii cu voce tare.

— *Let's face it,* spuse Kasper. Tatăl tău i-o trage unei tipe tinere.

Toți se gândiseră la acelaşi lucru.

— Trebuie să fie vreo altă explicație, se opuse Elisa.

Lumikki îşi dădu seama din vocea ei că era de acord cu ce spusese Kasper.

— Sigur are legătură cu banii ăia, zise Tuukka. Două secrete ca astea în acelaşi timp nu pot fi o coincidență.

— Dar cum? întrebă Elisa.

— N-arată puțin a rusoaică? sugeră Kasper.

— Dacă e o târ… pardon, prostituată. Dacă tatăl tău e implicat într-o afacere cu proxeneți?

Elisa scutură din cap. Lumikki o privi şi îşi dădu seama că era cu lacrimile în gât.

— Sau dacă… începu Tuukka să speculeze.

Chiar atunci, calculatorul anunță sosirea unui e-mail. Lumikki lăsase adresa de e-mail deschisă tocmai în ideea că poate ar fi apărut ceva interesant.

Exact la țintă.

Şi expeditorul mesajului avea o adresă anonimă. „Beautifulrose" şi terminația adresei nu spuneau mare lucru. Lumikki citi mesajul cu voce tare. Era în engleză.

My love,

I had to create another e-mail address. Just to be careful. Polar Bear is having a party on Friday. Wants you to be there. And so de I ☺. There will be a black car picking you up at 8 pm. Because the theme is fairy tales and because I know what you like, I'm going as the Snow Queen. I've got something important to tell you.

Kisses,
N

P.S. Please delete this message right after reading as always.

We have to be extra careful.[15]

Kasper, Tuukka şi Elisa s-au uitat unul la altul.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta? întrebă Elisa.

— Polar Bear, Polar Bear… repetă Kasper. Nu se poate. Ursul Polar. Tatăl tău a primit o invitație la petrecerea Ursului Polar.

— Deci unde? A cui petrecere?

— Ursul Polar! spuse Kasper, aproape strigând. E o legendă. Adică nu ştiu mai mult decât că e cineva foarte mare, pe care toți îl respectă. Se zice că învârte nişte afaceri legale şi ilegale şi că nimeni nu l-a văzut vreodată. Petrecerile lui sunt de-a dreptul sălbatice. Cică are un castel sau o vilă fabuloasă, unde ține nişte chefuri nebune. Toți sunt acolo. Adică toți cei importanți şi bogați.

— Care e numele adevărat al Ursului Polar? întrebă Lumikki.

Kasper o privi amuzat.

— Nu ştiu asta. Ar trebui să fii din interior ca să ştii.

— Face lucruri foarte grave?

Elisa coborî vocea instinctiv.

Kasper îşi întinse mâinile în lături.

— Păi, afacerile lui de-abia rezistă. Sau ce ştiu eu. Dar e atât de bogat şi de viclean, încât nu e prins. Nu-şi murdăreşte mâinile.

— De unde ştii toate astea? se minună Tuukka.

Pe buzele lui Kasper apăru un rânjet satisfăcut. Lumikki văzu că băiatul se simțea acum superior lor.

— Am sursele mele. Când te-nvârți prin grupuri obscure, auzi lucruri obscure. Nu puneți întrebări fără motiv. Vă fac rost de droguri, vă fac rost de informații. *That's all you need to know.*

[15] Iubirea mea, a trebuit să creez altă adresă de e-mall. Doar ca să fiu grijulie. Ursul Polar dă altă petrecere vineri. Vrea să fii acolo. Şi eu la fel ☺. Te va lua o maşină neagră la ora 8. Pentru că tema sunt basmele şi pentru că ştiu ce-ţi place, voi fi Crăiasa Zăpezii. Trebuie să-ţi spun ceva important. Te pup, N. P.S. Te rog să ştergi mesajul imediat ce îl citeşti. Trebuie să avem mare grijă *(în engleză în original).*

Între timp, Lumikki copiase mesajul pe o bucată de hârtie, pe care o puse apoi în buzunarul de la pantaloni.

— Oricum, mesajul trebuie distrus, spuse ea. Din păcate se vede că a fost deschis o dată, iar tatăl tău îşi va da seama că cineva i-a folosit contul.

Se pregăti să şteargă mesajul.

Degetele lui Terho Väisänen erau complet înghețate, deşi mănuşile sale ar fi trebuit să aibă straturi care să mențină căldura. Încercă să şi le îndoaie suficient cât să reuşească să deschidă uşa cu cheia.

Îşi aminti de luna decembrie din urmă cu un an. Fuseseră doar câteva grade sub zero şi ninsese uşor, aproape imperceptibil. Stătuse cu Natalia lângă sculptura de lumină de lângă Tampella. Sculptura arunca o lumină albastră, făcând chipul Nataliei să arate ireal.

Tocmai fuseseră la o cafea. Noua zonă rezidențială din Tampella era destul de sigură. Niciunul dintre cunoscuții lui nu locuia acolo. Soția sa nu avea niciun motiv să meargă pe-acolo, nici Elisa. Prin preajma lor se plimbau aproape numai oameni care locuiau în zonă. Nu existau magazine sau restaurante care să facă pe cineva să o ia pe acolo. Până şi cafeneaua rămânea deschisă numai datorită banilor celor care locuiau în acel cartier. Îndrăzneau să se afişeze împreună în Tampella, deşi era şi acesta un risc.

Uneori trebuia să-şi asume un risc. Teama de a fi prins era şi ea palpitantă. Terho avea bineînțeles o poveste de acoperire, în caz că vreun cunoscut îi vedea totuşi împreună. Putea tot timpul să invoce munca, obținerea de informații sau confidențialitatea. Putea să dea de înțeles că primea informații de la Natalia, dar nu putea, desigur, să dezvăluie mai multe. *Sst. Terho* era uşurat că încă nu fusese niciodată cazul să-şi folosească acoperirea.

Natalia îşi uitase mănuşile. Îşi suflă în palmele mici. Terho i le luă într-ale lui să i le încălzească. Natalia zâmbi. Fulgii de zăpadă îi străluceau în păr. Şi aceştia reflectau lumină albastră. Natalia avea o haină şi cizme albe. Arăta mai frumoasă ca oricând.

— Crăiasa zăpezii, îi şopti Terho la ureche.

Deodată, se simți copleşit de dorința să o încălzească pe Natalia din toate părțile, să-şi apese palmele calde pe pielea ei rece, să topească fiecare fulg de nea.

— Să mergem, spuse el răguşit şi o trase pe Natalia după el cu paşi repezi.

În cinci minute erau la recepția hotelului Tammer. Luară o cameră. Terho îşi anunță repede soția că va rămâne peste noapte la lucru. Apoi se uită către Natalia, care nu mai părea o făptură de basm în lumina caldă din cameră. Nu conta. Imaginea reuşise deja să-i stârnească dorința. O trase pe Natalia lângă el şi închise ochii.

Terho Väisänen se întoarse în prezent, chinuindu-se să țină cheia cu degetele amorțite şi lăsând să-i scape un mormăit.

Lumikki fu prima care auzi zgomotele şi le spuse celorlalți în şoaptă:

— Vine cineva.

Elisa se sperie.

— Urmăritorii! Sau ucigaşii!

Lumikki se abținu să n-o plesnească pe Elisa peste gură. Cumva instinctul de autoapărare al fetei era şi mai scăzut ca de obicei? Oare statul în camera ei roz cu negru îi marinase creierii de tot?

— Ne mişcăm uşor, în linişte. Se pare că are cheie. Cred că e tatăl tău. Cel mai important e să nu ne dăm de gol că suntem aici, în birou.

Zicând acestea, Lumikki şterse mesajul, ieşi din cont, închise fişierul cu pozele şi browserul, apoi opri calculatorul. Fiecare acțiune păru să dureze nespus de mult. Ştia că era doar în imaginația ei. Totul se întâmplase de fapt în câteva secunde.

Pe de altă parte, în câteva secunde, cheia nimeri broasca potrivită şi deschise uşa.

— Mergeți. La etaj.

Lumikki rosti comanda pe cel mai scăzut ton posibil. Fu suficient ca să-i convingă pe Elisa, Tuukka şi Kasper, care se

strecurară afară din birou şi se grăbiră spre scări. Credeau probabil că se mişcau în linişte, dar Lumikki percepea zgomotele făcute de ei de parc-ar fi fost o turmă de antilope gnu auzind răgetul unui leu.

Închide-te, acum. Închide-te.

Calculatorul afişa „shutting down" de prea mult timp deja. Lumikki era convinsă că avea aceeaşi problemă ca laptopul ei, care nu putea să facă nimic fără să se blocheze.

Auzi uşa deschizându-se. Din fericire, de la intrare nu se vedea camera de lucru. Era cineva de talie mare. Un bărbat.

Lumikki îşi reglă respiraţia. Se concentră să-şi calmeze bătăile inimii. Apăsă ferm pe butonul de pornire al calculatorului pentru câteva secunde bune. La următoarea pornire, va apărea o atenţionare cu privire la oprirea greşită, ceea ce l-ar putea face suspicios pe tatăl Elisei, însă acum nu putea decât să-şi asume riscul. Probabil că el va reacţiona ca oricine – va ridica din umeri, gândindu-se că poate era vremea să cumpere un nou calculator.

Închide-te, acum.

Ecranul se făcu negru.

— Elisa! Am trecut pe-acasă! Aş putea să fac ceva de mâncare, strigă bărbatul, uitându-se la etaj.

Bun. Lumikki avusese dreptate.

Roti uşor cheia în uşa camerei, sperând că nu tatăl Elisei va fi primul care va intra apoi.

Îl auzi pe bărbat dându-şi jos haina. Paşii lui se apropiară de camera de lucru.

Mergi mai departe.

Bărbatul se îndrepta deja spre bucătărie, dar decise totuşi să intre în cameră. Lumikki nu respira. Stătea perfect dreaptă. Era lipsită de miros. Era inexistentă.

Nu te aşeza pe scaun. Lumikki ştia că acesta era cald încă de la cum stătuse ea.

Tatăl Elisei nu se aşeză. Rămase în picioare în faţa biroului, sortând scrisori. Lumikki nu respira încă. Ştia că putea să-şi ţină respiraţia pentru cel puţin două minute. Tatăl Elisei aruncă vreo două plicuri într-un capăt al biroului, erau probabil facturi. Apoi continuă să meargă spre

bucătărie.

— Ce-ai vrea? Să fac nişte paste? Sau poate supă de pui cu ardei iute? Trebuie să mănânci ceva cald când afară îți îngheață şi sufletul.

Se auzi cum deschide uşa frigiderului.

Acum. Lumikki ieşi de după uşa camerei de lucru, făcu grijuliu un pas, apoi alunecă doar în ciorapi pe treptele de lemn anormal de netede care duceau la etaj. Se grăbi sus precum un leu urmărind o turmă de antilope gnu. Intră în camera Elisei atât de încet, încât reuşi să-i sperie pe cei trei.

— La dracu, era să fac atac de cord, şopti Elisa. Şi-acum repede în dressing la mine.

— De ce?

Lumikki nu înțelese la ce se gândea Elisa. Tuukka şi Kasper se lungiseră satisfăcuți pe canapeaua din cameră, fără nicio intenție de a se ascunde.

Se auziră nişte paşi grei pe scări.

— Îți explic mai târziu, zise Elisa şi o împinse pe Lumikki în dressing, apoi închise repede uşa.

— Ai vreun prieten în vizită? se auzi vocea tatălui Elisei.

— Da. Tuukka şi Kasper au venit să-mi țină companie, răspunse Elisa pe un ton vesel, artificial.

Se vedea de la o poştă că se prefăcea.

— Nu aveai cumva o migrenă? întrebă tatăl bănuitor. Iar voi, băieți, nu aveți şcoală?

— Tocmai am scăpat de la ore.

— N-am mai făcut matematică pentru că profesorul e bolnav.

Elisa şi Tuukka răspunseră în acelaşi timp.

Lumikki văzu prin crăpătura uşii cum tatăl Elisei îi măsura pe cei trei din priviri. Avea păr scurt şi blond, şi o constituție solidă, părând să poată ridica greutăți mai mari. În dressing era întuneric, dar era spațiu. Mirosea a fată. Dulapul lui Lumikki n-ar fi putut mirosi niciodată astfel.

Stătea iarăşi ascunsă. Iarăşi ascunsă de privirile cuiva.

Lumikki închise ochii.

Nu poți scăpa. Te vom găsi întotdeauna. Şi când te vom găsi, te vom ucide.

Te vom ucide.
Pe tine.

14

Du ska inte tro det blir sommar,
ifall inte nån sätter fart
på sommarn och gör lite somrigt,
då kommer blommorna snart.
Jag gör så att blommorna blommar,
jag gör hela kohagen grön,
och nu så har sommaren kommit,
for jag har just tagit bort snön.
Jag gör mycket vatten i böcken,
så där så det hoppar och far.[16]

Stâlpul de solstiţiu[17]. Baloane, baloane şi mai multe baloane, o parte din ele au scăpat către cerul albastru. Cea mai frumoasă seară de vară din Mariehamn[18], deja transformându-se în noapte, însă complet luminoasă încă. Toată familia din partea tatălui era acolo. Mirosul verii, ţipetele pescăruşilor din depărtare, ciripitul rândunelelor. Lumikki purta o rochie albă şi o coroniţă din păpădii, făcută de mama ei. Cânta „Cântecul de vară" al Idei de Astrid Lindgren[19]. Nu avea o voce frumoasă, dar nu conta.

Verişoara Emma, cu un an mai mare, apăru brusc în faţa ei. Lumikki încercă să treacă. Voia să meargă să se uite la stâlpul de solstiţiu. Voia şi ea un balon, din acelea pe care unchiul Erik le umfla cu heliu şi le împărţea copiilor. Roşu. Sau albastru. În niciun caz galben. Preferabil roşu.

— Ne jucăm? întrebă Emma în suedeză.

---

[16] „Să nu crezi că va fi vară dacă cineva nu o începe şi nu face ca apoi florile să înflorească.
Eu fac florile să înflorească şi întreaga păşune verde, iar acum vara a sosit pentru că tocmai am dat zăpada la o parte. Umplu pârâul de apă astfel că sare şi ţâşneşte" *(în suedeză în original).*

[17] Tradiţie de sărbătoarea solstiţiului, constând în înălţarea unui stâlp decorat cu flori şi verdeaţă, în jurul căruia se dansează.

[18] Capitala Insulelor Åland, teritoriu autonom al Finlandei.

[19] Cunoscută scriitoare suedeză, autoare a seriei *Pippi Şoseţica.*

Lumikki ridică din umeri.

— Hai să ne jucăm că tu eşti sclavul meu şi trebuie să faci tot ce spun eu. Vrei?

Lumikki scutură din cap.

— Atunci eu sunt regina şi tu eşti calul meu.

— Nu, spuse Lumikki.

— Trebuie. Eu comand, pentru că noi locuim aici şi eu sunt mai mare.

Lumikki începu să plângă.

— Nu, spuse ea.

Mătuşa Anna veni la ele împreună cu mama lui Lumikki.

— Lumikki nu vrea să se joace cu mine. Spune nu la tot ce spun eu, se plânse Emma mamei ei.

— Nu e la fel de drăguță ca…

— Sst…

Mătuşa Anna mângâie părul blond al Emmei.

— Poate că Lumikki e doar timidă, sugeră ea. Haide, să mergem să-ți facem rost de un balon.

Mătuşa Anna o luă pe Emma de mână. După câțiva paşi, Emma se întoarse către Lumikki şi-i scoase limba. Mătuşa Anna şi mama nu au observat. Mama se uita înspre mare. Se părea că aerul sărat îi adusese apă în ochi, pe care ea o şterse cu dosul palmei. Îi spuse apoi lui Lumikki în finlandeză:

— Nu merită să spui întotdeauna nu. Dacă spui da suficient de des, îți poți face prieteni.

Prieteni? Voia Lumikki prieteni? Însemna asta că trebuia să fie de acord cu orice?

Jag gör himlen vacker om kvällen, för jag gör den alldeles skär[20]. Cuvintele refuzau să mai iasă din gura lui Lumikki.

— Nu.

Lumikki încercă să rostească asta astfel încât să nu mai fie nevoie să discute despre subiect.

Elisa o privi cu ochii mari. Expresia de căprioară rănită nu avea niciun efect asupra lui Lumikki.

[20] „Eu fac cerul frumos seara, pentru că îl fac absolut senin" *(în suedeză în original).*

— Dar niciunul dintre noi nu poate, încercă Tuukka să justifice. Tu eşti singura pe care tatăl Elisei n-a mai văzut-o.

— Jocurile astea de-a detectivul pot fi drăguțe când eşti în şcoala generală. Acum nu.

Lumikki deschise uşa balconului şi lăsă aerul rece să intre în camera Elisei. Trebuise să petreacă multe minute în mirosul dulce din dressing, în timp ce Elisa şi băieții mâncau veseli supa de pui făcută de tatăl Elisei. În cele din urmă, tatăl ei se reîntoarse la muncă.

Lumikki inspiră adânc aerul proaspăt. Nu conta că o înțepa puțin.

— Am putea afla ceva aşa, încercă şi Kasper să o convingă.

— Sau am putea, pur şi simplu, să terminăm cu gluma asta şi să mergem să vorbim cu poliția, spuse Lumikki.

Nu, nu, nu. Din cauza petrecerii. Din cauza drogurilor. Din cauza intrării secrete în şcoală. Din cauza banilor. Din cauză că tatăl Elisei era polițist şi oricum, cine i-ar crede pe ei, ar trebui să aibă mai multe informații decât nişte poze şi un e-mail şters.

— Poate că voi puteți chiuli de la şcoală două zile la rând, dar eu nu vreau să pierd orele.

Lumikki plecă hotărâtă la parter. Elisa, Tuukka şi Kasper o urmară ca nişte cățeluşi. Le mai lipsea doar limba atârnată afară.

— Mâine n-ai decât două ore de fizică şi două de sport, zise Elisa. Şi nici nu trebuie să fii absentă decât pentru puțin timp.

Lumikki se uită la Elisa. Aflase fata de orarul şi de absențele ei? Deşteaptă treabă. Surprinzător de deşteaptă.

— Dacă mai faci şi asta, promit solemn să nu te mai deranjez.

Elisa părea sinceră.

Lumikki nu făcu niciun gest care să arate că-i surâdea ideea. Nici că ar deranja-o cumva sarcina. Ştia că se pricepea. Se pricepea să fie invizibilă, inobservabilă, inexistentă.

— OK. Dar acum mă duc la şcoală. Încă apuc să prind cele două ore de artă.

Chipul Elisei se luminã când realizã cã Lumikki fusese de acord. Sãri sã o ia în braţe pe Lumikki, care se simţea la fel de natural precum în strânsoarea unui şarpe boa. Ar fi trebuit sã o respingã deja de la prima îmbrãţişare. Acum era prinsã într-un cerc vicios, din care îi era imposibil sã scape.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, repetã Elisa.

Lumikki se trase din îmbrãţişare.

— Sã n-o daţi în barã.

Tuukka stãtea la capãtul scãrilor, rezemat de balustradã. Avea un zâmbet pieziş, cu siguranţã credea cã arãta sexy, dar în realitate era doar prost. Lumikki se uitã la ceasul de pe telefon. Era 12:35. Ar trebui sã fie iarãşi în faţa casei dupã ora cinci.

Atacatorul încercã sã o prindã pe Lumikki din dreapta. Ea îl lovi de douã ori direct în nas şi imediat dupã îi servi douã croşee în bãrbie. Repetã mişcarea. Douã drept, douã în bãrbie. Drept, drept, croşeu, croşeu. Pulsul lui Lumikki pãrea sã fie 175.

Oponentul se clãtinã, însã rãmase în picioare şi încercã sã o apuce. Lumikki îşi înfipse cotul drept în pieptul atacatorului şi îşi ridicã pumnul drept cu viteza fulgerului, lovind direct în obrazul acestuia. Apoi terminã cu o loviturã puternicã în lateral.

Atacatorul zãcea întins la pãmânt. Transpiraţia curgea de pe spatele, picioarele şi faţa lui Lumikki.

Atacatorul încercã sã se ridice, însã Lumikki îl ţinu la pãmânt cu mâna stângã.

Nici sã nu încerci, dobitocule.

Începu sã-l lovească iarãşi cu dreapta. Îi cãrã pumni în faţã şi în abdomen. Loviturile erau iniţial lente, precise, inevitabile. Au crescut apoi în intensitate, scãpând de sub control, pline de urã.

E zadarnic sã implori mila. Nu suntem la biserică şi nici nu are nimeni compasiune aici.

Transpiraţia sãratã începu sã curgã în ochii lui Lumikki şi sã o înţepe. Încercã sã clipeascã pentru a scãpa de ea, dar în cele din urmã fu nevoitã sã-şi închidã ochii strâns. Nu era

nevoie să vadă. Cunoştea prea bine chipul atacatorului.

In your face. In your face.

Atât. Nu. Te. Mai. Ridici.

— Minunat! Şi acum la fel cu stânga. Ştiți deja mersul. Să începem chiar cu începutul.

Lumikki se duse să-şi ia prosopul şi îşi şterse repede ochii şi fruntea. Apoi muzica vioaie de la body combat umplu iarăşi sala, în care vreo patruzeci de femei tinere, două de vârstă mijlocie şi trei bărbați începură să se mişte în acelaşi ritm.

Lumikki se privi în oglinda mare din sală ca să se asigure că stătea suficient de jos şi că ținea garda suficient de sus, în fața chipului ei roşu de efort. Pe diagonală, o fată în verde, cu codițe, îi urmărea pe furiş mişcările. Numai bine. Lumikki ştia că era cu siguranță una dintre cele mai bune din sală. Executa mişcările complet şi corect. Stăpânea perfect tehnica.

Tehnica de gimnastică. Pentru că, în cele din urmă, era vorba de gimnastică. Seriile de mişcări executate în ritmul muzicii de aerobic împrumutate din artele marțiale. O coregrafie suficient de simplă, în care se luptau cu oponenți imaginari, în timp ce instructorul le striga instrucțiuni şi cuvinte de încurajare. Doar puțin mai agresiv decât aerobicul.

Lumikki prefera totuşi body combat. Transpira cum trebuie, muşchii o dureau şi putea intra uşor în starea de spirit alertă. Nu mai voia să facă arte marțiale sau box adevărat. Ştia, bineînțeles, cum era să-ți afunzi pumnul în stomacul cuiva. Ştia cum era să-ți curgă sânge din nas şi cât de ciudat şi cald se simțea pe propria piele. Ca un gem pe jumătate răcit. Nu avea nevoie de o țintă vie, reală, îşi amintea încă foarte bine cum se simțea să dai într-un om, deşi se întâmplase cu doi ani în urmă. Amiaza aceea scăldată în lumină albastră în curtea şcolii i se întipărise în minte. Când îi trecea prin fața ochilor, simțea un gust acru în gură şi un miros de parfum proaspăt în nări. Trandafir, vanilie şi o nuanță de lemn de santal.

Let it rain over me.

Nu era nevoie ca ploaia să-i ude maioul negru. Era deja leoarcă de transpirație.

După curs, merse în vestiar, lăsă respirația să-i revină la normal şi îşi dădu jos bandajele de pe mâini. Acestea erau răsucite în jurul palmelor şi încheieturilor pentru sprijin şi pentru a absorbi transpirația. Înainte de toate, însă, şi ele făceau parte din joc, din rolul de luptător fioros, pentru care mai ales studentele conştiincioase se îmbrăcau cu plăcere. Şi Lumikki. „Bandaje cu atitudine" le ziceau unele dintre ele, fie amuzate, fie nerăbdătoare.

— Programul ăsta e nou. Mai dificil decât cel de dinainte.

Lumikki privi în direcția celei care vorbise. Estimă că fata avea cu vreo doi ani mai mult decât ea. Stătea la celălalt capăt al băncii, îşi dădea jos bandajele şi i se adresase ei. Avea părul lung şi roşu prins sus într-o coadă. Fața şi brațele îi erau acoperite de pistrui. Pantaloni negri şi lălâi şi un maiou strâmt, asemănător cu al lui Lumikki. O mai văzuse de multe ori la curs şi la sală. Ştia că fata o văzuse şi ea. Lumikki cunoştea privirea fetei urmărindu-i mişcările. Nu doar mişcările, ci şi curbele corpului, forma muşchilor. Ştia deja că fata urma să-i vorbească la un moment dat.

— Chiar aşa, răspunse Lumikki.

Fata cu părul roşu se mişca natural, relaxat în preajma lui Lumikki. Prin mirosul de transpirație se distingeau parfumul „One" de Calvin Klein şi gelul de duş cu aromă de grepfrut. Bicepsul încordat îi ieşi în evidență când îşi dădu jos bandajul. Pe pielea transpirată a fetei se vedeau şapte pistrui, care aminteau de Constelația Gemeni.

Amintirile năvăliră în mintea lui Lumikki. Altcineva care folosise „One". Cineva care avea Constelația Gemeni tatuată pe gât. Îşi aminti cum se simțise să-şi apese buzele pe piele, lăsând mici săruturi de-a lungul stelelor. Zăbovise mai mult timp asupra lui Castor. Ghicise că în zona lui Pollux, purtătoarea tatuajului nu mai avea răbdare să se întoarcă, să-i prindă încheieturile lui Lumikki, să-i sărute buzele.

Chiar se întâmplase doar vara trecută? Parcă trecuseră o sută de ani.

Lumikki înşfăcă sticla de apă şi bău cu înghițituri mari.

Fata aştepta în mod clar ca ea să spună ceva, să-i dea un semn că putea să vină să se aşeze mai aproape. Să facă un mic pas. Lumikki ştia prea bine unde s-ar ajunge. La noi întâlniri, zâmbete, o propunere nevinovată de a merge la cafea şi, inevitabil, la o situație în care ea ar fi forțată să rostească vorbe aspre.

Nu are legătură cu tine, ci cu mine.

Nu acum, nu încă, poate niciodată.

Să rămânem doar prietene. Amândouă ştiau că asta însemna să se țină cât mai bine la distanță una de alta.

Lumikki n-ar fi putut niciodată să-i spună că erau împreună numai din cauză că mirosul ei îi amintea de altcineva. Şi tocmai din acest motiv nu puteau continua. Nu putea fi necinstită. Ar trebui să mintă de la bun început, iar asta ar duce numai la ruşine, tristețe, nervi.

În zadar. Lumikki se decise să salveze timpul amândurora şi să-i menajeze fetei sentimentele şi continuă să bea apă. Momentul de tăcere începu să devină stânjenitor. Fata se foi neliniştită, îşi trecu mâna peste păr, apoi spuse:

— Bine. Pe data viitoare.

Lumikki îşi ridică uşor cealaltă mână în semn de salut. Fata îşi luă geanta şi se duse în altă parte a vestiarului, astfel încât să nu se vadă una pe alta. Lumikki expiră în linişte. Sentimentul de euforie de după efort dispăruse. Hainele reci îi erau lipite de piele.

I surrender. Ultima melodie de la curs îi răsuna enervant în urechi. În unele cazuri, prefera să se predea în loc să mai încerce. Uneori era chiar mai bine.

Lumikki se afla singură în saună, în mod excepțional.

Nu aruncă din prima apă peste pietre, ci lăsă căldura să-i cuprindă trupul. Transpirația îi reapăru pe piele, se scurse de la gât pe şira spinării. Amintirile din vară şi toamnă voiau să iasă la suprafață odată cu sudoarea, deşi Lumikki încerca să le spună că nu era momentul potrivit. Niciodată nu era momentul potrivit pentru a fi năpădit de dor. O prindeau în gheare şi o strângeau de mijloc, făcând-o să se îndoaie.

Ochii albastru-deschis se uitau direct într-ai ei. Apoi repede undeva, într-o parte. Undeva mai departe.

— E mai bine să nu ne mai vedem de acum.

— Niciodată?

— Cel puțin pentru o vreme. Sigur înțelegi că vreau să trec singură prin asta. Nu pot să fiu cu tine acum. Şi nici n-ar fi corect să trebuiască să mă suporți.

Lumikki voise să țipe, să se opună. Ce drept avea să-i definească limitele rezistenței, să decidă singură ce era corect şi ce nu? Lumikki ştia să facă singură față. O enervase cu câtă blândețe fusese lăsată în afara vieții şi a problemelor celeilalte. Ca şi când ar fi fost un copil mic şi delicat, care trebuia protejat. Lumikki fusese tentată să explodeze, să-i spună că trecuse prin lucruri mult mai rele şi că nu trebuia tratată cu mănuşi.

Pricepuse totuşi că nu avea rost să strige. Ea se hotărâse. Rolul lui Lumikki era numai să accepte. Un astfel de rol avea ea în această piesă.

— Ce înseamnă „o vreme”? Pot cel puțin să te sun?

Lui Lumikki nu-i plăcea tonul ei ridicat, implorator. Simți cum i se puse un nod în gât, dar ştiu că nu putea să plângă. Trecuseră deja ani de când îşi pierduse abilitatea de a plânge. Vara trecută îşi imaginase că putea să o recupereze, dar în timpul acelei discuții înțelesese că trebuia să trăiască aşa, cu nodul acela, să-l înghită şi să spere că va dispărea de la sine.

Fără telefoane, fără e-mailuri, fără mesaje pe Facebook, fără mesaje codate în Morse cu lanterna la ceasurile târzii ale nopții, fără semnale de fum în serile răcoroase de toamnă, fără gânduri atât de intense încât să pătrundă prin ceață, pereți şi uşi. Fără nimic. Linişte completă. Era ca şi când ar fi fost înghițită de pământ. Cel puțin, astfel dispăruse din viața lui Lumikki. La fel de surprinzător şi de şocant precum apăruse.

Lumikki îşi aminti de ziua aceea de mai. Soarele strălucea puternic, iar temperatura trecuse de douăzeci de grade pentru prima oară în vara aceea. Se plimba prin centru purtând prea multe haine, îşi dăduse jos haina pe malul râului şi se aşezase pe bancă privind cum curgea apa întunecată, simțind căldura soarelui pe chip. Se gândise că

momentul putea fi perfect dacă ar mânca prima înghețată la cornet a verii. Din fericire, chioşcul de înghețată era aproape. Lumikki îşi luă haina pe braț şi se duse la chioşc, unde se formase o coadă lungă. Şi alții aveau poftă de înghețată.

Aşteptând, Lumikki se întreba de care să ia, lemn-dulce sau lămâie. Cea de lemn-dulce era preferata ei. Era într-adevăr foarte bună. Şi cea de lămâie îi plăcea. Poate avea legătură cu lumina de mai şi cu soarele, care promitea căldură sufocantă şi o vară lungă. Încă nu se hotărâse, când îi veni rândul.

Ochii albastru-deschis ai vânzătoarei o măsurară pe Lumikki, care deschise gura să comande. Vânzătoarea i-o luă totuşi înainte.

— Nu spune nimic. Lasă-mă să ghicesc. Nu vrei ciocolată, nici căpşune. Vanilie în niciun caz. Nici chestiile cu caramel nu te interesează şi nici aromele noi, pe care le crezi cam stupide şi înşelătoare. Eşti genul care preferă lemnul-dulce. Se vede de la o poştă.

Apoi, ochii albaştri se îngustară, privirea deveni mai pătrunzătoare.

— Însă chiar acum, vrei lămâie. Pentru că nu mai e primăvară, dar nici chiar vară încă. Vrei ceva amărui şi galben. Înghețată ca soarele de mai.

Lumikki nu scoase nicio vorbă.

— Vrei o cupă, dar nu vrei cornet, pentru că ți se pare că vafele au gust de carton. Aşadar, îți dau un pahar.

Vânzătoarea de înghețată se întoarse să ia o cupă. Lui Lumikki i se făcu deodată foarte cald. I-ar fi fost cald chiar şi dacă s-ar fi dezbrăcat pe loc de toate hainele. Vânzătoarea nu se grăbea. Momentul stânjenitor se prelungea. Lumikki încă nu îndrăznea să spună nimic. În final, vânzătoarea se întoarse şi îi întinse înghețata şi un şervețel. Când Lumikki începu să caute banii, ochii albaştri îi zâmbiră.

— Lasă. Fac cinste.

Lumikki mormăi ceva în semn de mulțumire şi se întoarse pe călcâie cu obrajii arzându-i. Se simțea de parcă avusese o revelație. Senzația era inconfortabilă, dar în acelaşi timp simțea şi nişte furnicături ciudate. După ce se întoarse pe

malul râului, văzu că pe şervețel era scris ceva.

„Sună-mă. Oricând ai chef.” Şi un număr de telefon.

Lumikki îşi scutură capul. Îndrăzneață, se gândi. Şi cu atât mai probabil o nenorocită. Când veni seara, formă numărul cu mâinile transpirate.

O nenorocită egoistă. O laşă. O fugară jalnică. Lumikki îşi tot repetase cuvintele după despărțire, în orele târzii ale nopții, însă nu deveniseră adevărate. Se îndrăgostise de o nenorocită, de o laşă. Îi înțelesese decizia, deşi nu voise s-o facă. Aşteptase şi sperase, sperase şi aşteptase, sărise de fiecare dată când suna telefonul, stătuse la fereastră şi privise în stradă, închipuindu-şi că vedea o siluetă cunoscută. Îşi făcuse o cafea tare în miez de noapte, pentru că ştia că oricum n-ar putea dormi. Mirosul puternic al cafelei o consolă şi o învălui ca într-o pătură moale. Băuse cafeaua intenționat prea fierbinte, încercând să scape de nodul din gât.

După săptămâni, luni de zile, nodul se micşoră, iar dorul îşi mai pierdu din intensitate. Încetase să mai spere. Nu avea rost. Probabil că nu se vor mai întâlni niciodată.

Lumikki aruncă apă pe pietre. Cuptorul îi răspunse cu un sfârâit prelung. Aburul fierbinte îi lovi deodată spatele şi gâtul. Lumikki îşi îndreptă coloana şi simți cum presiunea din stomac începe să dispară. Ochii o usturau, aşa că îi şterse cu mâna. Era transpirație, doar transpirație.

Era seară. Lumikki se holba la peretele alb din apartamentul ei, gândindu-se la tabloul la care lucrase în orele de artă. Nu era cine ştie ce pictor talentat sau artist grafic, chiar dacă iubea artele vizuale. Nu-şi făcea iluzii că va putea să devină mai mult decât un amator mediocru. Se ducea la orele de artă doar pentru amuzament, se bucura de posibilitatea de a se juca şi de a se relaxa creând imagini. Mai târziu în viață, nu va mai avea ocazia să folosească gratis culorile, materialele şi spațiul pe care i le oferea acum cursul.

Negru, negru, negru. Suprafața picturii era deja uniformă, însă Lumikki ar fi vrut şi mai mult negru, adâncime, perspectivă, astfel încât tabloul să nu fie doar o imagine

bidimensională. După ce pusese suficiente straturi, aşeză tabloul pe podeaua clasei, peste un ziar, se urcă pe scaun şi începu să picure vopsea roşie de deasupra. Picăturile de vopsea stropiră suprafaţa neagră ca nişte stropi roşii de ploaie, ca nişte stropi de sânge.

Lumikki aproape terminase tabloul astăzi.

Acum îi ştia şi numele. Va fi *Despre prietenia dintre fete.*

3 martie,
joi

15

Munții ca de frişcă, albi precum păpădiile pufoase şi delicate. Departe şi mai departe, treceau unul pe lângă altul. Norii se mişcau alene.

Dagen svalnar mot kvällen…[21]

Încă nu era răcoare. Cel mai cald moment al zilei ajungea la apogeu. Aerul era precum nectarul. Îți gâdila degetele de la picioare, coapsele, brațele, ca şi când cineva ți-ar fi trasat conturul trupului cu o pană. Puteai sta pe cheiuri complet gol să te uiți la cer şi la nori. Să aştepți. Să tânjeşti. Să-ți fie dor de cel care se afla doar la câțiva paşi. Să-ți zâmbeşti singur, simțindu-i privirea pe tine.

Tag mina smala axlars längtan…[22]

Căldura de afară şi din interior. Căldura care făcea să dispară gândurile inutile. Încetineală grăbită, grabă încetinită. Efemeritatea nesfârşită a verii. Un moment în care totul era bine, în care să fii cu cineva era mai plăcut decât să fii singur. Gândul că sentimentul acela ar putea continua pentru mult, mult timp. Puteai rămâne aici. Puteai fi cu acea persoană. În mâna ei se puteau prinde zeci, sute, mii de poveşti. Putea fi linişte. Puteai asculta ritmul calm, domol al respirației, care se putea intensifica dintr-odată.

După ce vara se sfârşi, iar vântul rece începu să împrăştie primele frunze îngălbenite, gândurile la cheiuri păreau un vis. Un vis pe care îl avusese altcineva.

Lumikki oftă şi îşi mută privirea de pe cer către departamentul de poliție. Geamurile mari ale autogării dădeau direct într-acolo. Stătea şi aştepta deja de trei ore să se întâmple ceva.

Nu avea niciun sens.

Îl urmărise pe tatăl Elisei, Terho Väisänen, de acasă din Pyynikki, de-a lungul şoselei Hatampää, înfruntând gerul

[21] „Ziua se răceşte în noapte" – fragment dintr-o poezie de Edith Södergran *(în suedeză în original).*

[22] „la-mi dorul umerilor înguşti" *(în suedeză în original).*

neîndurător. Apoi Terho intrase la lucru, iar Lumikki rămăsese în autogară. Nu se deranjase să meargă în departamentul de poliție. Chiar dacă rândul la paşapoarte era cunoscut pentru cât de greu înainta, ar fi trebuit să aştepte ore în şir în hol, iar asta ar fi dat de bănuit la un moment dat.

Acum nimeni nu se uita la ea. Era suficient de curată încât să nu fie luată drept fără adăpost şi suficient de discretă încât să nu-şi dea nimeni seama că fusese acolo.

Părea totuşi absurd să-şi petreacă astfel ziua. Terho Väisänen probabil că lucra conştiincios până la ora patru sau mai târziu, apoi mergea acasă pe acelaşi traseu pe care venise. Ce mai urmărire!

Lumikki era la a patra cană de cafea neagră. Cumva trebuia să rămână în priză.

Banii. Bărbații care o urmăreau pe Elisa. Pozele cu femeia aceea tânără. Ursul Polar.

Ce legătură exista între toate?

Terho Väisänen era cheia. De asta era sigură. Şi Elisa era sigură de asta, deşi nu ar fi vrut să creadă nimic rău despre tatăl ei. Trebuia. Chipul fetei se întunecase după ce văzuse pozele. Ceva în ea se rupsese atunci. O anume inocență pe care o avea dispăruse în momentul acela.

Lumikki recunoscuse sentimentul. Îşi aminti cum se privise în oglindă o dată în clasa întâi, cu puțin înainte de Crăciun, şi văzuse o fată mică şi speriată, care n-ar fi crezut niciodată că i se poate întâmpla aşa ceva. Că exista aşa ceva. *Eu nu mai sunt eu.* Aşa se gândise. Era adevărat. Devenise altcineva, o altă fată.

A fost odată o fată care a învățat să se teamă.

Lumikki îşi odihni ochii obosiți, aruncând o privire prin autogară. Clădirea renovată cu câțiva ani în urmă era frumoasă. Lumina dimineții pătrundea înăuntru prin ferestrele mari. Dacă te uitai doar la lumină şi nu la albul orbitor de afară, îți puteai imagina că e vară.

Lumikki ar fi avut chef să se întindă în sala de aşteptare pe un scaun, să închidă ochii şi să viseze încă o dată la căldura şi delăsarea verii. Să accepte fericirea şi tristețea

aduse de amintiri.

Ce naiba făcea aici, de fapt?

Viivo Tamm rezolva un careu de sudoku dintr-un ziar, uitându-se în acelaşi timp cu un ochi către departamentul de poliție. Se îndoia de sănătatea mintală a lui Boris Sokolov. Nu părea să aibă deloc sens să stea toată ziua de şase la poliție. Sokolov credea totuşi că era ceva putred acolo. Nu înțelegea de ce bărbatul nu răspunsese la mesajul Nataliei. Natalia râdea uneori spunând că Terho Väisänen îi răspundea aproape înainte ca ea să apuce să-i trimită mesajul.

Se pare că Sokolov avea o bănuială că astăzi urma să se întâmple ceva. Când Sokolov avea o bănuială, era zadarnic pentru ceilalți să se opună.

Viivo îl întrebase pe Sokolov dacă nu putea merge să stea puțin de vorbă cu Terho Väisänen, să-l facă să înțeleagă că nu era de glumă cu ei. Viivo Tamm se pricepea să convingă oamenii să rămână în linie. Tăcuți. Unii nu mai vorbeau despre nimic, niciodată.

Nu mersese. Niciunul dintre ei nu se putea vedea cu polițistul, dacă şi când cooperarea avea să continue. De aceea trebuia doar să spioneze.

Sokolov era convins că Väisänen îşi juca propriul joc. Voia să ştie dacă acesta avea jucători.

Ce vine în căsuța aia, nouă sau şapte? Trebuia să fi ales un sudoku de trei stele în loc de cinci. *Keep it simple.* Doar nu avea de gând să devină maestru în sudoku. O făcea doar ca să-şi mai omoare timpul. Viivo muşcă din capătul creionului, aruncând o privire către departamentul de poliție.

Va pierde toată ziua astfel.

Lumikki începu să-şi caute telefonul ca să o sune pe Elisa şi să renunțe la promisiune. Pierduse deja suficient de mult timp din viață cu activitatea aceasta zadarnică.

Terho Väisänen se gândi la e-mailul primit seara târziu. Bineînțeles, invitația nu venise direct de la Ursul Polar, ci de

la unul dintre mulții „asistenți”, şi acesta un nume de cod. Asistentul îi scrisese că va trebui să meargă la Casa Tampere[23], să caute un telefon mobil ascuns în baia pentru bărbați în rezervorul de apă din a treia toaletă, apoi să sune la numărul salvat pe apelare rapidă. Urma să primească alte instrucțiuni atunci. Mobilul se va afla în ascunzătoare numai astăzi.

Încerca să muşte oare o bucată prea mare?

Colaborarea cu Boris Sokolov şi estonienii funcționa încă. Erau nişte infractori de talie mijlocie. Boris Sokolov era cu vreun cap deasupra lor, însă şi el era un subordonat. Ursul Polar era altă mâncare de peşte. Despre el umblau tot felul de zvonuri, însă nu ştia nimic concret. Terho nu cunoştea pe nimeni care să-l fi văzut în persoană.

Însă dacă îşi voia banii, trebuia să facă ceva. Şi îi voia cu adevărat. Trebuia să-i primească. Se bazase pe ei, iar curând se apropia termenul-limită pentru datoria de la jocuri.

Terho îşi linişti zgomotele stomacului, îşi trase haina pe el şi se decise să meargă la baie în Casa Tampere în pauza de prânz.

Bărbatul ieşi pe uşa departamentului de poliție.

Viivo Tamm intră în priză.

Lumikki intră în priză.

Viivo fu mai rapid, spre norocul lui Lumikki. Îşi dădu seama că bărbatul care se concentra asupra careului de sudoku îi părea cunoscut. Când acesta porni, Lumikki îi recunoscu paşii, postura puțin aplecată şi mişcarea mâinilor.

Unul dintre urmăritori.

Bărbatul ieşi repede pe uşă. Lumikki îşi dădu pe loc seama că ei doi nu se aflau în acelaşi loc din întâmplare şi mai ales, nu plecau de acolo în acelaşi timp. Ea şi bărbatul aveau acelaşi obiectiv.

Aceeaşi țintă.

La naiba, asta făcea treaba mai dificilă. Lumikki trebuia să rămână ascunsă de privirile a doi bărbați.

[23] Cel mai mare centru de concerte şi conferinţe din ţările nordice.

16

Lumikki stătu o clipă, ezitând, în aula din Casa Tampere.

Până aici, totul mersese bine. Tatăl Elisei era atât de concentrat asupra scopului său, iar urmăritorul asupra lui, încât niciunul nu-i dădea vreo atenție lui Lumikki. Păstrase o distanță potrivită, menținând contactul vizual cu ambii bărbați. Vezi, dar să nu fii văzut. Ştia asta.

Traversaseră podul Sori şi trecuseră de universitate, apoi făcuseră dreapta pe Strada Universității şi ajunseseră la Casa Tampere.

Înăuntru apăru o problemă.

Terho Väisänen merse direct de-a lungul Liniei Albastre a lui Kimmo Kaivanto[24] şi intră în toaletă. Urmăritorul aşteptă o clipă, se uită în stânga şi în dreapta, apoi intră şi el.

Lumikki îşi cântări opțiunile. Putea aştepta în hol, stând ascunsă. Pe de altă parte, putea fi crucial ce se întâmpla în toaletă. Era greu de crezut că tatăl Elisei ar fi venit până acolo doar pentru că se plictisise de toaleta de la birou. Avea el vreun alt motiv, iar Lumikki trebuia să afle care. Nu putea merge ca fată înăuntru, ar fi atras atenția. Trebuia deci să se dea drept băiat.

Lumikki se privi în oglinda din fața garderobei. Avea haine închise la culoare şi căciulă gri. Toate unisex. Paltonul gros îi ascundea forma trupului. Îşi strânse repede părul sub căciulă şi adoptă o altă postură. Îşi schimbă expresia feței.

Schimbarea era semnificativă. Din oglindă o privea un adolescent, cu căciula trasă bine pe cap.

Mersul era important. Lumikki păşi mai relaxat, mai legănat, dând mai amplu din brațe. Se îndreptă către toaleta pentru bărbați, puse mâna pe clanță şi trase de uşă cu încredere.

Degetele lui Terho Väisänen alunecară atunci când acesta încercă să ridice capacul de la rezervorul toaletei. Era surprinzător de greu şi de bine fixat. Încercă să se folosească

[24] Piesă de artă a sculptorului finlandez Kimmo Kaivanto.

de unghii, însă degeaba, erau prea scurte. Se căută prin buzunare. Brelocul reflectorizant era inutil, la fel şi permisul de conducere. Din fericire, găsi o cheie veche într-unul din buzunare, probabil uitată acolo de cine ştie când, şi reuşi să o înfigă sub capac. Apoi începu să-l deschidă pe cât posibil în linişte. În acelaşi timp, auzi că intrase cineva în toaleta vecină.

Ce ghinion pe el. Nimic nu putea face în linişte.

Cheia începu să se deformeze amenințător, însă din fericire reuşi să mute capacul. Stătea destul de precar pe marginea vasului de toaletă. Bufnitura răsună precum o explozie în liniştea din baie.

Se deschise iarăşi uşa băii. Minunat, încă o pereche de urechi. Cel care intrase alese cealaltă toaletă de lângă a lui Terho. Acesta se simțea încolțit. Trebuia să se calmeze, să respire adânc şi să nu mai fie paranoic. Casa Tampere era un loc public, iar toaleta era gratis. Bineînțeles că era folosită. Era doar o întâmplare nefericită că trei bărbați voiau să-şi golească vezicile în acelaşi timp. Doi, adică. El voia să țină altceva în mână.

Terho îşi dădu jos haina şi îşi suflecă mâneca dreaptă. Apoi îşi vârî mâna în rezervorul cu apă şi începu să pipăie. Inițial, degetele lui întâlniră doar apă. Terho fu dezgustat, deşi ştia că apa era complet curată. Oare era într-adevăr în toaleta care trebuia? Dacă telefonul fusese deja luat de acolo? Dacă fusese înşelat?

Apoi atinse ceva cu mâna.

Bingo.

Terho scoase o cutie neagră, evident impermeabilă. O deschise cu grijă şi găsi un telefon mobil învelit în plastic, îl vârî în buzunarul hainei, cutia o aşeză în altul, apoi puse capacul la loc. Bătăile inimii îi răsunau ca o tobă în urechi, îşi dădu seama că îi tremurau mâinile. I se înmuiară picioarele, deşi ştia că nu avea de ce să se teamă.

Îşi luă haina pe el, deschise uşa şi merse repede la chiuvetă. Îşi puse săpun în palmă şi se spălă de două ori pe mâini. Se abținu să meargă să şteargă amprentele de pe capacul rezervorului. Ar fi fost prea de tot.

Nu se auzea nimic din celelalte toalete. Poate erau constipați, se gândi Terho, apoi îşi uscă mâinile şi se grăbi să iasă.

Lumikki numără secundele. Se uită repede pe sub peretele despărțitor, să fie sigură că intrase în toaleta de lângă Terho Väisänen. Judecând după sunete, bărbatul făcea ceva cu capacul rezervorului de la toaletă. După ce termină, se spălă pe mâini şi plecă.

Urmăritorul trase apa. Probabil doar pentru aparențe. Ieşi apoi din toaletă fără să se spele pe mâini. Lumikki ura lucrul ăsta. Nu era obsedată de igienă, însă era chiar ceva de bază.

Cinci, şase, şapte, opt…

După zece secunde, Lumikki deschise uşa cabinei, se spălă pe mâini, apoi ieşi din baie. Apucă să vadă cum Terho Väisänen şi urmăritorul său ieşeau din clădire. Lumikki se grăbi.

Parcul Rațelor arăta ca-n poveşti. Crengile copacilor erau acoperite de chiciură, iar pe suprafața lor străluceau cristale de zăpadă înghețată. Lumina soarelui se reflecta în fiecare cristal. Lucea, sclipea, licărea, scăpăra. Crăiasa Zăpezii trecuse cu sania prin parc. Pletele şi veşmintele ei plutiseră în aer, lăsând în urma lor particule minuscule de gheață. Răsuflarea ei făcuse totul alb, ca prin vrajă.

Suflarea Crăiesei Zăpezii. Gheață şi crivăț.

Suflarea lui Lumikki. Aburi, care se condensau rapid pe fular şi pe puful aproape invizibil al obrajilor ei.

Se îndreptă către aparatele de fitness din parc şi începu să facă nişte tracțiuni, ascultând atent. Terho Väisänen tocmai scosese un telefon mobil din buzunarul hainei, tastase ceva, apoi îl duse la ureche, plimbându-se pe lângă iaz.

Urmăritorul se afla în apropiere, în spatele unui copac, fumând o țigară. Se părea că Terho Väisänen nu-l observase. Probabil că o văzuse pe Lumikki făcând tracțiuni, însă nu se gândea că un băiat ar fi fost interesat de ceea ce vorbea el la telefon. În plus, sigur credea că se află suficient de departe. Totuşi, în frigul acela cumplit, undele sonore se transmiteau foarte bine.

Trei, patru, cinci…

Lumikki îşi număra tracțiunile, aşteptând ca tatăl Elisei să înceapă să vorbească.

— *Hello? This is… okay, you know who this is.*[25]

Engleza era dificil de înțeles. Terho Väisänen vorbea cu o voce joasă în direcția iazului, iar o parte din cuvinte se pierdeau pe drum. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi vorbit în finlandeză.

Lumikki simți că brațele încep să-i obosească. În mod clar, făcuse prea puține tracțiuni în ultima vreme. Totuşi, nu se dădu bătută.

Urmăritorul stătea şi el cu urechile ciulite. Doisprezece, treisprezece…

— *Polar Bear… Already an invitation?… 8 pm tomorrow, right. Black tie. If you could just…*[26]

Ultima propoziție se sfârşi abrupt. Se pare că cineva îi închisese lui Terho Väisänen. Lumikki auzise suficient. Aşadar, tatăl Elisei mergea totuşi la petrecerea de mâine a Ursului Polar.

Brațele lui Lumikki cedară. Căzu la pământ, cu muşchii tremurându-i de efort.

La dracu. S-a zis cu invizibilitatea.

Terho Väisänen şi urmăritorul priveau amândoi în direcția ei. În niciun caz nu mai putea continua acum cu urmărirea. Cel mai important lucru era să ducă la bun sfârşit rolul de tânăr sportiv.

Lumikki se porni să alerge hotărât în jurul iazului. Ghetele îi alunecau pe gheață. Distrugeau iluzia în mod evident. Oricum, n-avea cum să le transforme în tenişi prin puterea minții. Trebuia să-şi păstreze calmul.

Un sportiv aleargă pe aici. Nu e nimic ciudat.

De-ar ajunge mai repede la capătul iazului, ar putea apoi continua direct spre casă, să bea ceva cald şi să-i dea raportul Elisei.

---

[25] Alo? Sunt... bine, ştii cine sunt *(în engleză în original).*

[26] Ursul Polar... Deja o invitaţie?... La 8 mâine-seară, da. Ţinută formală. Dacă ai putea doar să... *(în engleză în original).*

Lumikki înțelese că spera degeaba, auzind paşii grei care se apropiau în fugă.

17

Boris Sokolov încercă să-l sune pe estonian, însă acesta nu-i răspunse. Cu siguranță își pusese telefonul pe silențios ca să se poată concentra asupra urmăririi. O idee bună în sine, însă de fapt treaba era complet inutilă. Boris tocmai primise un mesaj de la Ursul Polar, conform căruia Terho Väisänen luase legătura cu el, iar oamenii Ursului Polar găsiseră o modalitate mai specială de a-l invita la petrecere. Boris nu înțelegea tot timpul comportamentul Ursului Polar. Uneori se întreba dacă acesta acționa cu mare precauție sau doar îi făcea plăcere să alerge oamenii. A doua variantă părea să fie la fel de plauzibilă precum cea dintâi. Uneori, Boris era de-a dreptul sătul de poruncile şi mofturile Ursului Polar. Știa că se afla într-o poziție privilegiată, poate era chiar favoritul lui, însă asta se putea schimba în orice moment. Trăia într-o teamă continuă, umbla cu gulerul hainei ridicat până sus. Nu-şi permitea să facă nicio eroare.

Aşadar, era mai bine să oprească urmărirea. Nu avea sens să-şi asume riscul să facă cineva legătura între estonian şi polițist. Sau ca Tamm să facă ceva nesăbuit. Viivo Tamm era priceput, un profesionist, dar ocazional îi sărea țandăra. Când se întâmpla, Viivo Tamm devenea imprevizibil şi incontrolabil.

Boris îi trimise un mesaj. „Stop. Anulează operațiunea."

Viivo Tamm grăbi pasul. De data asta, târâtura nu-i va scăpa. De data asta, îi va arăta fetei cine e şeful. Prima dată fusese o întâmplare. Acum, era ceva personal. Mobilul îi vibră în buzunar. Cineva încerca să sune, însă Viivo n-avea timp să răspundă. Avea o treabă de făcut.

Viivo nu se gândise mai devreme de ce îi părea atât de cunoscut băiatul care făcea tracțiuni. Apoi îl privise mai îndeaproape. Haina. O mai văzuse undeva. Când băiatul începu să alerge, Viivo îşi aduse aminte. Băiatul nu era deloc băiat, ci fată. Alerga oarecum altfel, dar suficient de asemănător, astfel că o recunoscu.

Însă de ce nu o recunoscuse Terho Väisänen? Doar era fiica lui.

Viivo se gândi un moment. Când îşi dădu seama, îl lovi ca un fulger. Fata nu era fiica poliţistului. Era altcineva, care se implicase în povestea asta pentru un motiv anume. Iar acum, va afla de ce.

Când fata începu să alerge mai repede, Viivo simţi cum se înfurie. Nu fugea nicio târâtură de-asta chiar sub nasul lui. Din cauza ei îi înghețaseră degetele de la mâini şi de la picioare şi pierduse timp preţios prin tufele din Pyynikki şi completând sudoku în autogară. Fata cu căciulă roşie îl luase de prost.

O va prinde. O va forța să-i spună ce rol avea ea în toată afacerea.

O va învăța să nu se amestece în jocurile adulţilor.

Poteca de lângă Casa Tampere, apoi la deal către strada Kalevantie, peste drum. Gheață, polei, încălțări total nepotrivite pentru alergat. Frigul care-i zgâria plămânii şi haina care-i încetinea mişcările. În mod clar, alergatul pe timp de iarnă nu era genul ei.

Lumikki aruncă o privire în spate.

Bărbatul o ajungea din urmă.

Lumikki încercă să respire printre dinți. Şuiera ca un şarpe. Gerul era nemilos.

Partea cealaltă a străzii Kalevantie.

Frig, frig, frig, frig. Kyl määki Turuus. Kyl määki Turuus.[27] Propoziția îi răsuna în cap lui Lumikki, în timp ce încerca să ia o decizie rațională. Să continue pe cealaltă parte? Argumente pro: alți oameni, maşini. Argumente contra: în unele locuri era un strat de gheață lucios ca oglinda şi posibilitatea ca partenerii urmăritorului să se afle într-o camionetă şi să o răpească la momentul potrivit. Ar îndrăzni? în plină zi?

Lumikki se hotărî repede să o ia pe Strada Cimitirului. Poteca nu avea atâta gheață acolo. Începu să alerge spre

[27] Joc de cuvinte.

cimitirul Kalevankangas.

Bărbatul o urmărea. Din fericire, şi el părea să aibă dificultăți în a ține pasul pe drumul alunecos.

Kyl määki Turuus. Kyl määki…

Încetează.

Lumikki încercă să se gândească la altceva.

Run baby run baby run baby run…

Sheryl Crow o scăpă. Ghetele o dădeau de gol. Lumikki înjură în sinea ei. De-acum înainte, ar trebui să folosească pantofi de alergat cu crampoane din când în când. În caz că se confrunta cu astfel de urmăritori.

Intră în cimitir. Mormântul lui Väino Linna[28] era în dreapta, al lui Juice[29] în stânga. Băieți buni[30] amândoi. Totul în afară de viață e zadarnic. În mod particular, o moarte zadarnică ar fi fost zadarnică acum. Printre morminte. Ce ironie.

Paşii bărbatului se auzeau tot mai aproape. Lumikki ştia că n-avea rost să se uite în urmă. Dacă o făcea, ar fi pierdut secunde prețioase. Putea fugi în capelă? Sau unde se ținea cenuşa decedaților? Oare era cineva acolo? Va putea intra?

Alergatul nu era permis în cimitir.

Vocea mamei. Învățăturile mamei. Scuze, mamă. Nici tu nu ştii chiar totul. Uneori trebuie doar să alergi.

Morților nu le păsa. Morții sunt morți. Morții nu tresar, chiar dacă peste mormintele lor sare o fată, care nu vrea să li se alăture încă. De aceea trebuia să alerge, chiar dacă picioarele îi alunecau incontrolabil la fiecare pas, chiar dacă gerul părea să-i perforeze plămânii, iar transpirația îi curgea şiroaie pe sub haine.

Brazii înalți din cimitir erau acoperiți de un strat de zăpadă. Crengile atârnau grele pe deasupra mormintelor, pe deasupra celor care vizitau mormintele.

Morți şi vii. Vii şi morți.

Vii şi morți.

---

[28] Renumit scriitor finlandez, autor al romanului *Soldatul necunoscut.*

[29] Juice Leskinen, important cântăreţ finlandez.

[30] Trimitere la cuvintele cu care se încheie *Soldatul necunoscut.*

Lumikki auzea deja respirația întretăiată a bărbatului. Nu mai avea mult până o prindea de marginea hainei.

Atunci se întâmplă ceva. Lumikki auzi o bufnitură, un geamăt şi înjurături în estoniană. Nu le înțelegea, dar bănuia ce puteau fi. Nu se întoarse, dar picioarele ei începură deodată să alerge cu mai multă forță.

Viivo Tamm alunecă, căzu, îşi izbi genunchiul de gheață şi îşi dădu imediat seama că jocul se terminase. Nu mai putea alerga după fată. Acum trebuia să şchiopăteze până acasă.

Ca un câine bătut.

Ca o javră umilită.

Furia fierbea iarăşi în el. Acum era şi mai mare, şi mai roşie. Îi înceţoşă gândirea.

Îşi scoase arma la iveală, stând în genunchi.

Nu gândea. Simțea doar că fata trebuia oprită. Cu orice preț. Îşi ridică arma şi ochi.

Lumikki auzi un mic pocnet. Apoi ceva şuieră pe lângă coapsa ei şi se izbi cu un scrâşnet de piatra de mormânt.

Un glonț.

Bărbatul trăsese către ea.

Pulsul i se acceleră brusc. Alunecă, țâşni, zbură. Nu mai băgă de seamă gheața sau frigul, nici sudoarea care-i şiroia pe spate.

Îndrăzni să arunce o privire în spate abia după o bucată bună de drum. Silueta bărbatului se vedea în depărtare, în cimitir, ținându-se de genunchi. O bunicuță prietenoasă se dusese să-l ajute.

Arma nu se zărea. Alte gloanțe nu mai zburară.

Lumikki continuă să alerge, deodată părându-i-se uşor. Ştia că scăpase.

De data asta.

Acoperişul avea crăpături. Formau linii ciudate, care nu duceau nicăieri. Lumikki zăcea în pat şi privea cum se intersectau crăpăturile acelea. Simțea cum creştea ura în ea. Strânse în brațe un iepuraş vechi şi decolorat, albastru-

deschis, căruia îi lipsea o ureche. Jucăria putea suporta strânsoarea ei puternică.

Venise acasă, îşi scosese ghetele din picioare, îşi aruncase haina pe un scaun, se dezbrăcase de puloverul transpirat şi de bluza şi mai udă de sub el.

Stătuse la duş o jumătate de oră. Lăsase apa să curgă pe ea precum ploaia. Îşi spălase părul cu şampon fără miros şi folosise săpun tot fără miros. Folosea mereu produse inodore. Nu pentru că ar fi fost alergică sau hipersensibilă la parfum, ci pentru că nu voia să miroasă a nimic.

Era prea uşor să identifici pe cineva după mirosul şamponului, al săpunului, al cremei sau al aftershave-ului. Cea mai mică adiere de săpun cu aromă de fructe era suficientă să-ți atenționeze nasul, să-ți spună că o anumită persoană a fost în cameră acum o clipă. Majoritatea oamenilor nu ar fi recunoscut mirosul caracteristic al celorlalți într-un loc public, ar fi fost necesar un simț olfactiv mult mai fin, însă izul dulceag şi înțepător al parfumului se simțea.

Pe lângă asta, parfumurile activau şi amintirile. Mirosul de gudron de pin îi readucea în minte serile de vară şi libelulele care zburau deasupra apei. Gelul de duş cu aromă de mosc îi desena o imagine clară a unor brațe şi a unui spate musculos, cu omoplații ieşind frumos în evidentă. Îi amintea de momentele în care se ținuseră în brațe şi râseseră de nimicuri pe care nimeni altcineva nu le înțelegea. O făcea să se gândească la privirea directă, cercetătoare a ochilor albaştri, dinaintea cărora Lumikki se simțise mereu jenată şi se înroşise. Inima începea să-i bată repede, iar picioarele i se făceau ca de mămăligă pentru un moment, atunci când trecea pe lângă cineva care mirosea a gelul acela de duş. Asta deşi vedea şi ştia dinainte că mirosul nu era al persoanei după care tânjea ea. Atât de puternic era efectul miresmelor asupra memoriei.

Poate că nu ne amintim cum arăta cineva, însă atunci când din întâmplare simțim undeva aftershave-ul său, brusc ne revin în minte râsul, părul scurt, blugii şi cămaşa ecosez. De exemplu. Ne putem aminti cum mergea bărbatul şi unde.

Dacă a intrat pe o anumită uşă.

Lumikki nu voia asta. Nu voia să rămână în mintea necunoscuților. Nici măcar în a unora dintre cunoscuți. Voia să poată trece cât mai nevăzută şi pe cât posibil să nu lase vreun miros în urmă.

Îşi spălase frica şi panica de pe piele. Îşi oblojise rănile de la picioare, provocate de alergat, îi răspunsese mamei la telefon.

— Sunt bine. Nu e prea greu la şcoală. Da, mai am bani.

Minciuni. Minciuni bine intenționate.

Când încetase să-i mai spună mamei ei tot? Când plecase la şcoală? Probabil că atunci. Sau poate mai devreme, din moment ce în familia lor nu se vorbea. Lumikki nu aflase niciodată de ce nu se vorbea despre nimic, însă liniştea din camere era atât de apăsătoare, încât te prindeai în ea precum într-o pânză de păianjen. Fiecare îşi vedea de treaba lui. Pentru un străin, lucrurile nespuse puteau fi destul de neobişnuite, chiar ciudate uneori. Ca, de exemplu, iepuraşul pe care-l strângea Lumikki în braţe. Mama i-l adusese ultima oară când venise în Tampere şi-i spusese că fusese jucăria favorită a lui Lumikki în copilărie. Lumikki se uitase în ochii negri ai iepuraşului şi îşi aminti deodată că fusese jucăria favorită a altcuiva. Nu a ei, deşi Lumikki era cea care se jucase cu el. Îşi exprimase gândurile cu voce tare.

— Nu, sigur nu-ți aminteşti tu bine, susținuse mama. Era jucăria ta favorită şi o chema Oscar.

Lumikki dăduse din cap.

— Eu i-am dat numele de Oscar mai târziu. La început, îl chema Pelle. Cred că l-am primit de la vreun văr, nu?

Mama nu mai spusese nimic, iar Lumikki înțelesese că acesta era iarăşi unul dintre multele lucruri despre care pur şi simplu nu se vorbea.

Crăpăturile din tavan erau ca o hartă necunoscută a cerului. Fisuri. Le iubea. Erau interesante. Acum însă, Lumikki se concentra asupra urii, deoarece aceasta îi dădea putere. Fusese urmărită a doua oară deja, cineva trăsese asupra ei. În mod normal, ar trebui să vrea să scape de povestea asta şi mai mult ca înainte. Acum însă, voia să ştie,

să afle, să ajungă la miezul problemei şi să-i facă pe vinovați să plătească. Nu mai voia să se teamă.

Frica va dispărea numai după ce toate cărțile vor fi date pe față.

Aşadar, ştia ce avea să facă mâine. Lumikki aruncă mânioasă jucăria într-un colț, căută telefonul şi o sună pe Elisa.

Viivo Tamm şchiopătă în baston până la uşă şi o descuie cu greu cu cheia. Era dificil să țină bastonul, să deschidă şi să nu-şi lase greutatea pe piciorul stâng. Se dezechilibră puțin şi se strâmbă.

Bunicuța săritoare chemase o ambulanță şi s-ar fi dus fără îndoială cu el, să se asigure că era bine îngrijit, dacă nu i s-ar fi promis că Viivo era pe mâini bune.

L-au dus la urgențe, i-au făcut o radiografie şi au descoperit o entorsă, i-au pus atele şi i-au dat un baston şi un calmant puternic.

Acum, Viivo ajungea în final acasă. Garsoniera mică, întunecată şi pustie nu i se păruse niciodată mai primitoare decât acum. O bere rece, vreo două pastile de ibuprofen, poate chiar mai multe. Cel mai bine în amestec. Apoi îl va suna pe Boris Sokolov, care deja îi lăsase mai multe mesaje vocale furioase.

Rusnac obsedat. Nu avea chef să-l sune, însă atunci Boris i-ar fi bătut cu siguranță la uşă.

În hol, Viivo fu întâmpinat de un miros stătut. Poate că ar fi cazul să scape de muntele de vase din chiuvetă la un moment dat. Se simțea însă şi un miros ciudat, cumva mentolat. Ca şi când cineva tocmai ar fi supt pastile de gât.

Închise uşa în urma lui şi şchiopătă în camera care era şi sufragerie, şi dormitor, şi birou. Nu apucă să aprindă lumina, că o făcu altcineva pentru el.

Viivo avu timp să-şi dea seama de sursa mirosului.

Oamenii Ursului Polar.

Focul fu doar o pocnitură slabă. Apoi Viivo căzu pe spate, iar din gura lui începu să curgă sânge precum vopseaua roşie.

4 martie, vineri

18

Pielea albă ca zăpada.

O pensulă de pudră imensă şterse faţa lui Lumikki. Era palidă ca zăpada şi nici nu încerca să ascundă asta, ci dimpotrivă. Fondul de ten era cu o nuanţă mai deschis decât culoarea pielii ei. La fel şi pudra. Limitele erau estompate sub linia bărbiei. Machiajul îi uniformiza culoarea pielii şi acoperea micile imperfecţiuni. Pielea îi era nefiresc de fină. Arăta ca o păpuşă de porţelan.

Buzele roşii ca sângele.

Elisa îi desenă conturul buzelor cu precizie. Creionul trasă arcul din centru, apoi partea stângă a buzei superioare, după care pe cea dreaptă. Urmă buza de jos. Culoarea se estompa spre centrul buzelor, dând impresia de adâncime.

Un strat de ruj. Excesul fu îndepărtat uşor cu ajutorul unui şerveţel. Apoi încă un strat. Urmă unul de luciu, pentru a crea iluzia unor buze mai pline.

Părul negru ca abanosul.

Elisa îi pieptănă părul lui Lumikki şi îl dădu cu fixativ. Îi umflă tunsoarea bob şi mai adăugă un strat de fixativ pentru a păstra forma dorită.

Culoarea prinsese bine. Lumikki se gândi cât de ciudat arătase când îşi spălase părul după aceea, iar faianţa albă fusese acoperită de un labirint albăstrui. Culoarea formase modele ca de vis pe podeaua din baie, până când scurgerea absorbise totul. Lumikki îşi clătise părul până când apa rămăsese curată.

Şi mai ciudat arătase când Elisa o aşezase pe scaun, îi pusese un cearşaf pe umeri şi începuse să-i taie părul. Mai întâi până la umeri, iar apoi puţin sub urechi. Buclele mari şi negre căzuseră pe jos. Lui Lumikki îi fusese greu să-şi imagineze că fuseseră ale ei.

O şuviţă neagră, umedă se afla pe podea. Ca un semn de întrebare fără punct. Întreaga situaţie era un semn de întrebare. Lumikki avea nevoie de punct, şi tocmai de aceea se afla acum aici.

— Nu regreți? o întrebase Elisa.

Lumikki aproape că zâmbise.

— Sunt doar celule moarte.

Pe Elisa o trecură fiorii.

— Eu n-aş putea gândi aşa.

În final, Elisa îi tunse bretonul, îi îndreptă părul şi verifică să nu fi rămas vreun fir mai lung.

Apoi îi întinse lui Lumikki o rochie de seară lungă, a cărei culoare varia de la roşu trandafiriu până la portocaliu şi roşu ca vinul atunci când materialul se unduia în lumină. Lumikki o îmbrăcă. Rochia era simplă, avea bretele subțiri şi stătea perfect pe ea.

Lumikki se privi în oglindă.

Oglindă, oglinjoară…

Din oglindă se uita la ea o femeie străină, frumoasă, cu spatele drept, ochii machiați în culori închise şi cu o expresie pe buze care putea trăda fie un zâmbet, fie dispreț.

Lumikki era mulțumită. Femeia nu era ea. Femeia era altcineva. Cineva care mergea la petrecerea Ursului Polar.

Elisa țopăia şi scotea tot felul de chițăieli. Lumikki le interpretă drept exclamații de admirație.

— Ce frumoasă eşti, nu glumă! Sunt bună. Ce naiba caut aici la liceu, când aş putea deveni un make-up artist genial?

Lumikki se bucura s-o vadă pe Elisa fericită. Culoarea îi revenise în obraji, iar ochii nu mai erau acoperiți de vălul acela întunecat.

— Şi acum, puțin din ăsta, insistă Elisa, apoi o dădu pe Lumikki cu „Joy”.

Lumikki îşi ținu respirația, ca să nu inhaleze compuşii eterici ai parfumului.

Acum mirosea a altcineva. Bun. Nimeni nu-şi va aminti de ea la petrecere. Îşi vor aminti de femeia care arăta precum Albă-ca-Zăpada, care mirosea a parfum scump, fixativ şi săpun de lux.

— Băieți, veniți să vedeți!

Tuukka şi Kasper se grăbiră din camera cealaltă.

— Hei, ai reuşit să faci ceva… uau!

Tuukka nu mai apucă să termine propoziția atunci când

Lumikki se întoarse. Kasper rămase cu gura căscată.

— Ăăă… nu era altă poveste, în care o fată ştearsă devine o tipă foarte mişto? spuse Kasper în cele din urmă. Cenuşăreasa, parcă?

— Ți-aş trage-o, îngăimă Tuukka.

În mod clar, băiatul nu apucase să şi gândească înainte să deschidă gura.

— Poate în visele tale, se mulțumi Lumikki să-i răspundă.

Era ora 19:20. Lumikki ajunsese acasă la Elisa cu trei ore înainte, iar acolo se aflau şi Tuukka şi Kasper. La început fuseseră tăcuți. Toți ştiau că acum depăşiseră o anume limită. Până atunci, situația fusese cumva lejeră, interesantă, oarecum captivantă. Nu mai era cazul. Voiseră s-o omoare pe Lumikki. Ea urma să meargă într-un loc unde viața ei chiar putea fi în pericol.

Lumikki le povestise de planul ei.

Nu era rezonabil. Nu era rațional. Era periculos.

Lui Lumikki nu-i păsa. Acum voia să se pună în pericol. Voia să facă ceea ce o speria cel mai tare.

Când Lumikki ajunse în punctul în care le spunea cum va reuşi să intre la petrecere în secret pe undeva prin spate, Kasper deschise gura şi zise:

— N-ai să poți.

— De unde ştii tu? întrebă Elisa.

— Nu se poate intra la Ursul Polar „pe undeva prin spate”. Am auzit că se iau măsuri de securitate foarte serioase acolo. Garduri, paznici şi altele.

Kasper îşi împleti degetele la ceafă şi se lăsă pe spate în fotoliu. Era evident că-i plăcea rolul său de informator.

— OK. Atunci putem uita tot planul, spuse Lumikki.

Kasper zâmbi viclean.

— Asta dacă nu poți intra direct prin față, în văzul tuturor.

— Şi cum voi reuşi asta?

— Pentru că femeile pot. Cel puțin un anumit gen, cele care au fost invitate la petrecere ca să țină companie bărbaților şi ca să arate frumos. Astea nu sunt întrebate nimic, atâta timp cât sunt îmbrăcate conform temei. Iar de

data asta, tema sunt poveştile, basmele.

Auzind asta, Tuukka se înecă în timp ce sorbea dintr-un pahar cu apă minerală.

— Tu vorbeşti serios? Adică vrei să spui că facem din fata asta care arată a lesbiană eco-anarhistă o târf... pardon, o însoțitoare de lux?

Elisa o privi cu atenție pe Lumikki, din cap până-n picioare.

Apoi îi anunță pe băieți că puteau să se distreze vreo două ore uitându-se la filme sau jucându-se ceva.

— Pot să fac exact ceea ce voi nu puteți, rosti ea, zâmbind. Iar dacă vine tati acasă, să-l țineți departe de camera mea, spuneți-i că dorm sau fac yoga dezbrăcată, orice.

Lumikki era pregătită. Ceasul arăta 19:45. Purta rochie roşie şi pantofi albi cu toc. Exersase mersul până când se prinsese cum trebuia să-şi lase greutatea şi cum să păşească. Până la urmă, nu era aşa de greu. Era vorba despre un rol, despre adaptarea mişcărilor pentru a se potrivi cu imaginea creată de îmbrăcăminte.

Lumikki nu ştie să meargă normal. Mereu îşi târâie picioarele cumva ciudat.

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu zece ani în urmă. Lumikki îşi amintea cu exactitate tonul, expresia facială şi gesturile care le însoțiseră. Imitația exagerată.

Atunci se hotărâse să învețe să meargă în toate stilurile posibile. Normal şi anormal, frumos şi urât, repede şi încet, țopăind şi pe vârfuri. Nimeni nu-i va mai spune aşa ceva vreodată. Nu o salvase atunci, însă abilitatea se dovedise folositoare de multe ori după aceea.

Elisa îi dădu lui Lumikki o haină de blană albă, artificială, o pereche de mănuşi lungi şi negre, care îi ajungeau până la cot şi o poşetă mică, decorată cu mărgele.

— Să n-o pierzi. E groaznic de scumpă, spuse Elisa.

Jos se auzeau zgomote, pentru că tatăl Elisei se pregătea şi el pentru petrecere. Tuukka şi Kasper coborâseră, erau gata de plecare. Lumikki deschise poşeta. Înăuntru se aflau pudră, un ruj de buze roşu ca sângele, o sută de euro şi ceva

pufos şi roz. Lumikki apucă obiectul roz şi simți cum i se afundă degetele, dând apoi de ceva tare. Scoase la vedere o pereche de cătuşe pufoase.

Elisa scutură din cap, înroşindu-se.

— Nu întreba. Nu vreau să-mi mai amintesc de petrecerea aia.

Lumikki ridică uşor din sprâncene, apoi puse cătuşele la loc în poşetă. Nu o privea ce făcea Elisa la petreceri şi cu cine.

— Şi mai ia şi asta.

Elisa îi dădu o haină neagră, cu glugă, lungă până la glezne.

— Nu ştiu ce era în capul meu când am cumpărat-o. Cu asta pe mine arăt de parcă aş fi într-un sac de dormit.

Însă acum, era folositoare.

Lumikki o puse pe ea. O strângea puțin la mâini, pentru că avea pe dedesubt şi haina de blană. În rest însă, era perfectă. Închise capsele, îşi trase cu grijă gluga pe cap şi se mai privi o dată în oglindă.

Vărul cel negru al lui Yeti, presupun.

Elisa şi Lumikki stătură o clipă față în față. Niciuna nu spuse nimic. Lumikki simți dorința să o ia în brațe pe Elisa şi să-i spună că totul va merge bine, chiar dacă nu era deloc sigură de asta. Nu mai simțise niciodată impulsul de a îmbrățişa pe cineva de bunăvoie, în afară de mama şi tata, când era mică.

Elisei îi era frică. Şi lui Lumikki.

Elisa era pregătită să-şi facă datoria. Şi Lumikki era.

În acest punct, era inutil s-o mai întrebe pe Elisa dacă era într-adevăr sigură că voia să afle ce făcea tatăl ei. Granița întrebărilor şi a ezitării fusese de mult depăşită. Elisa putea fi o adolescentă răsfățată, care îşi imaginase că trăia un vis, în care era regina frumuseții la liceu. Poate că se gândise că putea dansa prin viață, cumpărându-şi cu banii tatei haine scumpe şi cosmetice, organizând petreceri interzise, în urma cărora să curețe altcineva, turnându-şi băutură pe gât şi nu numai, jucând băieții şi bărbații pe degete cum avea ea chef. Ascunzându-se după masca ei de fragilitate. Părând să fie

mai proastă decât era.

Lumikki văzu că Elisa ştia că seara aceasta urma să schimbe totul. Îi va distruge viitorul roz pentru totdeauna. Fantezia se fisurase deja în noaptea de dinaintea zilei de luni, când Elisa îşi scosese mâinile din sacul de plastic şi se întrebase de ce erau atât de murdare şi lipicioase. Ceea ce descoperise atunci nu mai putea fi spălat de apă.

Privirea Elisei avea o asemenea hotărâre, încât Lumikki se pomeni spunându-şi că ele două nu erau chiar atât de diferite. Lumile lor nu erau complet identice, însă în momentele acestea trecătoare, împărțeau aceleaşi gânduri şi sentimente.

Elisa inspiră adânc, apoi scoase uşor aerul afară.

— Acum mă duc să-l încurc pe tati, spuse ea.

Lumikki dădu din cap. Era 19:52.

19

Degetele lui Terho Väisänen alunecară pe satinul papionului atunci când încercă să-l aranjeze. Palmele îi transpirau incontrolabil. Trebuia să le tot şteargă cu hârtie.

Se făcuse târziu. Ar fi trebuit să fie deja afară, aşteptând maşina care venea după el. Nu voia în niciun caz să întârzie. Maşina nu va sta după el. Oportunitatea va dispărea. Îi va scăpa printre degete precum papionul de satin.

Îmbrăcăminte formală. Când fusese îmbrăcat astfel ultima oară? Acum câțiva ani, pe la nişte petreceri de-ale şefului soției sale, care erau obositoare de la primul pahar şi până la aşteptarea taxiului, dimineața devreme. Nu-i plăceau adunările astea de oameni aleşi, deşi totul indica acum că făcea şi el parte din „lumea bună”.

Papionul se hotărî în final să stea la locul lui. Îşi mai pieptănă o dată părul, deşi frizerul tocmai i-l aranjase cum trebuie. Terho se simțea mai nerăbdător decât înainte. Îşi aminti că se ducea la petrecere numai din două motive.

Pentru a vorbi direct cu Ursul Polar.

În speranța de a o vedea pe Natalia.

Natalia nu-i răspunsese încă la mesaje. Terho ştia că femeia mai fusese la petrecerile Ursului Polar, însă refuzase să-i spună ceva despre ele.

Top secret, my love.

Strânsoarea Ursului Polar părea să fie extraordinar de puternică. Terho se îndoia că se afla într-o poziție din care putea negocia. Până la urmă, era un biet polițist de la narcotice, nimeni important. Poate că în ultimii zece ani contribuise la afacerea Ursului Polar, însă probabil că acesta se putea descurca la fel de bine şi fără el. Trebuia totuşi să încerce să negocieze.

Terho luase decizia dimineața devreme. Nu mai voia să continue. Voia să scape de rolul dublu. Pentru asta însă trebuia să obțină un înlocuitor de la Ursul Polar, ceva care să-i suplimenteze măcar puțin veniturile în anii următori. Trebuia să achite datoriile la jocuri, să se ocupe de Natalia şi

de propriile lui treburi. Apoi se va putea concentra pe o viață normală, calmă, în care nimic să nu poată să-i accelereze pulsul. Fără crime, fără jocuri de noroc, fără Natalia, fără bani.

Înțelesese că nu mai făcea față stresului, temerilor. Secretele, care în tinerețe îl făceau să simtă adrenalina, îl storceau de vlagă acum. Poate că mai putea continua câțiva ani, însă apoi sănătatea i s-ar şubrezi, inima i-ar ceda, nervii i-ar ceda. Se înşelase singur prea mult timp.

Din oglindă îl privea un bărbat mai în vârstă decât era el de fapt. Sub ochi îi atârnau pungi, sub bărbie se vedea grăsime în plus, burta i se revărsa peste curea. Totul atârna şi se revărsa pe el. Stresul şi vinovăția acelor ani îl rodeau, îl făceau să mănânce orice, să-şi neglijeze sănătatea şi forma fizică, chiar şi familia, trebuia să recunoască. Dacă nu față de alții, cel puțin față de el.

Trebuia să se sfârşească. Întâlnirile cu Natalia trebuia şi ele să înceteze. La urma urmei, n-ar fi putut fi niciodată un cuplu care să se arate în public. Trebuia să înceapă o viață nouă, cinstită. De aceea intenționa să încerce ceva, unde şansele de reuşită erau foarte slabe. Intenționa să încerce să-l şantajeze pe Ursul Polar.

Terho se uită iarăşi la ceas. Trebuia să plece. Tocmai trecea pe hol, când Elisa se grăbi în jos pe scări, îi prinse mâna şi îl trase la subsol, înspre saună.

— Ce e? Ar fi trebuit să fiu deja pe drum, spuse Terho nerăbdător.

— Trebuie să-ți arăt ceva foarte important. Nu durează decât un minut.

— Nu acum. Nu pot să întârzii. E o ocazie foarte, foarte importantă.

— Cum poate să fie mersul la o petrecere mai important decât mine?

Elisa îl ținea strâns de mână. Ochii îi erau mari şi acuzatori. Terho nu mai vedea o fată de şaptesprezece ani, ci o fată de şapte ani pe care nu voia să o supere.

— Bine. Un minut.

Lumikki coborî tiptil pe scări. Era surprinzător de dificil cu tocuri în picioare şi cu haina care-i îngreuna mişcările. Tuukka o aştepta afară, ascuns lângă poarta de la intrare.

— N-a venit încă, şopti Tuukka.

— Să sperăm că nu întârzie, spuse Lumikki.

Afară erau minus 28 de grade, temperatură record pentru iarna aceasta. Totul era acoperit cu un strat alb, înghețat de chiciură. Casele, copacii, pietrele, maşinile. Hainele, părul, obrajii, gândurile.

— Elisa a promis să-l rețină pe tatăl ei până când o sun eu, zise Tuukka.

Apoi au tăcut şi au aşteptat. Lumikki se întreba de ce Tuukka nu râdea de haina ei de om de zăpadă negru sau de propunerile pe care urma să le audă în seara aceea. Apoi văzu că maxilarul băiatului era încleştat. Tuukka avea emoții. Poate că îi era chiar frică. Probabil pentru prima oară în viață cu adevărat.

A fost odată un băiat care a învățat să se teamă.

Lumikki se simțea surprinzător de calmă. Funcționa de parcă fusese programată astfel. Se gândea numai la ce avea să se întâmple.

Era 19:58. Un Audi negru viră pe stradă şi opri în fața casei. Tuukka o privi pe Lumikki cu o sprânceană ridicată. Lumikki dădu din cap. Tuukka începu să meargă. Trecu liniştit pe lângă maşina neagră, iar după ce ieşi din câmpul vizual al şoferului, se ascunse în spatele unei maşini parcate mai în spate pe stradă. Se lăsă jos şi aşteptă.

Acum era rândul lui Kasper să intre în scenă.

Băiatul se ivi de după colț, se apropie de maşina neagră şi începu să treacă prin fața ei. Şoferul nu reacționă în niciun fel. Kasper scoase o cheie din buzunar, i-o arătă şoferului cu un gest exagerat, apoi o apăsă pe capota maşinii, în mod clar distrat de situație. Zgârietura despică liniştea gerului. Şoferul se holbă la Kasper ca şi când nu pricepea ce se întâmplă.

Kasper ridică satisfăcut degetul mijlociu în aer.

Atunci, şoferul îşi veni în fire. Strigă ceva nedesluşit şi ieşi repede din maşină. Tuukka acționă cu viteza luminii şi deschise portbagajul. Kasper o luă la fugă, râzând, iar şoferul

porni pe urmele lui, întorcându-se o clipă ca să închidă maşina cu telecomanda. Kasper ştia să alerge suficient de încet încât şoferul să creadă că-l va prinde.

Lumikki era deja la maşină. Tuukka o ajută să intre în portbagaj. Nu era prea mult spaţiu, însă Lumikki reuşi să facă în aşa fel încât să încapă. În cele din urmă, puse o bucată din materialul de mătase peste mecanismul de închidere şi îi făcu semnul de OK lui Tuukka.

Tuukka îi răspunse la fel, apoi închise portbagajul cât mai încet cu putinţă.

Când întunericul o învălui, Lumikki se chinui să nu intre în panică. Se afla într-un loc înghesuit, care mirosea a stătut şi a benzină. Spera ca drumul să nu fie lung.

Lumikki îl auzi pe şofer cum se întorcea înjurând. Bip bip, maşina se deschise. Şoferul urcă şi trânti portiera.

Lumikki încercă să scoată telefonul din poşetă. Reuşi cu chiu, cu vai. Se uită la ceas, era 20:05. Îi făcu bine să vadă lumina ecranului, strălucind în albastru în întuneric.

Apoi auzi nişte paşi apropiindu-se de maşină dinspre casa Elisei. Portiera se deschise.

— *What took you so long*?[31] întrebă şoferul irascibil.

— *Sorry. Family matters*[32], îl auzi Lumikki pe Terho Väisänen răspunzând.

— *Polar Bear hates it when people are late.*

— *Let's not waste anymore time then.*[33]

Amin. Lumikki era de aceeaşi părere cu tatăl Elisei. Nu voia să petreacă mai mult timp decât era necesar în această stare şi în acest loc. Audiul porni cu zgomot.

— *You have criminals on this street.*[34]

Lumikki de-abia auzi cuvintele şoferului. Îi veni să zâmbească. După ce maşina plecă şi aerul rece începu să pătrundă prin crăpături, redeveni serioasă.

---

[31] De ce ţi-a luat atât? *(în engleză în original).*

[32] Scuze, probleme de familie *(în engleză în original).*

[33] Ursul Polar nu suportă ca oamenii să întârzie *(în engleză în original).* Să nu mai pierdem timpul atunci *(în engleză în original).*

[34] Aveţi infractori pe strada asta *(în engleză în original).*

Nu exista cale de întoarcere.

20

Întunericul era impenetrabil. De nepătruns. Nu lăsa niciun spațiu.

Nu va mai ieşi. Nu va primi aer. Va muri.

Pietrişul îi lăsa urme pe spate. Luă o grămadă de pietricele în palmă, simți marginile ascuțite, le lăsă să-i cadă printre degete.

— Dați-mi drumul! strigă.

Strigase deja de zece ori, de o sută de ori, de o mie de ori. Bătuse cu pumnii în capac, lovise cu picioarele, se întorsese invers şi încercase să îl forțeze. În zadar.

Stăteau peste capac. Cu siguranță îşi legănau picioarele şi mâncau o acadea pe rând, savurau gustul de căpşună. Nu se grăbeau deloc. Ele aveau puterea.

Lui Lumikki i se uscaseră lacrimile. Începea să intre în panică. Simțea că dacă nu iese curând de acolo, se va sufoca.

Începu să urle cât putea de tare. Se gândi la țipetele pescăruşilor şi la pliscurile lor deschise. Era un pescăruş. Țipa.

Cu cât era mai puternic sunetul, cu atât era mai vie. Deveni un sunet. Era una cu sunetul. Acelaşi ton ascuțit, roşu de furie.

La un moment dat, realiză că nu mai era întuneric. Capacul cutiei cu pietriş era deschis. Se ridică şi îşi şterse lacrimile. Avea nisip lipit de obraji, pietriş mărunțit fin.

Ele nu se zăreau.

Aşteptau ocazia următoare. Ştiau la fel de bine precum Lumikki că aceasta se va ivi.

Lumikki numără încet până la zece.

Acum nu putea intra în panică. Nu mai era aceeaşi fată ca atunci. Se schimbase. Învățase. Putea rezista într-un spațiu oricât de strâmt, oricât de mult.

Până acum, totul mersese exact conform planului. Aproape totul.

Da, avea vânătăi din cauza izbiturilor de la curbe. Da,

mirosul de benzină părea să se fi îmbibat pe veci în nasul ei. Da, tremura de frig şi se simţea îngheţată din cap până-n picioare. Însă acestea erau doar detalii.

Audiul mersese 35 de minute, apoi încetinise şi în final se oprise. Terho Väisänen se dădu primul jos din maşină. După o clipă, îl urmă şi şoferul, care închise şi plecă.

Lumikki ciuli urechile, iar când împrejur fu linişte, se aventură să prindă cu degetele înghețate bucata de mătase. O trase cu grijă înspre ea, în acelaşi timp împingând cu picioarele ca să deschidă. Materialul rămas în mecanismul de închidere trebuia să-l blocheze, pentru ca ea să poată ieşi.

Pârâitul era cel mai rău zgomot pe care Lumikki îl auzise vreodată.

Nu intra în panică. Stai liniştită.

Pipăi cu degetele să vadă unde se rupsese bucata. Nu ajunse la capăt. Degetele îi erau amorțite, iar mănuşile lungi o împiedicau să simtă ceva. Lumikki prinse mănuşa dreaptă cu dinții şi o scoase. Apoi îşi puse degetele înghețate în gură şi le încălzi până când sângele începu iarăşi să circule.

O încercare.

Căută cu degetele pe lângă mecanismul de închidere şi atinse materialul. Ştia că mâna îi va îngheța iarăşi pe loc.

Da. O, da. Mai era suficient material cât să-l apuce. Prinse bucata de mătase, apăsă cu picioarele în sus pe uşă şi trase de material încet, încet, încet şi sigur înspre ea.

Portbagajul nu se deschise.

Lumikki îşi încleştă dinții, apăsă şi trase. Se chinuia cât de mult putea.

Clic.

Mecanismul cedă. Portbagajul se deschise. Lumikki îl ținea doar puțin crăpat, trăgându-şi răsuflarea. Asculta. Tocmai atunci, apăru o altă maşină şi opri. Pasagerii ieşiră.

— Ai putea să mai dai cu aspiratorul în maşină, spuse o voce de femeie. Ia uită-te la pantofii mei acum. Trebuia să fie roz curat.

— Tu ai vrut să fii Frumoasa Adormită. Din partea mea, rolul mamei vitrege ți s-ar fi potrivit la fel de bine. Ai fi putut purta pantofi negri, îi răspunse bărbatul.

Vocile certărețe ale cuplului se stinseră. Se făcu liniște.

Lumikki deschise mai larg portbagajul și privi afară. Era într-un fel de parcare. Din fericire, Audiul negru era chiar la margine, undeva în spatele unor copaci. Acum, nu se zărea nimeni.

Lumikki își dădu jos haina cât ai clipi, își trase iarăși mănușa pe mână, se ridică și închise încet portbagajul. Trebui să lase haina acolo. Poate că șoferul se va întreba în ziua următoare de unde apăruse. Lumikki își pipăi părul cu mâna. Părea să stea miraculos de drept. Elisa nu exagerase spunând că fixativul ei făcea minuni.

Își scoase cutia de pudră din poșetă și se uită în oglindă. Își verifică repede machiajul. Șterse rujul întins sub buza de jos. Acum era pregătită.

Lumikki se întoarse să privească locul petrecerii.

Boris Sokolov își inspectă creația și dădu din cap pentru sine. Crăiasa Zăpezii arăta exact cum trebuia. Dacă nici asta nu-l obliga pe Terho Väisänen să înceteze să le facă probleme, era gata să mănânce două kilograme de cuburi de gheață. Pe loc.

Boris simțea în același timp o tristețe nedefinită și satisfacție. Satisfacția avea un motiv clar. Era ușurat. Putuse să lămurească lucrurile cu Ursul Polar și nici nu-i purta pică pentru că-l împușcase pe Viivo Tamm.

Ursul Polar îi explicase că oamenii lui îl văzuseră pe Viivo Tamm scoțând arma în cimitir în mijlocul zilei. Așa ceva nu se potrivea. Indica faptul că bărbatul își pierduse talentul, începuse să o ia pe arătură. Nu se putea face nimic cu o astfel de persoană, cu asta erau de acord și Ursul Polar, și Boris.

De aceea Viivo trebuise eliminat. Nu fusese nimic personal.

Boris o privi pe Natalia, ai cărei ochi căprui erau deschiși. Chipul avea o expresie uimită, surprinsă.

Vai, micuță Natalia, chiar credeai că marele Boris nu va afla că plănuiai să scapi? Și cu banii, pe deasupra. Doar asta ar fi fost furt. Iar furtul, după cum știm toți, este greșit. Dacă ai fi făcut ceea ce trebuia, totul ar fi fost în regulă acum.

Natalia, Natalia.
Crăiasa Zăpezii, cu buzele de gheață.
Petrecerea putea începe.

Zvonurile furnizate de Kasper se dovediră a fi adevărate. Ziduri înalte de piatră înconjurau zona. Clădirea în sine era mare, o casă cu trei etaje construită la începutul anilor 1900, aflată în mijlocul pădurii. Un singur drum îngust părea să ducă într-acolo.

Lumikki se îndoia că apărea pe vreo hartă. Existau locuri care se voiau secrete, şi pentru asta existau şi modalități.

Se îndreptă către intrare, unde se pare că paznicii îi opreau pe oameni şi le puneau întrebări. Lumikki încercă să arate cât mai mult a ceea ce voia să pară. O însoțitoare de lux plătită.

Când ajunse lângă paznici, Lumikki păşi hotărâtă, însă încet, cunoscându-şi parcă valoarea.

— O clipă. *Stop,* spuse un paznic mare cât uşa.

Lumikki tresări. Aici se sfârşea?

— Telefonul. *Cell phone,* ceru paznicul şi întinse mâna.

Lumikki îşi țuguie buzele şi căută mobilul în poşetă, apoi îl puse în palma imensă a paznicului. Se gândi că situația era mai importantă decât telefonul vechi, scos din uz al Elisei. Paznicul îi dădu drumul în geantă, unde aparatul se izbi de alte telefoane. Apoi îi înşfăcă poşeta, verifică ce conținea şi i-o dădu înapoi mârâind.

O mişcare aproape nevăzută a capului îi semnaliză lui Lumikki faptul că putea merge mai departe. Îşi forță picioarele să nu tremure de frig şi de uşurare. Îşi ținu capul sus. Era de-a dreptul o tortură să mergi cu tocuri pe aleea înghețată, chiar dacă turnaseră nisip pe drum.

Pas cu pas. Uşor.

Era întuneric împrejur. Lumikki merse de-a lungul aleii luminate. Pe margine se aflau torțe, ale căror flăcări tremurau continuu. La capăt se vedea o uşă, unde stătea un majordom de modă veche. Avea părul dat pe spate şi purta mănuşi albe. Limbajul trupului sugera în acelaşi timp aroganță şi subordonare politicoasă. Deschise uşa pentru

Lumikki şi se înclină uşor. Lumikki păşi înăuntru.

Reuşise.

Reuşise într-adevăr să ajungă la petrecerea Ursului Polar. Acum trebuia să afle în ce se amestecase tatăl Elisei.

21

Altă lume. Altă realitate.

Culori, lumini, sunete. Albastrul se transforma în verde şi galben. Portocaliul în auriu unduitor. Violetul dădea naştere unor viţe şerpuitoare roşii ca vinul, mov şi fucsia. Muzica, melodia sirenelor, suspinele pădurii, zornăitul cristalelor, ecourile uitate ale peşterilor adânci, muzica de cameră a palatelor şi castelelor, clinchetul clopoţeilor, care ţâşnea pe lângă tine, fugea înapoi, dispărea şi apoi se întorcea.

O lume de basm.

Fiecare cameră avea propriile sale sunete, lumini şi recuzită. Lumikki trecu din pădurea întunecată, plină de secrete, într-o sală de dans argintie, ai cărei pereţi erau decoraţi cu ghirlande de trandafiri veritabili. Trecu printr-un regat subacvatic. Aruncă o privire într-o cabană de lemn, în care se aflau un scaun mic, unul mijlociu şi unul mare.

Iluziile o absorbeau atât de tare, încât îi luă o vreme până când începu să perceapă corect detaliile încăperii. Peste tot erau chelneri cu tăvi de băutură. Bineînţeles, fiecare cameră avea băuturile potrivite temei, iar acestea păreau fantastice. Dintr-un pahar se înălţa fum, altele erau mov dedesubt şi albastru-deschis la suprafaţă. Unii chelneri erau îmbrăcaţi în personaje de poveste, alţii erau pictaţi complet în auriu, părând nişte statui.

Invitaţii umblau dintr-o cameră în alta cu paharele în mână. Lumikki distinse finlandeză, engleză, suedeză şi rusă. Auzise şi ceva care putea fi spaniolă, însă nu era sigură. Cele mai multe femei arătau la fel ca ea. Tinere, aranjate şi părând că nu cunoşteau pe nimeni de acolo. Kasper avusese dreptate. Erau multe însoţitoare plătite. Adevăraţii invitaţi erau bărbaţi de vârstă mijlocie, câţiva şi mai în vârstă şi vreo doi mai tineri. Erau şi câteva cupluri printre ei. Lumikki o recunoscu pe Frumoasa Adormită. Atât ea, cât şi partenerul ei păreau să necesite un somn de frumuseţe revigorant. Dacă nu chiar o sută de ani, atunci cel puţin câteva ore.

Chipurile unora dintre invitaţi îi păreau vag familiare lui

Lumikki. Erau oare politicieni? Oameni de afaceri? Greu de spus.

Lumikki încercă să vadă cum erau dispuse camerele. Se pare că două etaje erau rezervate petrecerii, sus erau camere unde puteai merge să „te odihneşti”, iar subsolul era rezervat servitorilor. Cel puțin, acolo mergeau chelnerii cu tăvile goale şi se întorceau cu ele pline.

— Presupun că e zadarnic să-ți ofer aşa ceva?

Lumikki se întoarse repede şi văzu un bărbat care ținea două pahare. Era puțin cărunt, dar putea fi clasificat drept atrăgător conform criteriilor generale. Avea sprâncenele întunecate, ochii căprui şi un costum care cădea bine pe el. Lumikki apucă să vadă numele mărcii de pe cămaşă, lăsat intenționat la vedere. Hugo Boss. Aşadar, bărbatul voia să dea mulți bani pe costum, însă după toate semnele, era de modă veche. Se potrivea cu imaginea. Ca vârstă, i-ar fi putut fi bunic lui Lumikki.

Bărbatul se aplecă înspre Lumikki. Lumikki se abținu să nu se tragă mai departe de duhoarea de trabuc şi aftershave. Şi acesta din urmă era Hugo Boss. Se pare că bărbatul voia să-şi sublinieze caracterul de şef.

— Vreau să spun că băutura asta conține mere, spuse bărbatul pe un ton scăzut, ca şi când îi împărtăşea un mare secret. Presupun că e otravă pentru tine, Albă-ca-Zăpada.

Pe fața bronzată a bărbatului apăru un rânjet satisfăcut. Îşi imagina că era extrem de spiritual.

Lumikki căută să afişeze un zâmbet prostuț, linguşitor şi jucăuş.

— Da. Sunt alergică la asta. Însă dacă îmi găseşti ceva cu conținut potrivit şi suficient de dulce, atunci putem continua povestea.

— Ceva potrivit să încălzească seara aceasta geroasă, spuse el şi atinse brațul gol al lui Lumikki, cu o mişcare sugestivă.

Mâna îi era lipicioasă şi umedă. Pe Lumikki o trecu un fior de dezgust.

— Parcă mi-ai citit gândurile.

— Cuvântul tău e porunca mea, zise el. Să nu dispari

nicăieri până mă întorc.

— Încerc să nu mă pierd prin pădure. Sau să nu devin sclava a şapte bărbaţi în miniatură.

Rânjetul bărbatului se făcu şi mai mare.

— Iar dacă cineva încearcă să te îmbrace într-un corset prea strâmt, îţi promit să te dezbrac eu de el, îi spuse, făcându-i cu ochiul.

Ia te uită, pantera gri se credea în poveştile Fraţilor Grimm. Faptul că ştia povestea nu-l făcea să crească în ochii lui Lumikki, totuşi. Şi nimic altceva. Lumikki privi cum spatele lat al bărbatului se îndepărta, apoi se strecură la etajul al doilea.

Terho Väisänen se uită împrejur. Natalia nu se zărea. Papionul îl strângea neplăcut de gât. Îl slăbi puţin.

Unii dintre invitaţi îl făcură să ridice din sprâncene. Era şi ăla aici? Şi ăla? Ar fi fost suficient material cât să umple ambele tabloide şi câteva reviste de scandal, pe deasupra. Văzu cum un politician cunoscut o muşca de ureche pe o ţărăncuţă evident stingherită.

Terho ştia că nu putea sufla nimănui vreun cuvânt despre petrecere. Oamenii Ursului Polar măcelăreau turnătorii. Şi nu doar pe ei, ci şi familiile, rudele şi prietenii lor apropiaţi. Toată lumea ştia. Nimeni nu voia să fie dat exemplu.

Văzu o femeie tânără îmbrăcată în Albă-ca-Zăpada. Avea ceva vag cunoscut. Nu avea şi Elisa o rochie asemănătoare, cumva? Ei bine, se pare că rochia era populară şi nu chiar atât de unică precum îl lăsase vânzătoarea să înţeleagă. Încă o dovadă că banii nu-ţi aduc tot timpul ce ţi-ai imaginat.

Banii îţi aduceau totuşi destule. Îţi puteau aranja viaţa. De aceea era el aici.

Dacă la primul etaj camerele reprezentau lumi fascinante de basm, la al doilea etaj erau încărcate de coşmarurile cele mai crunte ale poveştilor. Copaci cu crengile ca nişte gheare lungi. Spirite de mlaştină, care te atrăgeau prin cântecul lor în adâncul apelor. Vise din care sărutul prinţului nu te mai trezea.

Una dintre încăperi era neagră şi dădea impresia că zburau corbi pe deasupra, croncănind amenințător. Lumikki aproape că se lăsă jos instinctiv, ca nu cumva ghearele imaginare să i se agațe de păr.

În cameră se aflau doi chelneri îmbrăcați în negru. Purtau tăvi argintii, pe care se aflau nişte păhărele pline cu un lichid negru. Chelnerii vorbeau unul cu altul aproape în şoaptă. Lumikki voia să audă ce spuneau, astfel că se apropie de ei, ca şi când intenționa să ia ceva de băut.

— Unde e Ursul Polar? întrebă unul dintre ei.

— N-ai auzit că el apare întotdeauna abia la miezul nopții?

— El? Credeam că…

Chelnerul îl privi sugestiv pe celălalt şi întinse tava în direcția lui Lumikki. Aceasta luă un pahar şi zâmbi, apoi se întoarse cu spatele.

— Ursul Polar a ordonat ca mereu să-i spunem „el”, îi şopti chelnerul celuilalt.

Lumikki înclină paharul astfel încât băutura să-i atingă buzele şi se gândi la ceea ce auzise. Aruncă o privire la ceasul mare şi ornat de pe perete. Nouă şi un sfert, încă aproape trei ore.

Nu pricepea schimbul de cuvinte dintre cei doi. De ce nu i s-ar spune „el” Ursului Polar? Ciudat. Poate că se va lămuri şi asta la miezul nopții.

Ursul Polar se dovedea şi mai ciudat cu privire la organizarea petrecerii. Cheltuise foarte mult ca să creeze un decor impresionant pentru o singură noapte. Mai mult ca sigur, majoritatea invitaților nu apreciau încăperile uimitoare. Pentru ei conta doar să fie destulă băutură, iar femeile să fie frumoase şi receptive la flirt. Şi nu doar la asta.

Porci în smochinguri.

De parcă un costum de mii de euro şi un ceas de zeci de mii erau suficiente ca să-i facă civilizați. De parcă le-ar fi permis să se comporte oricum. Dacă aveai bani, nu existau reguli. Dacă nu existau reguli, erai rege.

Lui Lumikki începu deodată să i se facă rău. Ar fi vrut să fie acasă. Ar fi vrut să-şi vâre picioarele în şosetele de lână tricotate de bunica. Ar fi vrut chiar să-şi facă un ceai, deşi

acesta era de obicei doar o zeamă călâie pentru ea. În momentul acesta, i s-ar fi părut fierbinte şi calmant, i-ar fi amintit de tapetul cu trandafiri al bunicii, de mâinile ei calde împletindu-i părul.

Lumikki îşi linse buzele cu grijă. Salmiakkikossu[35], exact cum bănuise. Gustul sărat şi pătrunzător îi calmă greața.

Aminteşte-ți că nu eşti de fapt aici. Rolul acesta nu eşti tu. Altcineva merge prin camerele astea pe tocuri şi cu rochie roşie de seară. Nimic din asta nu te priveşte pe tine.

Lumikki îşi îndreptă spatele. La urma urmei, nu era aici să se distreze. Avea o treabă de făcut.

[35] Votcă amestecată cu salmiac, băutură populară în Finlanda.

22

Nataliei nu îi era frig. Natalia era moartă de 128 de ore. 128 de ore era un timp foarte scurt într-o viață de om. Pentru morți, era chiar şi mai scurt. Natalia trăise douăzeci de ani, trei luni şi două zile. Va fi moartă un timp infinit, într-o infinitate, 128 de ore aproape că nici nu existau.

Dacă Natalia ar mai fi fost încă în viață, ar fi sperat oare să se întoarcă la momentul în care Boris Sokolov luase legătura cu ea? Natalia îl întâlnise de vreo două ori prin intermediul prietenului ei, traficantul Dmitri, şi înțelesese că Sokolov era şeful de trib în toată afacerea. Nu şeful tuturor, normal, dar totuşi şef. Un om cu influență. Sokolov o chemase pe Natalia în echipa lui. Se pare că aveau nevoie de o femeie tânără, prezentabilă, căreia tăria sau drogurile să nu-i întunece mințile.

Ar fi vrut să facă o altă alegere? Dacă nu i-ar fi răspuns afirmativ lui Boris Sokolov, nu ar fi venit niciodată în Finlanda, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Terho, nu ar fi încercat să fugă cu banii, nu ar fi primit un glonț în măruntaie. Acum zăcea moartă în gerul de minus doisprezece grade, cu ochii holbați în beznă, buzele întredeschise parcă pentru a spune ceva.

Dacă Natalia ar fi ştiut toate acestea mai devreme, desigur că ar fi refuzat. Însă pe atunci ştiuse doar că trebuia să-şi crească fiica într-un apartament care mirosea a mucegai şi prin pereții căruia răsunau certurile şi țipetele vecinilor. Aşadar, fusese de acord. Boris Sokolov găsise chiar în aceeaşi săptămână un apartament mai bun pentru Natalia, mama ei şi Olga.

Trecuse un an. Natalia le vânduse droguri tinerilor bogați şi frumoşi din Moscova şi se simțise ca ei. Tânără, bogată şi frumoasă.

Viața ar fi putut fi bună. Demnă de a fi trăită. Însă Natalia apucase să învețe în cei şaptesprezece ani ai săi că, atunci când totul pare în regulă, ceva strică socotelile. De data asta, acel ceva era ordinul lui Boris Sokolov de a merge în

Finlanda cu el, să aibă grijă de traficul de acolo. Îşi imaginase că va merge în Helsinki, de unde era destul de uşor să zboare acasă în vizită. În schimb, trebui să se mute în Tampere, care i se păruse Nataliei extrem de mic. Sokolov se ocupase înainte de Moscova şi Tampere, însă acum îşi mutase toate treburile în Finlanda.

Ordinul Ursului Polar, îi spusese Sokolov. Atunci auzise Natalia numele acela pentru prima oară. Mai târziu, ajunsese chiar la o petrecere de-a Ursului Polar şi îşi dăduse seama că rolul ei era mic, ridicol, insignifiant. Putea fi înlocuită în orice clipă.

Natalia se simțise complet străină în Tampere. Mergea greşit şi se îmbrăca greşit. Gulerul ei din blană de iepure şi pantofii cu toc erau prea mult. Lumea se holba la ea pe stradă. Bărbații încercau să-i ofere bani, însă nu pentru droguri, ci pentru sex. Natalia se gândise cu amărăciune că în oraşul acela ar fi trebuit să poarte salopete de schi iarna, toamna şi primăvara treninguri, iar vara ar fi trebuit să stea în piața Tammela să mănânce cârnați, purtând saboți şi şapcă, pentru a nu ieşi în evidență.

Nu mai cunoştea pe nimeni în oraş în afară de Boris Sokolov şi de ajutoarele lui estoniene. La început, sunase acasă în fiecare seară, ascultase vocea micuței Olga şi plânsese până adormise.

Uneori se uita la liceenii finlandezi, care îi păreau nişte copii, chiar dacă ea nu era cu mult mai mare decât ei. Se întrebase cum ar fi fost să trăiască precum ei. Să meargă la cantină, să se gândească la ce însemna comportamentul băiatului aceluia drăguț sau ce întrebări vor pica la testul de istorie. Să se gândească ce facultate să aleagă sau dacă să-şi ia un an de pauză. Să viseze să se mute singură, să-şi cumpere un burete de vase şi să se bucure de aşternuturile de la Finlayson primite în dar pentru noul apartament. Să treacă printr-o criză existențială pentru că nu ştia ce vrea să devină când se va face mare.

Atunci Natalia îl întâlnise pe Terho, care era destul de diferit de Sokolov şi de estonieni, deşi aceştia spuneau că e „unul dintre noi”. Un polițist de la narcotice care avea rolul

de informator.

Terho şi palmele lui aspre. Căldura pe care Natalia o simțise din partea lui deja de la prima întâlnire. Bărbatul fusese atât de timid, atât de înduioşător de nesigur despre cum să-i vorbească Nataliei şi cum să o atingă. Foarte diferit de ceilalți iubiți şi de soțul ei, care o sufocaseră după bunul lor plac, făcând-o să joace după cum voiau ei.

Să fi fost iubire? Cel puțin aşa părea. Natalia se simțea în siguranță cu el. Terho vorbea despre casă, despre familia lui, despre viața de zi cu zi. Natalia înțelesese că şi ea voia o astfel de viață. Fără secrete, fără frică, fără urme de ace în venă. Bărbatul îi promisese să o ajute să scape. Natalia îl crezuse mult timp, însă nimic nu se întâmplase. Aşadar, îi înşirase doar vorbe goale, la fel cum făcuseră toți bărbații din viața ei.

Cuvinte care se transformau în minciuni imediat ce ieşeau pe gură.

Natalia ar fi trebuit să fi învățat deja lecția. Să nu ai încredere în altcineva decât în tine. Ia singur toate deciziile şi suportă consecințele.

De aceea, se hotărâse să ia cei 30.000 de euro pe care Sokolov urma să-i trimită acasă la Terho şi să dispară cu ei. Îşi făcuse un plan. Reuşise să fure cheia de rezervă a lui Sokolov fără ca acesta să bage de seamă. Izbutise să facă rost de o cabană pe post de ascunzătoare. Totul trebuia pus la punct. Sokolov şi estonienii erau plecați duminica aceea până seara, însă totuşi se întorseseră mai devreme. Din cauza aceea, Natalia zăcea acum moartă în întuneric, dezbrăcată.

Suporta consecințele deciziei sale, care erau mai grave decât şi-ar fi putut ea imagina.

Viața Nataliei fusese o serie de alegeri proaste, pe care nu le-ar fi putut evita. Alegerile nefericite îi fuseseră servite drept corecte, o făcuseră să se gândească la tăvi aurite cu miros de trandafiri, iar ea nu se gândise să privească sub tavă, în spatele purtătorului ei, să vadă stratul alb pe care sângele ei urma să lase picături roşii.

De aceea Natalia Smirnova zăcea acum singură, fără să

simtă frigul.

Întocmai cum făcuse în ultimele 128 de ore.

Nici măcar acum nu-şi putea găsi pacea. Boris Sokolov mai avea o ultimă treabă pentru ea.

23

Lumikki se grăbi la subsol. Din când în când, mai arunca o privire în spate. Nu o urmărea bărbatul? Din fericire, nu. Reuşise deci să scape de insistenţele lui.

Tocmai se înfrupta din zeci de feluri diferite de mâncare de la masă, când bărbatul de mai devreme o surprinse şi o întrebă de ce dispăruse.

— Necunoscute sunt căile femeilor uneori, îi răspunse ea jucăuş.

Bărbatul îi propuse să meargă sus să le cerceteze mai îndeaproape. Lumikki îi spuse că trebuia mai întâi să mănânce ceva. Bărbatul îşi puse mâinile pe mijlocul ei, ajungând la concluzia că era păcat să distrugă o talie aşa de subţire şi de frumoasă cu lăcomie. Lumikki răspunse că nu mâncase nimic toată ziua şi că, desigur, ar fi fost mai plăcut pentru bărbat dacă nu leşina de slăbiciune. El râse.

— Observ că eşti o pisicuţă sălbatică atunci când intri în viteză.

Sigur că da, o să-ţi scot ochii cu ghearele, gândi Lumikki, însă îi răspunse doar cu un mic mieunat. Apoi reuşi să-l păcălească dându-i să-i ţină farfuria şi spunând că trebuie să-şi pudreze nasul. El rămase satisfăcut cu farfuria în mână, imaginându-şi că Lumikki nu putea rezista fără mâncarea aceea. Ce imbecil.

Lumikki se uită împrejur. La subsol se afla o bucătărie mare, unde bucătarii pregăteau noi feluri de mâncare, judecând după zgomote. Se auzeau sfârâitul tigăilor, cuţitele lovind tocătoarele şi comenzile strigate. Pe uşi intrau întruna chelnerii purtând tăvi, boluri şi farfurii. Lumikki îi urmărea de la o distanţă potrivită.

Îl zărise pe tatăl Elisei doar de două ori, însă bărbatul dispăruse mereu când încercase să-l urmărească.

Acum, ca un făcut, auzi deodată vocea lui Terho Väisänen venind din holul alăturat. Bărbatul vorbea cu cineva în engleză. Şi vocea celuilalt îi păru cunoscută, însă Lumikki nu-şi dădea seama de unde.

Vocile se apropiară. Lumikki realiză cine era. Îi mai auzise vocea când fusese urmărită în Pyynikki. Rusul.

Lumikki cugetă o clipă. Să rămână pe loc şi să pretindă că se rătăcise la subsol din întâmplare sau doar din curiozitate? Niciunul dintre bărbaţi nu ar recunoaşte-o. Ar atrage totuşi atenţia, fiind la locul nepotrivit, în văzul lor. Nu era prea bine pentru ceea ce urma să se întâmple.

Lumikki încercă uşa de lângă ea. Se deschise. Aruncă o privire înăuntru, însă nu era nimeni în cameră. Erau doar nişte lăzi frigorifice mari şi multe tipuri de băutură. Mai mult ca sigur era o cămară. Se strecură înăuntru şi aşteptă ca Terho Väisänen şi rusul să treacă de uşă.

Nu merseră mai departe. Se opriră în faţa uşii.

— *I've got something to show you*[36], îl auzi Lumikki pe rus.

Aruncă o privire în jur. Nu erau uşi în spate. Nici ascunzători. Nicăieri unde ar putea merge sau pe unde ar putea să scape.

Nimic în afară de lăzi frigorifice.

Lumikki deschise capacul celei mai apropiate, trase aer în piept şi puse repede capacul la loc.

Simţi voma în gură. Mâinile şi picioarele îi tremurau. Nu putea să nu se gândească la ce văzuse. Petrecerea o fi fost pusă în scenă, dar conţinutul lăzii era real. Lumikki se uită în altă ladă şi răsuflă uşurată. Nu erau decât nişte pungi de mazăre pe fund. Lăsă capacul deschis. Nu ajuta prea mult, dar măcar temperatura corpului ei nu va scădea prea repede în lada frigorifică, care încerca să aducă bucata de carne de 55 de kilograme de la 36,3 grade la minus 18.

Lumikki văzu clanţa mişcându-se.

Se strecură în lada frigorifică, se aşeză cât putu de comod şi închise capacul chiar când bărbaţii intrau în cameră.

Frigul începu imediat să-i atace pielea. Se pare că nu scăpa de ger nici în interiorul clădirii. Iarna asta era blestemată.

Terho Väisänen era nerăbdător. Nu avea timp de jocurile

[36] Am ceva să-ţi arăt *(în engleză în original).*

lui Boris Sokolov acum. Ar fi preferat să se concentreze pe strategia sa, să vadă cum putea să-l convingă pe Ursul Polar că merita o plată de adio. Auzise zvonuri conform cărora Ursul Polar nu putea fi şantajat sau intimidat. Nimeni nu reuşise să facă asta, deşi mulți încercaseră.

Trebuia aşadar să negocieze.

— *Where is Natalia*?[37] întrebă Terho.

Boris Sokolov rânji.

— Exact asta voiam să-ți arăt, răspunse Sokolov în engleză. Crăiasa Zăpezii a ta e aici.

Terho privi nedumerit cum Sokolov deschise capacul lăzii frigorifice din apropiere.

Lumikki auzi sunetul răguşit pe care îl scosese tatăl Elisei. Ştia ce văzuse acesta. Imaginea i se întipărise pe retină pentru totdeauna, probabil. Material pentru coşmarurile ce vor urma.

O tânără femeie moartă, dezbrăcată, aflată în lada frigorifică.

Ochii deschişi, fața gri-albastră, sânge uscat pe buze. O gaură mare în burtă.

— Ce… ce i-ați făcut? îl auzi întrebând pe tatăl Elisei cu vocea tremurândă.

— Ai crede că un polițist a mai văzut femei împuşcate.

— Dar… de ce?

— Vrei să spui că nu ai ştiut? Natalia intenționa să fugă cu banii. Banii tăi. Banii noştri. Noi am împiedicat-o. Nu te-ai prins când ai primit sacul plin de bani pătați de sânge?

— Despre ce bani tot vorbeşti?

— Despre plata ta.

— Dumnezeule, n-am văzut niciun ban.

— Asta e problema ta, nu a noastră. Livrarea a fost făcută în 28 februarie, aşa cum ne-am înțeles. De trei ori pe an, la datele stabilite. De data asta nu ascunşi în pădure, ci livrați la tine la uşă. Am vrut să te surprindem cu serviciile bune.

— Asta e… dezgustător.

[37] Unde e Natalia? *(în engleză in original).*

— Asta e realitatea. Nu ne puteam permite să o lăsăm pe Natalia să plece cu banii. 30.000 de euro poate că nu înseamnă mare lucru, dar o posibilă turnătoare, da.

— Nu… nu…

Tatăl Elisei îşi căuta cuvintele.

— Nu mai vreau să am vreodată de-a face cu tine sau cu oamenii tăi. Niciodată. E clar? Nu trebuia să se întâmple asta. Nu trebuia să moară oameni.

— Însă au murit. Întâi Natalia, apoi Viivo.

— Viivo Tamm?

— Oamenii Ursului Polar. Uneori pur şi simplu se întâmplă. Încearcă să o iei profesional. Mereu apar pierderi. Se pierd bunuri, se fură bani, mor oameni. Face parte din afaceri.

— Profesional? Profesional? Dumnezeule, nu poți să o iei profesional. Ai ucis un om!

Lumikki auzi cum vocea lui Terho Väisänen se stinse. Bărbatul era în pragul isteriei.

Lumikki simți cum degetele sale începuseră să amorțească. Pe cele de la picioare deja nu le mai simțea. Din fericire, oxigenul îi mai ajungea. Încă.

— Am scăpat de angajații nedemni de încredere. Şi să-ți vând un pont, Terho Väisänen: să nu cumva să-mi dai bătăi de cap. Pot să-ți găsesc uşor un loc lângă târfa ta. Chiar şi personal, dacă nevoia o cere.

Terho Väisänen râse. Râsul său avea un ton disperat.

— Dar ai nevoie de mine. Ai avut deja timp de zece ani.

— Colaborarea noastră a mers bine. Ne-ai furnizat informații, noi ti-am dezvăluit lucruri convenabile. Traficul de droguri a înflorit, iar poliția se bucură de statistici frumoase. *Win-win.* Datorită mie ai fost promovat atunci. Dar ascultă, Terho Väisänen, eu nu am nevoie de tine. Pentru mine eşti un rahat. Pot găsi un alt informator oricând poftesc.

— Mă bucur să aud asta, pentru că eu renunț.

— Eu decid când renunți.

— Nu, Boris Sokolov, nu merge aşa. Eu renunț, iar tu nu poți face nimic.

Lumikki auzi liniştea care se lăsă între cei doi; i se păru

de-a dreptul dureroasă.

— Hmm, rosti în cele din urmă Boris Sokolov. Dacă într-adevăr renunți, cum putem fi siguri că nu vei ciripi?

— Va trebui să contezi pe cuvântul meu.

— Nu. Îți spun eu. Voi conta pe cuvântul tău pentru că dacă mă trădezi, îți vei găsi propria fiică într-o ladă frigorifică.

— La dracu...

Lumikki auzi un zăngănit atunci când tatăl Elisei, se pare, sări la Boris Sokolov. Auzi nişte mormăieli, apoi se făcu iarăşi linişte.

— N-am exagerat atunci când am spus că pot să o fac personal, dacă e nevoie.

Boris Sokolov gâfâia.

— OK. OK. Înțeleg. Dă-o la o parte. Îmi pare rău că m-am pierdut cu firea.

— Ține minte. Fata ta într-o ladă. Păstrează imaginea în minte, dacă-ți vine vreodată chef să faci vreo prostie. O voi transforma imediat în realitate. Pe cuvintele mele te poți baza oricând.

Apoi Lumikki auzi uşa deschizându-se. Bărbații plecară.

Nu mai putea aştepta nicio clipă. Frigul începuse să o amorțească tare, iar gheața din ladă îi ardea pielea. Lumikki ridică mâna să împingă capacul. Chiar atunci, uşa se deschise iarăşi. Paşi. Conversație aprinsă în finlandeză.

— Nu pricep cum poate să dispară tăria cu aşa viteză. O absorb ca nişte bureți.

— Obişnuieşte-te. Şi-ăsta-i doar începutul. Să vezi cum e spre dimineață.

Chelneri, concluzionă repede Lumikki.

— Ce trebuie să luăm neapărat acum?

— Şampanie. Dispare cel mai repede seara devreme. Apoi, cu aceeaşi viteză, încep să se ducă vinul alb şi roşu. Cel roşu poate că mai repede iarna asta. Spre dimineață, tăria, whisky şi de-astea. Surprinzător de mult rom. Şi normal, spirtoasele. Unii trag la măsea aceeaşi băutură de seara până dimineața, dar cei mai mulți au nevoie de variație.

Luați odată şampania şi cărați-vă, porunci Lumikki în

minte. Puteți bârfi altundeva.

— Aha. Cineva a pus iarăşi vinul roşu peste şampanie. Doar am zis clar, şampania deasupra, vinul roşu dedesubt. Vinul roşu se bea mai târziu.

— Lasă, acum. *Big deal.* Să luăm doar astea de-aici.

— Pentru mine e *big deal.* Ai o groază de treabă dacă cele mai simple instrucțiuni nu sunt respectate. Îți spun eu, o să fie haos la noapte. O agitație infernală. Băutura trebuie cărată cu ambele mâini, şi întruna. O să fie minunat să căutăm coniacul pe-aici, acum că un idiot a stricat tot sistemul.

— Să trecem la treabă.

Aşa. Lumikki îi mulțumi în minte chelnerului când îl auzi târând lada de vin. Sticlele zdrăngăneau, lovindu-se una de alta.

— Nu acolo pe podea. Stau în drum. Să le urcăm pe ladă.

— Nu o fi ceva important înăuntru? Adică ceva de care să avem nevoie la un moment dat. Ar fi groaznic să tot mutăm de colo-colo lăzile astea. Cântăresc o tonă.

— Nu-s decât vreo două pungi vechi de legume. Tocmai am verificat.

— Şi dacă totuşi…

Lumikki auzi cum unul dintre ei apucă de capacul lăzii.

Nu deschide. Nu nu nu.

Apoi auzi cum ceva greu fu trântit deasupra.

— Eşti nebun? Puteai să-mi prinzi degetele!

— Da, dar nu ți le-am prins. Ridici şi tu nişte lăzi sau trebuie să fac totul singur?

— Calm, calm…

O altă bufnitură răsună. A treia. A patra. Trei lăzi pline cu sticle de vin.

— Şi-acum să luăm şampania aia.

Se auzi zdrăngănitul sticlelor când amândoi chelnerii apucară lada. Paşii se îndreptară către uşă.

— Ia stai o clipă, spuse unul şi se întoarse.

Veni spre lada frigorifică. Se auzi un clic, iar lada fu pusă în funcțiune.

— Cu siguranță că cineva a scos-o din greşeală. Trebuie să

le ținem la rece, chiar dacă sunt numai câteva pungi de legume. Nu se ştie niciodată când vrei să arunci acolo o sută de kile de carne de elan.

Paşii se îndepărtară. Uşa se deschise, apoi se închise. Lumikki era singură în încăpere.

Asta dacă nu punea la socoteală cadavrul Nataliei din lada alăturată.

În curând, vor fi două cadavre congelate acolo.

24

— Ei, haide! mai încearcă o dată! Trebuie să-l împuşti direct în cap, înainte să te observe. Pierdem puncte tot timpul.

— Du-te naibii! Fac tot ce pot. Mă bâzâi atât de mult, că nu mă pot concentra.

— Acum! Acum! Trage! La naiba. Trage!

— Oh, da! I-ai zburat creierii.

— Culegi ce semeni.

Elisa îşi frecă tâmplele. O durea capul. Stătea în faţa laptopului şi se holba la punctul roşu, care rămăsese nemişcat de ceva timp. Aşadar, totul era bine. Însemna că Lumikki ajunsese la destinaţie şi intrase la petrecere. Dacă ar fi rămas blocată în portbagaj, ar fi sunat-o deja sau i-ar fi trimis un mesaj. Elisa refuza să se gândească la posibilitatea că şoferul sau altcineva a găsit-o, iar portbagajul era acum locul ei de veci.

Îşi duse degetele la gură şi începu să-şi roadă unghiile. Unghiile false cu roz şi negru erau de ceva timp într-o stare proastă. Ce mai conta? Nici că puteau să o intereseze mai puţin în momentul de faţă.

— E timpul să pictăm şi pereţii ăştia cu sânge. *Make my day!*

Elisa se enervă şi se duse să scoată playstationul din priză. Protestele lui Tuukka şi Kasper nu avură niciun efect. Să se ducă la ei acasă să se joace, dacă altceva nu ştiau. Plozi.

— Mai aveam un singur record de bătut, se plânse Kasper.

— Cădeau ca muştele.

— V-aţi putea concentra puţin aici? întrebă Elisa şi arătă către laptopul ei.

— Hei, baby. Imaginea aia nu s-a mişcat de vreo două ore. Şi nici n-o să se mişte dacă totul merge cum trebuie. Nu putem să o ajutăm nicicum pe Lumikki. Sau crezi că dacă ne holbăm toţi trei suficient de intens la ecran o să reuşim să-i transmitem energie pozitivă?

Tuukka veni în spatele Elisei şi îşi puse mâinile pe umerii

ei. Ea i le îndepărtă. Atingerea lui îi făcea silă acum. Băiatul o dezgusta. Era de neconceput că fusese odată îndrăgostită de Tuukka şi că doar cu vreo două zile în urmă se gândise că poate vor mai fi împreună după ce fiecare îşi va fi potolit dorința de a fi şi cu alții.

Dacă nu ar fi fost Tuukka, Elisa n-ar fi trebuit să se holbeze acum la punctul acela roşu care o indica pe Lumikki. N-ar fi trebuit să se teamă pentru ea şi pentru tatăl ei. Tuukka a vrut să păstreze banii. Tuukka s-a gândit că era o idee bună să meargă la şcoală să spele bancnotele. OK, Elisa înțelegea că nu fusese rațional atunci şi nu-l putea învinovăți pe băiat de situația împuțită din prezent, însă era mai simplu să-şi direcționeze ura spre Tuukka decât spre tatăl ei.

Tata. Tati, aşa cum spunea şi gândea Elisa întotdeauna. Mereu fusese fata tatei, mai ales cum mama ei era mereu plecată cu munca. Elisa şi cu tati născociseră multe treburi distractive împreună. Obişnuiau să târască în sufragerie toate saltelele, păturile şi pernele şi să construiască un fort mare, unde mai şi dormiseră de câteva ori. Tati îi făcuse omletă în formă de ursuleț şi cântase cu voce tare melodii de-ale Paulei Koivuniemi. Tati nu obosise niciodată din cauza trăncănelii ei şi nu se enervase niciodată din cauza toanelor ei. Pe umărul lui plânsese Elisa prima oară din pricina unui băiat. Iar abia cu un an în urmă organizaseră un maraton de Star Wars, care se terminase cu un război intergalactic de pop-corn, ceea ce o făcuse pe mama ei să-şi dea ochii peste cap.

Ultimele zile îi răpiseră Elisei tatăl pe care credea că-l cunoaşte. În locul lui apăruse un bărbat ciudat, care o înşelase pe mama cu o femeie tânără şi care se amestecase într-o afacere periculoasă, ilegală. Elisa ar fi vrut să-l privească pe tatăl ei în ochi şi să-l întrebe:

— Terho Väisänen, cine eşti tu, de fapt?

Elisa se temea pentru Lumikki, dar şi pentru ce urma să iasă la iveală. Din viața ei dispăruse lucrul cel mai sigur, cel mai solid, iar ea nu era convinsă că mai putea face față altor dezvăluiri. Probabil că va fi forțată.

Kasper tastă ceva pe telefon şi se uită către Elisa şi

Tuukka.

— O, la naiba. Tocmai mi-am dat seama de o chestie.

Pulsul Elisei se acceleră iarăşi.

— Care?

— Nu cred că are voie cineva cu telefoane acolo. Se pare că Ursul Polar are mare grijă cu treburi de-astea, zise Kasper.

— Şi abia acum ți-ai adus aminte! urlă Tuukka. Atunci cum ne poate anunța dacă e în regulă?

Elisa nu se sperie.

— Nu-mi imaginez că asta ar fi o problemă pentru Lumikki. Sigur găseşte ea vreo modalitate să ne anunțe că e bine.

— Te bazezi cam mult pe ea, observă Tuukka şi o privi cercetător pe Elisa.

Mai mult decât pe voi doi, gândi Elisa. Sigur, era bucuroasă că nu trebuia să petreacă seara singură într-o casă mare, holbându-se la punctul marcat de dispozitivul de urmărire. Se hotărâse totuşi ca după ce totul se va termina să încheie de tot prietenia cu Tuukka şi Kasper. Nu vor mai fi niciodată un trio.

Privirea Elisei se aținti iarăşi asupra punctului roşu. Ce făcea Lumikki acum? La ce se gândea? Elisa începu să se joace cu o şuviță de păr şi o duse spre gură. Ronțăitul părului o calma încă din copilărie. Ştia că asta îl enerva pe Tuukka, însă nu-i păsa.

— Şi dacă nu ne anunță că e în regulă…

Kasper lăsă propoziția neterminată.

— Atunci acționăm conform planului inițial, spuse Elisa şi încercă să pară calmă.

— Unde e fixat dispozitivul ăla de urmărire? întrebă Tuukka.

— Pe coapsă, răspunse Elisa. În ciorap.

— Şi dacă îl observă cineva? De unde ştim că dispozitivul n-a fost găsit şi aruncat la gunoi, iar Lumikki nu a fost omorâtă şi înghesuită în vreun dulap sau trimisă deja departe?

Elisa se ridică de pe scaun. Ar fi vrut să-l lovească pe Tuukka, sau cel puțin să-i tragă o palmă.

— Încetează chiar acum cu vorbele astea. Nu ajută la nimic. De fapt, țineți-vă amândoi fleanca până când aveți ceva demn de spus. Lumikki e acolo, la petrecere şi totul e bine şi merge conform planului. Dacă ne-ar auzi cum ne agităm toți aici, cu siguranță că ne-ar râde în față.

Elisa se îndreptă cu paşi grei spre bucătărie. Avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii. Privirea i se îndreptă către suportul cu sticle de vin al mamei ei. Nu s-ar prinde dacă ar lipsi o sticlă. Vreo două pahare de vin roşu îi vor mai înmuia gândurile şi teama, făcând-o să îndure mai uşor.

Degetele Elisei mângâiau deja gâtul sticlei, însă se hotărî totuşi să n-o deschidă.

Nu, trebuia să rămână în priză. Trebuia să fie pregătită dacă Lumikki avea nevoie de ajutor.

25

În fiecare cutie se aflau şaisprezece sticle de vin. Erau patru cutii. Sticlele aveau fiecare 0,75 litri. Lumikki îşi aminti că citise undeva că o sticlă goală de vin cântărea 450 de grame. Adăugând şi greutatea cutiilor, deasupra capacului lăzii frigorifice se aflau aproximativ 77 de kilograme.

Nu era nicidecum un gând plăcut.

Lumikki reuşise o dată la sala de sport să ridice 100 de kilograme cu presa pentru picioare. Asta nu era o presă pentru picioare. Era o ladă frigorifică.

Lumikki îşi dădu jos tocurile. Apoi îşi sprijini spatele cât putu de bine pe fundul lăzii şi îşi puse tălpile sub capac. Împinse. Niciun efect.

Hipotermie. Atunci când temperatura corpului scade sub 35 de grade Celsius.

Simptome: frisoane, senzația de rece, dezorientare, tremur muscular.

Când temperatura scade şi mai mult, dispare senzația de rece, la fel şi tremurul, iar cunoştința începe să dispară. Respirația şi pulsul scad. Când temperatura scade sub 30 de grade, riscul de perturbare ritmică urcă semnificativ.

Mecanismul de apărare al organismului pompează sânge cald către organele vitale şi rece către extremități. Mâinile încep să iasă din funcțiune. Mişcările devin greoaie. Când sângele rece ajunge la inimă, răceşte muşchiul şi poate duce la fibrilație ventriculară şi chiar moarte.

Frigul cumplit nu-i era străin lui Lumikki. Toamna, după despărțire, începuse să meargă în Kaupinoja[38] la înot şi la saună. Era cu atât mai plăcut cu cât apa devenea mai răcoroasă. Deveni o experiență minunată atunci când apele lacului înghețară. Lumikki înota pentru prima dată într-un lac înghețat. Înotul la copcă era ca un drog. După ce ieşea din apă şi simțea căldura săgetându-i corpul, endorfina începea să-i curgă prin vene, iar capul îi era uşor, ca şi când

[38] Saună situată pe malul lacului Näsijärvi, în Tampere.

ar fi băut. Senzația era incredibilă. Te făcea să vrei tot mai mult.

Lumikki era o apariție ciudată la saună. Majoritatea vizitatorilor erau bărbați şi femei în vârstă, dintre care o parte stăteau cu căciula pe cap la 120 de grade, iar toți aveau şlapi în picioare. Lumikki încă nu-şi făcuse rost. Bătrânii îi spuneau „Fata". I se potrivea foarte bine. Lumikki nu văzuse niciodată pe cineva sub 20 de ani în saună. Din când în când, mai apăreau grupuri de bărbați sau de femei care organizau vreo petrecere a burlacilor sau vreo ieşire între prieteni.

În general, era linişte la copcă. Înotătorii curajoşi intrau în apa înghețată fără să chițăie sau să geamă. Dădeau de câteva ori din brațe, apoi ieşeau şi stăteau pentru câteva clipe în fața clădirii saunei, lăsând pielea să scoată aburi. Lumikki iubea momentul acela. Arareori încercase în viață ceva ce ar fi putut numi sfânt, însă când mersese la saună într-o seară de dinaintea Crăciunului, iar în curte se aflau lumânări, stelele străluceau pe cer şi fiecare celulă a corpului părea să fie complet trează după înotul la copcă, Lumikki fusese copleşită de un amestec de mulțumire, dor, tristețe şi fericire, în care se afla o picătură de sfințenie. În acel moment, simțise linişstea Crăciunului când se uită la stele şi la brazii încărcați de zăpadă, care se înălțau semeți.

Însă dacă înotul la copcă era bun pentru sănătate, statul în congelator nu era în niciun caz. Apa de zero grade era altceva decât lada de minus 18.

Lumikki îşi dorea acum să nu fi fost chiar atât de atentă la lecțiile despre sănătate. Încercă să nu se gândească la ce urma să se întâmple după ce rămânea fără oxigen. Trebuia să se concentreze să deschidă lada. Era totuna dacă se chinuia să împingă capacul sau consuma oxigenul din interior degeaba.

Picioarele îi erau precum două trunchiuri de copac înghețate.

Lumikki trase adânc aer în piept, îşi adună forțele şi împinse, împinse, împinse.

Capacul se urni puțin. Prea puțin. Lumikki nu mai putu

să împingă, iar capacul reveni la locul său.

Lacrimile începură să-i curgă singure, deşi Lumikki nu ar fi vrut sub nicio formă să plângă acum. Se simțea atât de neputincioasă. Era atât de ridicol şi de stupid ca totul să se termine astfel. Nu voia să moară. Tocmai acum, când viața ei începuse să pară iarăşi demnă de a fi trăită.

Albă-ca-Zăpada în sicriul de cristal. Dormind pe vecie.

Nu, povestea asta nu mergea aşa.

Lumikki se gândi la fata care fusese. La cea care era acum. Ea nu renunța niciodată. Nici în cele mai disperate momente.

Îşi schimbă puțin poziția. Strânse ochii şi îşi concentră toată puterea în picioare. Nu degeaba făcuse atâtea exerciții, fandări, ridicări şi alergări la deal.

O dureau muşchii? Lasă-i să doară. Era o durere bună, eficientă. Şi acum, din nou. Poate să şi cânte ceva!

Lumikki împinse, împinse, împinse. Picioarele îi tremurau. Durerea îi ardea coapsele. Pe dinaintea ochilor îi fugeau imagini ciudate.

Simți capacul ridicându-se. Nu se dădu bătută, nu-şi menajă muşchii. Auzi cutiile mişcându-se, le auzi căzând pe podea. Auzi sticlele spărgându-se.

Zăngănitul sticlei, precum clinchetul clopoțeilor zânelor. Cel mai dulce sunet din lume.

Acum putu să se ridice şi să deschidă complet capacul. Tremura de frig şi de oboseală. Podeaua era plină de vin roşu şi cioburi de sticlă. Lumikki îşi luă pantofii cu toc şi ieşi din ladă. Aceştia aveau avantajul că numai o mică parte din talpă ajungea în contact cu solul. Păşi cu grijă spre uşă printre cioburile de sticlă.

Lumikki îşi dădu seama de-abia acum că ar fi putut să strige după ajutor. Probabil că ar fi auzit-o cineva.

Nu îi venise niciodată în minte. Nu strigase niciodată după ajutor.

Boris Sokolov văzu cum invitații începeau să se relaxeze tot mai mult. Sorbea încet un pahar de Jack Daniel's, whisky-ul său favorit. Ursul Polar îşi amintise. Boris nu era la lucru acum, astfel că se putea bucura de băutură şi de

peisaj. Se uita mereu cu plăcere la femeile frumoase. Îl încercă un soi de tristețe, dându-şi seama foarte clar că le-ar fi putut fi tată. Puteau să-i țină companie pentru o noapte, însă nu mai mult. Şansele lui Boris de a avea o relație normală trecuseră de mult. În anii de singurătate care îl aşteptau, cel mai bun prieten avea să-i fie doar Jack.

Ursul Polar voia să țină substanțele interzise departe de petrecerile sale. Era şi asta o precauție, poate chiar una inteligentă. Dacă poliția ar fi dat peste ei din întâmplare, nimeni nu ar fi putut fi arestat, din moment ce tăria putea curge din plin.

Uneori, Boris ura drogurile. Da, îi ofereau de lucru şi o viață prosperă. O casă numai a lui. Influență. Femei. Şi nu-şi refuzase să tragă câteva linii ocazional, în momentele potrivite. De injectat, nu îşi injectase niciodată nimic.

Viața era totuşi un stres continuu. Trebuia să aibă grijă ca încărcătura să ajungă în Finlanda. Trebuia să se ocupe de distribuție, să-i țină pe dealeri sub control, să caute noi clienți, să-i sperie pe cei vechi pentru a nu ciripi. Avea mereu prea multe pe cap. Înainte era suficient să-i țină la distanță pe toți Sergeii, Jorgeii, Mahmuzii şi Peterii. Astăzi, lupta se dădea împotriva .com, .nl şi @hotmail. Drogurile sintetice cuceream teren în fața celor obişnuite, în unele locuri le şi întreceau. Se comandau online, direct din fața calculatorului, apoi veneau prin poştă. Era zadarnic să rivalizezi cu aşa ceva.

Gândul Ursului Polar cum că ținta lor erau cei bogați, frumoşi şi de succes era poate grozav, însă imposibil de pus în practică. Pentru a face față, trebuia să vândă şi celor care erau atât de jos, încât nu-şi puteau permite să plătească decât cash. Care îşi vânduseră laptopul sau îl dăduseră la schimb. Ale căror conturi erau supravegheate strict. Care nu aveau posibilitatea de a comanda online.

Dacă afacerea n-ar fi fost atât de periculoasă, Boris n-ar fi fost nevoit să o ucidă pe Natalia. În felul lui, ținuse la fată mai mult decât era gata să recunoască. Se abținuse chiar să nu se amestece în întâlnirile dintre ea şi Terho Väisänen, deşi şi acela fusese un risc.

În acelaşi timp, Boris se gândise că relația cu Natalia era încă un punct de control asupra lui Terho Väisänen. Polițistul cel prost care jurase să renunțe. Rămânea de văzut. Boris era sigur că se va întoarce înapoi în genunchi, cerându-i să-l lase să continue. Sigur, va fi de acord, dar în condiții stricte. Până acum, polițistul dusese o viață prea relaxată. Terho Väisänen păruse surprinzător de sincer atunci când spusese că nu primise banii. Poate chiar spunea adevărul. Poate că cineva îi furase din curte în mijlocul nopții. Nu conta asta pentru Boris. Banii îi erau destinați lui Väisänen, iar Boris nu plângea după ei. Cel mai important lucru era că nici Väisänen nu făcea asta, se pare. Pe viitor, polițistul nu se mai putea aştepta la o plată atât de generoasă.

Dacă Natalia n-ar fi ieşit din rând. Fata ar fi avut un viitor bun, sigur înainte. Şansa de a fi mâna dreaptă a lui Boris. Ea devenise neliniştită, începuse să viseze. Boris o mirosise, îşi dăduse seama din expresiile şi din vocea ei. Ar fi fost suficientă o singură vizită la Moscova, iar fratele Nataliei ar fi mărturisit şi cel mai mic detaliu al planului ei.

Boris ar fi putut să-i strice socotelile doar nelăsând banii acasă. Voise să o testeze, să-i măsoare loialitatea. Sperase până în ultima clipă ca fata să-şi vină în fire. Natalia nu-i lăsase altă variantă decât să o elimine. Era păcat. Boris Sokolov sperase ca, dintre toți oamenii din lume, să nu fie Natalia cea care să-l dezamăgească.

Jack Daniel's îi alunecă pe gât lin şi cald. Boris trebui totuşi să înghită de câteva ori.

Va scăpa de cadavru ziua următoare. Astăzi nu era vremea pentru treburi murdare.

26

Se apropia miezul nopții. Petrecerea devenise mai gălăgioasă şi mai agitată. Muzica duduia. Băutura era adusă cu viteza luminii. Machiajul femeilor începu să cedeze. Bărbații îşi desfăcură papioanele.

Încă nu era totuşi vremea să te dezlănțui complet, să uiți de maniere, să bei cât mai mult, să te iei la bătaie, să dispari la etaj ca să te culci. Cel mai mare eveniment al serii urma să aibă loc în curând.

Apariția Ursului Polar.

De aceea rămăsese Lumikki. După ce ieşi din lada frigorifică, merse la baie, îşi scoase rochia şi o stoarse, apoi lăsă să curgă apa caldă a duşului. Încet-încet, mâinile şi picioarele i se dezmorțiră. Se şterse cu nişte prosoape de hârtie, îşi trase iarăşi rochia pe ea şi îşi aranjă machiajul, care rezistase surprinzător de bine. Poate că într-adevăr ar merita ca Elisa să urmeze o carieră de make-up artist. Cel puțin, reuşise să-i facă lui Lumikki un machiaj care rezistase nu numai la mâncare şi băutură, ci şi la îngheț.

Lumikki se mulțumi doar să ridice din sprânceană fără să spună un cuvânt când văzu coada de femei nervoase de la uşa băii.

În principiu, ar fi putut să plece. Îşi îndeplinise misiunea. Aflase că tatăl Elisei colabora cu traficantul Boris Sokolov şi că îi furniza informații, în schimbul cărora primea o recompensă în bani. Lumikki ştia că la subsol se afla cadavrul femeii pe nume Natalia şi că Boris Sokolov o omorâse. Avea atâtea informații, încât i-ar fi ajuns ca să-l doboare pe Sokolov într-o clipită. În acelaşi timp, acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu tatăl Elisei, însă asta era inevitabil.

Şi totuşi, Lumikki nu plecă de la petrecere. Curiozitatea ei nu putea fi satisfăcută până când nu vedea personajul misterios, legendar, despre care se vorbea în şoaptă. Continuă să se învârtă prin camerele de basm, care păreau să nu se mai termine.

Una dintre camere era complet roz. Sigur ar fi fost preferata Elisei. Sau poate că nu, înțelese Lumikki după o clipă. I se făcu rău când descoperi că printre toate inimioarele, unicornii roz, bobocii de trandafir şi pernuțele cu volănaşe se ascundeau diferite jucării sexuale, de la bice subțiri până la dildouri uriaşe. Poveşti pentru adulți, fără îndoială. Lumikki porni mai departe când se intersectă cu un cuplu care părea să înceapă în orice clipă să profite de obiectele din încăpere.

Cu cât se apropia mai mult de miezul nopții, cu atât atmosfera petrecerii devenea mai electrizantă. Toți aşteptau. Toți erau nerăbdători. Când mai erau zece secunde, începu numărătoarea. Toți se strânseră în sala cea mare de la etajul al doilea. Oamenii se adunară.

Zece.

Aruncând o privire în lateral, Lumikki îl zări pe Terho Väisänen, care îşi plimba agitat degetele pe paharul gol.

Nouă.

Muzica fu dată întâi mai încet, apoi oprită de tot.

Opt.

Luminile se stinseră. Numai lumina stelelor reflectată în tavan îi învăluia pe petrecăreți.

Şapte. Şase. Cinci. Patru. Trei.

Lumikki aproape că pufni în râs gândindu-se la absurditatea situației. Iat-o aici. O fată obişnuită de liceu, a cărei viață o luase pe o rută complet diferită cu vreo două zile în urmă, când se întâmplase să intre în camera obscură la momentul nepotrivit.

Doi.

Oamenii nu mai strigau cifrele. Le rosteau cu respect.

Unu.

Întunericul umplu sala. Toți tăcură. Începu să se audă un clinchet distant, precum sunetul unor voci din depărtare. Din tavan căzură fulgi de nea, care arătau ca zăpada adevărată. Când Lumikki atinse un fulg, acesta dispăru în aer precum praful.

Deodată, nişte spoturi puternice iluminară centrul sălii.

Două femei. Ambele costumate în Crăiasa Zăpezii. Li se

potrivea denumirea aceasta de o mie de ori mai bine decât Nataliei înghețate. Gemene identice. Apăruseră din neant în mijlocul sălii. Lui Lumikki îi era greu să le aprecieze vârsta. Puteau avea foarte bine douăzeci de ani sau cincisprezece. De la distanța aceea nu putea vedea ridurile de pe mâini şi de pe gât.

Sala explodă în aplauze răsunătoare. Femeile făceau elegant cu mâna. Abia acum Lumikki observă că una purta un colier de argint înfățișând cristale de gheață. Cealaltă avea un urs de argint.

Gheața şi ursul. Nu o persoană, ci două. Care erau totuşi o unitate.

Femeile aşteptară ca invitații să se liniştească. Apoi începură să vorbească. Îşi schimbau constant poziția, astfel că Lumikki nu-şi dădea seama care dintre ele vorbea.

— Iarna este o vreme de poveste. De aceea am vrut să organizez această petrecere cu tematică de basm. Somn, vise şi coşmaruri. Din acestea sunt făcute poveştile. Vă aflați aici pentru că doresc să vă mulțumesc. Faceți parte din procesul de creare a unui vis. Visul unei societăți care funcționează mai bine, mai eficient, mai convenabil. Pentru noi, limitele sunt făcute pentru a fi depăşite, regulile pentru a fi schimbate, iar normele pentru a fi dezbătute. Sărbătoriți! Uitați pentru un moment de prejudecățile şi aşteptările lumii. Toate acestea sunt pentru voi. Viața este pentru voi.

Discursul femeilor nu avea sens. Nu spuneau nimic concret. Vorbeau o engleză fără accent. Chiar dacă ar fi avut un reportofon, Lumikki n-ar fi putut înregistra nimic incriminator. În ce erau implicate femeile? Trăgeau cumva sforile de undeva din fundal? Cât de mare era partea ilegală a activităților lor?

Uitându-se la publicul care aplauda frenetic, Lumikki îşi dădu seama că probabil nici nu va afla vreodată. Adevăratele fapte ale Ursului Polar erau precum fulgii falşi care cădeau din tavan. Dacă încercai să prinzi unul, se evapora imediat.

Nu avea nicio şansă împotriva Ursului Polar. Se putea ca femeile să fie doar o fațadă. Nu le putea atinge. Nu le putea face nimic.

Lumikki îl putea trimite totuşi pe Boris Sokolov după gratii. Cercul creat de banii însângeraţi din camera obscură se strânsese. Era suficient.

Acum voia să meargă acasă.

27

— Nu am nevoie de o oglindă ca să-ți spun că eşti cea mai frumoasă femeie de la petrecere.

Lumikki simți răsuflarea caldă a bărbatului în ureche şi mâinile lui strângând-o de talie. Înjură în sinea ei. Agresorul reuşise să o găsească iarăşi, chiar când era pe punctul de a pleca. Răsuflarea îi duhnea. Se vedea că băuse mai mult de două pahare de coniac. Lumikki îşi dădu seama că era zadarnic să încerce să se zbată. N-ar fi făcut decât să atragă atenția.

— Începusem deja să mă tem că ai apucat să fugi. Nu se poate aşa ceva. A rămas treaba neterminată, şopti bărbatul şi îşi presă corpul mare pe spatele lui Lumikki.

Cel puțin 90 de kilograme, ghici ea. Ar putea fi surprinzător de puternic dacă îl provoca. Trebuia să încerce altă tactică.

— Nu ți s-a făcut frig?

Din fericire, nu, gândi Lumikki.

Se întoarse cu fața la el. Ochii acestuia erau treji. Sacoul şi-l lăsase pe undeva. Sub brațe se vedeau nişte pete mari pe cămaşa albastru-deschis. Cravata era puțin desfăcută. Lumikki îl prinse de cravată cu o siguranță prefăcută, îşi duse gura la urechea bărbatului şi şopti:

— Haide să mergem sus, să vedem cum se termină povestea asta.

Apoi îl muşcă de lobul urechii, chinuindu-se să-şi ascundă greața care o năpădi. Reuşi să joace şi rolul acesta.

Fața bărbatului se făcu roşie de satisfacție. Îşi linse buzele.

— Ce mai aşteptăm? întrebă el.

Lumikki îi simți privirea în timp ce urca scările. Ar fi fost inutil să încerce să fugă. Picioarele îi tremurau puțin, însă se forță să meargă legănat şi ademenitor. Cum ar fi fost oare să urce treptele acelea cu cineva cu care ar fi vrut într-adevăr să meargă la etaj, să tragă apoi uşa şi să încuie restul lumii în afară? Pielea încălzită de razele soarelui şi mirosul loțiunii de plajă. Treptele de lemn ale cabanei, pe care le urcase râzând.

Paşii care o urmaseră siguri şi în care simțise nerăbdarea.

N-avea rost să-şi amintească. Fusese vara trecută. Era o eternitate de atunci.

Acum era acum, şi trebuia să facă asta.

Lumikki îl conduse pe bărbat într-o cameră goală, în mijlocul căreia se afla un pat mare din fier forjat. Îl împinse în pat. Era important să pară cât mai încrezătoare şi mai îndrăzneață.

— Am ghicit eu că eşti o pisicuță sălbatică! Numai bine. O să te domesticesc eu. Dar întâi să lăsăm pisicuța să se joace, trăncăni bărbatul şi începu să îşi tragă jos pantalonii, stând încă întins.

Lumikki închise uşa camerei. Răsuci cheia în broască. Apoi merse către bărbat. Acesta încercă să o apuce cu palmele lui transpirate.

— Nu, nu, pisicuța are voie să se joace mai întâi, îi aminti Lumikki şi îl împinse.

În ochii amețiți ai acestuia se aprinse o flacără care o calmă pe Lumikki. Bărbatul era la mila ei, cel puțin pentru o vreme. Se urcă deasupra lui. Acesta începu imediat să-i pipăie lacom coapsa.

— Ce faci acolo…? întrebă bărbatul, iar pe frunte îi apăru o cută de uimire.

La naiba. Lumikki îl prinse repede de mâini şi i le duse deasupra capului.

— Şi acum, fii cuminte, îi şopti Lumikki, ținându-i mâinile cu stânga, iar cu dreapta căutând în poşetă după ceva pufos şi roz.

— Doar nu eşti sado-maso? chicoti bărbatul.

Lumikki îi prinse cătuşele de mâini şi de capul patului.

— Nu în mod special, spuse Lumikki şi se ridică. Dar sper să-ți placă ție.

Bărbatului îi luă o clipă până să-şi dea seama că Lumikki nu avea nicio intenție să se culce cu el. Când gândul acesta pătrunse prin mintea lui întunecată de coniac şi îi scăpă un răcnet, era deja prea târziu. Uşa era încuiată acum pe dinafară.

Lumikki se îndreptă către fereastra de la capătul holului.

O deschise şi aruncă în zăpadă atât cheia camerei, cât şi pe cea de la cătuşe. Bărbatul nu mai prea avea şanse să o oprească să se ducă acasă.

Terho Väisänen se holba în întuneric pe fereastra cea mare.

Se dăduse bătut.

Înțelesese că nu avea cum să-l convingă pe Ursul Polar să-i plătească o sumă mare. Sau să le convingă. Cum trebuia să se adreseze acum? Îi ceruse o întrevedere uneia dintre gărzile de corp ale femeilor. Cererea îi fusese respinsă. După ce explicase că fusese invitat tocmai pentru a face cunoştință cu Ursul Polar, i se răspunse nepoliticos că invitația nu însemnase nimic. Era absurd să-şi imagineze că Ursul Polar ar fi interesat de un aşa *nobody* ca el.

După ce îi privi pe ceilalți invitați, îşi dădu seama că era adevărat. Era doar o muscă pentru Ursul Polar. Şi Boris Sokolov era tot o muscă, sau cel mult un tăun. Erau nişte figuri neînsemnate într-un mare plan.

Terho nu mai avea ce să facă decât să plece cu coada între picioare. Să meargă acasă, să-şi îmbrățişeze fiica, să-i trimită soției un e-mail în care să-i spună că-i era dor de ea. Să se gândească la cum să se organizeze, acum că principala sa sursă de venit nu mai era. Situația nu era lipsită de speranță. Avea o datorie, însă totuşi avea de lucru. La fel şi soția lui. Puteau reduce costurile zilnice. Bineînțeles, trebuia să înceteze cu jocurile, dar asta era de mult în plan. Nu mai avea nevoie de bani pentru Natalia, acum că ea nu mai era. Mâinile lui Terho începură să tremure. Îi veni rău numai când se gândi. Nu trebuia să se gândească. Nu putea să cedeze tocmai acum în fața durerii. Trebuia să rămână rațional. Trebuia să se gândească la viața de zi cu zi. Fiica lui nu trebuia să primească mereu tot ce era mai scump. Le-ar fi făcut bine tuturor să se mai calmeze, să-şi simplifice viața, să petreacă mai mult timp împreună. Să petreacă timp împreună aşa cum făceau oamenii normali.

Viața normală nu însemna să împărtăşeşti informații traficanților despre când şi unde vor face polițiştii

următoarea razie, care traficanți ciripeau, ce camioane urma să fie oprite la graniță şi ce fel de campanii de eradicare a consumului de droguri erau planificate. Viața normală nu includea nici ponturile despre unde era ascunsă marfa sau despre criminali mărunți, de care Sokolov voia să scape dintr-un motiv sau altul. De-a lungul anilor, Terho rezolvase jenant de multe cazuri cu ajutorul lui Sokolov. Crezuse că amândoi aveau multe beneficii din colaborarea asta. Sokolov voia să domine afacerile cu droguri din Tampere, Terho voia să-i vadă după gratii pe cei mai periculoşi dealeri, cei care vindeau amestecuri impure, ducând astfel la un mare număr de morți.

Îşi calmase conştiința gândindu-se că Sokolov vindea marfa în principiu oamenilor care aveau control şi nu riscau o supradoză. Ştia totuşi de mult timp că asta era doar o parte din adevăr. Sokolov se mulțumea şi cu banii cu care o persoană ar fi putut cumpăra o pâine şi nişte lapte de foame. Terho doar se prefăcuse că nu vede.

Ar fi vrut şi acum să o facă. Brusc, se simțea extrem de obosit. Voia să plece.

În acelaşi timp, Terho o văzu iar pe femeia aceea tânără, a cărei rochie îi atrăsese atenția mai devreme. Acum îi zări şi poşeta albă. În general, nu prea cunoştea gențile femeilor, însă pe aceasta se întâmpla să o ştie. Era o poşetă Hermès, care costa sute de euro. Ştia asta fiindcă îi cumpărase una exact aşa Elisei de ziua ei, cum îşi dorise atât de mult.

Aceeaşi rochie de seară putea fi o coincidență. Aceeaşi poşetă putea fi o coincidență, însă amândouă pe aceeaşi femeie, asta nu se putea. Terho se apropie repede de ea, o prinse strâns de braț şi îi ceru o explicație.

Interesul lui Boris crescu atunci când îl văzu pe Terho Väisänen certându-se cu o femeie tânără. Se apropie şi îşi dădu seama că o întreba de unde are rochia de seară şi geanta. Se pare că şi pantofii.

Boris zâmbi. Se pare că finlandezul avea obiceiul să arunce bani şi pe alte femei în afară de Natalia. Ar fi trebuit să se oprească. Boris se întorsese deja să meargă mai departe,

când desluşi cuvântul „fiică” printre spusele bărbatului.

Boris rămase stană de piatră. Creierul îi mergea la viteză maximă. Dacă fata în roşu era fiica lui Terho Väisänen, era clar că ştia prea multe. Fata ştia cine o urmărise în Pyynikki. Ştia poate şi de Natalia. De bani. De ce ar fi fost altfel aici, la petrecere?

Cel mai bine era să meargă să stea de vorbă şi cu fata, să se asigure că înțelegea că trebuia să fie la fel de tăcută precum tatăl ei.

Lumikki încercă să-şi smulgă mâna din strânsoarea tatălui Elisei, însă polițistul era în mod clar obişnuit cu astfel de situații. O strângea ca un cleşte.

— Răspunde odată! De unde ai poşeta Elisei?

Lumikki văzu că Boris Sokolov se apropia de ei. Bărbatul avea o privire înspăimântătoare.

Terho Väisänen era periculos de aproape. Adulmecă aerul şi răcni:

— Eşti dată chiar şi cu parfumul Elisei!

Boris Sokolov era la doar trei paşi distanță.

Lumikki trebuia să scape.

Aruncă poşeta cu putere în pieptul tatălui Elisei şi spuse:

— Ia-o. Parfumul nu-l pot înapoia, din păcate.

Terho Väisänen fu atât de uimit, încât slăbi strânsoarea. Era suficient. Lumikki se smuci şi fugi către scări. Îl auzi pe Sokolov alergând în urma ei şi strigând ceva în rusă.

La capătul scărilor apăru o chelneriță îmbrăcată în Alis din Tara Minunilor. Purta o tavă cu băuturi de culoare albă, probabil cocteiluri White Russian. Lumikki îşi ceru încet scuze şi lovi tava. Băutura şi cioburile se împrăştiară pe trepte. Îl auzi pe Sokolov alunecând şi înjurând.

Câştigă astfel câteva secunde. Îşi scoase tocurile şi se strecură printre oameni cu pantofii în mână. Ajunse la uşa de la intrare. Continuă să alerge de-a lungul aleii iluminate de torțe.

Fire walk with me. Toată treaba începea să semene tot mai mult cu Twin Peaks. Mai lipsea doar să apară vreun pitic de după colț.

Boris Sokolov strigă către paznicul de la poartă:

— *Stop her!*

Bărbații se întoarseră şi blocară drumul. Erau mari cât uşa, n-avea cum să treacă de ei.

Lumikki schimbă brusc direcția. Boris Sokolov o urmărea. Un zid înalt înconjura clădirea din fiecare parte. Lumikki alergă în cel mai îndepărtat colț. Era întuneric. Zăpada i se lipea de tălpi, care erau acoperite doar de ciorapii subțiri.

Lumikki pipăi repede peretele cu mâinile. Nu avea de unde să se prindă. Nici măcar o maimuță nu s-ar fi putut cățăra. Dădu totuşi peste o mică gaură. Înfipse tocul unui pantof şi începu să urce. Fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Sokolov se apropia de zid.

Lumikki luă celălalt pantof şi repetă mişcarea, apoi se urcă pe el. Sokolov prinse marginea rochiei.

Rochia se sfâşie.

Tocul se rupse.

Pantoful căzu în zăpadă, doar tocul rămase înfipt în peretele de cărămidă. Picioarele lui Lumikki atârnau în gol, din moment ce-şi pierduseră punctele de sprijin. Totuşi, mâinile ei erau agățate de zid şi reuşi să urce chiar când Sokolov îi atinse piciorul.

Lumikki sări jos de pe zid. Stratul de zăpadă îi amortiză căderea. Sokolov nu încercă să se cațăre, ci fugi cât de repede putu înapoi la poartă şi apoi afară. Lumikki începu să fugă prin zăpada care îi ajungea până la gambe, într-o parte, rochia se rupsese atât de mult, încât îi dezgolea coapsa complet.

Mai bine aşa, se gândi Lumikki în timp ce fugea. Altfel i-ar fi fost mai greu să se mişte.

Era greu să alerge prin zăpadă. Gerul o muşca din toate părțile. Pădurea era întunecată ca noaptea.

Boris Sokolov rămânea tot mai mult în urmă. Lumikki grăbi pasul. Asta era a treia oară în ultimele patru zile când era urmărită şi trebuia să fugă prin zăpadă şi frig.

Trei încercări. Eroii din basme erau mereu supuşi la trei probe. De două ori ratau, dar a treia oară era cu noroc. Însemna asta că va scăpa în cele din urmă? Sau că

urmăritorul o va prinde în final?

Trei încercări. Trei greşeli. Care să fie acum? Încercare sau greşeală?

Deodată, Lumikki simți că ceva o înțeapă pe coapsa dezgolită. Nu-i păsa. Continuă să alerge prin zăpadă, să meargă înainte. Într-un final, vocea urmăritorului nu se mai auzea.

Lumikki îşi atinse coapsa cu degetele. Dădu peste ceva cald. Sânge. Boris Sokolov o împuşcase în coapsă, însă din fericire glonțul doar o zgâriase. Curgea totuşi mult sânge.

Lumikki nu voia să se gândească la asta.

Alergă şi atât. Pădurea o înghiți precum o apă neagră.

Însă micuța Albă-ca-Zăpada fu lăsată singură în pădure. Era atât de speriată, încât se uita la frunzele care fremătau în copaci şi nici nu ştia pe unde să o apuce, începu să alerge şi alergă peste pietre ascuțite şi prin mărăcini, iar fiarele pădurii săreau chiar în apropierea ei, însă nu-i făceau rău. Alergă până când picioarele nu o mai ascultară, iar întunericul începea să se lase.

28

A fost odată o fată care alergă până când picioarele n-o mai ascultară. Şi chiar şi după aceea ea alergă, în gând, în imaginație. Picioarele ei puternice şi agile goneau peste nămeți, nelăsând nici măcar o urmă pe zăpada albă. Fugea de parcă voia să scape de cei care ştiau că era liberă, de cei care ştiau că nu o pot prinde.

Lumikki era pe jumătate inconştientă.

Nu-i mai era frig. Îi era cald. Într-un fel, îşi dădea seama că era de rău, însă nu-i păsa. Zăcea în zăpadă pe spate.

Se gândi la sângele care îi curgea din rană pe zăpadă. Îşi imagină cum roşul descria nişte spirale frumoase, care se întindeau la un metru de ea, la doi, în toată pădurea.

Se văzu pe sine de deasupra, ca şi când ar fi plutit la zece metri înălțime. Părul negru întins precum o aureolă. Rochia roşie, chiar şi aşa, ruptă, scânteia de parcă ar fi fost făcută din pietre prețioase. Modelele spiralate se întindeau, se întindeau, se întindeau.

Frumoasă. Nu urâtă.

Urâtă. Grasă. Prea slabă. Dinți ciudați. Voce enervantă. Păr gras. Papuci murdari. Brațe păroase. Proastă. Idioată. Retardată. Nenorocită. Târfă.

De unde-ai făcut rost de hainele alea? De la gunoi?

Cu siguranță că părinților tăi le e ruşine să umble cu tine oriunde în public.

Dacă aş arăta aşa, n-aş ieşi niciodată din casă.

Sigur eşti adoptată.

Nimeni n-ar vrea niciodată să te sărute.

Nimeni n-ar putea iubi pe cineva ca tine.

Ce te smiorcăi? Dacă te doare, atunci spune cu voce tare. A, te doare? Tacă-ti fleanca, sau îți dau eu motiv de bocit.

Eşti atât de urâtă, încât arăți mult mai bine atunci când eşti bătută.

Cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte, cuvinte. Propoziții, fraze, întrebări, țipete. Ciupit,

zgâriat, lovit, smuls, tras, împins, aruncat.

Nu eşti acele cuvinte. Nu eşti ţipetele şi urletele. Nu eşti ura scuipată peste tine precum o gumă care şi-a pierdut aroma. Nu eşti pumnii şi nici vânătăile născute în urma lor. Nu eşti sângele care-ţi curge din nas. Nu eşti în descrierile lor. Nu eşti a lor.

Înăuntrul tău există mereu o parte pe care nimeni nu poate să pună mâna. Aceea eşti tu. Eşti numai a ta, iar universul este în tine. Poţi fi orice vrei. Poţi fi oricine vrei.

Nu te teme. Nu mai trebuie să te temi.

— Nu mai trebuie să mă tem, îşi şopti încet Lumikki sieşi.

Aburul se înalţă.

Îşi amintea, totuşi, chipurile lor. Vocea lor şi râsul care răsuna, răsuna, răsuna în holul şcolii şi după ce se terminau orele, iar clădirea era liniştită.

Mirosurile şi le amintea foarte bine. În primii ani, izul dulceag, artificial al gumelor de şters. Apoi al dulciurilor mâncate în pauză de la profesori, jeleurile de zmeură şi bomboanele din plante. Răsuflarea în faţa ei, dulce şi sărată în acelaşi timp. Luciul de buze cu aromă de caramel, mango sau mentă. Parfumul cu vanilie de la Body Shop, primul cu care mamele le lăsau să se dea la şcoală. Apoi, mai târziu, parfumurile potrivite, care se schimbau după zi, chef, haine şi modă. Parfumurile Escada.

Învăţase să le recunoască repede şi cu exactitate, să le simtă de la distanţă, să-şi dea seama când se iveau de după colţ. Uneori ajuta. Uneori reuşea să scape, să se ascundă, să evite confruntarea. Totuşi, în cele mai multe cazuri, nu apuca. Atunci aflase cât de greţos mirosea parfumul când era amestecat cu transpiraţie, sau cum duhnea pişoarul nespălat din baia băieţilor, în timp ce îi apăsau capul în el, poruncindu-i să lingă porţelanul rece şi dur.

Îşi amintea numele lor. Şi le va aminti mereu.

Anna-Sofia şi Vanessa.

Ţinuse din clasa întâi până la jumătatea clasei a noua. În fiecare an, cuvintele deveniseră mai rele, loviturile mai puternice. Lumikki nu ştia de ce fetele o aleseseră tocmai pe ea. Poate că zâmbise cum nu trebuia sau nu zâmbise deloc.

Poate că vocea ei avusese intonația nepotrivită la momentul nepotrivit. Nu conta. Pricepuse repede că nu va putea niciodată să-şi schimbe personalitatea şi comportamentul încât să le fie pe plac Annei-Sofia şi Vanessei, iar ele să o lase în pace.

Lumikki nu povestise niciodată nimănui. Nici nu era o opțiune. Acasă era o obişnuință să nu vorbească. Nu întrebi, nu povesteşti. Totul e bine când nu se spune nimic rău cu voce tare. Vânătăile, tăieturile, zgârieturile, urmele de la încheieturi şi hainele rupte. Ar fi putut să explice tot dacă ar fi fost nevoie de explicații. Şcoala era o zonă de război, iar Lumikki nu voia să ştie cine erau prietenii şi cine duşmanii. Strategiile trebuiau formulate atent, pentru a încerca să minimizeze pierderile. Dacă le-ar fi spus profesorilor, ar fi putut înrăutăți situația. Nu credea că ar fi luat-o în seamă. Anna-Sofia şi Vanessa ştiau să-şi joace bine rolul în fața adulților. Zâmbetele lor fuseseră întotdeauna inocente şi angelice.

Violență, chin şi oprimare. Lumikki refuzase să se gândească la experiența ei ca la o „sâcâire", deoarece asta suna trivial şi neînsemnat. Tachinare. Doar în joacă. Numai o mică piedică. A căzut de una singură. E doar un pic de amuzament între prieteni.

În clasa a opta, Lumikki se apucase în secret să alerge şi să ridice greutăți. Era hotărâtă să fie în cea mai bună formă fizică pentru a putea scăpa. Reuşea din când în când, însă nu pusese capăt coşmarului.

Apoi se întâmplase. Într-o iarnă, după-masa târziu, soarele dispăruse deja la orizont, iar curtea şcolii era pustie. Lumikki stătu ascunsă în spatele tomberonului până când fu sigură că Vanessa şi Anna-Sofia plecaseră. Trebui să suporte duhoarea cojilor de banană şi a resturilor de supă de mazăre, care începuseră să se descompună, în ciuda gerului de afară. Aşteptase să se facă linişte deplină. Lumina albastră a serii căzu peste curte. Pace.

Lumikki ieşi din ascunzătoare. Se mişcă încet. Se contopi cu umbrele întunecate. Auzi zgomotele maşinilor. Auzi câinii lătrând în parcurile din depărtare. Auzi cum cădea zăpada de

pe acoperişul şcolii. Totuşi, auzi prea târziu paşii Vanessei şi ai Annei-Sofia. Îşi puse prea târziu picioarele în mişcare. Aveau o forță explozivă, însă nu era suficient. Fetele o prinseră în colțul din spate al curții, unde se înălța zidul mare de cărămidă. Lumikki alergă înspre el, îşi dădu repede jos mănuşile şi le puse în ghiozdan. Apucă zidul cu degetele şi încercă să urce, însă picioarele nu găseau niciun sprijin. Degetele îi înghețară în gerul de afară. Era prinsă în capcană.

Lumikki se întoarse şi se lipi cu spatele de zid, pregătindu-se de atac. Învățase să o încaseze. Ştia deja cum să se apere cel mai bine. Ştia în ce momente să inspire şi să expire, când să-şi încordeze muşchii şi când să-i relaxeze. Spera doar ca bătaia să nu dureze foarte mult astăzi. Îi era frig şi voia să meargă la baie. Voia acasă. Voia să mănânce batoanele de peşte prăjite de tatăl ei, puțin arse, şi să-şi facă temele fără să se gândească la nimic.

Anna-Sofia şi Vanessa se apropiară. Nu spuseră nimic. Liniştea era mai rea decât amenințările şi înjurăturile. Liniştea îi adâncea aşteptarea. Lumikki simți gustul de vomă în gură. Fetele veneau spre ea precum lupii. Lumikki ar fi ținut mai degrabă piept unor animale sălbatice flămânde decât acestora două, ale căror buze sclipeau roşii. Erau nişte bestii mult mai periculoase. În interiorul lor nu bătea o inimă caldă, ci totul era înghețat.

Încet, Lumikki numără invers, aşteptând încălcarea limitelor fizice. Nu ştia ce va fi, o împingere pe umăr, o lovitură în stomac sau un scuipat cu miros mentolat pe obraz.

Zece, nouă, opt, şapte…

Deodată, Lumikki simți cum creştea ceva fierbinte şi roşu în interiorul ei. Era ceva necunoscut. Nu părea să vină din ea. Ură. Furie. Dorința fierbinte de a nu-i fi teamă. Numerele îi dispărură din minte, gândurile la fel, timpul şi spațiul nu mai erau. Mai apoi, nu ştiuse să spună cum se întâmplase totul. Îi lipseau fragmente din amintiri. Cronologia era o gaură neagră.

Stătea deasupra Annei-Sofia în zăpadă şi o lovea cu toată forța în față. Avea ceva cald şi întunecat pe pumni. Se prinse

cu greu că era sânge, care curgea din nasul fetei. Mai degrabă anticipă decât simți că Vanessa încerca să o tragă de acolo. Cotul i se înfipse în burta Vanessei, iar fata îi dădu drumul.

Lumikki nu ştia cât timp lovise. Se privi ca şi cum se afla la distanță. O fată pe obrajii şi bărbia căreia curgeau necontrolat lacrimi şi muci. Ale cărei mâini se ridicară, apoi căzură iar şi iar, tot mai slăbite. Era într-adevăr ea? Nu fusese situația complet pe dos? Anna-Sofia scâncind şi apărându-şi fața, Vanessa ținându-se de stomac şi urlând să înceteze. Lumikki îşi reveni ca străfulgerată când simți trupul moale, resemnat al Annei-Sofia sub ea, iar în acelaşi moment, furia îi dispăru.

Se ridică. Picioarele îi tremurau. Mâinile îi atârnau pe lângă corp. Gerul o ciupea de degete. Îşi şterse obrajii umezi. Anna-Sofia se ridică în fund, iar Vanessa se lăsă lângă ea. Nu se uitară în ochii lui Lumikki. Nici Lumikki nu privi în ochii lor. Nimeni nu spuse nimic. Liniştea era mai grăitoare decât cuvintele.

Lumikki porni tremurând către casă. Nu-i era teamă că fetele o vor urmări ca să se răzbune. Nu-i era teamă de nimic, nu simțea nimic şi nici nu se gândea la nimic. La mijlocul drumului, se opri ca să vomite. Supa de mazăre arăta, în mod surprinzător, la fel ca atunci când o mâncase.

Acasă, se strecură direct la baie, înainte ca părinții să apuce s-o vadă. Din oglindă se uita la ea o fată pe care n-o cunoştea. Obrajii aveau urme de sânge. Lumikki ridică o mână şi îi atinse. Fata din oglindă făcu la fel. Sângele nu era al ei. Era al Annei-Sofia. Lumikki se spălă pe mâini o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, cu apă cât putu de fierbinte. Îşi frecă mâinile cu săpun până începură să o usture.

După ce se băgă în pat în seara aceea, adormi pe loc şi dormi până dimineața fără să viseze. Când sună alarma de la telefon şi se trezi, se simțea mai rău ca oricând. Mai rău decât atunci când fusese bătută şi lovită.

Lumikki era sigură că nu se terminase aici. Anna-Sofia şi Vanessa vor duce lucrurile mai departe. Într-un fel sau altul,

va primi o pedeapsă, oficială sau nu. Nu rămâneau ele nerăzbunate.

Trecu o zi, trecură două, trei, o săptămână, o lună. Anna-Sofia şi Vanessa o lăsaseră pur şi simplu în pace. Da, era tot mai izolată de ceilalţi şi nimeni nu vorbea cu ea, însă nu mai era bătută. Nici măcar o singură înjurătură nu mai auzea. Nici măcar un singur mesaj de ameninţare cu moartea.

Totul se sfârşise brusc.

Încetul cu încetul, Lumikki începu să capete încredere. Respiră mai uşor. Veni primăvara, zilele deveniră mai lungi, iar orele de şcoală se împuţinaseră. Auzindu-i pe ceilalţi cântând melodii de vară, Lumikki simţi cum o greutate mare i se ridicase de pe umeri. La sfârşitul clasei a noua, păşi cu certificatul de absolvire în mână în lumina şi libertatea verii.

Stratul de zăpadă căpătă o strălucire galbenă. Apoi portocalie. După o clipă, verde. Lumikki văzu luminile în aceeaşi clipă în care auzi pocniturile. Din cer ploua cu stele de aur. Apoi veniră trandafirii imenşi, ale căror petale se deschiseră, se topiră, dispărură. Unicornul se îndreptă către lună. Planetele dansau una în jurul celeilalte.

Artificii.

În cinstea Ursului Polar.

Cu siguranţă, se făcuse aproape unu.

Lumikki se gândi la dispozitivul de urmărire care era prins pe coapsa ei. Se gândi la instrucţiunile pe care i le dăduse Elisei în cazul în care nu se întorcea de la petrecere sau nu-i dădea de ştire.

Trebuia să plece de la petrecere înainte de miezul nopţii.

Dar nu era asta altă poveste? Cenuşăreasa?

Artificiile continuară. Lumikki plutea într-o multitudine de culori. Era într-o stare bună. Adormi.

În fiecare seară, becul se stinge şi cade noaptea.

Un vis albastru.

Albastru, albastru, albastru strălucitor.

Lumikki crezu pentru o clipă că artificiile continuau. Apoi îşi dădu seama că nu se mai auzeau bubuiturile. Răsună un ţiuit.

Peretele alb. Mirosul steril. Luminile puternice.

O durere surdă, pulsând undeva. Lumikki nu putu să se gândească la asta. Gustul de antibiotic din gura ei.

Pic, pic, pic. Curgea ceva în ea. Era conectată la ceva. Îşi aminti vag că toate aceste obiecte din jurul ei aveau nume. Nu putu să se gândească la ele.

În lumină se mişcau nişte siluete.

Chipuri familiare.

Mama. Tata.

Voci de departe, din spatele geamului, de sub apă, de după perete.

— Doctorul a spus că e deja mai bine. Nu plânge, dragă. *Älskling.*[39] Fata îşi revine. E o luptătoare.

— Nu pot să nu mă gândesc... Nu ştiu ce aş fi făcut dacă am fi pierdut-o şi pe ea.

— Nu o vom pierde. Sst.

Şi pe ea? Pe cine pierduseră mama şi tata? Lumikki ar fi vrut să întrebe, însă nu putu să rostească nimic. Ar fi fost nevoie de un efort extraordinar ca să-şi deschidă gura. Voia doar să doarmă. Trebuia să-şi aducă aminte să întrebe mai târziu. Cândva, mai târziu. După ce va fi dormit o sută de ani.

Dar nu era asta altă poveste? Frumoasa Adormită?

Lumikki simți cum se afundă în pat precum în straturile pufoase de nori, apoi îşi luă zborul.

[39] Dragă *(în suedeză în original).*

Epilog

Patru luni mai târziu

Vederea era o imagine alb-negru a unui bărbat musculos gol, care ținea o pisicuță într-un loc strategic. Lumikki nici nu trebui să o întoarcă pentru a-şi da seama de la cine era.

Salutare!

Aici totul e bine. Mama nu mai e la fel de nevrotică precum înainte, iar eu reuşesc să dorm acum fără să tresar şi să merg pe stradă fără să mă tot uit în spate. Îmi prinde bine libertatea. Am aplicat aici la o şcoală de machiaj. Dacă intru, încep din toamnă. Cred că e exact genul meu.

Jenna

P.S. M-am obişnuit deja cu noul nume. Nu mă mai întorc dacă mă strigă cineva pe stradă pe numele vechi.

P.S. 2 N-am fost să-l văd pe tati. Poate că o să mă duc cândva. Încă nu pot. Sigur înţelegi. Nu pot să scriu mai multe că încep să plâng.

P.S. 3 Îţi tricotez nişte mănuşi fără degete. Ţi le trimit prin poştă mai târziu. Scuze că durează atât. Nu mai ai nevoie de ele acum, dar sunt numai bune toamna care vine.

Lumikki zâmbi. Aruncă o privire pe fereastră. Elisa, adică Jenna de-acum, avea dreptate. Era deja sfârşitul lui iunie, iar vremea era uimitor de însorită. Totul înflorea, mirosea frumos şi strălucea.

Se bucura să audă că fetei îi mergea bine. Tatăl ei ajunsese în închisoare, la fel şi Boris Sokolov. Cazurile fuseseră soluționate neobişnuit de repede. Probabil că poliția voise să elibereze rapid scena şi să-şi spele reputația. Amândoi

primiseră pedepse lungi. Şi Linnart Kask, ajutorul lui Sokolov, fusese condamnat la închisoare. Elisa se mutase cu mama ei altundeva şi îşi schimbase numele. Era, probabil, lucrul cel mai inteligent în situaţia de faţă. Elisa jurase în faţa autorităţilor că drogurile făceau parte din viaţa sa lăsată în urmă. Lumikki o credea şi ea. Elisa şi mama ei îşi vor găsi un nou stil de viaţă, vor fi o familie. Nu era neapărat un lucru rău.

Lumikki îşi trecu mâna stângă prin părul scurt. Nu se obişnuise încă de tot cu acest stil, deşi se simţea foarte lejer aşa. Când rădăcinile începură să i se vadă şi arăta de parcă ar fi chelit, luase o decizie. Vopsitul nu o atrăgea, nici asemănarea dintre numele şi felul în care arăta părul ei. O tunsoare foarte scurtă şi o culoare naturală. Lui Lumikki îi plăcea lejeritatea.

În plus, se simţea mai în siguranţă când se uita în oglindă şi vedea o fată complet diferită de cea de la petrecerea Ursului Polar. Nu în sensul că i-ar fi fost teamă că ar fi putut să o recunoască pe stradă cineva de la petrecere. Oamenii erau surprinzător de orbi când detaliile vizuale erau scoase din contextul original. Din moment ce nimeni nu şi-ar fi putut imagina că fata cu ghete uzate, haină verde de camuflaj şi nemachiată ar fi putut lua vreodată parte la o petrecere de lux, concluzia era evidentă: ea nu fusese acolo. Atât de simplu funcţiona mintea umană. Atât de prost şi atât de mult în favoarea ei.

Elisa îi mai trimisese lui Lumikki vederi în timpul acestor două luni. Lumikki le păstra într-un compartiment secret al unei cutii dintr-un sertar din fosta ei cameră.

Locuia iarăşi acasă. Adică în Riihimäki, în casa copilăriei sale. În urma evenimentelor din iarnă, fusese interogată mai întâi de poliţie, apoi de părinţii ei. Amândurora le povestise doar ceea ce era strict necesar. Părinţii îi ceruseră să se mute înapoi acasă, „cel puţin pentru moment”. Lumikki acceptă, chiar dacă acolo era plin de trecut, iar camera îi părea mică. Mergea cu trenul la şcoală, deşi asta însemna că se trezea la ore inumane.

Pentru moment.

Lumikki credea că va reuşi să-i convingă iarăşi pe părinții ei că era în siguranță singură în Tampere.

Nimeni nu o privea ciudat la şcoală, pentru că nimeni nu ştia nimic. Kasper şi Tuukka nu mai stăteau împreună de când ieşiseră la iveală petrecerea cu droguri şi faptul că intraseră pe furiş în şcoală. Totuşi, avuseseră grijă să fie cât mai discreți. Pe la şcoală circulau desigur zvonuri, dar Lumikki nu ştia cum să le pună cap la cap. Fiecare era mai halucinant decât altul, însă nimic nu se apropia de nebunia adevărului.

Terho Väisänen era la închisoare. Boris Sokolov era la închisoare. Ursul Polar nu.

Lumikki nu suflase niciun cuvânt despre Ursul Polar la interogatoriu. Înțelesese că dacă ar fi ciripit, ar fi fost numai în dezavantajul ei. Nu avea nicio dovadă că gemenele ar fi fost implicate în ceva. La urma urmei, nu ştia nimic despre ele.

Nici poliția nu întrebase. Clădirea în care avusese loc petrecerea era pe numele lui Boris Sokolov. Totul fusese organizat de el. Oficial, Ursul Polar nici nu exista. Nimeni nu-l văzuse, nimeni nu auzise de el.

Lumikki mângâie marginea vederii cu degetele. Era interesant că Elisa prefera să trimită vederi în loc de e-mailuri. Şi ăsta era un element-surpriză, o excepție de la regulă, din cauza căreia Lumikki remarcase cu surprindere că se ataşase de fată. Se gândise la Elisa când pictase un mic trandafir roz în colțul tabloului ei *Despre prietenia dintre fete.* Nu se vedea decât dacă te uitai cu atenție.

Puse vederea lângă celelalte. Pe fundul cutiei se afla şi un plic pe care îl primise imediat ce ieşise din spital. Conținea două bancnote de câte cinci sute de euro. O mie de euro. Era o parte atât de mică din cei 30.000, încât nimeni nu le-ar fi simțit lipsa. Nu ştia dacă Elisa, Tuukka sau Kasper ascundeau mai mult. Nici nu voia să ştie.

O mie de euro era un secret suficient de mare.

Lumikki se obişnuise să aibă secrete. Avusese tot timpul, mai mari sau mai mici. Închise cutia şi se gândi să încuie acolo şi acele secrete pentru care nu avea nicio dovadă

concretă.

Ursul Polar şi faptul că le întâlnise.

Anna-Sofia şi Vanessa şi ce îi făcuseră acestea în timpul anilor de şcoală.

Acea persoană importantă pe care mama şi tata o pierduseră şi despre care ea nu putuse să întrebe după ce o aduseseră de la spital.

Pe ea, a cărei poză se afla acum în mâna lui Lumikki. Fotografia era totuşi o dovadă concretă a faptului că persoana era adevărată, însă nimic nu arăta că Lumikki o iubise. Că ea o iubise pe Lumikki. Dacă o iubise. Lumikki voia să creadă că da.

Netezi poza cu grijă cu degetul mare. Părul scurt, a cărui culoare maro-deschis varia de la culoarea grâului la cea de alun. Obrazul, umărul, brațul. Ochii de un albastru atât de deschis, încât aminteau de un husky. Unii ar fi spus că privirea era arogantă. Lumikki vedea mai în adânc. Vedea căldură, nesiguranță, bucurie, lumină.

Dorul care-i frământa stomacul era surprinzător de puternic. Lumikki credea că-i mai trecuse. Se înşela amarnic.

Numele deja îi juca pe buze, gâdilând-o. Numele pe care îl şoptise şi îl strigase. Nu-l rosti. Nu era pregătită. Nu acum, poate că niciodată.

Lumikki încuie cutia cu cheia, deşi era o precauție inutilă.

Strânse cheia micuță în palmă. Licări doar foarte slab. Era banală şi nu ieşea în evidență.

A fost odată o cheie mică ce se potrivea în orice lacăt.

Poveştile nu încep astfel. Astfel încep alte poveşti, mai vesele.

SALLA

SIMUKKA

YOUNG

Alb ca zăpada

Al doilea volum al trilogiei
Albă-ca-Zăpada,
besteller internațional

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

SALLA SIMUKKA

Alb ca zăpada

Titlul original: *Valkea kuin lumi*, 2013

Traducerea:
SIGRID CRĂSNEAN

virtual-project.eu

Editura Trei, 2015

ISBN: 978-606-719-174-5

16 iunie
joi

1

I'm only happy when it rains.[40]

Lumikki asculta melodia cântată de Shirley Manson, care spunea că o atrăgeau doar cântecele triste, că afla alinare numai în întunericul nopții şi că-i plăceau doar veştile proaste. Soarele strălucea pe cerul complet lipsit de nori. Cele 28 de grade de afară o făceau pe Lumikki să transpire. Brațele şi picioarele îi erau lipicioase. Dacă şi-ar fi lins palma, ar fi simțit gustul de sare. Fiecare baretă a sandalei părea să fie în plus. Tălpile şi degetele îşi doreau libertate.

Lumikki se aşează pe zidul de piatră şi-şi scoase sandalele, îşi lăsă picioarele peste margine şi-şi răsfiră degetele. Grupul de turişti japonezi se uită lung la ea. Vreo două tinere începură să râdă. Nu mai văzuseră degete de la picioare până acum? Bună ziua, sunt din țara personajelor Muumi[41]. Doar şi ele umblau desculțe.

Nu ploua. Nu mai plouase de cinci zile.

Sunt fericită doar când plouă. Lumikki n-ar fi putut să cânte cu Shirley, pentru că atunci ar fi mințit. Soarele strălucea, iar ea era fericită. Nu simțea nevoia ca lucrurile să fie complicate. Shirley putea să-şi păstreze doar pentru ea sentimentele întunecate. Lumikki opri muzica şi se lăsă asaltată de zgomotul turiştilor.

Italiană, spaniolă, engleză, americană, germană, franceză, japoneză, rusă... Era dificil să distingă cuvinte în amestecul de limbi, cu atât mai mult propoziții întregi. Era însă o uşurare, pentru că nu trebuia să se concentreze la trăncănelile plictisitoare de zi cu zi. Lumikki ştia acum foarte bine ce spuneau cei mai mulți dintre oameni, fix în acest loc.

Ce privelişte!

---

[40] *Sunt fericită doar când plouă* – vers din piesa *Only Happy When It Rains* de Garbage.

[41] Personaje create de ilustratoarea şi scriitoarea Tove Jansson, foarte populare în Finlanda.

Şi chiar aşa era. Nu avea sens să nege. O minunată vedere asupra oraşului Praga. Acoperişurile de ţiglă roşie, frunzişul copacilor, turlele bisericilor, podurile, malurile râului Vltava care licărea în lumina soarelui. Oraşul îi tăia respiraţia lui Lumikki. În cinci zile, încă nu se obişnuise cu priveliştea. Se învârtea în fiecare zi prin vreun loc aflat la înălţime, numai pentru a privi oraşul, lăsându-se invadată de o fericire inexplicabilă.

Poate era datorită senzaţiei de libertate, detaşare şi independenţă. Era pe cont propriu. Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Nimeni nu o suna şi nimeni nu voia să-i ştie programul. Nu avea responsabilităţi. Se va gândi mai târziu la ultimul an de liceu şi la o slujbă de sfârşit de vară, după ce se va întoarce în Finlanda. Acum erau doar ea şi căldura arzătoare şi oraşul, care suspina adânc de atâta istorie.

Era 16 iunie. Lumikki avea o săptămână de stat în Praga, după care urma să se întoarcă în Finlanda pentru a sărbători tradiţionalul solstiţiu împreună cu familia tatălui ei, de data aceasta în arhipelagul din preajma oraşului Turku. Nu ar fi ştiut cum să refuze, când tatăl ei presupusese în mod evident că va veni. Doar nu avea nimic altceva de făcut, nu? Să stea cu prietenii la o cabană închiriată? Vreun plan special cu vreo persoană specială?

Nu, nimic. Lumikki şi-ar fi petrecut solstiţiul mai degrabă singură în garsonieră, ascultând liniştea. Nu avea nevoie de cântece de beţie, cartofi noi şi hering. Nu reuşea să intre în rolul studentei conştiincioase, să zâmbească şi să vorbească politicos, să tot răspundă la întrebările legate de viitor sau de iubitul ei, să-i ţină la distanţă pe unchii aceia care încercau să-i intre în suflet, deşi nu-i erau rude de sânge.

Înţelesese totuşi că tatăl ei voia ca ea să fie acolo. La fel voia şi mama ei. Nu trecuseră decât trei luni şi jumătate de când Lumikki zăcuse în spital. Fusese împuşcată în coapsă, dar din fericire glonţul nu făcuse decât să o zgârie. Mai afectată fusese de degerăturile cauzate de zăpada în care căzuse. Se amestecase în afacerile cu droguri ale tatălui Elisei, colega ei de liceu, după ce dăduse peste un sac cu

bancnote murdare de sânge aruncat în curtea acestuia. Cazul poliţistului corupt de la narcotice o adusese în cele din urmă pe Lumikki la petrecerea Ursului Polar. Acolo îşi dăduse seama că, de fapt, în spatele Ursului Polar erau două persoane, gemene identice. Lumikki fusese nevoită să fugă atunci când Boris Sokolov, lacheul Ursului Polar, o recunoscuse şi se apucase să o urmărească.

Pe baza mărturiei lui Lumikki, atât Sokolov, cât şi tatăl Elisei ajunseseră în spatele gratiilor, însă pe Ursul Polar nu pusese nimeni mâna. După întâmplările de la începutul lui martie, Lumikki hotărâse totuşi ca de-acum înainte să nu se mai amestece în treburile altora. Fusese hăituită, îngheţase de frig şi fusese împuşcată. Mulţumesc, era de ajuns. Gata cu sângele! Gata cu senzaţiile tari şi cu alergatul pe zăpada îngheţată, în ghete care alunecă!

Mama şi tata voiseră să o ţină pe Lumikki o vreme acasă, în Riihimäki. Voiseră chiar să nu o mai lase să stea cu chirie, dar ea nu fusese de acord. În primăvară, Lumikki îşi găsise de lucru la o revistă, reuşind astfel să-şi convingă părinţii să continue să închirieze garsoniera şi să o ţină neocupată, „în caz de ceva”. În primele săptămâni, era de neimaginat că va putea merge acolo definitiv. Totuşi, Lumikki era mulţumită. Mergea cu trenul la şcoală în Tampere. Treptat, începuse iarăşi să doarmă în garsoniera ei din zona Tammela, îşi mutase încet-încet lucrurile înapoi, iar la final de mai, anunţase că, de-acum, la Riihimäki mai venea doar în vizită. Punct. La asta, părinţii nu avuseseră nimic de spus. Cum ar fi stăpânit-o, când acum era complet adultă? Lumikki reuşea să-şi achite chiria din micile economii şi din bursa de studii.

După terminarea şcolii în primăvară, Lumikki îşi dorise să uite de griji. Îşi rezervase un zbor către Praga, îşi căutase o cameră de hostel suficient de ieftină, îşi împachetase în rucsac strictul necesar şi plecase.

Imediat ce avionul decolase, simţise o mare uşurare. Departe de Finlanda pentru o vreme. Departe de grijile părinţilor. Departe de străzile pe care încă o mai făceau să tresară bărbaţii îmbrăcaţi în negru. Lumikki se luptase toată viaţa cu frica. Ura frica. Coborând din avion pe aeroportul

din Praga, simțise cum strânsoarea fricii o slăbeşte. Imediat se îndreptase de spate, iar paşii îi deveniseră mai siguri.

De aceea era Lumikki fericită. De aceea îşi întorcea chipul către soare, închidea ochii şi-şi zâmbea sieşi. Era atrasă de parfumul oraşului central-european. Căută în rucsac o vedere cu podul Carol pe timp de noapte. Se decise să-i scrie câteva rânduri Elisei, care purta acum numele de Jenna. În urma întâmplărilor din iarnă, Elisa şi cu mama ei hotărâseră să-şi schimbe numele. Afacerea cu droguri fusese atât de periculoasă, iar riscurile atât de mari, încât aşa era cel mai sigur. Lumikki se gândea totuşi la Elisa ca la Elisa.

Elisa şi mama ei locuiau acum la Oulu, iar Elisa studia să devină stilist. Îi scria din când în când lui Lumikki să-i spună ce mai face. Îi povestise că mersese la închisoare să-l vadă pe tatăl ei. Se pare că nu era atât de rău cum îşi imaginase. Fusese important să-l vadă pe tatăl ei şi să stea de vorbă cu el. În mesaje, Elisa părea surprinzător de calmă, puțin mai matură ca înainte. Evenimentele din iarnă o forțaseră şi pe ea să se maturizeze şi să devină responsabilă. Nu mai putea fi prințesa lui tati, iar noul rol i se potrivea mult mai bine decât precedentul. Lumikki era mulțumită de faptul că Elisa o ducea bine, având în vedere circumstanțele.

De fapt, Elisa făcuse posibilă această călătorie. Îi trimisese lui Lumikki o mie de euro din cei 30.000 care fuseseră azvârliți în curte. Acasă, Lumikki spusese că strânsese singură banii de drum. Avea ea şi economii, însă datorită cadoului Elisei nu trebuise să se atingă de ele. Se simțea bine să poată scăpa de banii pătați de sânge. Îi veneau mereu în minte, cum stăteau acolo, în cutia secretă.

Deodată, dinaintea ei apăru o umbră. Oraşul părea să emane un miros de tămâie, combinat cu o mireasmă de săpun cu ulei de cânepă. Lumikki deschise ochii. Lângă ea se afla o fată de vreo douăzeci de ani, care purta pantaloni albi de in şi o cămaşă cu mâneci lungi, din acelaşi material. Părul ei şaten era prins în două cozi, răsucite în jurul capului, ca o coroniță. În ochii ei cenuşii stăruia îndoiala. Fata îşi plimba mâna pe cureaua de la geanta ei veche de piele, de culoarea coniacului.

Lumikki se simți puțin agasată.

Da, o mai văzuse pe fată cu vreo două zile în urmă. Fata o urmărise, gândindu-se, se pare, că Lumikki nu o observase. Se nimereau în aceleaşi locuri turistice, în acelaşi timp. Estima că fata era cu doi ani mai mare decât ea. Călătorea tot singură. Cel mai probabil era genul nonconformist, iar acum simțea nevoia unui tovarăş cu care să se plimbe prin parcuri, să bea vin roşu ieftin fiert şi să stea la poveşti despre conexiunea profundă cu universul.

De ce nu?... dar Lumikki venise în Praga tocmai ca să fie singură. Nu avea nevoie de nicio cunoştință nouă.

Când fata deschise gura, Lumikki se întreba deja cum să o refuze scurt, politicos şi suficient de rece. Răceala era mereu eficientă.

După ce fata termină de vorbit, în ciuda caniculei, Lumikki simți că-i este frig şi i se face pielea de găină.

— *Iag tror att jag är din syster.*[42]

[42] Cred că sunt sora ta. (în suedeză, în original).

Sunt sânge din sângele tău. Sunt carne din carnea ta. Eşti sânge din sângele meu. Eşti carne din carnea mea.

Facem parte din aceeaşi Familie. Suntem mame şi taţi, părinţi şi copii, surori şi fraţi, mătuşi şi unchi, verişoare şi verişori. Prin noi curge acelaşi sânge şi avem aceeaşi credinţă, mai veche decât munţii şi mai adâncă decât râurile. Dumnezeu ne-a creat în aceeaşi Familie, membri ai aceleiaşi biserici sfinte.

Să ne prindem de mâini. Fraţi şi surori, vremea noastră soseşte curând. Iisus ne cheamă, şi nu vom ezita să răspundem chemării Lui. Nu ne este teamă. Credem cu tărie în El.

Credinţa noastră este albă ca zăpada. Curată şi strălucitoare. Nu există loc de îndoială. Credinţa noastră este precum o lumină care îi va orbi cu puterea ei pe păcătoşi. Credinţa noastră îi va mistui. Suntem o Familie care va rămâne mereu unită. Suntem Sfânta Familie Albă, iar aşteptarea noastră va fi curând răsplătită.

2

Fata îşi plimbă privirea de-a lungul meselor din cafenea, al umbrelelor, al chipurilor turiştilor. Degetele ei lungi şi albe descriau mişcări rapide pe paharul de apă cu gheață. Luase o singură gură. Lumikki apucase să bea două pahare mari, primite gratuit alături de cafeaua neagră.

Se hotărâseră să rămână la cafeneaua scumpă din curtea castelului, pentru că nu aveau alte opțiuni prin apropiere. Mintea lui Lumikki se blocase. Nu ştia cum să formuleze toate zecile de întrebări care i se înghesuiau în cap.

— *Jag måste kanske försöka förklara…*[43], spuse fata încet, nesigur.

Da, mulțumesc.

Lumikki rămase tăcută şi se decise să o lase să-i povestească singură.

Nu să-i pună întrebări ajutătoare.

— *Jag har… kan jag prata engelska? Miri svenska är lite… dålig.*[44]

Lumikki se mulțumi să încuviințeze din cap. Observase că fata vorbea cu un puternic accent ceh. Suedeza nu era limba ei maternă. Exista însă un motiv pentru care i se adresase lui Lumikki tocmai în această limbă.

— *My name is Zelenka. I'm 20 years old,*[45] spuse tânăra.

Lumikki se uită la degetele ei, care continuau să se plimbe nervos pe paharul de apă. La mâna dreaptă se distingea un semn vag în jurul inelarului, ca şi când fata ar fi purtat mult timp un inel, apoi îl dăduse jos.

Zelenka îi povesti că locuia de-o viață în Praga. Îşi petrecuse copilăria şi adolescența doar cu mama ei, care murise când ea avea 15 ani. Un accident. Căzuse în râu, într-o noapte.

---

[43] *Cred că trebuie să explic...* (în suedeză, în original).

[44] *Am... Pot să vorbesc în engleză? Suedeza mea e cam... proastă.* (în suedeză, în original).

[45] *Numele meu este Zelenka. Am 20 de ani.* (în engleză, în original).

Zelenka vorbea aproape în şoaptă. Se uită peste capetele turiştilor către biserică, apoi continuă:

— După aceea, au avut grijă de mine… alții. Acum am o nouă familie.

— Eşti căsătorită? întrebă Lumikki.

Zelenka scutură ferm din cap.

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Nişte oameni buni m-au luat la ei. Crezi în bunătate?

Întrebarea veni pe nepregătite şi cu atâta seriozitate, încât Lumikki trebui să ia o gură de cafea înainte să răspundă.

— Există fapte bune. Şi intenții bune.

Zelenka o privi direct în ochi. Lumikki nu ştiu cum să-i interpreteze expresia. Era gânditoare sau ostilă? I-ar fi plăcut ca Zelenka să treacă la subiect, însă nu avea sens să o grăbească.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Zelenka spuse:

— Când încă eram mică, mama refuza să-mi povestească despre tata, chiar dacă o înnebuneam cu întrebările. Tu nu ai tată, îmi spunea. Ştiam că e o minciună. Toată lumea are un tată. Mai târziu, când am împlinit zece ani, mama mi-a cerut să mă aşez şi mi-a vorbit despre tata. Mi-a spus că întâlnise un turist cu 11 ani în urmă. Bărbatul era din Finlanda şi vorbea suedeză. Îl chema Peter Andersson.

Lui Lumikki i se făcu iarăşi frig, deşi aerul din jurul ei era ca o pătură călduroasă. Instinctiv, începu să o examineze pe Zelenka, încercând să caute trăsăturile tatălui ei. Avea cumva nasul drept şi îngust, la fel ca al lui? Sprâncenele groase? Dar forma maxilarului? Uneori, aproape că vedea chipul lui în Zelenka, dar senzația asta dispărea rapid.

— Mama spunea că relația lor a fost scurtă şi intensă. El avea o soție în Finlanda. Eu am fost bineînțeles un accident, dar, când mama şi-a dat seama că e însărcinată, s-a decis să mă păstreze. Bărbatului, tatălui meu deci, nu i-a povestit nimic atunci. Numai după ce am împlinit doi ani i-a trimis o poză cu mine.

Zelenka se opri un moment şi luă cu lăcomie câteva guri de apă. Lumikki simțea că-i fuge pământul de sub picioare.

Auzea cuvintele fetei, dar îi venea greu să le cuprindă înțelesul. Tatăl ei mai avea o fiică. Aici. Sora ei mai mare.

— Tata ar fi vrut să mă cunoască, dar mama a refuzat. De-a lungul anilor, tata i-a trimis mamei scrisori, vederi, poze, mici daruri, bani. Dar mama nu i-a răspuns niciodată. Treptat, cum nu primea răspuns, scrisorile lui s-au rărit. În cele din urmă, nu au mai venit deloc. Aşadar, mama mi-a povestit despre tata, dar nu mi-a arătat scrisorile lui. Le-am găsit eu singură când am împlinit 12 ani. Mama le ascunsese într-o cutie, în spatele dulapului pentru lenjerie. Abia apucasem să le răsfoiesc, că mama a intrat în cameră şi a explodat. După ea, îi umblasem prin lucruri fără să-mi dea voie. Mi-a smuls cutia din mână şi a aruncat-o în focul din şemineu. Am plâns toată noaptea.

Zelenka vorbea cu o voce lipsită de intonație, însă tremurul mâinilor îi trăda emoțiile. Tăcu o vreme; în mod evident nu ştia cum să continue.

În apropierea lor, se auzea un grup de elevi italieni. Băieții beau cola şi se întreceau în râgâieli. Un cuplu de americani discuta în gura mare despre cât de greu era să schimbe euro în dolari şi care monedă era, de fapt, mai rentabilă. Lumikki înregistra totul, însă sunetele păreau să vină de undeva de departe, dintr-o altă dimensiune.

Povestea spusă de Zelenka era ca o piesă de puzzle pusă la locul ei, umplând golul care o deranjase pe Lumikki de când se ştia. Bănuise dintotdeauna, simțise că familia ei ascundea un secret. Trebuia să fie ceva major, ceva despre care nu se vorbea niciodată, dar care plutea tot timpul în aer, atmosfera fiind uneori atât de încărcată, încât îți era greu să respiri. Starea tensionată a tatălui. Ochii trişti, plânşi ai mamei. Discuțiile care se întrerupeau brusc când Lumikki intra în încăpere.

Totuşi, lui Lumikki îi era greu să şi-l imagineze astfel pe tatăl ei. Peter Andersson era un om precaut, corect şi sigur pe sine. De regulă, majoritatea oamenilor au o imagine publică şi una privată, imagini care se deosebesc prin faptul că acasă nu se feresc să recunoască față de cei apropiați că sunt trişti, obosiți, nemulțumiți sau, dimpotrivă, că sunt

emoționați sau fericiți. Lumikki cunoscuse doar imaginea publică a tatălui ei. Se purta întotdeauna la fel. Se retrăsese într-o cochilie de nepătruns.

Putuse el să aibă o relație pasională în Praga? Era capabil de o asemenea relație? Tatăl ei nu pomenise niciodată că ar fi vizitat oraşul. Era ciudat. Poate că i-ar fi dat ponturi cu privire la ce să viziteze şi ce să nu rateze.

Zelenka povestea despre un Peter Andersson pe care Lumikki nu îl recunoştea. Nu-i spunea nimic încă. Era foarte posibil ca tatăl ei să fi avut multe laturi despre care Lumikki să nu ştie nimic. Îi cunoaştem vreodată pe oameni cu adevărat? Măcar pe cei apropiați?

— Când a murit mama, am crezut că nu voi mai afla nimic despre tata. Ştiam doar cum îl cheamă, Peter Andersson, că locuia în Finlanda şi că vorbea suedeză. Numele e suficient de comun, încât să nu mă ajute la nimic. Şi apoi te-am văzut pe tine.

— Dar de unde ai ştiut? nu se putu abține Lumikki. Doar nu ne-am întâlnit niciodată.

Pentru prima oară, Zelenka schiță un zâmbet.

— Înainte ca mama să ardă scrisorile, am apucat să văd o poză cu tine. Aveai opt ani. Pe spatele ei scria *Din lillasyster Lumikki*[46]. Poza mi s-a întipărit în memorie, în cel mai mic detaliu. Când te-am văzut, te-am recunoscut imediat. Arăți exact ca în poză. Totuşi, am vrut să fiu sigură, aşa că te-am urmărit puțin şi te-am privit. Sper că nu te-ai supărat.

Lumikki scutură din cap. Încercă să nege, însă nu ştia sigur ce anume.

Ştia doar că, de-acum înainte, nimic nu va mai fi la fel.

[46] *Sora ta mai mică, Lumikki.* (în suedeză, în original).

3

Părul său şaten avea mai degrabă reflexii de un cenuşiu rece decât castanii. Zelenka avea părul lung. Dacă şi-ar fi desfăcut cozile, cu siguranță i-ar fi ajuns până la talie. Lumikki era tunsă băieţeşte, în stilul lui Carey Mulligan. Nu putea ajunge totuşi la nicio concluzie dacă se lua după culoarea părului. Nuanța aceea de şaten era probabil cel mai des întâlnită la femeile din centrul Europei.

Ochi cenuşii. Zelenka îi avea puțin mai întunecați decât Lumikki. Conturul buzei de sus era probabil la fel de fin, dacă te uitai atent. Proporțiile feței erau totuşi diferite. Zelenka avea în mod clar o frunte mai mare, iar Lumikki avea nasul mai mic.

Aveau cam aceeaşi înălțime. Poate că Zelenka era mai înaltă. Stăteau una lângă alta în toaleta cafenelei şi îşi examinau chipurile. Zelenka o strânse pe Lumikki de umeri. Lumikki se simțea inconfortabil. Nu-i plăcea să fie atinsă de străini. Voia să păstreze distanța, chiar şi față de cunoscuți, permițându-le doar câtorva persoane să se apropie de ea mai mult. Strânsoarea Zelenkăi era puternică. Pielea feței ei era la fel de albă precum cea a degetelor. Pe când Lumikki era puțin bronzată.

Judecând după înfățişare, puteau fi surori. Sau puteau să nu fie. Nicio trăsătură nu părea să indice clar o legătură genetică. În plus, niciuna dintre ele nu semăna prea tare cu tatăl lui Lumikki.

Lumikki se aplecă deasupra chiuvetei şi se spălă pe față şi gât cu apă rece. Se răcori şi, astfel, reuşi să-şi adune mai bine gândurile. În plus, mişcându-se, scăpă de strânsoarea Zelenkăi.

— Ce spui? întrebă Zelenka.

O privea pe Lumikki cu nerăbdare şi entuziasm. Precum un pui de cățel, cu ochii mari. Lumikki ar fi preferat să nu spună nimic. Era prea mult de digerat într-o singură zi. Prea multe veşti. Prea multe dezvăluiri. Nu avusese timp să se gândească la ce va urma. La ce va face.

Lumikki nu suporta să nu ştie ce să facă.

— Sunt cam… multe veşti deodată, spuse în cele din urmă, ştergându-se pe gât cu un prosop de hârtie.

O picătură de apă apucase să i se prelingă sub guler şi se scurgea acum, pe şira spinării, ca un semn rău.

— Ştiu. Eu am avut timp să diger totul, în atâția ani. Tu abia ai aflat.

— Da. Tata nu a pomenit niciodată… Nu ştiam că exişti. Tata…

Zelenka îşi lăsă o mână pe brațul lui Lumikki. Se gândi că aceasta ezita din cauză că avea mari emoții. Aşa era, dar se mai adăuga şi faptul că Lumikki nu voia să dezvăluie prea multe în acest moment. Mai întâi trebuia să scoată adevărul la iveală.

Zelenka şi povestea ei o făceau să aibă suspiciuni şi să fie agitată. Coincidențele păreau prea mari ca să fie adevărate. Şi totuşi, detaliile păreau să se potrivească…

Gândurile lui Lumikki alergau frenetic, nu reuşea nicicum să le pună în ordine.

— Pot să te rog ceva? Nu-i povesti încă toate astea tatălui tău. Tatălui nostru. Nu vreau să afle iarăşi despre mine prin intermediul altcuiva. Vreau să-i povestesc totul eu însămi, când va veni vremea, spuse Zelenka.

Lumikki încuviință. Îi era uşor să accepte. Sincer, nici nu-i trecuse prin cap să-l sune pe tatăl ei şi să-l întrebe dacă era adevărat că mai avea o fiică, în Praga. Aşa ceva pur şi simplu nu se făcea în familia lor. Se învârteau întruna în jurul cozii, încercând să afle altfel adevărul. Familia secretelor. Poate că semăna cu o carte interesantă pentru adolescenți, dar, în realitate, situația era precum un bolovan mare, care le apăsa tuturor pe umeri şi îi făcea să nu se poată privi în ochi unii pe alții.

— Cum ai învățat suedeză? o întrebă apoi Lumikki în suedeză.

Zelenka zâmbi sfios şi răspunse, tot în suedeză:

— O să ți se pară amuzant, dar, când am aflat că tata vorbeşte suedeză, am început să învăț singură de pe internet şi din cărți. M-am uitat pe Youtube la programe pentru copii

şi am încercat să pronunț cuvintele. Păreau ciudat de familiare. *Smultron. Fånig. Längtan. Pannkaka.*[47] Poate că o parte din limba părinților se transmite la copii prin gene.

Lumikki nu se obosi să comenteze că ideea asta părea mai degrabă o abureală New Age, care nu avea nicio legătură cu genetica sau cu psihologia umană. Să creadă Zelenka ce-o vrea.

O turistă germană intră la toaletă şi se uită ciudat la Lumikki şi Zelenka. De-afară se auzea clopotul Catedralei Sfântul Vitus. Însemna că se făcuse ora două. Zelenka înlemni:

— S-a făcut deja două? întrebă.

Lumikki dădu din cap. Zelenka privi în zare, iar degetele începură să-i joace pe cureaua genții. Arăta ca un animal hăituit. Cu doar câteva clipe în urmă, fusese relaxată, dar starea i se schimbase instantaneu.

— Trebuie să plec, spuse Zelenka. Ne vedem mâine. La ora 12.

— În acelaşi loc?

Zelenka privi în jur.

— Nu. Nu în acelaşi. Nu e o idee bună. Ştii castelul Vyšehrad? Poți ajunge cu metroul. Ne vedem acolo.

Lumikki nu mai apucă să spună nimic, nici să propună alt loc de întâlnire, nici să o întrebe de ce, dintr-odată, se grăbea. Zelenka țâşnise deja afară din toaletă, iar Lumikki se uita acum încruntată în oglindă.

Femeia bătea darabana pe masă. Era o masă din stejar, finisată şi băițuită cu doar o lună în urmă. Toate semnele de pe ea fuseseră şterse. Femeia îşi plimbă privirea prin cameră. Acolo erau. Diplome, certificate, decupaje din ziar, cele mai mari realizări din cariera ei, o colecție colorată pentru care ar fi invidiat-o toată lumea. Pentru ea nu erau însă de ajuns. Nimic nu era de ajuns, nimic nu putea să fie. Nu în acest domeniu. În acest domeniu trebuia să fii mereu flămând. Trebuia să fii tot mai mare, mai bun, mai puternic, mai

[47] *Frăguțe. Prost. Dor. Clătită.* (în suedeză, în original).

impunător, mai activ, mai nebun, mai atrăgător. Mereu însetat de nou. Trebuia să fii în pas cu timpul sau mai degrabă înaintea lui, pentru a putea lovi atunci când nimeni nu se aştepta.

Trebuia să fie un subiect de senzație. Pe buzele tuturor. Aici. Acum. Mâine.

Femeia înşfăcă telefonul, îl deschise şi schimbă cartela SIM cu o alta.

Porni iarăşi telefonul. Alese un număr pe care nimeni nu trebuia să ştie că-l formase vreodată.

— Imediat, îi răspunse un bărbat.

— E pregătit?

— Încă nu.

— Adu-ți aminte că nu poate să afle prea multe.

— Sigur că-mi aduc aminte. Fac treaba asta de atâta timp deja, încât înțeleg dedesubturile. Trebuie să ştie cât mai puțin posibil. Reacțiile trebuie să fie reale. Asta vrem, de fapt. Vrem emoții veritabile.

— Presupun că înțelegi în ce pericol se află? Poate s-o pățească, poate chiar să moară.

— Trebuie să ne asumăm riscul. Iar martiriul, până la urmă, nu e deloc un scenariu rău. Îmi vine în minte cel puțin o poveste în care martiriul a adus glorie.

Râsete.

— N-ar trebui să-mi vorbeşti astfel. Poate mă supăr.

— E doar puțin umor negru.

— Pentru mine nu e umor. Totul se desfăşoară conform planului deci?

— Da.

— Bine. Trebuie să închid acum. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Femeia închise telefonul, chicotind pentru ea. Nu avea nevoie de binecuvântarea lui Dumnezeu. Era posibil, totuşi, ca alții să aibă nevoie.

Poporul e flămând după poveştile cu eroi. Oamenii vor să vadă, să audă şi să citească despre cum binele triumfă asupra răului, David asupra lui Goliat, Iisus asupra diavolului, micii hobbiți asupra lui Sauron. Vor să simtă că eroul îi poate învinge pe cei de neînvins, îi poate cuceri pe cei de necucerit, îi poate răpune pe cei nemuritori. Vor poveşti în care imposibilul devine posibil prin intermediul eroului neînfricat şi cinstit.

Eroul trebuie să fie simpatic, iar oamenii să se poată regăsi în el. Trebuie să fie în acelaşi timp aproape de ei, dar şi puțin deasupra lor. Nu poate să fie copleşitor. Trebuie să fie nevoit să lupte, să se chinuiască, să treacă prin durere şi dificultăți. Trebuie să fie aproape nimicit, pentru a putea ajunge la ultima bătălie mai puternic ca niciodată. Eroul trebuie să fie, de asemenea, vulnerabil. Trebuie să aibă puncte în care inamicul să poată lovi.

La fel de important precum eroul sau poate chiar mai important, când e vorba despre poveste, este inamicul său. Răul. Răul imens, de necuprins, crud, sinistru, care atrage atenția oamenilor precum un magnet. Pot nega existența răului, dar, în acelaşi timp, îi fascinează.

Devorează răul până li se face rău. Vor să vină cineva şi să-l stârpească. Vor un erou.

Într-o poveste, un erou nu apare totuşi fără sacrificiu. Unii trebuie să moară astfel încât cei salvați să fie şi mai valoroşi.

Doar moartea îl face cu adevărat erou într-o poveste.

17 iunie
vineri
dimineaţa devreme

4

În acoperiş era o gaură. Se holba la Lumikki precum un ochi negru, orb. La rândul ei, Lumikki se holba la ea. Era trează de-a binelea.

Prin draperiile subțiri ale camerei de hostel pătrundea lumina gălbuie a becurilor de afară. În parcul din apropiere lătra un câine. Era două noaptea. Canicula de pe timpul zilei se făcea simțită şi noaptea, pare-se, pentru că Lumikki era leoarcă. Se ridică să deschidă fereastra. Trebui să tragă de ea cu forță, pentru ca încuietorile să cedeze şi să se deschidă. Aerul cald şi umed al nopții care pătrunse în cameră era acompaniat de scrâşnetul frânelor şi de claxoanele maşinilor. Se auziră şi roți derapând. Şi cântecele unui grup de petrecăreți care se întorceau de la bar. Dacă înțelegea bine ceva din lălăielile lor, trebuie că vorbeau în franceză.

Lumikki se sprijini de pervaz. Deşi aerul de-afară era la fel de cald precum cel din cameră, adierea uşoară îi usca pielea. Ar fi avut chef să facă un duş, dar n-ar fi ajutat-o prea mult, pentru că dimineață ar fi trebuit să mai facă unul. Şi-n plus, nu voia să-i trezească pe ceilalți oameni din hostel. Se întrebă pentru o clipă dacă-i era foame, însă alungă repede gândul. Singura opțiune ar fi fost produsele de patiserie pe care le cumpărase cu o zi înainte, care păreau delicioase, dar erau, de fapt, banale: doar foietaj cu tot felul de umpluturi oarecare. Unele sărate, altele dulci. Toate lăsau un strat de grăsime pe cerul gurii.

Lumikki se trezise din cauza zăpuşelii sau a coşmarului pe care-l avusese. Sau poate din pricina ambelor. Cearşafurile umede, care i se lipiseră de piele, declanşaseră probabil visul urât. Unul cunoscut, dar pe care nu-l mai avusese de ani de zile. Le visase pe cele care n-o lăsau în pace în clasele mici. Era un coşmar care, la vremea aceea, continua şi în timpul zilei, se repeta iar şi iar, astfel încât realul şi imaginarul ajungeau să se contopească, iar ea nu mai reuşea să-şi dea seama dacă era trează sau dormea.

Era totuşi un coşmar vechi, din anii în care încă nu se temea.

În vis, Lumikki stătea dinaintea unei oglinzi mari. Era mică, avea în jur de doi ani. Inițial se vedea doar pe ea în oglindă, într-o cameră întunecată. Îşi ridica mâinile, iar imaginea din oglindă o imita. Zâmbea, făcea mutre. Imaginea imita totul. Apoi vedea în oglindă cum din întuneric apare în spatele ei o fată. Era puțin mai mare decât ea, dar în rest îi semăna foarte mult. Ba chiar erau amândouă îmbrăcate la fel, cu rochițe albe.

Fata îşi punea mâinile pe umerii lui Lumikki. Mâinile erau calde, inofensive. Apoi fata se apleca spre urechea ei şi-i şoptea:

— *Du är min syster alltid och alltid och alltid.*[48]

Lumikki se întorcea către fată. De ce naiba se întorcea mereu, deşi ştia prea bine că asta nu ducea la nimic bun? Până la acest moment, era liniştită şi calmă. Deodată, i se făcea frig. În spatele ei nu se mai afla nimeni. Era singură în întunericul camerei. Se întorcea iarăşi cu fața la oglindă. Fata era acolo. O mângâia pe păr; Lumikki simțea atingerea ei uşoară. Ar fi vrut să-i dea mâna la o parte, însă, când încerca, nu găsea nicio mână.

— *Vill du inte leka med mig?*[49] întreba cu tristețe fata din oglindă.

Lumikki scutura ferm din cap. Nu voia decât ca fata să dispară. Fata nu era adevărată, iar lui Lumikki îi era frică.

— *Jag blir så ledsen*[50]*,* spunea fata.

Apoi începea să plângă. Lumikki nu voia s-o privească. Ar fi vrut să închidă ochii strâns. Însă nu se putea abține. Deşi ştia. Ştia că nu voia să vadă lacrimile fetei. Lacrimile erau roşii. Erau picături mari de sânge, care se prelingeau pe obrajii ei şi cădeau de pe bărbie pe rochia cea albă, pătând-o. Când Lumikki reuşea în cele din urmă să-şi desprindă

---

[48] *Eşti sora mea mereu şi mereu şi mereu.* (în suedeză, în original).

[49] *Nu vrei să te joci cu mine?* (în suedeză, în original).

[50] *Îmi pare atât de rău!* (în suedeză, în original).

privirea, se uita în jos şi vedea că propria rochiță nu mai era albă. Era plină de pete de sânge.

Apoi se trezea. Mereu în acelaşi moment.

Lumikki nu putuse niciodată să înțeleagă de ce avea acest coşmar. Văzuse din greşeală ceva într-un film de groază, când era foarte mică? Îi spusese oare cineva de la creşă vreo poveste cu fantome?

Era clar de ce revenise coşmarul tocmai acum. Nu trebuia să fie vreun cititor de vise, ca să-şi dea seama. În imaginea din oglindă erau Lumikki şi Zelenka. Zelenka îi spusese că aveau acelaşi tată. Că erau surori. Similaritățile dintre realitate şi vis strigau atât de tare, încât ar fi trebuit să-şi acopere bine de tot urechile ca să nu le audă. Lumikki nu tremura din cauză că avea din nou acest coşmar, după atâția ani. Ci tremura la gândul că poate, până la urmă, visul nu era doar un vis.

Cu toate acestea, nu avea sens. Dacă ceea ce îi povestise Zelenka era adevărat – lucruri pe care Lumikki nu era gata să le înghită încă –, atunci ele nu se mai întâlniseră niciodată. Aşadar, Lumikki cea mică pur şi simplu nu avea cum să-şi amintească de sora ei din oglindă.

Nu credea în vise premonitorii. Erau nişte prostii.

Trebuia deci să fie o pură coincidență. Sau poate că fusese vreodată martoră la o ceartă de-a părinților – care, altminteri, se certau pe furiş – şi îşi construise încet-încet o imagine vagă, transformată de gândurile unui copil într-un coşmar. Părea cea mai plauzibilă explicație.

Lumikki trase adânc aerul nopții în piept. Coşmarul se estompa. Praga nocturnă mirosea a speranțe şi a promisiuni înşelătoare. Mirosea a istorie, a praful de pe stradă, în acelaşi timp sărat şi dulce.

Lumikki se decise să lase fereastra deschisă şi să încerce să adoarmă din nou, în ciuda zgomotelor din trafic. Păşi spre pat, când în uşa camerei se auzi o izbitură atât de puternică, încât crezu pentru o clipă că fusese smulsă din țâțâni.

Lumikki trase rapid cearşaful ud de pe pat şi-şi acoperi trupul gol. Înşfăcă cel mai apropiat obiect pentru a se putea apăra. Era o sticlă de apă pe jumătate goală. Echipamentul ei

de luptă lăsa de dorit. Se holbă la uşă, toţi muşchii încordându-i-se. Dacă intrusul deschidea uşa, era gata să-l izbească împingându-i-o cu putere înapoi în faţă. Uşa se deschidea înăuntru, era de partea ei. Cu atât mai mare ar fi fost surpriza adversarului.

Lumikki aştepta în linişte. Asta ştia să facă. Era expertă în aşa ceva.

Pumnul din spatele uşii lovi din nou, de data asta şi mai tare.

Lumikki se gândi că o lovitură bine plasată cu sticla putea să-şi atingă scopul. Întâi uşa, apoi sticla. Acesta era planul ei de bătaie.

Chiar atunci, din spatele uşii răsunară hohotele răguşite ale petrecăreţilor şi cântecul de beţie.

— *We like to party, party! We like to party! Come on, man! There's no time to sleep!*[51]

Umerii lui Lumikki se relaxară. Lăsă sticla din mână. Deja ştia, înainte ca unul din grup să spună:

— *Oh shit! We got the wrong door. It's not 206 but 208.*[52]

Lumikki se târî în pat, iar petrecăreţii se îndreptară către camera următoare, începând iar să strige. În mod surprinzător, zgomotele ce veneau de afară şi de pe hol o făcură să închidă imediat ochii şi să cadă în somnul adânc din care o smulsese coşmarul.

Bărbatul era treaz. Era adesea treaz în primele ore ale dimineţii, când toţi ceilalţi locuitori ai casei dormeau încă. Păstorul care îşi ocrotea turma. Chiar aşa se şi gândeau, iar gândul nu era complet greşit. Ei erau turma lui, pe care o îngrijea deja de mult timp, de mai bine de douăzeci de ani. Fusese răbdător şi îndurase multe. Bărbatul spusese de nenumărate ori că, dacă aveai răbdare, urma să fii răsplătit.

Bărbatul merse tiptil dintr-o cameră în alta, păşind cu grijă. Camerele miroseau puţin a praf şi a stătut, şi erau

---

[51] *Ne place să petrecem! Ne place* să *petrecem! Hai odată! Nu-i vremea să dormi!* (în engleză, în original).

[52] *O, la naiba! Am greşit uşa. Nu-i 206, ci 208.* (în engleză, în original).

pline de răsuflatul şi visele oamenilor. Se uită la feţele adormite, netulburate. Unul avea gura întredeschisă, altul ţinea perna strâns în braţe, de parcă era persoana iubită.

Toţi păreau atât de mici şi de fragili, chiar şi bărbaţii adulţi. Erau ca nişte fluturi în palma sa. Avea puterea să-i strivească, să-i înţepe cu un ac şi să-i transforme într-o colecţie, să le rupă aripile, să le dea foc sau să le taie oxigenul.

Viaţile lor se aflau în mâinile lui.

17 iunie
vineri

5

Jiři Hašek stoarse două portocale într-un pahar, apoi bău sucul dintr-o înghițitură. Savură gustul proaspăt şi dulce – aproape că simți cum se absorb vitaminele în sânge –, trezindu-se de-a binelea. Văzu pe geam cum începea forfota de dimineață şi-şi dădu seama că avea să fie şi azi o zi călduroasă. Pe cer erau câțiva nori firavi, dar aceştia te puteau apăra de arşița soarelui tot atât cât vălul unei mirese reuşea s-o ascundă pe aceasta de căldura privirii mirelui ei.

Jiři zâmbi pentru sine, gândindu-se ce-ar zice un privitor din afară. Un bărbat îmbrăcat cu pantaloni negri şi cămaşă albă, care nu arăta deloc rău, cu părul tuns în stil clasic. Bând suc de portocale proaspăt stors. Ca într-o reclamă. Întruchiparea succesului şi a energiei.

Jiři aproape că începu să râdă. Avea de-abia 25 de ani. Avea o slujbă de vis. Toate semnele indicau o carieră în plină ascensiune. Era reporter de investigație pentru televiziune, putea să devină un reprezentant de top al jurnalismului. Putea să aibă propria emisiune înainte să împlinească 30 de ani. Nu avea o relație stabilă, însă nu pentru că n-ar fi existat fete care să-l placă. Ci pentru că era alegerea lui. Jiři nu voia să se implice într-o relație serioasă în acel moment. Voia să flirteze, să se distreze, să se bucure de oferta variată. După câțiva ani, putea să se calmeze şi să se aşeze la locul lui, să găsească o femeie suficient de interesantă.

Jiři Hašek îşi trăia visul din plin şi savura fiecare moment cu aroganță şi nerușinare. Nu era chiar sigur că merita o asemenea viață, însă nu avea de gând să ceară iertare.

Cel mai mic dintre cei cinci copii, Jiři trebuise să învețe să se descurce singur şi să înşface bomboana atunci când îi era oferită. Observase deja din şcoală că nu era cel mai inteligent din clasă, însă avea o mare sete de cunoaştere şi ştia exact unde să găsească informația care să-l ajute să avanseze. Uneori, informația îi era folositoare lui şi îi dezavantaja pe ceilalți. Când Jiři îşi dăduse seama că putea exploata relația dintre profesorii de istorie şi de matematică – simțise că era

ceva ciudat cu cei doi, iar bănuielile i se confirmaseră în momentul în care deschisese uşa din întâmplare, într-un moment nepotrivit pentru ei, dar numai bun pentru el –, nu ezitase nicio clipă. Ceruse măriri ale notelor atât la istorie, cât şi la matematică, şi le primise, bineînțeles.

O informație corectă deschidea uşi care altminteri erau închise. Iar el îşi dăduse repede seama că avea un fler pentru treaba asta: să afle lucruri interesante. Se hotărâse să devină reporter.

Jiři se gândea la povestea la care tocmai lucra. Simțea fiori de entuziasm pe şira spinării. Ştia că urma să devină o chestiune importantă. Avea să dea marea lovitură. Numele şi chipul lui se vor întipări în minţile oamenilor.

Era ceva complet diferit de demonstrațiile cam obosite contra guvernului, de viața oamenilor obişnuiți afectați de criza euro, de creşterea preţurilor la alimente de către comercianți, de greşelile făcute în restaurarea clădirilor istorice şi aşa mai departe. Jiři făcuse întotdeauna tot ce fusese rugat. Încercase să fie grijuliu, plin de imaginație, să aducă o nouă perspectivă asupra lucrurilor, pe care nimeni nu o băgase de seamă. Însă în nicio altă situație în care primise o sarcină nu mai fusese atât de sincer şi de încântat ca acum.

Era ceva major. Ceva cutremurător, legat de oameni. Era teribil, ceva ce trebuia neapărat divulgat. Jiři nu făcea pe sfântul. Recunoştea faptul că, pe lângă setea de cunoaştere, era condus cel puțin la fel de mult de dorința de a ieşi în față, de a fi el eroul. Nu făcea parte din categoria indivizilor pur şi simplu harnici, mulțumiți doar că adevărul era publicat. Nu, Jiři voia să fie văzut. Voia toată gloria pentru sine. Oamenii trebuiau să-şi amintească numele şi chipul său, precum şi faptul că el divulgase ştirea. După părerea lui Jiři, adevărul şi reputația nu puteau fi separate. Erau două fețe ale aceleiaşi monede. Pe de o parte, divulgarea adevărului îi consolida reputația. Iar pe de altă parte, dorința de a avea o reputație grozavă îi alimenta motivația de a scormoni după adevăr.

Jiři avea pentru prima dată în viață o misiune datorită căreia urma să capteze atenția publicului. Își petrecuse luni întregi studiind cărți bisericești și arbori genealogici. Citise rapoarte de poliție iar și iar, căutând indicii și greșeli. În plus, încercase să intervieveze niște oameni, dar aceștia fuseseră atât de speriați, încât dispăruseră. Jiři știa că avea în mâini un material exploziv, tocmai de aceea atât de periculos și de prețios.

Divin, ar fi spus unii. Satanic, spunea el.

Acum începea să înțeleagă, așa că trebuia să înainteze și să descopere miezul problemei, la modul cel mai concret. Trebuia să poată intervieva pe cineva, pe cineva care să accepte să vorbească în fața camerei, chiar și în întuneric și cu vocea modificată. Și mai trebuia să vadă acele lucruri cu ochii săi.

Canicula era amenințătoare și opresivă. În aer mirosea a ploaie, poate chiar a furtună, însă pe cer nu se vedea niciun semn.

Jiři își întinse puțin mâinile să și le dezmorțească, își luă jacheta și-și aruncă pe umăr rucsacul negru, la modă, care încă mirosea a nou. Încăpeau ușor în el un laptop foarte subțire și un carnețel de notițe. Învățase că, pentru unii oameni, un carnețel și un pix ofereau suficientă credibilitate. Folosirea unui laptop crea în mintea lor o distanță prea mare. Trebuia să știe să fie cu adevărat prezent. Nu putea să pară plictisit, nici prea nerăbdător. Era important să știe să asculte. Trebuia să pună întrebările potrivite și să fie interesat, dar nu deranjant de insistent.

Tehnicile acestea de intervievat erau aplicabile și când era vorba despre agățat femei.

Jiři se pomeni fredonând. Era piesa lui Carly Rae Jepsen, genul de melodie care-ți rămâne în cap.

Hey, I just met you. And this is crazy. But here's my number. So call me, maybe?[53]

[53] *Hei! Tocmai te-am cunoscut. Știu că e o nebunie, dar uite numărul meu de telefon. Așa că… poate mă suni?* (în engleză, în original).

La sfârşitul zilei de lucru, ar putea să meargă la o terasă. Să bea o bere rece, să le privească pe turistele care chicoteau şi să testeze ce putea scoate de la fiecare cu tehnicile sale de intervievat. Jiři îşi promise să facă în aşa fel încât să reuşească astăzi să avanseze semnificativ cu lucrul.

Regulile ne aduc siguranță. Regulile creează stabilitate. Regulile le permit membrilor Familiei să-şi facă munca de zi cu zi. Fără reguli, am fi rătăciți în dorințele noastre – creaturi fremătânde atrase de întuneric şi haos.

De aceea avem nevoie de reguli. Regulile sunt îngerii noştri protectori.

Cea mai importantă regulă este aceasta: Familia este sfântă. Treburile Familiei sunt sfinte. Treburile Familiei nu privesc pe nimeni din afară. Nimeni nu are voie să vorbească despre acestea. Trebuie să tăcem. Dacă cineva încearcă să pună întrebări cu privire la treburile interne ale Familiei, nu i se va răspunde nimic.

Deoarece ştim cu toții: dacă cineva încalcă cea mai importantă regulă a sfintei noastre Familii, acela nu va rămâne nepedepsit. Îi vom reduce la tăcere pe toți cei care vorbesc prea mult. Le vom suprima cuvintele care amenință să păteze sfânta lumină.

Dacă unul vorbeşte, toți suntem în pericol.

Voința unuia nu poate niciodată să o încalce pe cea a Familiei.

6

Lumikki credea că se obişnuise cu priveliştea şi că aceasta nu mai putea să o lase fără răsuflare încă o dată, dar se înşelase. Praga arăta magnific de acolo, de sus. Sigur, totul arăta mai frumos de sus, atunci când privirea putea cuprinde tot orizontul. Lumikki visa ca într-o bună zi să stea într-un apartament cu vedere peste oraş. Ce oraş, nu putea să spună. În timpul zilelor petrecute în Praga începuse să simtă tot mai tare că oraşul nu trebuia să fie neapărat în Finlanda. Europa Centrală era în mod evident o opțiune mai atractivă. Istoria plutea peste tot, într-un fel diferit. Oamenii păşeau mai relaxat şi era mai uşor să te amesteci şi să te ascunzi în mulțime.

Castelul Vyšehrad era unul dintre locurile cele mai frumoase din Praga, după părerea lui Lumikki. Nu o mai deranja deloc faptul că Zelenka îl alesese ca punct de întâlnire. Dealul acesta nu atrăgea gloate de turişti, precum centrul sau castelul din Praga. Nu se auzeau zgomotele din trafic. Era o zonă liniştită, calmă şi verde.

Lumikki se aşeză pe o bancă încălzită de soare şi trase adânc aer în piept. Închise ochii. Din partea ei, timpul putea să ia o pauză, să se odihnească puțin. Să rămână aici, în mijlocul verii, fără să-i fie dor de ceva, de cineva, acum când gândurile îi erau sub control. Ceasurile puteau să se scurgă unul câte unul inobservabil, iar ziua să devină amiază, amiaza – seară. Lumikki ar fi putut adormi o vreme, apoi să se trezească şi să admire iarăşi priveliştea, de care ochii ei nu se plictisiseră încă, găsind mereu noi detalii.

Lumikki o simți pe Zelenka venind, mai înainte ca aceasta să spună ceva, mai înainte să-i audă zgomotul paşilor pe drum. Adulmecă acelaşi amestec de mirosuri precum făcuse cu o zi înainte, însă acum mai era ceva, ceva evident. Miros de transpirație? Şi asta, dar într-o zi aşa de călduroasă, transpirația era mai abundentă şi mai diluată, astfel că nu se simțea atât de tare. Era altceva.

Zelenka mirosea a… frică.

Se aşează lângă Lumikki. Lumikki nu deschise ochii, şi nici Zelenka nu spuse nimic pentru câteva clipe. Lumikki încercă să-şi analizeze starea. Se simțea ca şi când ar fi stat lângă sora ei? Era această persoană familiară în vreun fel mai profund? Era uşor şi firesc să stea liniştită lângă ea?

Nu.

Zelenka era speriată şi agitată. Iar Lumikki era tensionată. Ştia totuşi că era prea devreme ca să tragă vreo concluzie. Era abia a doua oară când se întâlneau. Şi, la urma urmei, Lumikki nici nu credea că legătura genetică ar fi făcut-o să se simtă în vreun fel. Erau două persoane care nu se cunoşteau deloc, din niciun punct de vedere.

În viața lui Lumikki existase o singură persoană care îi devenise apropiată atât de repede, încât ea încă se mira de acest lucru.

— Nu eram sigură că vei veni, începu Zelenka.

Lumikki deschise ochii. Lumina soarelui păru prea puternică, pentru câteva secunde.

— Bineînțeles că am venit, spuse.

De regulă, Lumikki încerca din răsputeri să nu se amestece în treburi care nu o priveau. Aceasta însă o privea. Şi încă cum.

— Cred că ar trebui să-ți povestesc despre familia mea de-acum, zise Zelenka.

Ezitase la fiecare cuvânt. Ca şi când rostirea lor i-ar fi displăcut sau ar fi durut-o. Parcă ar fi călcat pe cărbuni aprinşi. Aruncă o privire împrejur, mai atentă ca în ziua anterioară. Pe Lumikki o duse cu gândul la un iepure panicat, care se aştepta ca în orice clipă să-l înşface o vulpe sau un vânător. Sau să calce într-o capcană. Lumikki vedea în minte cum capcana strângea laba iepurelui, iar sângele roşu începea să-i păteze blana. Îşi reaminti de vis. Aerul cald care o înconjura se făcu rece.

— Când a murit mama, am aflat pentru prima oară că mai am şi alte rude în Praga. Mama nu-mi vorbise niciodată despre ele. Nu înțeleg de ce. Sunt oameni buni.

Iar cuvintele acestea… „Oameni buni.” Sunau cumva ciudat, după părerea lui Lumikki. Încă nu-şi dădea seama de ce.

— Cum i-ai găsit? întrebă.

Zelenka scutură din cap şi zâmbi uşor.

— Nici nu i-am găsit eu. Ei m-au găsit pe mine. Au venit imediat după accident şi mi-au spus că vor avea grijă de mine. Că vor avea grijă de tot. Şi aşa au şi făcut. S-au ocupat de înmormântarea mamei şi de toată birocraţia şi treburile administrative. Au vorbit cu proprietarul şi cu autorităţile şi cu toţi ceilalţi cu care nu aş fi ştiut că am de-a face. Nu aş fi supravieţuit fără ei. M-au salvat.

Zâmbetul Zelenkăi deveni mai senin. Neobişnuit de luminos. Lumikki se gândi că expresia ei nu era din lumea asta. Pe de altă parte, era clar că, după o astfel de experienţă, o persoană s-ar fi simţit cu siguranţă salvată. Zelenka era cu vreo doi ani mai mare decât Lumikki acum, când mama ei murise. Lumikki se întrebă cum s-ar simţi dacă părinţii ei ar muri brusc, în acelaşi timp. Dacă cineva ar veni la ea şi i-ar promite să se ocupe de tot. Probabil că l-ar admira. Cel puţin, pentru o vreme.

— Sunt un cuplu sau…? întrebă Lumikki.

Până în acest moment, nu-şi dăduse seama despre câte persoane era vorba în povestea spusă de Zelenka.

— Nu, sunt…

Amuţi abrupt, iar Lumikki văzu cum zâmbetul ei dispare, iar pe chipul tinerei apare groaza. Zelenka se uită peste umărul lui Lumikki. Aceasta se întoarse şi văzu un om cu barbă, ochelari de soare şi haine albe, de in. Nu apucă să-l studieze mai bine, pentru că Zelenka o apucă strâns de braţ, se ridică de pe bancă şi o trase după ea.

— Fugi! îi şopti Zelenka la ureche şi o rupse la fugă.

Lumikki nu mai întrebă nimic şi o şterse după ea. O luară la goană pe o stradă pietruită, de-a lungul castelului, spre Biserica Sf. Petru şi Pavel. Pietrele rotunde erau înşelătoare. Lumikki era să se împiedice de mai multe ori. Aruncă o privire scurtă în spate. Nu părea să le urmărească nimeni. Zelenka alerga surprinzător de repede, iar Lumikki se

străduia să nu rămână în urmă. Zelenka alerga de parcă încerca să scape de cineva.

La biserică, Zelenka se opri, iar Lumikki o prinse din urmă. Zelenka gâfâia violent. În ochii ei se citea panica.

— Nu cred că era el… zise Zelenka. Dac-ar fi fost, ar fi fugit după noi. Poate că era altcineva. Ochelarii şi toate celelalte… Greu de spus.

Lumikki era în ceaţă.

— Înainte de următorul antrenament cardio, ar fi drăguţ să ştiu şi eu despre ce e vorba, zise.

Zelenka îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Nu e nimic rău în asta… Doar că nu am vrut să afle în felul ăsta… I-ar fi fost greu să priceapă. Dar nu era el, aşa că…

Zelenka vorbea singură, de parcă Lumikki nici nu era acolo. Lumikki era frustrată. Stările emoţionale ale Zelenkăi se schimbau atât de repede, încât îi era greu să ţină pasul.

— Despre ce vorbeşti acum? o întrebă cu o nuanţă de exasperare în voce.

Funcţionase. Zelenka se îndreptă de spate şi deveni iarăşi prezentă.

— Cred că cel mai bine ar fi să te duc să cunoşti familia. Transparenţa e cea mai bună soluţie. Ei ştiu ce să facă.

Lumikki nu era deloc sigură că îi plăceau cuvintele Zelenkăi.

7

Casa arăta întunecată şi adormită, în căldura arzătoare a soarelui de vară. Era o clădire veche de lemn, cu trei etaje, cu un turn. De fapt, amintea surprinzător de tare de machetele lui Tuulikki Pietilä[54] pentru casa în care locuiau personajele Muumi. Adică nu casa aceea cilindrică din adaptarea japoneză sau cea de la Lumea Muumi[55] din Naantali, ci casa pătrățoasă, labirintică, de care Lumikki se îndrăgostise la nebunie atunci când mersese în copilărie la Muzeul Muumi din cadrul librăriei principale din Tampere.

Secretele şi colțişoarele ascunse ale casei Muumi erau în acelaşi timp incitante şi îndemnau la aventură, în timp ce casa familiei Zelenkăi era ciudat de apăsătoare. Era probabil din cauza stării deplorabile în care se afla. Tapetul era scorojit, jgheaburile erau ruginite, balcoanele erau pe cale să se prăbuşească, iar ferestrele aveau sticla crăpată. Mai avea puțin şi se dărâma. Iedera o năpădise şi se întindea acum de-a lungul zidurilor, urcând pe acoperiş. Clădirea fusese cândva crem, însă acum părea de un gri spălăcit.

Nici curtea nu arăta de parcă cineva s-ar fi ocupat de ea în mod special. Da, iarba era tunsă scurt, dar era îngălbenită, iar în unele locuri de-a dreptul pipernicită. Singurul element care se voia a fi estetic erau trandafirii albi de pe margine. Câtorva dintre ei li se scuturaseră deja petalele, iar alții aveau un aspect melancolic. În capătul curții se afla o construcție ciudată, de piatră, al cărei scop Lumikki nu şi-l putea imagina. Era prea îngustă ca să fie un depozit, şi nici nu arăta a latrină.

Casa şi curtea nu păreau deloc să te invite înăuntru. Cu atât mai puțin ajuta gardul negru de fier, care le înconjura amenințător. Țepuşele ascuțite parcă spuneau: e zadarnic să încerci să te cațări. Poarta mare şi grea era încuiată.

---

[54] Artistă finlandeză, partenera de viață a lui Tove Jansson, cu care a şi colaborat.

[55] Parc tematic pentru copii, bazat pe prezența personajelor Muumi.

Clădirea nu se afla chiar în centru. Zelenka o dusese pe Lumikki cu metroul, apoi cu autobuzul, iar apoi fuseseră nevoite să meargă destul de mult până să ajungă la destinație. Casa nu se afla pe drumuri bătătorite. Pe terenurile alăturate nu se aflau alte locuințe.

Zelenka o privi pe Lumikki cu ezitare.

— Crezi că eşti sora mea? o întrebă ea.

Lumikki se miră.

— Nu ştiu, răspunse sincer. Tot ce spui sună într-adevăr posibil şi ar explica multe lucruri, dar…

— Nu poți să faci cunoştință cu familia mea dacă nu crezi asta, o întrerupse Zelenka nepoliticos.

Ce dracu' era asta? Fusese Lumikki târâtă până aici degeaba?

— Avem o regulă conform căreia pe poarta asta pot intra doar rudele, explică Zelenka. Iar regula aceasta este foarte strictă.

Zelenka o privi cu fermitate. Era ca şi cum tocmai îşi găsise încrederea lăuntrică, absentă până acum. Ca şi când apropierea de casă îi dăduse puterea să stea mai dreaptă, să vorbească mai răspicat.

Lumikki căuta răspunsul. Nu putea spune cu deplină siguranță că o credea pe Zelenka. Era prea mult de înghițit. În plus, Lumikki auzise până acum atâtea minciuni care păreau reale, încât era normal să suspecteze ceva. Învățase că oricine putea să zâmbească frumos şi să-ți câştige prietenia, iar în clipa următoare să te scuipe în față.

Fetele acelea din şcoală susținuseră de multe ori că, dacă le va asculta ordinele, vor înceta cu violența şi abuzurile. Niciodată nu se întâmplase asta. Îi recrutaseră şi pe alții din şcoală şi îi mituiseră să o mintă pe Lumikki în toate felurile posibile. Că se anulase ora de sport de a doua zi, că directorul o chemase pe Lumikki la el. Momentele de umilire când Lumikki îşi dădea în final seama de adevăr i se întipăriseră bine în minte.

Să nu crezi nimic de care nu poți fi absolut sigur.

Ferestrele casei arătau precum nişte ochi înceţoşați. Atinse poarta de fier, încălzită de soare, aproape inconfortabil de

fierbinte acum. Lumikki se simțea mai aproape ca niciodată de desluşirea secretelor familiei ei. Dacă spunea că nu crede că Zelenka e sora ei, ar fi pierdut oare pentru totdeauna şansa de a primi răspunsul final?

— Eu… începu Lumikki.

În acelaşi timp, zări la fereastra de la etajul al doilea un bărbat care le privea. Avea vreo cincizeci de ani, era bine făcut, dar îngust în umeri. Fruntea îi era foarte ridată, iar ochii săi întunecați se holbau cu ostilitate. Lumikki tresări involuntar. Zelenka se uită şi ea în sus.

Bărbatul se retrase repede de la geam. Zelenka îşi căută cheia în geantă şi o cântări în mână. Aştepta răspunsul lui Lumikki.

Chiar atunci, uşa casei se deschise şi ieşi o femeie de vreo şaizeci de ani, purtând o îmbrăcăminte albă, de in, ca a Zelenkăi. O rochie lungă, simplă şi o cămaşă cu mâneci lungi. Părul cenuşiu îi era strâns într-un coc. Începu să-i vorbească în cehă Zelenkăi. Din când în când, se uita la Lumikki. În privire avea aceeaşi ostilitate precum bărbatul. Zelenka încercă să răspundă, iar din tonul vocii ei reieşea că se apăra şi-şi căuta scuze. O prinse strâns pe Lumikki de mâini şi le ridică, de parcă ar fi vrut să-i arate femeii că aveau acelaşi sânge. Lui Lumikki i-ar fi plăcut să-şi retragă mâinile. Nu îi plăcea să fie prinsă la mijloc.

Femeia mai în vârstă nu se lăsă. Ridică tonul. Deschise poarta şi o strânse pe Zelenka de braț atât de puternic, încât aceasta țipă de durere şi slăbi strânsoarea mâinilor lui Lumikki.

— Nu poți veni azi, apucă Zelenka să-i şoptească.

Lumikki pricepuse asta şi singură. Primirea nu fusese rece. Fusese de-a dreptul de gheață.

Femeia o trase pe Zelenka de partea cealaltă a porții, pe care o trânti în nasul lui Lumikki. Apoi îi făcu semn cu mâna să se care şi şuieră un cuvânt care părea să conțină numai consoane. Ar fi ajuns şi mai puțin. Lumikki îşi dădea seama că nu era dorită.

Zelenka stătea cu capul plecat în timp ce femeia o târa în casă, ținând-o în continuare strâns de braț. Tânăra păru

brusc o fetiță, trasă de codițe, care ştia că în curând urma să fie pedepsită şi mai tare. Nu se uită în urmă. Lumikki se cutremură. Situația era aşa de ciudată! O femeie matură să se lase purtată aşa, fără să pună deloc sub semnul întrebării felul în care era tratată! Lumikki îşi dăduse deja seama că Zelenka nu era o fată normală de douăzeci de ani, ci complet supusă unei puteri exercitate excesiv asupra ei.

Lumikki nu putea suferi ca oamenii să fie asupriți aşa. În situații de-astea, vedea roşu în fața ochilor.

— *I morgon klockan sjutton i slottets trädgård!*[56] strigă în urma Zelenkăi, sperând că femeia în vârstă nu era expertă în limbile nordice.

Zelenka nu se întoarse nici acum către ea, dar Lumikki observă că se îndreptă puțin de spate. Cuvintele ajunseseră la destinație. După ce uşa se trânti în urma celor două, Lumikki mai aruncă o privire spre casă. Era la fel de impenetrabilă ca atunci când o văzuse prima dată. Hotărî ca, înainte de încheierea călătoriei ei la Praga, să pătrundă pe poarta aceea şi să cerceteze secretele casei.

[56] *Mâine, la cinci, în grădina castelului!* (în suedeză, în original).

18 iunie
sâmbătă
dimineaţa devreme

8

Lumikki simți mâinile pe umerii ei. Nu se mişcă, nu scoase niciun sunet. Acesta era jocul, se chema „fii ca şi când n-ai fi”. Ideea jocului era că trebuia să încerci să rezişti cât mai mult timp în linişte, fără să te întorci, pasiv. Nu aveai voie să faci nicio mişcare, în nicio direcție. Până când nu mai puteai să rămâi în starea aceea pasivă.

Mâinile îi mângâiau umerii. Continuară lent de-a lungul brațelor, în jos, apoi înapoi, în sus. Lumikki simțea căldura adusă de mişcarea mâinilor. Mâinile se mutară apoi pe gâtul ei gol şi i-l atinseră uşor. Fiori reci şi fierbinți îi treceau acum pe şira spinării. Lumikki ar fi vrut să se întoarcă, însă se chinui să rămână locului. Fiorii crescură în intensitate atunci când simți buzele pe gât. Propriile buze aproape că dădură glas dorinței, însă fata strânse din dinți şi rămase tăcută.

Mâinile continuară să alunece de-a lungul trupului lui Lumikki, în timp ce buzele rămâneau pe gâtul ei, dureros de moi. Mâinile intrară deodată pe sub marginea cămăşii, oprindu-se o clipă pe abdomenul ei, întrebându-se parcă în ce direcție s-o apuce.

Continuați, voi Lumikki să le ceară. *Sus sau jos. Nu contează, atâta timp cât continuați.*

După momentul de ezitare, mâinile continuară în sus şi ajunseră la sânii goi ai lui Lumikki. În acelaşi timp, buzele începură să muşte uşor, apoi mai puternic. Lumikki se concentra foarte tare ca să continue jocul. Nu voia să se termine încă. Ştia că va fi cu atât mai incitant cu cât rezista mai mult.

Palmele îi mângâiară mai întâi marginea sânilor, apoi îi cuprinseră. Degetele ajunseră la sfârcuri, a căror duritate nu lăsa nicio îndoială cu privire la cum se simțea Lumikki. Buzele îi sărutau şi muşcau acum baza gâtului, iar Lumikki se cutremura de dorința arzătoare, fierbinte.

Când o mână îi mângâie sânul stâng, iar cealaltă alunecă în jos, dincolo de marginea chiloților şi între picioare, buzele

lui Lumikki scoaseră un geamăt de plăcere, şi ea ştiu că pierduse jocul.

Şi ce înfrângere minunată fusese!

Lumikki se trezi plină de sudoare. Leoarcă. Se uită la ceas. Era trei dimineața. Cearşaful de pe ea era lipicios, aşa că îl aruncă deoparte. Nu se simțea mai bine. Căldura nopții şi atmosfera din vis o sufocau.

De ce nu încetase? De ce nu trecuse peste asta?

Lumikki nu se plângea de vreme. Era aşa cum era. Nu putea să facă nimic. Dar de ce nu scăpase de dor? De ce o deranjau încă visele? De ce dorul o făcea să suspine, deşi era zadarnic? Trecuse deja un an de-atunci. Nu durase mai mult de o vară. N-ar fi trebuit ca amintirea unei singure veri să se fi estompat? Sau măcar să devină mai puțin intensă, mai uşor de suportat?

Pe măsură ce vremea se încălzea şi vara îşi făcea apariția, situația nu făcea decât să se înrăutățească. Căldura îi trezea senzațiile şi o făcea să-şi aducă aminte. Adierea uşoară a vântului pe brațele ei goale era ca o mângâiere. Soarele o încălzea precum privirea iubitei. Trupul readus de vară la viață ducea dorul atingerii care, acum un an, era prezentă în fiecare zi.

Dorul era sentimentul cu care era greu să trăieşti în armonie. Nu cerea permisiunea. Nu îl interesa timpul sau locul. Era nesăbuit, pretențios, lacom şi egoist. Întuneca gândurile sau le făcea prea clare, prea agere. Dorul voia să i te supui necondiționat. Lumikki încerca să se lupte cu el, dar fără rezultat. Nu ar fi vrut să-i fie dor, dar cu toate acestea îi era. Nu ar fi vrut să-şi aducă aminte, dar visele şi trupul îşi aminteau şi îi aminteau constant.

Dorul era fizic. Amețitor. Fluturi în stomac. Nevoia să se cuprindă cu brațele în pat, atunci când nimeni altcineva nu o făcea. Dorul era în buricele degetelor, care tânjeau să mângâie, să atingă. Dorul le făcea să se mişte necontenit, să se joace cu fermoarul hainei, cu şireturile hanoracului, cu toate obiectele pe care le avea la îndemână. Dorul o făcea să-şi roadă buza de sus cu dinții, până-i dădea sângele. Lumikki

ştia că se poartă prosteşte. Ştia că dorul ei era tot mai zadarnic.

Jag längtar till landet som icke är.[57]

Asta aşa era. Lumikki tânjea după cineva inexistent, căci nu fusese al ei. Tânjea după o persoană care nu voise să fie a ei. Care susținea că nu putea fi a ei. O persoană care dispăruse din viața ei fără să se uite înapoi. Ce rost avea să-i fie dor de cineva inexistent? Lumikki visa la intimitate şi încredere, deşi ar fi trebuit să priceapă foarte bine până acum că persoana după care tânjea nu i le oferise niciodată.

Lumikki se înşelase. Îşi imaginase. Voise să fie aşa.

Liekki.[58] Asta îi răspunsese când Lumikki o întrebase cum o chema.

— Toată lumea îmi spune Liekki.

— Toată lumea?

— Toată lumea.

Şi cu asta, rezolvase cu numele. Iar Liekki i se potrivea mai bine decât numele ei adevărat. De fapt, care era numele acela? Nici asta nu fusese aşa simplu. Liekki îşi merita numele. Înflăcărată, aprinsă, tot timpul în mişcare, pâlpâitoare, mereu schimbătoare, caldă, arzătoare, frumos de privit, dar în acelaşi timp, mirosind a pericol.

— Să nu-mi spui că ai vreun tatuaj foarte personal şi unic cu vreo flacără, o tachinase Lumikki la prima lor întâlnire.

— Mai rău.

— Pe bune?

— Da, da. Mi-am tatuat o serie întreagă de mingi de foc.

Liekki o privea atent pe Lumikki, peste cana de cafea. Ochii ei albastru-deschis erau atât de intenşi, încât Lumikki roşi, deşi nu avea niciun motiv. Cel puțin în afară de faptul că începuse să se întrebe unde îşi tatuase Liekki mingile de foc, de nu erau vizibile. Brațele îi erau descoperite, deci pe ele, nu. Pe spate, pe burtă…

---

[57] *Mi-e dor de ținuturi care nu sunt* (în suedeză, în original). Vers dintr-o poezie de Edith Södergran.

[58] *Flacără* (în finlandeză, în original).

Liekki zâmbi larg, fără să spună nimic.

— Ce e? nu putu Lumikki să nu întrebe.

— Expresia ta.

Lumikki simți cum se face şi mai roşie. Nu se putea abține, chiar dacă asta o enerva tare.

Liekki se aplecă peste masă şi-şi întoarse gâtul să-i arate. Lumikki înțelese imediat.

— Constelația Gemenilor, spuse.

Liekki se lăsă înapoi în scaun şi o privi uimită.

— Cum ai ştiut?

— E constelația mea preferată, răspunse Lumikki.

Amândouă tăcură. Era ca şi cum o conexiune ciudată se crease între ele şi tocmai acum aproape că se întâmpla ceva straniu, ceva unic. Nu era vorba despre faptul că amândouă, fără să se cunoască, îşi luaseră o cafea neagră sau îşi puseseră pantofi roşii de pânză sau că se întâmpla să le placă aceeaşi constelație. Lumikki avusese deja sentimentul că era posibil ca Liekki să fie acea persoană care o va înțelege fără să fie nevoie de cuvinte.

Prima persoană de genul acesta din viața ei.

Lumikki avusese dreptate în presupunerea ei.

Trecuseră ca prin zbor peste toate fazele de cunoaştere a unei persoane şi ajunseseră direct la o aşa profunzime şi intensitate, încât, gândindu-se la asta, Lumikki se pomeni că i se taie respirația. Probabil că s-ar fi temut, dacă ar fi apucat să se teamă. Însă nu apucase. Totul s-a întâmplat atât de repede! Zidul ei protector se prăbuşise într-o clipă, față de Liekki. Parcă dispăruse în neant. Lumikki era complet expusă şi vulnerabilă în fața lui Liekki, iar tot ceea ce aceasta spunea sau făcea era pentru Lumikki precum un glonț care-şi nimerea ținta, pătrundea adânc şi exploda aducându-i bucurie, căldură şi lumină, întocmai ca un foc de artificii. Nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva. Era uimitor, şocant şi tulburător.

Ştiau anumite lucruri una despre alta înainte să şi le spună. Ştiau fără să ştie. Îşi ghiceau mâncărurile favorite. Ştiau ce cărți le plăceau cel mai mult. Ştiau ce o făcea pe una sau pe cealaltă să plângă de fericire sau de tristețe. Vorbeau

una peste alta, îşi terminau frazele una alteia, aveau aceleaşi gânduri în acelaşi timp, ascultau acelaşi cântec. Se mişcau exact pe aceeaşi lungime de undă, iar Lumikki nu ar fi crezut că aşa ceva este vreodată posibil. Părea aproape supranatural. Părea un miracol.

Lumikki se gândi totuşi că, în context, nu fusese nimic supranatural. De la prima întâlnire existase o asemănare între ele, care le făcuse să se apropie. Erau capabile să-şi interpreteze corect expresia de pe chip, gesturile, firea, lucruri pe care nu ar fi putut să le transpună în cuvinte, dar care erau vii în subconştientul lor. Tot ceea ce experimentaseră în viaţa lor, tot ceea ce văzuseră, auziseră, simţiseră, citiseră, gustaseră şi mirosiseră lăsase urme în interior.

Toate experienţele prin care trecuseră le ajutaseră să ajungă la un nivel profund de cunoaştere. Cu ajutorul acesteia, puteau detecta asemănarea dintre ele, legătura lor puternică. Atunci când te loveai de-aşa ceva, nu te puteai feri. Trebuia să accepţi.

Astfel gândea Lumikki. Nici nu mai încerca să se apere. Se deschise cu totul faţă de Liekki. O lăsă să vină, să ardă, să lumineze. Lumikki ghicise că se putea frige, dar îşi asumase riscul. Şi-l asumase fără ezitare.

Cândva, lui Lumikki i se părea că apropierea fizică nu îi putea aduce decât probleme. Anii de violenţă din şcoală o făcuseră să se teamă, o umpluseră de ură. Nu putea suporta ca străinii să-i invadeze spaţiul personal. Şi nici cunoscuţii. Voia să poată decide singură când să fie atinsă şi cum. Foarte rar simţea dorinţa de a atinge pe cineva. Lumikki crezuse că nu va putea fi niciodată cu nimeni, pentru că i se făcea rău la simplul gând că cineva s-ar putea apropia de ea să o sărute.

Însă, atunci când distanţa dintre ea şi Liekki se reduse complet pe plan sentimental, distanţa fizică începu să pară de nesuportat. Lumikki era uimită de cât de puternică era dorinţa ei de a fi lângă cineva, de a-i atinge pielea. La a treia întâlnire, erau la Lumikki acasă, bând cafea iarăşi – aşa cum au ajuns apoi să facă adesea –, stând la masa din bucătărie,

povestind şi râzând. De fiecare dată, cafeaua se răcea înainte de a fi băută.

Lumikki îşi ţinea cana cu ambele mâini, ca nu cumva să-i atingă braţul lui Liekki, să-i mângâie obrazul, să-şi plimbe degetele prin părul ei scurt, de un blond-închis. Îşi apăsa buzele tare pe marginea cănii, deşi ar fi preferat să şi le apese pe ale lui Liekki. Nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva. Inima ajunsese să-i bată nebuneşte. Tremura din cap până-n picioare, dar încerca să nu arate asta.

Lumikki încerca să stea de vorbă, ca şi cum totul era în regulă. Dar uneori habar n-avea ce-i răspundea Liekki. Nu mai reuşea să se gândească decât că voia s-o sărute. S-o prindă de bărbie uşor, dar hotărât, să se uite adânc în ochii ei de gheaţă şi s-o sărute. Lumikki nu mai sărutase niciodată pe nimeni, însă acum dorinţa ei era atât de puternică, încât nu se întreba dacă ar fi ştiut ce să facă, de fapt, sau ce tehnică să folosească.

Sentimentele n-aveau nicio treabă cu tehnica.

Sentimentele o făceau să ardă.

Deodată, Liekki se înroşi. Îşi trecu mâna prin păr şi zâmbi băieţeşte. Apoi Lumikki nu mai rezistă. Lăsă cana de cafea din mână. Câţiva stropi săriră peste margine. Câteva clipe mai târziu, se îmbrăţişau strâns, stângaci, pe un scaun, apoi pe podeaua din bucătărie. Un scaun căzu şi se lovi de podea. Buzele lor se uniră într-un sărut pasional. Trupurile lor erau o flacără. Mâinile lor căutau noi locuri pe care să le atingă, să le mângâie.

Totul se întâmplase pur şi simplu. Lumikki era în acelaşi timp în centrul evenimentelor, participând la ele, dar şi undeva în afară. Nu deţinea controlul asupra propriilor mişcări, asupra propriei dorinţe. Nu putea să-şi spună să nu meargă mai departe. Nu se putea opri din sărutat, nici dacă lumea ar fi explodat. Nu exploda. Cea care explodase era Lumikki.

Se grăbeau, dar în acelaşi timp aveau tot timpul din lume. Printr-un acord tacit, ştiau cât de departe puteau să meargă. Deşi tânjeau una după alta, ştiau să se şi abţină. Puteau să lase o parte din experienţă pentru data viitoare. Şi o parte

pentru şi mai târziu. Porniseră în explorare, şi niciuna nu avea nevoie de hartă sau de busolă, nu voia să descopere totul deodată. Era timp pentru toate.

Pe când zăceau una lângă alta pe salteaua lui Lumikki şi-şi trăgeau sufletul, Lumikki se gândi că de-abia începuseră călătoria. I se părea minunat faptul că nu ştia unde o va purta.

Mai târziu nu i se mai păruse la fel de rezonabil faptul că drumul ei şi al lui Liekki se oprise la mijloc. Lumikki ştia că ar mai fi avut încă atât de multe de văzut, de învățat şi de trăit împreună!

9

Desigur, Lumikki ştiuse. De la bun început. Chiar de la prima întâlnire, când se holbase deranjant de mult timp la ochii albaştri ai lui Liekki. Ulterior, n-ar fi putut să spună ce altă trăsătură fizică o mai trăda. Linia bărbiei? Umerii, care nu erau foarte laţi, în ciuda musculaturii? Vocea, profundă şi plăcută, dar totuşi nu gravă? Degetele, frumoase şi lungi? Mersul, exagerat de relaxat?

Nu mai era vorba despre nicio trăsătură, într-adevăr, Liekki arăta ca un băiat. Era băiat.

Poate că nu complet. Nu încă. Înfăţişarea ei avea să se mai schimbe. Lumikki îşi dăduse seama imediat. Dar nu avea nicio importanţă pentru ea. Liekki era Liekki, nu băiat sau pe punctul de a deveni băiat. Nu ceva intermediar, ci o fiinţă completă, întreagă.

De aceea se simţise atât de ciudat atunci când, cu greu, Liekki îi povestise despre asta. Lumikki ar fi vrut să-i spună să tacă, pentru că nu era nimic de povestit, nu era un mare secret sau o revelaţie pentru ea. Pentru Lumikki, cuvinte precum transsexual, schimbare de sex sau proces de tranziţie sunau străin. Nu din cauză că ar fi speriat-o, nu era vorba despre asta. Ci pentru faptul că veneau de undeva din afară, din dorinţa unora de a categorisi şi diagnostica, de a delimita, de a stabili categorii clare.

Pentru Lumikki, Liekki era Liekki. Şi în acelaşi timp ea era Laura, cea care zâmbea din spatele celor 17 ani în pozele pe care Lumikki le găsise la cabana bunicilor lui Liekki, unde petrecuseră o săptămână întreagă vara trecută.

Liekki păru să se enerveze când văzu fotografiile.

— Poţi să le iei de-aici? N-am chef să văd cum îmi împletiseră cozi pe cap, deşi le uram şi voiam să am părul scurt.

— Eşti drăguţă în pozele astea.

— Şi la fel de naturală ca un pudel pufos, cu o fundă mare pe cap. Umilitor!

Lumikki ascunsese pozele. Însă i se întipăriseră în minte şi de aceea Liekki era pentru ea şi fata aceea cu codițe, care zâmbea larg. Laura.

În acelaşi timp, Liekki era pentru ea şi Lauri[59], ceea ce Liekki avea să devină oficial când procesul se încheia. Pentru Lumikki, cele trei ipostaze puteau conviețui foarte bine într-o singură persoană, fără probleme. Pentru ea, nu era nimic ciudat sau dificil sau problematic. Pentru Liekki, chestiunea nu era atât de simplă.

— Încă din copilărie am simțit că ceva nu era în regulă. Aveam numele greşit şi purtam hainele greşite, arătam greşit. Mă purtam greşit. Oamenii se uitau la mine şi presupuneau că sunt altceva decât par.

— Nu ar trebui să fii nevoită să le explici altora.

— *Newsflash,* Lumikki: în lumea asta se întâmplă să mai existe şi alți oameni acum. Şi trebuie să-ți duci viața printre ei. Să lucrezi. Să te distrezi. Să trăieşti. Şi nu toți sunt la fel de deschişi la minte ca tine. Aş crede că ştii asta. Dacă nu tu, atunci cine?

Liekki o privi pe Lumikki. Aceasta o văzu cum îşi încleştează fălcile, cum strânge din dinți. În conversația lor exista o nuanță de rezistență nejustificată, care-i amintea lui Lumikki de violența prin care trecuse în timpul şcolii. Când nu fusese niciodată vorba să ai mintea deschisă sau să fii intolerant. Când spusele sau faptele lui Lumikki nu erau pe placul agresorilor. Fusese aleasă ca victimă absolut întâmplător. Violența fusese pur şi simplu violență, dorința de a o distruge pe ea, de a-i anihila stima de sine.

Cu timpul, schimburile de cuvinte dintre Liekki şi Lumikki se transformaseră în contradicții, iar contradicțiile în certuri. Se învârteau în cerc. Liekki era de părere că Lumikki nu înțelegea sau lua lucrurile prea uşor. Lumikki promisese iarăşi şi iarăşi să o susțină orice-ar fi fost, însă Liekki nu credea că ea o să-şi dea vreodată seama de toată durerea şi de golul pe care le simțea.

---

[59] Nume finlandez masculin.

— Pentru tine, corpul tău a fost mereu în mod clar al tău. Nu a trebuit să te gândeşti la asta, susținu Liekki.

Lumikki admise că asta aşa era. Însă de ce ar fi împiedicat-o acest fapt să fie alături de Liekki?

— Probabil o să fiu ca toți dracii, în partea următoare a procesului. Sincer, nu ştiu nici dacă o să mă suport eu pe mine. Dar ştiu totuşi că nu pot să fiu responsabilă pentru fericirea altei persoane. E mai bine să fiu singură. Te-aş răni în zadar.

Obiecțiile lui Lumikki nu ajutaseră la nimic. Îşi dăduse repede seama de asta. Liekki se hotărâse deja. Făcuse o alegere, iar alegerea ei nu o includea pe Lumikki.

În camera de hostel, Lumikki se răsuci în pat, lovind cu pumnul în perna lipsită de orice formă. Gânduri negre îi dădeau târcoale, venind din cele mai întunecate colțuri ale minții sale, deşi, până atunci, Lumikki crezuse că-şi făcuse ordine în minte.

Unde era Liekki acum? Cu cine? Oare avea deja o nouă prietenă, care se fâțâia goală prin încăperile cabanei ei, ferită de privirile vecinilor? Pe trupul căreia Liekki îşi plimba mâinile, văzând-o cum începe să zâmbească, mai întâi cu ochii închişi, apoi muşcându-şi buzele şi începând să respire sacadat? Deşi Liekki nu făcea altceva decât să-i atingă pielea fină.

Oare o făcea cineva pe Liekki să râdă chiar acum? Îi aprindea licărul în ochii de gheață? Lumikki nu accepta gândul acesta. Îi era imposibil să-l accepte. O sfâşia, îi lăsa un gust amar. Îşi dădea seama de absurditatea sentimentelor sale, şi totuşi nu se putea împotrivi.

Lumikki ura asta. Faptul că era geloasă, faptul că o persoană dragă o scosese din viața ei. Gelozia îi întuneca judecata, deşi nu avea cum să ştie sigur dacă Liekki avea în prezent pe altcineva. Incertitudinea era insuportabilă. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost furioasă sau supărată sau tristă; pe când aşa, se foia inutil în pat, lovind perna şi punându-şi tot felul de întrebări…

Era capabilă să-şi închipuie tot ce era mai rău. O fată foarte frumoasă, cu opinii inteligente, poveşti amuzante şi

mişcări fine. O fată care o amețea pe Liekki de fericire, dorință şi iubire, făcând-o s-o uite de tot pe Lumikki.

Lumikki ştia că se amăgea zadarnic cu gândurile acelea chinuitoare. Dimineața, tot întunericul se va risipi. Se va întreba cum de putuse să ia în considerare un astfel de scenariu. Va decide să nu mai fie niciodată geloasă.

Cu toate acestea, mai ştia şi că vor mai fi nopți în care nu va putea să-şi alunge gândurile negre, iar ele o vor tot invada, sufocând-o.

Ultima lor întâlnire fusese la Näsinkallio, în parc, unde vântul rece de toamnă smulgea frunzele copacilor. O parte erau deja îngălbenite. În fundal, se vedeau valuri înspumate pe lângă Särkänniemi.

Det är en blåsig sommar vi har.[60]

Cuvintele lui Birk despre Ronja răsunară în mintea lui Lumikki. Nu era o vară cu vânt. Vara trecuse. Era pe sfârşite. Vântul îi ciufulea părul lui Liekki. Lumikki îşi dădu seama că de-acum nu mai putea să întindă mâna să i-l aşeze. Îi fusese luat dreptul acesta. Între ele crescuse distanța, mai rece decât Näsinkallio şi mai mare decât lacul Näsijärvi. Lumikki nu putea face nimic. Nu putea micşora distanța. Nu putea să se apropie, deşi nu se înstrăinaseră de tot. Liekki închisese uşile. Nu se mai uita în ochii lui Lumikki.

Schimbaseră câteva cuvinte la ultima întâlnire, dar Lumikki îşi amintea cel mai bine tăcerea. Nu era o tăcere de bun augur, care să le ofere siguranță. Avuseseră multe momente de acel gen. Tăcerea aceasta era goală, rece, sufocantă. Striga, cerea cuvintelor să o umple, dar niciuna dintre fete nu avea cuvinte.

Cuvintele se terminaseră. Fuseseră epuizate. Promisiunile – care niciodată nu fuseseră rostite, dar care le legau tacit – fuseseră încălcate.

Deodată, Liekki întinse mâna şi o luă pe a lui Lumikki. Ea tresări involuntar. Simțea un milion de fiori în tot corpul.

---

[60] *Avem o vară cu vânt* (în suedeză, în original). Citat din *Ronja, fata haiducului,* carte pentru copii scrisă de Astrid Lindgren.

Fluturi în stomac. La naiba! De ce avea o putere atât de mare Liekki asupra ei şi asupra trăirilor ei? Lumikki închise ochii instinctiv, sperând ca Liekki să facă ceea ce făcuse mereu în trecut. Să-i ia mâna, să întoarcă încheietura spre ea şi să-şi apese buzele pe pielea ei. Nimic nu o zăpăcea mai tare pe Lumikki.

Liekki nu făcu asta. Lumikki simți ceva metalic în palmă. Simți cum Liekki îi strângea degetele în jurul obiectului, apoi îi dă drumul. Lumikki deschise ochii, ridică palma şi se uită la obiect. Era o broşă de argint, un dragon frumos, strâns ghem.

— E pentru tine. Pentru că fiecare ar trebui să aibă propriul dragon, spuse Liekki încet.

Lacrimile începură să curgă din ochii lui Lumikki. Nu spuse nimic. Nu putea să spună nimic. Nici măcar să-i mulțumească.

Bijuteria încă stătea ascunsă undeva. Nici măcar nu îndrăznise să se uite la ea. Cu toate acestea, fata îşi amintea fiecare detaliu: greutatea în palmă, solzii fini, metalul rece încălzindu-se treptat în palma ei.

Dragonul ei personal.

Dar ce să facă ea cu dragonul, dacă din viața ei lipsea focul?

18 iunie
sâmbătă

10

Secte grozave nu existau. La concluzia aceasta ajunsese Jiři Hašek după ce cercetase îndelung subiectul, petrecând nopți nedormite ca să studieze rapoarte, experiențe personale, biografii şi forumuri online. Toate erau întunecate şi tulburătoare, chiar toate. Chiar şi cele care erau pline de iubire şi de floricele, şi de iepuraşi pufoşi şi de pace pe pământ. Sau cel puțin trebuiau să fie. Undeva în fundal existau mereu o sete ciudată de putere, abuzuri sexuale, activități periculoase de cult, obiceiuri alimentare dubioase sau igienă deficitară.

Jiři ştia cum să recunoască sectele periculoase, de exemplu, datorită viziunii lor în alb şi negru asupra lumii şi izolării de societate. Puține secte rămâneau în picioare dacă nu aveau un lider charismatic şi viziuni stricte asupra a ceea ce era bine sau rău, corect sau greşit. Certitudinea că doar secta respectivă deținea adevărul adevărat ținea comunitatea la un loc şi îi făcea pe oameni să creadă că îi aştepta un viitor mai bun ori în viața viitoare ori, poate, pe altă planetă. Aleşii. Cei deosebiți. Cei care nu urmau să piară.

Poarta Raiului era una dintre sectele a cărei activitate Jiři o cercetase în detaliu. În anii ’70, Marshall Applewhite înființase în State o sectă ce îmbina creştinismul şi OZN-urile. Membrii sectei îşi spuneau frați şi surori şi trăiau împreună într-un apartament mare din California, care se presupune că era „mănăstirea” lor. Membrii nu aveau mai nicio legătură cu lumea din afară. Applewhite se castrase, iar cinci alți sectanți îi urmaseră exemplul. Membrii sectei credeau că extratereştrii le vor aduce pacea şi îi vor lua cu ei pe o altă planetă.

Ei, şi ce? Fiecare era liber să creadă ce poftea şi să facă ce dorea cu viața sa. Lucrurile luaseră o turnură tragică atunci când Marshall Applewhite îi convinsese pe ceilalți că în spatele cometei Hale-Bopp se ascundea o navă spațială, care urma să transporte atâția sectanți câți putea duce. În martie

1997, aproape patruzeci de membri ai sectei se sinuciseseră, sub îndrumarea lui Applewhite.

Poarta Raiului nu era singura sectă de genul acesta. Jonestown, Davidienii, Ordinul Templului Solar... Numele sunau chiar frumos, însă toate poveştile lor se terminaseră cu tragedii şi cu morți. Apoi mai erau acele culte pentru care nu era suficient să-şi ucidă propriii membri, ci trebuia să se extindă şi în afară. O organizație care purta numele adevărului plănuise şi organizase un atac cu gaz în metroul din Tokio. În 1995, fuseseră doisprezece morți şi mii de răniți.[61]

Cu cât Jiři afla mai multe informații despre secte, cu atât devenea mai înverşunat împotriva lor. Dacă ar fi putut contribui cu ceva la dejucarea planurilor vreunei secte, ar fi simțit că munca lui nu fusese degeaba.

Jiři se uită la chipul bărbatului care şedea dinaintea sa şi se întrebă când îşi pierduse acesta credința şi se hotărâse să încalce regula tăcerii. Bărbatul îl ducea cu gândul la un câine slab, bătut în fiecare zi a vieții lui. Era uscat, umerii săi înguşti păreau şi mai înguşti din cauză că stătea cocoşat. Ochii lui închişi la culoare cercetau tot timpul celelalte mese din cafenea şi pe ceilalți clienți, iar lui Jiři îi era greu să-i prindă privirea mai mult de câteva secunde. Omul părea să aibă cam cincizeci de ani, chiar dacă nu avea probabil decât vreo patruzeci. Existase oare o vreme în care acest bărbat chiar se bazase pe faptul că el era alesul Domnului? Trebuie că existase. Altfel nu ar fi rămas în sectă atât de mulți ani.

Bărbatul îi povestise doar foarte puține despre el. Fără nume, bineînțeles – Jiři nici nu se aştepta la asta, oricum. Jiři primise de la şeful lui un pont conform căruia bărbatul acesta putea fi convins să accepte un interviu anonim. Şeful nu îi dezvăluise cum reuşise să îl contacteze, iar Jiři nu întrebase. Învățase că era mai bine să nu întrebe prea multe. Dacă omul-cheie căruia putea să îi ia un interviu pentru ştirea la care lucra îți era servit pe tavă, atunci nu te apucai

[61] Secta Aum Shinrikyo, azi Aleph, considerată organizație teroristă în mai multe țări.

să întrebi cum făcuseră rost de el. Oportunitatea trebuia exploatată atunci când apărea. Acesta era unul dintre principiile de viață ale lui Jiři.

— Deci nu mă va recunoaşte nimeni? voi bărbatul să se asigure a nu ştiu câta oară.

Jiři îşi suprimă un oftat frustrat şi explică răbdător:

— Tocmai aceasta este ideea unui interviu anonim. Staţi cu spatele la cameră, iar silueta se poate estompa sau vă puteţi chiar pune un hanorac mare. Vocea va fi, de asemenea, modificată.

Mâinile bărbatului încercau să se sprijine una pe alta, în colțul întunecat al cafenelei. Îşi aduse palmele împreună ca pentru rugăciune, apoi şi le depărtă din nou, îşi frecă degetele mari, îşi rupse cuticulele. Atenția lui Jiři fu atrasă de faptul că mâinile bărbatului erau foarte uscate. Poate că secta interzicea folosirea produselor cosmetice, precum crema de mâini?

— În total, suntem douăzeci. Locuim undeva în afara zonei centrale, spuse bărbatul.

— Unde anume? întrebă Jiři.

Bărbatul scutură puternic din cap.

— Nu pot să spun.

Poate nu încă, gândi Jiři. Urma să-l facă pe om să aibă atâta încredere în el, încât să-i dea de bunăvoie adresa exactă. Acum însă trebuia să nu-l preseze şi să-l întrebe altceva.

— De când faceţi parte din grup?

— De la bun început. De douăzeci de ani. Inițial am fost mai puțini, dar de-a lungul anilor am găsit şi alți membri ai Familiei.

— Cum vă întreţineţi? Mergeţi la lucru?

— O parte, da. Toate veniturile noastre sunt împărțite şi sunt folosite pentru binele Familiei. Nimeni nu are dreptul la mai mult decât ceilalți. Când ne alăturăm Familiei, donăm toată agoniseala noastră acesteia.

— Ca un fel de comunism, aşadar? întrebă Jiři încercând să destindă atmosfera.

Bărbatul îl privi atent, cu seriozitate. Încercarea de a glumi eşuase.

— Viața noastră este ascetică. Avem nevoie de foarte puțin. La urma urmei, toate cele lumeşti sunt inutile şi excesive.

În vocea lui se simțea un amestec straniu de tristețe şi mândrie. Ca şi când şi-ar fi dat seama că-şi petrecuse cei mai buni ani din viață în condiții mizere, şi totuşi credea că făcuse bine.

Jiři nu ținea să-l grăbească, însă ar fi vrut date mai concrete. Până acum, nu auzise nimic de interese particulare, nimic care să indice că avea ingredientele ştirii secolului. Oamenii aveau dreptul să locuiască în comunități şi să-şi petreacă fiecare zi închinându-se lui Dumnezeu. Asta nu era o ştire de zile mari. Nu era suficient ceva de genul „Hei, uite, aici printre noi locuiesc nişte fanatici ai Bibliei". Nici măcar dacă treaba asta cu fanaticii li s-ar fi părut interesantă oamenilor. În cel mai fericit caz, ar fi fost un reportaj de interes general, nu o mare dezvăluire.

— Aveți şi copii acolo? întrebă Jiři, în cele din urmă. Ce fel de pedepse se folosesc dacă membrii sectei voastre sunt neascultători?

— Nu folosim numele de sectă, răspunse repede bărbatul. Suntem o Familie.

— Să spunem atunci „Familie." Nu prea contează numele, spuse Jiři.

— Ba contează, susținu bărbatul. Pentru că suntem cu adevărat o Familie. Familia albă.

Jiři îşi notă cuvintele în carnețel. Poate că numele urma să fie relevant. În momentul acesta însă, conta să câştige încrederea bărbatului arătând că prețuia cuvintele rostite de el.

— A pomenit vreodată cineva dintre voi despre un duşman anume? Adică nu neapărat un inamic al sufletului, ci chiar aici, pe Pământ? încercă Jiři.

Trebuia să existe un motiv pentru care tocmai el fusese pus să cerceteze fix această sectă. O taină întunecată şi probabil periculoasă, pe care el o va scoate la iveală.

Bărbatul se uită împrejur, apoi se aplecă în față, coborându-şi vocea.

— De fapt, lucrurile stau altfel, aici, pe Pământ… începu el.

Chiar atunci trecu cineva pe lângă masa lor. Bărbatul tresări, de parcă tocmai explodase un balon la urechea lui. Jiři îi aruncă o privire persoanei în cauză. Era doar o fată care mergea la toaletă. Avea păr scurt, şaten şi un top negru fără mâneci. Nu era genul de om pe care îl vezi a doua oară. Părea să fie turistă, aşadar, bărbatul nu avea motiv să se teamă că ar fi înțeles ceva din conversația lor, chiar de s-ar fi întâmplat să prindă vreo frântură.

Atmosfera de încredere se destrămase totuşi. În ochii bărbatului se citea teama, pe care Jiři nu ştia cum să o îndepărteze. Ghicise că acesta nu mai avea să-i spună nimic. Recunoştea frica şi panica. Acestea îl făceau pe intervievat să se retragă de tot în carapace.

— Aşadar, ne-am înțeles că veți da un interviu video? întrebă Jiři. Mâine?

Bărbatul nu răspunse imediat. Ezita.

Rahat! Jiři încerca să nu se arate nerăbdător. Dacă se grăbea, risca să piardă totul. Omul putea să dispară şi să nu se mai întoarcă niciodată. Jiři ar fi rămas fără nicio ştire.

— La ora douăsprezece, în acelaşi loc. De aici ne vom muta apoi în studio, unde nimeni altcineva în afară de mine nu va auzi povestea.

Vocea lui Jiři rămase calmă şi convingătoare. Nu cerea şi nu sugera nimic, părea doar să expună faptele. Vedea cum vorbele lui îl influențau pe bărbat. Acesta dădu aprobator din cap. Încet, dar totuşi dădu din cap. Jiři întinse mâna. Bărbatul se uită îndelung la ea, apoi i-o strânse. Jiři se chinuia să nu tresară din cauza palmei aspre şi uscate. Astfel, încheiaseră un acord.

Bărbatul plecă înainte, cum se înțeleseseră. Jiři aşteptă cinci minute şi abia apoi plecă. Când Jiři păşi în căldura arzătoare a soarelui, se simți de parcă intrase în altă lume. Simțea nevoia să-şi facă vânt cu mâna, în mijlocul străzii,

printre ceilalți oameni. Obținuse interviul. Jiři era sigur că bărbatul avea ceva de dezvăluit.

Femeia îşi şterse transpirația de pe frunte cu şervețelul. Canicula apăsătoare însemna că veneau furtuni în următoarele zile. Tabloidele se plângeau de valul de căldură nemaipomenit şi de secetă, deşi în realitate vremea nu era chiar aşa de neobişnuită. Numai pe frontul de ştiri era linişte. În general, liniştea o enerva, însă nu şi de data aceasta. Cu cât era mai linişte la început, cu atât se vor auzi strigătele mai tare, după ce începea să se întâmple totul.

Femeia privea cerul albastru, lipsit de nori. Tocmai primise un telefon, confirmându-i-se nişte instrucțiuni operaționale. Era convinsă că într-adevăr era în regulă. Informațiile fuseseră suficiente. Sursa de informații nu mai era necesară.

O poveste cu eroi cerea riscuri şi morți.

Femeia se uită la tabla de şah pe care o ținea pe masă, deşi, de fapt, nu juca şah. Mângâie cu degetul un pion alb, apoi răsturnă piesa cu o mişcare uşoară. Ca jocul să continue în direcția necesară, mai trebuia să şi sacrifici piese.

Razele soarelui făceau suprafața râului Vltava să strălucească. Era o zi frumoasă ca să mori.

Bărbatul adus de spate mergea cu paşi repezi pe stradă, uitându-se împrejur şi în urmă. Arăta de parcă nimic nu îl mai putea surprinde. Traversa o stradă mărginaşă, când o maşină apăru din senin de după colț. Bărbatul apucă să observe maşina, dar nu mai apucă să se ferească.

Prin minte îi trecură multe gânduri şi senzații în acelaşi timp. I se părea nedrept că asta i se întâmplase tocmai acum, când în final găsise curajul să vorbească. Era întristat pentru toți cei care urmau să-l plângă.

Martorii oculari dădură declarații contradictorii. Unii credeau că maşina încetinise, alții erau de altă părere. În orice caz, în fața maşinii zăcea un om care fusese lovit cu atâta forță, încât zburase mai mulți metri, după care se izbise de strada pietruită. În câteva clipe, o baltă mare de

sânge se formă sub capul său. Prima persoană care ajunse la locul accidentului constată că bărbatul murise pe loc.

Şoferul maşinii gri fugise de la locul faptei şi nimeni nu apucase să ia numărul de înmatriculare. Unii se îndoiau chiar că maşina ar fi avut unul. Nimeni nu reținuse cum arăta şoferul sau măcar dacă era bărbat sau femeie.

11

Zelenka se duse la fereastră şi văzu acelaşi peisaj pe care îl vedea de cinci ani încoace. Teii, ale căror frunze îşi schimbau culorile şi pe care vântul de septembrie le smulgea, crengile goale care deveneau albe iarna, iar primăvara se umpleau de muguri din care ieşeau noi frunze. Acum copacii erau mult mai mici decât înainte. Chiar cu o zi în urmă, Jaro tăiase cu ferăstrăul crengile de prisos. Zelenkăi i se părea că teii tunşi arătau de-a dreptul dezolant. Grămada de crengi de la rădăcină arăta ca un mormânt. Zelenka privi curtea înconjurată de gardul negru de fier, aidoma unui coşmar întunecat. Pipăi cu un deget rama ferestrei. Vopseaua albă crăpase şi se desprindea în fulgi. Geamurile ar fi trebuit spălate. Soarele strălucitor de vară scotea la iveală toate amprentele şi urmele de praf. Nu merita să se apuce să le spele. Nu mai merita.

Deodată, camera păru mică. Peisajul, înghesuit. Zelenka ar fi vrut să poată privi dincolo de el. Mirosul stătut, de mucegai, al casei, amestecat cu izul dulceag al tămâii, părea sufocant acum, deşi Zelenkăi îi plăcea de obicei. În mod normal, o făcea să se simtă în siguranță.

Tânăra nu pricepea ce se întâmplase. În ultimii cinci ani, fusese mai fericită decât şi-ar fi putut imagina. Deşi plânsese şi îi fusese dor de mama ei şi se simțise infinit de singură, fusese totuşi mulțumită. Zelenka nu mai tânjea după nimic. Primise atât de multe în viață! Primise oameni care aveau grijă de ea şi care îi ofereau o casă. Primise o credință care era mai mare şi mai puternică decât ea. Fata ştia ce răsplată o aştepta.

Zelenka se gândi că primii cincisprezece ani din viața ei fuseseră ca un vis din care se trezise. Trezirea fusese crudă, sfâşietoare, dar cu atât mai mult necesară. Îşi imaginase cândva că viața era ceea ce părea să fie. Treburile cotidiene, mersul la şcoală, privitul la televizor în fiecare seară împreună cu mama, prieteni, să te îndrăgosteşti, băieții care nu se uitau deloc la ea, călătoria la New York, o slujbă de

fotograf sau de profesor. Viața fusese superficială, depinsese de lucruri materiale şi lumeşti. Zelenka fusese chiar exagerat de îngrijorată întrebându-se dacă era frumoasă şi elegantă. Obişnuia să petreacă ore în şir în oglindă şi să-şi facă griji pentru fiecare cusur pe care îl avea, încercând să-l corecteze cu machiaj. Asta chiar dacă în prezența oamenilor era atât de timidă şi de tăcută, încât nimeni nu se mai uita dacă avea genele lungi şi arcuite.

Zelenka fusese atât de nesigură pe ea! Fusese somnambulă. Nu văzuse lumina dumnezeiască ce strălucea în lume. Numai Familia albă îi arătase şi o făcuse să înțeleagă că toată lumea înconjurătoare era atât de mică şi de insignifiantă în comparație cu Adevărul. Că ea nu era, de fapt, nimic fără sfințenie şi Dumnezeu. Aici, pe Pământul acesta, viața Zelenkăi, precum şi cele ale tuturor celorlalți oameni, era ascensiunea treptelor. Doar că uşa casei celei adevărate se deschidea mai târziu. Şi-atunci, de ce să se plângă dacă treptele erau modeste şi uneori greu de urcat, când, la urma urmei, acestea nu aveau nicio semnificație în infinitatea ce venea?

Şi totuşi Zelenka se gândea acum la tot ce îi povestise Lumikki despre viața ei şi despre Finlanda, atunci când se văzuseră ultima oară. Se gândea la aurora boreală şi la nopțile polare. Se gândea la înotul la copcă. Toate acestea sunau atât de curios şi de deosebit! Ca un basm. Timp de cincisprezece ani, Zelenka nu se gândise să călătorească. Acum îşi dădea seama ca de un secret că ar putea să se urce cu Lumikki în avion, să zboare departe în Finlanda, să meargă la saună, să înoate în apa cristalină a lacurilor şi să simtă mirosul mestecenilor, despre care Lumikki vorbise atât de frumos. Lumikki trezise în Zelenka dorința de a-şi folosi toate simțurile la capacitate maximă, măcar o dată în viață.

Ce gânduri zadarnice, prosteşti!

Zelenka se uită prin cameră, la paturile lipite de perete. Trei dintre ei dormeau aici. Pe podeaua de lemn nu se afla niciun covor. Pe pereți nu existau tablouri. Nu aveau birou, veioze, scaune. Nimic ce ar putea duce cu gândul la ceva rău. Nu aveau nevoie de stimulente. Seara, le ajungeau

rugăciunile. Cum nu erau atât de legați de cele lumeşti, ajungeau mai aproape de Dumnezeu.

Zelenka îşi încrucişă mâinile. Păcătuise cu gândul, începuse să-şi dorească ceva ce nu avea voie să vrea. Trebuia să ceară iertare pentru asta.

Începu să se roage pentru mai multă putere.

Nu putu să nu se gândească la faptul că imediat se făcea ora trei jumătate. Dacă voia să se vadă cu Lumikki în grădina castelului la cinci, atunci trebuia să plece curând. Zelenka n-ar fi trebuit să se ducă. De fapt, era pedepsită pentru că încălcase regulile aducând-o pe Lumikki în casa Familiei fără să ceară permisiunea. Îi spuseseră doar că nimeni nu poate intra, pur şi simplu. Familia trebuia întâi să afle dacă Lumikki era genul de persoană în care puteau avea încredere. Pentru ei nu era suficient că ea era sora Zelenkăi.

Zelenka întrebase dacă se temeau să nu povestească ceva. Nu era vorba despre asta, se pare. Era vorba despre faptul că membrii Familiei trebuiau să se protejeze unii pe alții şi legătura lor sfântă. Nimeni nu putea să încalce regula. Inelarul stâng al Zelenkăi se freca uşor de inelarul drept, pe care purtase ani în şir inelul primit în dar de la mama ei când împlinise 15 ani. Mama ei murise la câteva zile după aceea. Zelenka atingea inelul de fiecare dată când simțea nevoia de putere sau de alinare.

Săptămâna trecută, Zelenka îşi scosese totuşi inelul. Adam îi spusese şi mai clar cum mama ei îşi pierduse credința şi abandonase Familia, astfel că păstrarea inelului ar fi fost percepută ca o trădare. Zelenka aruncase inelul în râu. Se scufundase la fel cum o făcuse şi mama ei.

Putea găsi putere şi alinare altundeva, în credință şi în Dumnezeu.

Rugăciunea Zelenkăi fu întreruptă atunci când, de la parter, se auzi un strigăt de durere:

— Jaro e mort!

Zelenka îşi desfăcu brațele. În mintea ei apăru brusc un sentiment de vinovăție. Coborî repede treptele. Dacă Dumnezeu îi văzuse visurile lumeşti păcătoase şi o pedepsise arătându-i cât de repede putea surveni moartea?

Lumikki şedea în grădina palatului şi se uita la fântâna arteziană, ai cărei stropi de apă cădeau ca nişte nestemate. Picăturile dansau în aer pentru o clipă, dar apoi cădeau inevitabil şi se loveau de suprafaţa apei. Lumikki se întrebă cum ar fi arătat dacă s-ar fi ridicat brusc în aer, ca nişte baloane scânteietoare. Plutind undeva, departe. Cochetă cu ideea, gândindu-se că ar fi putut zbura până în Finlanda şi ar fi vărsat o ploaie călduţă de vară asupra lui Liekki.

Liekki. Iarăşi se gândi la ea. Era din cauza distanţei? Era mai uşor să-i permită dorului să o cuprindă atunci când se afla în altă ţară? Devenise mai îngăduitoare?

În mod logic, gândurile lui Lumikki nu ar fi trebuit să se îndrepte acum decât spre strania Zelenka şi familia ei şi mai stranie, şi către întrebarea dacă erau sau nu înrudite. Chiar avea tatăl ei un copil secret în Praga? Dorul însă nu voia să respecte logica tradiţională. Avea propria cale, iar Lumikki nu putea să schimbe nimic.

Lumikki privi în jos spre oraş şi simţi brusc o înstrăinare puternică. Ea nu aparţinea acestui loc. Era doar în vizită, turistă, urma să plece înainte ca oraşul să-i devină cu adevărat cunoscut. Nu va rămâne aici.

Unde se simţea Lumikki acasă, de fapt?

Nu în Riihimäki, la mama şi la tata. Nici chiar în Tampere, cel puţin nu încă. Nu avea niciun punct de referinţă care să o lege de vreun loc atât de puternic, încât să-l considere acasă.

Vântul fierbinte îi mângâia părul. Se gândi la mâna aceea, la singura mână care o mângâiase pe păr în aşa fel încât voise ca atingerea să nu se mai termine. În braţele lui Liekki se simţise acasă. Iar, când fusese privită de ea cu atâta căldură, se simţise în siguranţă, vie, întreagă. Voise doar să fie ea însăşi, nu să demonstreze ceva, nu să ascundă, să tăinuiască ceva, vreo parte din ea. Fusese fericită. Se simţise iubită.

Vântul aduse mireasmă de flori, copaci şi vară, şi era atât de uimitor, încât Lumikki trebui să se aşeze. Sentimentul de alienare începu să o înconjoare precum o pânză subţire. Pornea din picioare, urca apoi către şolduri, talie, îi lega

brațele în lateral, se înfăşura în jurul gâtului, îi acoperea gura.

Şi dacă nu se va mai simți niciodată acasă fără Liekki?

Dacă nu va mai reuşi niciodată să iubească pe cineva?

Dacă pierduse singura persoană cu care putea fi vreodată fericită?

Era o dimineață oarecare din iulie. Povestiseră timp îndelungat şi niciuna nu dormise. Soarele răsărea. Lumina pătrundea blând prin fereastra cabanei, mângâia crengile mesteacănului. Ele zăceau în patul îngust, față în față. Liekki se uita cu atenție la Lumikki, aşa cum făcea întotdeauna. Privirea nu îi era critică. Era caldă, plină de iubire.

— O întrebare sinceră, Lumikki, şopti Liekki.

— Spune, o îndemnă ea.

— Cât de des te gândeşti că eşti frumoasă?

Lumikki tăcu o clipă.

— Sincer, niciodată!

Era adevărat. Fusese considerată urâtă atât de mulți ani, încât era imună la asta. Uneori chiar se gândise că era urâtă. Se gândise că acela putea fi motivul. Că era atât de urâtă, încât atacatorul trebuia să o scuipe în față, să o lovească. Înfățişarea ei era atât de dezgustătoare, încât nu se putea abține. Mai târziu, Lumikki înțelesese că nu era aşa.

Înțelesese că nu era urâtă, ci doar ştearsă. Şi, oricum, nu era relevant cum arăta. Nu-i trebuia să fie frumoasă în ochii altcuiva. Asta până o întâlnise pe Liekki.

— De-asta mă şi temeam, zise Liekki. Aşa că acum am să-ți spun tot ce e frumos la tine.

Rosti asta pe un ton atât de serios şi oficial, că Lumikki începu să râdă.

Liekki ridică mâna şi îi netezi părul cu degetele.

— Fruntea ta. Ai o frunte care arată că în spatele ei aleargă o groază de idei.

Degetele lui Liekki continuară spre sprâncenele lui Lumikki.

— Sprâncenele şi ochii formează un întreg. Ai ochi luminoşi, perfect conturați. Şi o privire atât de intensă, că m-am pierdut complet când te-am văzut prima dată.

Inima lui Lumikki începu să bată mai tare, iar ochii i se umeziră. Cuvintele lui Liekki o mângâiau precum degetele ei. Găseau în interiorul ei coarda sensibilă.

O atingere pe obraz. Ca un fulg de moale.

— Linia bărbiei. În acelaşi timp, grațioasă şi puternică.

Degetul îi alunecă pe buze. Acum atingerea începu să radieze în tot corpul. Până în stomac. Şi mai jos.

— Buzele tale. Ai cele mai frumoase buze pe care le-am văzut. Şi cele mai moi pe care le-am sărutat vreodată.

Lumikki ar fi vrut ca Liekki să o sărute chiar acum, însă ea continuă să-şi plimbe degetul până ajunse la claviculă.

— Gâtul, neînchipuit de frumos. Şi cum se uneşte cu umerii. Şi claviculele tale, ca aripile unei păsări.

Lui Lumikki i se tăiase respirația. Era uimitor cât de strâns legate erau afecțiunea şi dorința. Cuvintele lui Liekki o făceau să simtă jenă, uimire, emoție şi mulțumire, toate în acelaşi timp. Atingerea ei făcea să crească în ea o nevoie tot mai sălbatică de a fi admirată. De a fi considerată frumoasă. De a fi văzută complet diferit de cum o văzuse cineva vreodată. Era aproape dureros de bine.

Mâna lui Liekki merse mai jos. Nici respirația ei nu mai era calmă atunci când îi şopti lui Lumikki la ureche:

— Sânii tăi…

Apoi, cuvintele se pierdură. Atingerile continuară povestea.

Mai aveau şi alt joc. Se numea *Harta comorii.* Sau, mai degrabă, existau două variante: harta spirituală şi harta fizică a comorii.

Cea spirituală era aşa: cartograful scria pe hârtie nişte cuvinte sau desena ceva asociat cu ceva esențial din viața sa. Între cuvinte şi desene erau trasate drumuri. Cititorul hărții putea alege singur pe ce drum să meargă. Cartograful trebuia să explice cum se îmbinau cuvintele sau desenele de pe drumul respectiv şi ce fel de poveste se ascundea în spatele lor.

În acest fel, piesă cu piesă, Lumikki şi Liekki îşi destăinuiau istoriile una alteia. Temerile, visurile, speranțele.

Secretele pe care nu le spuseseră niciodată cuiva. Speranțele care aproape că erau prea fragile ca să fie rostite.

Harta spirituală a comorii scosese la iveală cuferele pe care le ținuseră închise. Îşi dăduseră una alteia cheile şi spuseseră: *Deschide! Am încredere deplină în tine!*

Harta fizică se baza şi ea pe încredere. Autorul hărții desena ceva pe propriul trup şi punea semne acolo unde voia să se întâmple ceva. Cititorul hărții putea să aleagă în ce ordine să treacă prin puncte şi prin câte deodată. Desenatorul hărții indica mereu în ce fel să fie atins, sărutat, muşcat sau chiar numai privit. Cititorul hărții trebuia să se supună întocmai.

Hărțile nu aveau un scop în sine. Erau simple jocuri, care puteau fi întrerupte oricând. Puteau da la o parte desenele şi literele şi să se concentreze pe modul în care situațiile duceau la alte situații, în mod natural, de la sine.

Existase un timp în care totul între Lumikki şi Liekki fusese corect, clar, bine şi natural. Lumikki visa adesea la vremurile acelea. De fiecare dată, trezirea îi păruse extrem de violentă, inoportună.

De ce trebuia să se trezească, dacă realitatea din vis era mult mai plăcută şi mai corectă?

Minţise. Spusese lucruri care puteau fi adevărate, însă nu erau. Îşi construise povestea cu atenţie, ca să nu poată fi prins.

La urma urmei, era atât de greşit să minţi? Dacă minciuna era mai frumoasă decât adevărul… Dacă minciuna le oferea atât celui care o spunea, cât şi celor care o auzeau mai mult decât adevărul…

Minciuna devenea poveste, povestea devenea adevărată.

Nu regreta.

Voia să vadă sfârşitul acestei istorisiri până la ultima pagină. Îşi asuma riscul de a avea parte de un final crud. Finalul său.

12

Lumikki se uită pe telefon să vadă cât era ceasul. Era deja cinci. Zelenka nu se zărea. Era posibil să nu vină. Telefonul atârna greu în palma tinerei. Ca şi când ar fi îndemnat-o: „Sună-l pe tatăl tău. Întreabă-l direct pe el”. Lumikki începuse să ia şi varianta asta în considerare. Se gândise la un atac-surpriză. Mai întâi, să povestească despre una, despre alta cu el, despre vreme şi aşa mai departe, apoi să-l lovească din senin, să-l întrebe dacă era adevărat că avea o fată aici, în Praga. Şi-ar fi dat seama imediat din vocea lui dacă mințea sau nu. Sau, cel puțin, Lumikki îşi imagina că şi-ar fi dat seama. Nu putea să spună sigur – era posibil ca tatăl ei să fie un mincinos mai bun decât se aştepta ea.

Dacă Zelenka era fata lui şi toată povestea ei era adevărată, atunci Lumikki îşi cunoştea tatăl şi mai puțin decât s-ar fi gândit vreodată. Îşi cunosc însă copiii părinții? Cu adevărat, până în cele mai adânci străfunduri? La urma urmei, văd din ei doar o mică parte. Nu ştiu cum fuseseră aceştia în copilărie, ce visuri avuseseră în adolescență. Nici măcar dacă părinții înşişi le-ar povesti, iar asta pentru că istorisirile sunt mereu cosmetizate, tocmai pentru că le sunt spuse copiilor.

În familia lui Lumikki nu se vorbise niciodată despre lucrurile astea. Nu le stătea în fire. Uneori, Lumikki se simțea de parcă locuise timp de şaisprezece ani cu nişte străini, în cel mai fericit caz cu nişte cunoştințe oarecare.

Era cinci şi cinci. Lumikki se ridică de pe banca de lemn şi-şi întinse puțin picioarele. Mersese mult astăzi. Îi plăcea să meargă. Aşa, învăța mai bine oraşul decât dacă mergea cu tramvaiul, autobuzul sau metroul. Se întrebă dacă să plece. Foamea îi rodea stomacul.

Îşi cântări telefonul în mână. Poate că era momentul să o facă. Numărul tatălui ei se găsea la litera P. P de la „papa”. Lumikki sună rapid, ca nu cumva să apuce să se răzgândească.

I se răspunse aproape imediat. Nu era tatăl ei însă, ci mama.

— Peter a ieşit la jogging şi şi-a lăsat telefonul acasă, spuse mama. Ai vreo problemă urgentă? Îi spun să te sune înapoi imediat ce…

Lumikki simți cum o apucă durerea de cap imediat ce auzi vocea îngrijorată a mamei.

— Nu, adică… Mi-am adus aminte că tata a fost aici, în Praga, oare când s-a întâmplat asta…? întrebă ea repede.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea pentru câteva clipe. Sigur, acum mama va spune că tata nu fusese niciodată în Praga. Era singurul răspuns logic, pentru că tata nu pomenise niciodată vreun cuvânt despre faptul că vizitase oraşul, nici măcar atunci când Lumikki îşi planificase drumul acesta.

— Ați vorbit despre asta? Şi eu credeam că Peter… Nu cred c-ar vrea să-şi amintească despre asta. Doar au trecut mulți ani de-atunci. Au fost… nişte ani răi.

Vocea mamei deveni stranie. Lumikki nu o mai auzise niciodată vorbind astfel. Era în acelaşi timp tristă şi sinceră, prudentă şi transparentă. Ca şi când ar fi uitat pentru o clipă cu cine stătea de vorbă şi ar fi vrut să spună mult mai multe. În acest moment, zidul protector al mamei era şubred. Întrebarea fusese bine formulată.

— S-a întâmplat ceva aici? puse Lumikki repede o nouă întrebare.

Acum nu mai putea bate în retragere, uşa fusese întredeschisă.

— Nu, nu are legătură cu asta… negă mama.

Lumikki auzi paşi alergând pe drumul nisipos. Zelenka. Respira greu şi avea ochii roşii, clar nu era în apele ei.

— Trebuie să închid acum. Vorbim mai târziu, spuse Lumikki repede şi închise telefonul.

Nu se sincronizase cu mersul lucrurilor. Secretele urmau să fie scoase la iveală din două direcții.

— Jaro a murit, spuse Zelenka imediat.

— Jaro?

— Cineva din familie. A fost lovit de o maşină şi a murit pe loc. Probabil, l-ai văzut ieri la fereastră.

Lacrimile începură să-i curgă. Lumikki îi întinse un şervețel mototolit, iar Zelenka îl luă cu acelaşi gest cu care un copil ia batista de la mama sa.

Lumikki îşi amintea de bărbat, de umerii lui înguşti, de cearcănele lui şi de privirea acră. În acelaşi timp în care imaginea lui îi revenise clar în minte, îşi aminti că-l văzuse mai devreme într-o cafenea, povestind cu un tânăr care îşi lua notițe într-un carnețel. Lumikki trecuse pe lângă masa lor, în drum spre toaletă. Atunci se gândise doar că era un interviu şi nu făcuse legătura cu bărbatul de la geam, până în momentul de față.

Interviul şi moartea accidentală, în aceeaşi zi. Instinctele lui Lumikki îi spuneau că nu putea fi vorba despre o coincidență.

13

Înălțime, cam un metru optzeci. Păr, şaten-închis, aproape negru. Ochii, căprui. Blugi deschişi la culoare, puțin uzați. Îți dădeai seama că fuseseră scumpi şi că arătau ca în ziua în care fuseseră cumpărați. Un tricou deschis la culoare – fusese în carouri? Sau poate dungat? Lumikki nu era sigură. Vârsta, între douăzeci şi doi şi treizeci de ani. Cu tipii de genul ăsta era greu să-ți dai seama.

Lumikki îşi mânca bagheta cu brânză pe malul râului, încercând să-şi amintească exact. Ştia că nu era suficient. Doar pe baza acestor informații nu ar fi avut nicio şansă să-l găsească pe cel care îi luase interviu lui Jaro.

De ce încerca, de fapt? O persoană complet necunoscută fusese lovită de o maşină şi ucisă. Tânăra nu ar fi trebuit să aibă nicio treabă cu asta. Şi totuşi avea. Dacă moartea lui Jaro nu fusese un accident, atunci era posibil ca şi Zelenka să fie în pericol. Iar Zelenka era, probabil, sora ei.

Lumikki nu pomenise despre faptul că îl văzuse pe Jaro mai devreme în ziua aceea, luându-i-se un interviu. Era mai bine ca Zelenka să nu ştie încă. Era zadarnic să o sperie şi mai tare. Acum, Lumikki îşi dădea seama că Zelenka se temea. Apucaseră să stea la poveşti doar vreo jumătate de oră, apoi Zelenka trebuise să se întoarcă. Mare parte din timp, Lumikki încercase să o consoleze pe Zelenka, aceasta repetând întruna că Jaro nu ar fi trebuit să moară încă şi că, de fapt, nu conta, dar că totul mersese totuşi prost. Lumikki nu reuşise să scoată nimic rațional de la ea.

Zelenka îşi exprimase regretul că nu putuse să-şi facă familia să o accepte pe Lumikki. Se mai întâmpla. Zelenka se grăbise încercând să rezolve treburile repede, când, de fapt, ar fi trebuit să aibă mai multă răbdare. Toate la timpul lor. Familia o va primi cu brațele deschise pe Lumikki. Lumikki nu spusese că ideea asta i se părea de-a dreptul sinistră.

Totul rămăsese deci în aer atunci când Zelenka trebuise să plece. Se pare că nici nu avea dreptul să iasă din casă, însă dorise să o vadă neapărat pe Lumikki. Aceasta o întrebase

dacă avea telefon mobil, ar fi fost mai uşor să comunice. Zelenka îi spusese doar atât:

— Nu, normal că nu. La urma urmei, nu are rost.

Conveniră să se întâlnească a doua zi, pe dealul Petřin. Când Lumikki o întrebase de ce era nevoie să schimbe zilnic locul de întâlnire, Zelenka spusese doar că era bine să nu fie legate de vreun loc anume. Lumikki nu mai întrebase nimic. Se prinsese deja că Zelenka se purta ciudat. Era sigură că avea motivele ei, şi că ea, Lumikki, avea să le înţeleagă la un moment dat.

Seara începea să se lase. Temperatura încă era ridicată; Lumikki simţi că maioul ei mirosea uşor a transpiraţie. Trebuia să-l clătească în seara aceea şi să-l lase la uscat peste noapte. Plecase în călătorie cu foarte puţin bagaj, iar acum începuse să rămână fără haine curate. Ideea de a merge la cumpărături printre sute, mii de alţi turişti din Praga nu îi surâdea câtuşi de puţin. Pe lângă asta, călătoria se transformase în altceva, diferit de o vacanţă relaxantă.

Lumikki îşi cântări opţiunile. Nu putea merge la poliţia din Praga, n-ar fi avut ce să le spună. Hei, a murit un bărbat lovit de maşină şi îl văzusem cu o zi înainte stând la taifas cu un jurnalist? Nu, nu-l cunosc, ştiu doar că îl chema Jaro şi că locuia într-o casă mare de lemn. Acolo stă un grup de oameni bizari, dar încă nu ştiu de ce formează cu toţii o comunitate. Printre ei e şi o fată care s-ar putea să fie sora-mea, adică mai degrabă sora mea vitregă. Ar fi râs cu toţii de ea. Sau ar fi băgat-o la răcoare să-şi revină din halucinaţii ori ar fi dat-o afară în stradă, să rătăcească precum lunaticii.

Ar putea să sune acasă şi să le explice părinţilor situaţia cât putea de bine, să le ceară sfatul. Asta ar fi făcut o persoană obişnuită, cel mai probabil. Dar Lumikki nu era normală, şi nici familia ei nu era una normală. La ei, lucrurile pur şi simplu nu mergeau aşa. În plus, era sigură că, după ultima convorbire, mama ei îşi revenise şi-şi dăduse seama ce spusese. În cel mai rău caz, ar fi obligat-o pe Lumikki să se întoarcă acasă, iar totul ar fi rămas nerezolvat.

Nu mai rămânea decât să încerce să soluționeze problema de una singură, folosindu-şi propria judecată. Doar aşa procedase toată viața.

Făcu un efort de memorie. Trebuia să-şi aducă aminte o particularitate de-a reporterului, ceva care să o ajute să-l găsească. Ştia că mintea ei înregistra constant detalii. Trebuia doar să le aducă la suprafață. Nu, reporterul nu purta inel. Aşadar, nu era căsătorit. Informația asta nu folosea la nimic totuşi. Bărbatul ținea hotărât şi relaxat carnețelul. Nu era primul lui interviu. Cu siguranță, era un reporter cu experiență.

Lumikki închise ochii şi rememoră momentul în care se dusese la baie în cafenea. Trecuse destul de aproape de masa lor. Privirea îi fusese atrasă de carnețel. Se gândise că, şi dear fi ştiut limba, nu ar fi putut desluşi notițele din cauza scrisului dezordonat. Fusese doar un gând trecător, nesemnificativ în acel moment. Exista o discrepanță între scrisul acela dezordonat din carnețel şi... încă ceva. Lui Lumikki acest contrast îi atrăsese atenția. Ce fusese?

Concentrează-te, concentrează-te, se îndemnă de una singură. Un grup de turişti care râdeau trecu pe lângă ea. Lumikki ținea ochii strâns închişi. Nu putea să-şi lase gândurile să adoarmă acum, tocmai când era pe cale să găsească răspunsul.

În partea de sus a carnețelului. Destul de mic. Un logo. Desigur. Era un carnețel de firmă. Lumikki îşi aminti culoarea portocalie şi forma rotundă a logoului. Şi încă ceva? Vreun simbol? Un număr, asta era. Numărul opt. Logoul îi era cunoscut, pentru că-l mai văzuse undeva, dar unde?

Lumikki deschise ochii.

Optul portocaliu. Acum îl vedea foarte clar în minte, dar nu îl putea lega de nimic. Luă o gură de apă şi porni. Poate că îşi va aduce aminte, dacă se va plimba puțin. Lumikki urcă treptele ce duceau pe pod. Acolo se afla o reclamă care se rotea. Femeia zâmbitoare care promova noul deodorant făcu loc reclamei la un nou serial polițist. Se pare că publicul larg nu se satură să se uite în fiecare seară cum oamenii se

omoară între ei, apoi alții încearcă să clarifice cum se întâmplase totul.

Lumikki era pe punctul de a-şi continua drumul, când privirea îi fu atrasă de un mic logo de sub reclamă. Un cerc portocaliu, în centrul căruia se afla un opt. Desigur. Canalul opt.

Acum Lumikki ştia unde lucra reporterul.

14

Era atât de multă sticlă, încât clădirea părea ireală. Sticla reflecta culorile apusului de soare – roz, mov şi portocaliu – care străluceau şi mai tare decât logoul. Nu fusese greu să găsească sediul central al companiei de media Super8. Logoul rotativ de pe acoperişul clădirii se vedea de la mare distanță. Lumikki se uită pe geam în hol, unde o secretară îşi făcea unghiile, foarte concentrată. În mod evident, o parte dintre angajați lucrau până seara târziu.

Lumikki îşi făcuse temele de-acasă şi căutase pe Google numărul de telefon al corporației. Aflase că era o companie multimedia, care avea propriul canal de televiziune şi de ştiri, pe lângă un tabloid, câteva reviste şi numeroase site-uri online. Super8 era, după cum sugera numele, super. Avea influență.

Tânăra ezită un moment. Nu avea un plan, de fapt. Se decise să facă ceea ce făcea tot timpul când era nehotărâtă. Să pară sigură pe ea. Tehnica asta funcționa în 90 la sută din cazuri. Îşi îndreptă umerii şi intră pe uşa rotativă.

Secretara care-şi făcea unghiile nu era nicidecum încântată să vadă în fața ei chipul transpirat al unei turiste cu rucsacul în spate. Simpla ei expresie îi cerea lui Lumikki să dispară imediat, nici nu era nevoie să deschidă gura. Lumikki nu-i dădu nicio atenție.

— *Excuse me, I'm looking for a man*[62]*,* începu Lumikki.

Expresia secretarei se schimbă, acum părea să spună:

„Nu asta facem toate, *darling?"*

— Din păcate, nu-mi mai amintesc numele lui, dar lucrează aici. Fixaserăm o întâlnire, continuă Lumikki fără să clipească.

Femeia o măsură din cap până-n picioare, părând să se întrebe dacă să cheme paza. În cele din urmă, oftă şi spuse:

— Trebuie să-mi dai o descriere mai exactă. Aici lucrează destul de mulți bărbați.

---

[62] *Nu vă supărați, caut un bărbat.* (în engleză, în original).

Lumikki îl descrise în detaliu pe bărbatul cu carnețelul. Secretara se încruntă gânditor. Lumikki îi aproximă vârsta, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Părea să fie o femeie care nu mergea la întâlniri atât de mult precum şi-ar fi dorit, însă care era atentă la bărbații bine şi la starea lor civilă. Lumikki îşi muşcă buza de jos şi se aplecă în față, şoptind confidențial.

— Sincer vorbind, arăta super! Şi n-avea verighetă.

Ochii secretarei se luminară.

— Atunci trebuie să fie Jiři! Însă probabil că a terminat pe ziua de azi şi s-a dus acasă. Eşti sigură că... dar uite-l că vine! Jiři, ai un musafir.

Lumikki văzu un bărbat tânăr ieşind din lift. Da, era acelaşi bărbat pe care îl văzuse mai devreme. Bărbatul se uită perplex la secretară, apoi la Lumikki. Îi spuse ceva în cehă. Secretara arătă în direcția lui Lumikki. Bărbatul se încruntă. Lumikki ştia că trebuie să acționeze rapid, înainte ca paznicii să fie chemați.

— Am veşti despre bărbatul pe care l-ai intervievat astăzi. A murit, spuse Lumikki.

Punct ochit, punct lovit. Lumikki văzu surprinderea şi interesul din ochii bărbatului.

— Să mergem undeva să vorbim, spuse şi o luă pe Lumikki de braț.

Secretara se uită în urma lor puțin visătoare, apoi oftă şi continuă să-şi facă unghiile.

Bărbatul duse mobilul la ureche. Trebuia să sune cât mai repede posibil. Aşa îi cereau instrucțiunile. Îi răspunse imediat o femeie.

— A venit o tânără să-l vadă, imediat după livrare.

— O fată?

— Da. Vorbea în engleză. Părea să fie turistă.

— Poate fi vreo aventură de-o noapte?

— Nu părea genul ăla. Pe lângă asta, am auzit-o spunând că ştie ceva de moartea Țintei numărul 1.

O clipă, la capătul celălalt al firului se făcu linişte.

— Îi urmăreşti? se auzi apoi.

— Bineînțeles.

— Bun. Lasă fata să-i spună ce ştie. Poate fi o mişcare bună în faza asta.

— Şi apoi?

— Nu ştim cine e fata. Nu ne putem permite ca cineva să ne dea peste cap planurile. După ce se despart, elimin-o pe fată.

— Am priceput.

Bărbatul era cât pe ce să închidă, când femeia îi mai dădu o instrucțiune:

— După ce închizi, fă-i fetei o poză şi trimite-ne-o, atât mie, cât şi Tatălui. Dacă se întâmplă să-ți scape, trebuie să ştim cum arată.

Apoi închise, înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva. Îşi suprimă un mârâit iritat. „Dacă se întâmplă să-ți scape.” Bărbatului nu i se întâmpla să-i scape cineva. Treaba lui era să se asigure că, atunci când clientul voia ca ținta să fie eliminată, ținta era într-adevăr eliminată. Nu degeaba era el cel mai bun şi de încredere asasin plătit din oraş.

Încrederea venea din faptul că bărbatul nu-şi bătea capul cu principii morale. Respecta întocmai fiecare instrucțiune. Luă telefonul şi se prefăcu a fotografia detaliile de pe clădirile vechi, deşi în realitate o poză pe fata cu păr scurt. Făcu trei poze bune, din care tânăra era uşor de recunoscut.

Fata părea hotărâtă, dar deloc periculoasă. Bărbatul considera că era o măsură extremă să o elimine. Era însă un profesionist şi nu discuta ordinele. Nu simțea milă sau compasiune pentru țintele sale. Dacă ar fi simțit, nu şi-ar fi putut face treaba.

Trimise poza în acelaşi timp femeii şi Tatălui. Puteau să vadă cum arăta fata. Nu peste mult timp, nu va mai arăta aşa.

Când Lumikki intră în camera de hostel după două ore şi se aşează pe pat, capul îi vâjâia de idei şi întrebări. Hainele transpirate de pe ea i se păreau de nesuportat. Trebuia să facă un duş. Imediat. Sub apa rece îi va fi mai uşor să se

gândească la ce-i povestise Jiři Hašek şi să vadă ce va face mai departe.

Îşi dădu jos pantalonii scurți, topul, chiloții şi sutienul şi intră în baie. Puse dopul cam ruginit peste scurgerea din chiuvetă, aruncă hainele acolo şi dădu drumul la apă. Amestecă în apă nişte săpun lichid. Asta va înlătura mirosul de transpirație.

Lumikki ştia deja că apa de la duş nu prea avea presiune. Dar nu se sinchisea de asta. Apa rece se prelingea pe trupul ei. Şi-i limpezea gândurile.

Jiři spusese că…

Deodată, Lumikki auzi un sunet ciudat. Închise robinetul şi ascultă. Era ca şi când cineva încerca să descuie uşa camerei cu o cheie nepotrivită. Iarăşi îşi uitase vreun beţiv numărul camerei? Totuşi, din spatele uşii nu se auzeau înjurături sau mormăieli. Lumikki înşfăcă un prosop, să meargă să-i arunce câteva cuvinte, când auzi uşa deschizându-se încet. Îngheță pe loc în baie şi ascultă în linişte.

Cineva umbla prin camera ei.

Paşii erau siguri şi tăcuți. Ca şi când cineva nu voia să facă zgomot.

Camerista? Nu la ora asta din noapte. Mai mult, ar fi strigat „cleaning” sau „room service”. Un hoț? Părea cea mai probabilă variantă. Lumikki spera ca acesta să-i ia doar banii, nu şi paşaportul.

Baia nu avea fereastră. Niciun mijloc de scăpare. Lumikki spera ca hoțul să ia odată ce avea de luat, apoi să fugă. Îşi dădu seama că spera degeaba, când clanța uşii de la baie se lăsă în jos.

Un bărbat solid, înalt şi bronzat trânti uşa şi aproape se împiedică de prosopul făcut grămadă jos. Trase perdeaua de la duş, dar nu se afla nimeni acolo. Verifică apoi cu mâna hainele puse la înmuiat în chiuvetă. Mirosea a aftershave ieftin şi a transpirație înțepătoare.

Lumikki se uita la chipul bărbatului. Părul începuse să i se răărească. Probabil că el nici nu realiza asta, pentru că începutul de chelie era încă destul de greu de observat.

Lumikki nu îşi ținea respirația. Ştia că, dacă făcea aşa, măsura asta extremă s-ar fi întors împotriva ei când ar fi rămas fără aer, căci atunci ar fi scos un zgomot şi mai puternic decât sunetul constant al respirației.

Stătea complet nemişcată în conducta de aer condiționat aflată deasupra tavanului băii. Din fericire, în hostelurile de o stea se investea atât de mult în treaba asta, încât erau puse doar vreo două scânduri de protecție. Lumikki reuşise să se strecoare printre ele.

Bărbatul se uită în jur. Ciocăni şi în pereți. În sus nu se uită. Cel puțin, nu încă.

Cine naiba era şi ce căuta în camera lui Lumikki?

Fata simți cum apa i se scurgea din păr în jos, pe nas. O picătură se desprinse şi rămase ca prin minune locului. Lumikki nu avea cum să o şteargă. Ştia că, dacă picătura avea să cadă, ar fi nimerit direct în capul cu început de chelie al bărbatului. Atunci acesta s-ar fi uitat în sus.

Lui Lumikki îi tremurau mâinile şi picioarele de efort. Îi era greu să stea nemişcată. Dar trebuia să rămână împietrită!

Deodată, din hol răsunară zgomote familiare. Vecinii petrecăreți ai lui Lumikki.

Picătura alunecă de pe nasul fetei.

Bărbatul se întoarse şi ieşi din baie. Picătura căzu fără zgomot pe prosopul de pe jos.

Bărbatul aşteptă ca petrecăreții să se ducă în camera alăturată, apoi ieşi.

Lumikki aşteptă ca paşii bărbatului să se îndepărteze suficient, încât să fie sigură că acesta a plecat de-a binelea. Apoi coborî tremurând din conducta de aer şi se prăbuşi pe prosopul de pe podea.

Mirosul bărbatului mai plutea încă în aer, iritându-i nările.

Când Lumikki ieşi din baie, îşi verifică bagajul. Nu lipsea nimic. Intrusul nu fusese un hoț. Căutase altceva în cameră: pe Lumikki!

Tânăra ştia că nu mai era în siguranță dacă rămânea în hostel.

19 iunie
duminică
dimineaţa devreme

15

Pic, pic, pic, pic…

Picăturile de apă cădeau pe strada pietruită. Punga subțire de plastic avea sigur o gaură prin care se scurgea apa. Lumikki îşi vârâse hainele ude în pungă şi restul lucrurilor în bagaj, cât putuse de repede. Îi luase cinci minute să împacheteze tot. Acum era pe stradă, întrebându-se ce să facă.

Putea să încerce să găsească alt hostel ieftin, însă va mai putea lua o cameră la ora asta? Era trecut de unsprezece. Nu-i surâdea ideea să meargă din hostel în hostel, încercând să găsească o cameră liberă. Nici să intre pe net de pe telefon sau dintr-o cafenea şi să caute un loc unde să stea.

Brusc, se simți obosită. Ar fi vrut să sune acasă şi să-şi întrebe părinții dacă puteau să-i ia un bilet de întoarcere chiar în noaptea aceea. Dar ştia că asta ar fi însemnat să rămână fără niciun pic de independență. Ar fi devenit un copil neajutorat, care nu se putea descurca singur.

O parte din ea voia să fie un copil neajutorat care să-şi sune părinții şi să se întoarcă imediat în Finlanda. Ar fi sărit într-un taxi, s-ar fi dus la aeroport şi s-ar fi urcat în avion. Ar fi uitat de Praga. Ar fi uitat de Zelenka. Ar fi uitat că un bărbat necunoscut intrase în camera ei. L-ar fi uitat pe Jiři Hašek şi tot ceea ce-i spusese acesta.

Jiři. La naiba!

Lumikki scoase pantalonii uzi din plasă şi căută în buzunar. Acolo era. O carte de vizită murată bine. Se mai distingea totuşi numărul de telefon. Din fericire.

— Sună-mă dacă apare ceva nou. Absolut orice. La orice oră.

Aşa îi spusese Jiři. Lumikki nu credea că se referea chiar la asta, însă nu avea altă opțiune. Nu era gata să se întoarcă acasă. Ar fi fost o laşitate. Iar Lumikki nu era o laşă. În plus, ar fi însemnat mult prea multe întrebări din partea părinților, iar ea nu voia să fie interogată, când nici ea nu avea răspunsuri.

Lumikki formă numărul lui Jiři şi lăsă telefonul să sune. Spera ca tipul să nu aibă vreo prietenă care să răspundă în locul lui la telefon. În urma întâlnirii de mai devreme, concluzionase că Jiři era singur, însă putea să se şi înşele. În plus, dacă era singur, asta nu însemna că trebuia să-şi petreacă seara singur.

Bărbatul răspunse după al treilea apel.

— *This is Lumikki Andersson,* spuse ea.

Apoi îi trebui o clipă să-şi aducă aminte cum să se exprime limpede în engleză, pentru că întrebarea *Can I spend the night with you?*[63] ar fi dus cu gândul la altceva.

Îndreptându-se către Jiři Hašek , Lumikki derulă în minte „întâlnirea" cu el de mai devreme. Jiři o dusese într-o cafenea cunoscută şi-i oferise o cola. Apoi îi ceruse să-i povestească totul despre ea şi despre Jaro, mai ales despre moartea acestuia. Lumikki îi spusese cât mai pe ocolite că ea era o turistă obişnuită din Finlanda şi că o întâlnise absolut întâmplător pe Zelenka. Nu suflase niciun cuvânt că era posibil să fie sora ei vitregă. Din punctul ei de vedere, asta nu era treaba lui Jiři. Cel puțin nu în faza asta. Nu atâta vreme cât nici Lumikki nu ştia nimic despre el. Nu ştia dacă se putea baza pe el.

Lumikki îi spusese că îl văzuse pe Jaro şi că intrase în cafeneaua aceea la nimereală. Zelenka îi povestise apoi despre moartea lui, iar ea se îndoia că fusese doar o coincidență.

— Pari să ştii destul de multe despre o fată pe care ai cunoscut-o întâmplător, comentase Jiři.

Lumikki rămăsese tăcută. Jiři îşi golise paharul cu apă dintr-o înghițitură, apoi rostise:

— Însă ai dreptate. Sunt aproape convins că moartea lui Jaro nu a fost o coincidență sau un accident.

Bărbatul o studiase îndelung, întrebându-se dacă putea să aibă încredere în ea. Lumikki se văzuse prin ochii lui: o turistă cu rucsacul în spate, care venea cu o poveste stranie

[63] *Pot să-mi petrec noaptea cu tine?* (în engleză, în original).

şi care, în mod surprinzător, reuşise să dea de el. Nu părea chiar genul de om în care să ai încredere. Cu toate acestea, se pare că situația era suficient de neobişnuită de ambele părți, iar Jiři fusese în mod clar impresionat de faptul că ea reuşise să-l găsească pe baza unui indiciu atât de nesemnificativ în aparență.

Aşa că bărbatul se hotărî să aibă încredere în ea.

— Cât ştii, de fapt, despre Familia albă? o întrebase Jiři.

Familia albă. Lumikki auzea cuvintele pentru prima dată. Zelenka vorbise doar despre „familie". Când Jiři îi spusese că era vorba despre o sectă religioasă, de a cărei activitate era preocupat de ceva vreme, lui Lumikki îi venise să se dea cu capul de masă. Cum putuse să fie atât de proastă? Cum de nu se prinsese din indiciile lăsate de Zelenka, din comportamentul ei? Bineînțeles! Când Jiři îi vorbise despre asta, totul se limpezise instantaneu.

— În mod evident, ei cred că sunt înrudiți direct cu Iisus. Aşadar, toți sectanții sunt înrudiți între ei. Sunt o familie nu doar spirituală, ci şi biologică.

Da, normal. Se potrivea perfect cu povestea îndrugată de Zelenka.

— Totuşi, continuase Jiři. În ultimele luni, am făcut numeroase cercetări genealogice şi se pare că relațiile lor de rudenie sunt foarte şubrede. Nu mă refer la relațiile de sânge cu Iisus, asta e total aiurea, ci la cele dintre sectanți.

— Ai vreun motiv anume pentru care ai studiat atât de mult tocmai Familia albă? se aventurase Lumikki să-l întrebe.

Jiři îşi mijise ochii gânditor, îşi cântărise cuvintele:

— Am fost lăsat să înțeleg că secta ar avea planuri periculoase, care vor fi duse la îndeplinire în viitorul apropiat. Încă nu ştiu ce fel de planuri. Asta trebuie să descopăr. Jaro îmi promisese un interviu anonim în fața camerei de filmat. De aceea mi-e greu să cred că moartea lui a fost accidentală. Mai ales că au mai fost cazuri de morți ciudate în cadrul sectei. Inima unui tânăr a cedat. O persoană complet trează a căzut în râu noaptea. O maşină a intrat sub un camion pe stradă. Un bărbat s-a împiedicat şi a

căzut pe linia de metrou. Morți întâmplătoare. Accidente. Rapoarte de poliție abandonate, pentru că nimeni n-a reuşit să afle nimic.

Zgomotul din cafenea plutea în jurul lor când amândoi tăcuseră pentru câteva clipe. Sunetele înconjurătoare veneau din altă lume, una mai luminoasă, lipsită de griji. Lumikki şi Jiři erau înconjurați de un balon negru, întunecat.

— Mulți dintre ei se tem, Lumikki, spusese Jiři pronunțându-i numele surprinzător de bine. Mulți dintre ei se tem foarte tare.

Lumikki încuviințase din cap şi îi spusese că şi fata pe care o cunoştea ea se temea. Îi promisese că o să-i povestească mai în detaliu despre Zelenka. Jiři îşi exprimase speranța că se vor putea întâlni să schimbe informații. Lumikki fusese de acord.

Acum se afla în fața uşii bărbatului şi se întreba dacă era o idee bună să vină aici. Jiři îi spusese la telefon că, desigur, Lumikki era bine-venită să doarmă la el, chiar şi pentru tot restul şederii ei în Praga. Lumikki nu avea totuşi obiceiul să înnopteze acasă la bărbați străini.

Să nu ai încredere în nimeni! Acesta era principiul ei. În ultimii ani, îşi cam încălcase principiile, şi nu era sigură că era bine ce făcea.

Lumikki apăsă îndelung pe butonul pe care scria „Hašek."

Palava tuuli puita heiluttaa,
Palava tuuli tien reunalla.
Äänesi kuulin ja mä tiesin sen,
Olet polttava mua,
Polttava mun sydämein.[64]

[64] *Un vânt arzător leagănă copacii,/Un vânt arzător pe marginea drumului./ Ți-am auzit vocea şi am ştiut/Că tu mă arzi,/Îmi arzi inima.* – fragment din piesa *Un vânt arzător (Palava tuuli)* de Anna Puu. (în suedeză, în original).

Lumikki îşi trase mai bine pătura pe ea şi încercă să-şi scoată piesa Annei Puu din cap. Nu reuşi. Era întinsă pe podeaua din bucătăria lui Jiři, pe o saltea subțire. Ştia că îi va fi greu să adoarmă.

Jiři insistase ca Lumikki să doarmă în pat, iar el pe saltea, însă Lumikki nu fusese de acord.

— Sau am putea dormi amândoi în pat, propusese bărbatul punându-şi mâna pe spatele lui Lumikki.

Lumikki înlemnise. Era pregătită să-i ardă una între picioare, să-şi ia lucrurile şi să fugă iarăşi. Jiři simțise tensiunea, îşi retrăsese mâna repede şi începuse să râdă.

— Hei! A fost o glumă. Nici măcar nu ne cunoaştem, şi tu eşti încă un copil. Stai liniştită. Nu sunt genul ăla de om.

Lumikki se întoarse şi-l privi direct în ochi. Jiři părea să fie sincer. Şi cam jenat. Lumikki înțelese că Jiři putea fi afemeiat, dar cu siguranță nu era un violator. Iar ea era o fetiță în ochii lui.

Au vorbit până noaptea târziu despre bărbatul care pătrunsese în camera ei de hostel. Jiři era convins că era un ucigaş trimis de Familia albă.

— Vor să scape de tine, zise el. E mai bine să rămânem împreună până îți termini călătoria. Poți fi în pericol. Sau, mai bine zis, deja ai fost în pericol de moarte.

Apoi căscară amândoi îndelung, se uitară unul la altul şi pufniră în râs. Ce absurd! Să vorbeşti despre pericole de moarte şi să caşti ca şi când era vorba despre ceva la fel de interesant precum resturile de fulgi de orez de la micul dejun de ieri. Era târziu. Amândoi avuseseră o zi lungă. Se hotărâră să continue conversația dimineață, cu capul limpede. Lumikki simțea că putea să adoarmă stând la masa din bucătărie, în mijlocul unei propoziții, fără să se mai trezească nici dacă i-ar fi căzut capul pe masă.

Jiři îi pregăti patul cât ea merse la baie să se spele pe față şi pe dinți. Se abținu să nu arunce o privire în dulăpioarele din baie. Deja se amestecase suficient în viața omului. Nu trebuia să-l spioneze.

După ce puse în final capul pe pernă, crezu că o să adoarmă pe loc. Se înşelase.

Taivaan tähdet, valkoisina
Loistivat meille
Kuin meitä katsellen.[65]

Propunerea lui Jiři de a dormi în acelaşi pat o făcuse pe Lumikki să se întrebe cum s-ar fi putut îndrăgosti de altcineva, când ea o iubea încă atât de mult pe Liekki. Da, o iubea. De aceea dorul nu încetase. De aceea dorul nu se estompase. Ar fi putut vreodată să răspundă la avansurile cuiva? Ar fi putut avea încredere în cineva, să se apropie de cineva?

Lumikki nu ştia ce să creadă.

Cândva, într-o noapte înstelată de august, se aflau amândouă în piața Tammela şi stăteau pe tarabele de lemn. Atunci totul era încă bine. Lumikki îşi trecea mâinile peste constelația de pe gâtul lui Liekki, încercând să o găsească şi pe cer. După ce o găsise, mintea ei se umpluse brusc de pace, siguranță şi fericire.

— Te iubesc, spusese Lumikki.

Cuvintele îi veniseră uşor şi natural. Foarte uşor, deşi semnificația lor era mai grea decât orice spusese vreodată.

— Şi eu pe tine, răspunsese Liekki la fel de natural.

Cerul era întunecat şi plin de stele. Iar fiecare stea strălucea în clipa aceea numai pentru ele.

Vielä paljon olisin ollut,
Sulle paljon, paljon enemmän.[66]

---

[65] *Stelele de pe cer, albe,/Strălucesc pentru noi/Ca şi când ne-ar privi.* – fragment din piesa *Un vânt arzător de* Anna Puu. (în suedeză, în original).
[66] *Încă mult aş mai fi fost,/Mult mai mult, pentru tine.* – fragment din piesa *Un vânt arzător,* de Anna Puu. (în suedeză, în original).

19 iunie
duminică

16

În viața ei, Lumikki dăduse peste multe cuvinte amuzante, însă *funicular* era de departe cel mai amuzant dintre toate. Funicular. Funicular. Funicular. Îi venea să-l tot repete, în ritmul vagonului în mişcare. Echivalentul finlandez nu suna deloc la fel de incitant, deşi se referea, de fapt, la acelaşi mijloc de transport. Era vorba despre o cale ferată pe cablu, folosită pe pante abrupte. Lumikki se întrebase dacă să urce în vârful dealului Petřin, însă, când îi ceruse dimineață părerea lui Jiři, acesta îi spusese că merita să meargă măcar o dată cu funicularul, dacă tot avea şansa. În plus, pentru cine ştie ce motiv inexplicabil, prețul nu era ca pentru turişti, ci puteai folosi un bilet normal de transport.

Lumikki şi Jiři conveniseră astfel în dimineața aceea: el îşi va continua propriile cercetări, iar ea va încerca să afle de la Zelenka ce intenții avea secta. La amiază se vor întâlni iarăşi la Jiři acasă şi vor face schimb de informații. Jiři insistase că Lumikki nu era în siguranță nicăieri altundeva decât la el. Ea fusese de acord.

Acum privea către dealul înverzit, în timp ce funicularul urca treptat tot mai sus. Ochii îi devorau cu lăcomie peisajele atât de diferite de cele din Finlanda. Văi, dealuri, pante, scări şi acoperişuri. Diversitatea o încânta. Majoritatea pasagerilor erau tot turişti, care țopăiau de colo-colo, arătând cu degetul detaliile peisajului şi țipând de bucurie. Câțiva localnici stăteau jos şi arătau la fel de apatici precum finlandezii în autobuz, în noiembrie. Până acum, Lumikki învățase că locuitorii din Praga nu erau deloc vorbăreți sau gălăgioşi. Asta îi convenea. Când la magazin nu îi zâmbea nimeni la casă, nu trebuia nici ea să se chinuiască să afişeze un zâmbet.

Când e lucru serios e lucru serios, iar când e de zâmbit e de zâmbit.

Ceasul nu era încă nici zece, dar temperatura crescuse deja peste nivelul de confort. Pe deal bătea totuşi un vânt plăcut, care sufla prin geamurile deschise ale funicularului.

Pentru o clipă, Lumikki se simți făcând întocmai ceea ce voia să facă în Praga. Ca şi când ar fi fost o simplă turistă, care nu ştia pe nimeni şi pe care nimeni nu o ştia. Liniştită, cu propriile gânduri. Era tentată să uite că urma să se întâlnească apoi cu Zelenka.

Pe bancheta din față şedeau un tată şi două fetițe. Fetele păreau să aibă trei şi cinci ani şi erau în mod evident surori. Ambele aveau codițe. Cea mică le avea aduse lângă urechi ca nişte covrigi, iar cea mare le purta ca pe o coroniță. La fel ca Zelenka. Genunchiul stâng al celei mari şi genunchiul drept al celei mici erau lipiți. Cea mică avea un plasture cu „Hello, Kitty" pe genunchi.

Lumikki îşi aminti deodată cum mâinile moi şi puțin cam neîndemânatice îi lipiseră pe genunchi un plasture cu Mickey Mouse.

O voce îi şoptise atunci:

— Sora ta mai mare o să sufle, iar buba o să dispară.

Apoi suflase puternic, şi câteva picături de salivă zburaseră pe pielea ei. Lumikki începu să râdă.

Amintirea nu putea fi corectă. Cineva îi pusese într-adevăr plasturele. Vreun văr sau un prieten mai mare. Însă nu sora ei mai mare. Lumikki şi Zelenka nu se mai întâlniseră înainte. Probabil că fetițele îi activaseră o amintire uitată din copilărie, iar gândurile sale se amestecaseră cu ceva ce nu era adevărat. Astfel funcționează mintea umană. Tocmai din cauza asta oamenii puteau manipula amintirile pe care, de fapt, nu le aveau. Unii îşi aminteau violența şi abuzurile din copilărie, deşi nimic de genul acesta nu se întâmplase.

O imagine şi mai deranjantă îi tulbură gândurile lui Lumikki. O imagine de coşmar, pe care ar fi preferat să o uite. Fata încercase să-i pună plasturele, însă era atât de mult sânge, încât plasturele se udase imediat şi se făcuse roşu. Era prea mult sânge. Ea începuse să plângă. Nu înțelegea. De ce buba nu trecuse după ce-i pusese plasturele?

Funicularul ajunse la destinație. Oprirea o trezi pentru o clipă pe Lumikki. După care îi veni în minte din nou o

amintire – atât de puternică, încât nu putea să nu fie adevărată.

Siluetele mamei şi tatălui se aflau deasupra patului ei. Ea stătea întinsă, simțindu-se grea, ca un elefant strâns ghem. Aşa îşi amintea că gândise. O minge grea, al cărei contur nu-l desluşea. Chipurile terne, obosite şi întristate ale părinților.

— Sora ta… spuseseră.

Fiecare separat şi amândoi deodată. Dintr-un anume motiv, nu reuşiseră să spună mai mult.

Oamenii mişunau pe lângă vagonul în care se afla Lumikki. Şi ea începu să-şi mişte picioarele, deşi şocul amintirii era puternic. Deodată, era foarte convinsă.

Avea o soră mai mare.

Arborele genealogic de pe hârtie arăta ca şi când cineva l-ar fi tuns cam prea sârguincios.

— Chiar nu ştii mai mult? întrebă Lumikki.

Zelenka scutură din cap.

În arbore se aflau Zelenka; mama ei, Hana Havlová; părinții mamei, Maria Havlová şi Franz Havel; fratele lui, Franz Klaus Havel; şi băiatul acestuia, Adam Havel.

— Şi deci Adam este capul familiei voastre? verifică Lumikki.

Evitase să folosească „sectă”, ştiind că acel cuvânt ar fi pus-o pe Zelenka în gardă.

— Adam este… Zelenka se gândi o clipă. Adam e tatăl. Toți îi spunem tată, chiar şi cei mai în vârstă decât el, pentru că el are grijă de noi precum un tată. Iar mie mi-a fost într-adevăr ca un tată, un tată pe care nu l-am avut niciodată.

— Ce vârstă are?

— Nu ştiu. Cred că vreo 60. Dar de ce? se miră Zelenka.

Lumikki ridică din umeri fără să răspundă. Ar fi vrut să o interogheze mai mult cu privire la Adam, dar îşi dădu seama din mişcările ei bruşte şi din voce că discuția se afla deja în punctul în care Zelenka ar fi putut să o întrerupă oricând.

Stăteau în vârful dealului Petřin, privind grupurile de turişti care se minunau la vederea turnului de fier de acolo.

Acesta amintea cumva de Turnul Eiffel, însă era mult mai mic şi cumva mai simpatic.

Lumikki aruncă o privire la degetele Zelenkăi. Să fi fost acestea cele care îi puseseră plasturele pe genunchi odinioară? Şi dacă totuşi se întâlniseră, dar Zelenka nu-şi mai amintea? Sau dacă Zelenka mințea când spusese că nu o mai văzuse pe Lumikki decât în fotografie? Dar de ce? Nu avea sens.

Lumikki se gândi că stăteau acum atât de aproape, încât genunchii lor aproape că se atingeau, însă în acelaşi timp erau despărțite de un zid de secrete. Lumikki nu îi povestise nimic despre Jiři, nici despre ucigaşul care fusese trimis după ea, nici despre ce-i istorisise Jiři. În acelaşi timp, credea că şi Zelenka îi ascundea ceva.

A fost odată o fată care avea un secret.

Au fost odată două fete care aveau secrete pe care nu şi le dezvăluiau una alteia.

Aceeaşi familie a secretelor. Lumikki aproape pufni, cu voce tare:

— Mama ta nu ți-a vorbit niciodată despre Adam?

— Nu. Ți-am spus deja. Nu mai cunoşteam pe nimeni din familia mea. Părinții mamei au murit înainte să mă nasc. Nici măcar nu ştiam că bunicul avea un frate, cu atât mai mult că acesta avea un băiat. Nu înțeleg de ce mama nu mi-a zis niciodată de ei. Doar trăise împreună cu ei.

Lumikki tresări.

— Mama ta a trăit împreună cu Familia? Înainte să te naşti?

— Da. Dar apoi a plecat. Nu mă pot gândi la altă explicație, decât că întunericul o cuprinsese. Altfel de ce ar fi părăsit nişte oameni atât de buni?

Zelenka o privea cu ochii mari pe Lumikki, de parcă aceasta ar fi putut avea vreun răspuns. Lumikki se cutremură. Dacă mama Zelenkăi rupsese toate legăturile cu secta şi cu membrii acesteia, înseamnă că avusese un motiv bun. Iar după ce a murit aceştia au venit şi i-au cules fiica întocmai ca pe un măr copt.

— L-am mai întrebat şi pe Adam despre asta, dar a spus doar că trecutul e trecut şi că ar trebui să uit de mama. Are dreptate. Mama ține de viața mea trecută. Cel mai important e viitorul, nu trecutul.

Zelenka îşi întoarse fața către soare, închise ochii şi zâmbi. Iarăşi avea pe chip expresia aceea exaltată, care o făcea pe Lumikki să se simtă stânjenită. Complet în afara focului ei interior.

— Aştepți ceva anume în viitor? întrebă Lumikki cu grijă. Poate chiar în viitorul apropiat?

Zelenka deschise ochii şi îi aruncă o privire tăioasă.

— Adevărul îl ştiu numai cei care sunt din Familie şi cred. Tu nu crezi încă. Nu crezi că eşti sora mea.

Lumikki cugetă o clipă. Două clipe. Şi încă o a treia. Nu crezuse că-i va spune încă Zelenkăi, nu aşa direct, însă acum părea că ea putea să plece în orice secundă, fără să se mai uite în urmă. Lumikki nu putea să accepte asta. I se întâmplase de prea multe ori.

Vocea Zelenkăi era ca gheața sub soarele acela fierbinte.

— Poate că ar fi mai bine să nu ne mai vedem. În curând, te întorci acasă la mama ta. Şi la tatăl tău. Am fost o proastă când am crezut că poate fi şi tatăl meu. Or, eu am deja un tată bun, pe Adam. Deja am totul. Nu mai am nevoie de nimic.

Nu, nu, nu, nu! Cuvântul acesta din două litere răsuna în mintea lui Lumikki. Nu se putea întâmpla aşa. Nu se putea. Nu iarăşi. Nu le mai putea permite oamenilor importanți din viața ei să dispară aşa.

Lumikki făcu ceva ce nu îi stătea deloc în fire. Prinse mâna Zelenkăi şi o ținu strâns între ale ei. Se uită fix în ochii ei. Distanța şi răceala se topiră imediat.

— *Cred* că sunt sora ta.

Lumikki văzu cum cuvintele ajungeau încet la destinație. Zelenka începu să tremure. Ochii i se umeziră. Lumikki însăşi înghiți în sec de două ori. Ca şi când o greutate mare îi fusese luată de pe piept. În sfârşit! Răspunsul. Adevărul. Era aici.

Turiştii gălăgioşi trecură pe lângă ele fără să le bage în seamă. Canicula şi transpirația cauzată de aceasta le umeziseră părul amândurora, însă ele nu simțeau arşița. Parcă s-ar fi aflat la umbra propriului adevăr, care exista doar pentru ele.

Zelenka o îmbrățişă strâns pe Lumikki. Iar ea o strânse la fel de tare. Îi simți lacrimile pe umăr, unde se amestecau cu propria transpirație sărată. Lumikki simți o fericire deplină, pe care nu o mai simțise de la Liekki încoace.

Să vină până în Praga şi să găsească o soră. Era o minune. Era un dar. Lumikki trebuia să-l accepte, pentru că o a doua şansă cu siguranță nu se mai ivea.

Când Zelenka se desfăcu din îmbrățişare, Lumikki se pomeni că-i şterge uşor lacrimile cu mâna. Iarăşi sentimentul acela ciudat că mai făcuse asta cândva în trecut, deşi nu era posibil. Poate că, având aceleaşi gene, acelaşi sânge care le curgea prin vene, era posibil totuşi să se creeze un sentiment de familiaritate. Lumikki nu crezuse niciodată în aşa ceva, însă poate că era timpul să-şi reconsidere credințele. Atât de multe se întâmplaseră! Lucruri atât de majore!

— Vreau să vii să cunoşti Familia, spuse Zelenka.

Şi Lumikki voia asta. Nu pentru Familie, ci pentru Zelenka, să se asigure că aceasta era în siguranță. Şi, dacă nu era în siguranță, dacă Familia era totuşi periculoasă, atunci trebuia să-şi salveze sora.

Avea o soră pe care voia să o salveze. Gândul acesta o făcea să se simtă surprinzător de bine.

— Dar vor accepta să mă primească? întrebă ea.

— Nu le vom da de ales, răspunse Zelenka zâmbind.

Lumikki nu o văzuse încă zâmbind atât de larg, luminos şi lipsit de griji.

A fost odată o femeie care avea un secret.

Secretele au această proprietate importantă de a înceta să mai fie secrete atunci când sunt spuse celor din afară. Secretul este sfânt. Secretul nu trebuie pătat împărtăşindu-l cu cineva care nu îl înţelege.

Femeia a vorbit. Şi-a imaginat că voia să trăiască fără Familie. A fugit. Şi-a ascuns noul nume şi noua adresă faţă de Familie. Şi-a ascuns copilul. Acestea erau secrete greşite. Secrete păcătoase. Iar secretele păcătoase ies mereu la iveală, într-un fel sau altul.

De aceea apa rece a primit-o cu braţele deschise. A tras-o mai aproape de fund. Apa a legănat-o precum un iubit lacom. A sărutat-o pe buze şi i-a deschis forţat gura. I-a umplut gura şi nările, i-a pătruns în plămâni şi a pus stăpânire pe ea. Apa o voia pe toată numai pentru ea, în regatul ei rece, unde se spuneau poveşti sumbre pe o voce joasă, cântată.

Femeia nu a căzut în apă din proprie voinţă, nici întâmplător. A fost împinsă. Păcătoşii nu rămân la suprafaţă, se îneacă.

Iar secretele greşite se îneacă odată cu ei.

17

Pe farfuria albă se aflau doi cartofi fierți, doi morcovi fierți, o felie de carne şi o felie de pâine neagră simplă. Mâncarea nu avea nicio urmă de condimente, ierburi, nimic care să lase impresia că cineva a depus efort să o facă delicioasă, tentantă. Nu era chiar o cină de duminică, în opinia lui Lumikki.

Masa fusese pusă în sufrageria mare de la parterul casei, lângă bucătărie. Lumikki şi Zelenka fuseră direcționate imediat într-acolo, însă Lumikki avu timp să înregistreze că la parter mai erau trei camere spațioase. Treptele de lemn care duceau la etaj păreau şubrede. Cel mai probabil, acolo se aflau dormitoarele. Lumikki spera să poată să exploreze casa în detaliu, dar acum nu era încă momentul potrivit.

— Cina nu aşteaptă, îi şopti Zelenka.

Lumikki aruncă o privire spre ceilalți oameni aflați la masă. Erau în jur de douăzeci. Cei mai în vârstă aveau probabil vreo optzeci de ani, iar cei mai tineri erau cu câțiva ani mai mari decât ea. Zelenka era probabil cea mai tânără. Toți îşi plecară capetele pentru rugăciune, rostită de Adam Havel, în cehă. Rugăciunea era lungă, iar Lumikki nu înțelegea niciun cuvânt. Folosi această ocazie ca să-i cerceteze pe sectanți – toți îmbrăcați în haine albe de in, cam uzate. Erau subțiri, chiar slabi, dar asta nu era de mirare, dacă aşa arătau mesele lor festive. Sectanții nu aveau vreo trăsătură distinctivă, nici nu prea păreau să fie înrudiți. Pe chip purtau totuşi aceeaşi expresie senină, dar cam apatică. Se rugau intens, cu ochii închişi.

Toate obiectele din casă erau simple, uzate. Tapetul vechi de pe pereți era rupt din loc în loc şi cam decolorat. Vopseaua de pe scândurile de lemn era scorojită. Cum nu mai fuseseră spălate de mult, ferestrele erau opace. Puțina mobilă de-acolo avea nevoie de reparații. Pe pereți nu existau tablouri, nici măcar un singur obiect decorativ, nimic care să creeze o atmosferă primitoare. Nimic din casă nu arăta faptul

că era locuită. Părea o clădire abandonată, dărăpănată. Cina într-o casă părăsită.

Adam Havel avea barbă şi sprâncene stufoase. Era un bărbat care putea fi cel mai bine descris prin cuvântul „cenuşiu." Părul şi barba îi erau cenuşii, până şi nuanța pielii lui era cenuşie. Vârsta sa era greu de apreciat, dar avea probabil vreo şaizeci de ani, aşa cum estimase şi Zelenka. Lumikki nu îl putea privi fără sentimentul straniu că cenuşiul acestuia era doar un soi de prefăcătorie. Părea voinic şi periculos, se vedea asta în mişcările lui hotărâte. Şi el era slab, dar muşchii brațelor ieşeau clar în evidență. Mâinile sale împreunate în rugăciune arătau atât de puternice, încât ar fi putut sugruma un om.

Adam Havel îşi ridică deodată privirea, în mijlocul rugăciunii, iar ochii lui cenuşii se opriră asupra lui Lumikki. Fata îşi coborî repede privirea şi se holbă la picioare. Nu trebuia să le trezească suspiciuni membrilor sectei.

Părea un miracol faptul că reuşise să pătrundă în casa lor. La uşă le întâmpinase aceeaşi femeie care, mai înainte, îi refuzase accesul. Zelenka avusese iarăşi un schimb aprins de cuvinte în cehă cu ea, iar Lumikki crezuse că făcuse din nou drumul degeaba. Apoi Adam Havel ieşise din casă, o privise atent pe Lumikki, vorbise ceva cu Zelenka şi iată, poarta îi fusese deschisă.

— Ce i-ai spus? o întrebă Lumikki în şoaptă pe Zelenka.

Zelenka ridică din umeri.

— I-am spus doar că eşti sora mea şi că vrei să iei cina cu noi. Adam a considerat că e o idee bună.

Lumikki văzu spatele drept şi solid al bărbatului din fața ei şi se gândi că trebuia să aibă mare grijă ce face.

Rugăciunea se încheie, iar Adam dădu semnalul că puteau începe să mănânce. Toți cei de la masă erau tăcuți, nu se auzeau decât clinchetele cuțitelor şi furculițelor. De băut era apă călâie. Lumikki tăie o bucată de cartof şi una de carne şi le duse la gură. Nu aveau deloc sare.

Se pare că Adam îi observă expresia, astfel că începu să-i explice în engleză:

— Te surprinde poate faptul că mâncarea noastră este atât de simplă. Ca şi modul nostru de viaţă. Noi credem în tot ceea ce e mai pur şi mai simplu cu putinţă. Cu cât oamenii au parte de mai puţini stimulenţi, cu atât sunt mai aproape de Dumnezeu. De aceea nu avem televizor, telefoane, niciun fel de aparatură electronică sau cărţi. Nu asezonăm mâncarea. Uneori ardem tămâie, dar asta ţine de curăţarea simţului mirosului. Credem că mintea omului ajunge cel mai bine la cele sfinte atunci când este curată şi albă ca zăpada.

Lumikki îi privi pe sectanţi: toţi dădeau aprobator din cap la cuvintele lui Adam. Nu păreau nefericiţi sau oprimaţi. Păreau senini şi uniţi. În mod clar credeau că deţineau ceva ce nimeni nu mai deţine. Pentru o clipă trecătoare, Lumikki îi invidie.

Sectanţii începură să converseze cu voci scăzute.

— Despre ce vorbesc? o întrebă pe Zelenka.

— Povestim despre ce s-a întâmplat azi. Cei care merg la lucru vorbesc despre muncă, iar ceilalţi despre ce-au făcut acasă.

Conversaţiile în cehă se derulau paşnic. Lumikki se uită la expresiile oamenilor. Era imposibil să tragă vreo concluzie. Nimeni nu zâmbea, nimeni nu părea supărat. Făcea parte din sfinţenia sectanţilor să nu-şi trădeze sentimentele? Sau chiar nu mai simţeau nimic?

După ce schimbul de informaţii se sfârşi, cina continuă în linişte. Nimeni nu întrebă nimic despre Lumikki, nimeni nu făcu vreun comentariu. Atmosfera era parcă ruptă dintr-un vis, apatică şi, în acelaşi timp, avea ceva neliniştitor. Lumikki încercă să-i arunce o privire Zelenkăi, dar ea se uita numai în farfurie.

După ce terminară de mâncat, Adam spuse ceva în cehă şi toţi cei de la masă se prinseră de mâini. Un bătrân o prinse pe Lumikki de mâna stângă.

— Ce-i asta? o întrebă pe Zelenka.

— Cercul păcatelor, răspunse. Fiecare îşi mărturiseşte păcatele din săptămâna asta.

Lumikki nu mai apucă să spună nimic, că prima spovedanie şi începu. Dacă rugăciunea îi păruse lungă,

cercul păcatelor era ca o eternitate. Lumikki nu putea înțelege cum apucau oamenii aceştia curați şi ascetici să păcătuiască atât de mult cum părea să reiasă din confesiunile lor interminabile. La sfârşitul fiecăreia, toți îşi ridicau brațele pentru scurt timp, apoi le lăsau la loc. În mod sigur, avea legătură cu iertarea păcatelor.

În cele din urmă, îi veni rândul lui Lumikki. Ea zâmbi politicos, scutură din cap şi încercă să predea ştafeta următorului. Nu se întâmplă aşa.

— Fiecare trebuie să-şi recunoască păcatele, spuse Adam cu blândețe, fixând-o pe Lumikki cu privirea.

Fata se gândi că omul vorbea engleza uimitor de bine. De fapt, nu era nici urmă de accent în cuvintele lui.

— Nu simt că am păcătuit, îi răspunse.

— Toți facem păcate. Zilnic.

Blândețea dispăruse din vocea lui Adam.

— Dacă este aşa, atunci este treaba mea. Nu vreau să împărtăşesc asta cu alții.

Un bărbat tânăr, cu chipul frumos, spuse ceva. Adam se întoarse către Lumikki şi-i traduse:

— Aici nu avem treburi private. Totul se împarte.

Atmosfera de la masă păru deodată amenințătoare. Toți ochii erau ațintiți către Lumikki. Zelenka se uita la ea rugător, strângând-o încurajator de mână.

Pe gâtul lui Lumikki se prelingeau firişoare de sudoare. Nu îi plăcea deloc situația. Voia afară. Imediat.

— Mulțumesc pentru cină, însă acum trebuie să plec, spuse ea şi încercă să se ridice.

Strânsoarea bărbatului care stătea lângă ea era surprinzător de puternică, reuşind să o aducă la loc pe scaun. Adam, în schimb, se ridică şi făcu rapid câțiva paşi în direcția ei. Îşi apăsă mâna pe umărul ei.

— Dacă nu vrei să-ți mărturiseşti păcatele aici, o vei face în confesional, spuse el cu o voce calmă.

— Unde? întrebă Lumikki, aruncând o privire către Zelenka, aceasta clătinând din cap fără să spună nimic.

— Confesionalul este pentru toți cei care au nevoie să cugete asupra păcatelor lor, spuse Adam.

Lui Lumikki nu îi plăcea vocea mieroasă a acestuia. Încercă să se smulgă din strânsoare, dar în acelaşi timp mai multe mâini o înşfăcară.

— Nu în confesional! strigă Zelenka.

Lumikki apucă să-i vadă ochii înlăcrimaţi înainte să fie dusă de mâini şi de picioare afară din sală, deşi încerca din răsputeri să scape. Ochii Zelenkăi păreau să-şi ceară iertare.

Adam Havel se uita la poza din smartphone, deşi ştia deja că nu era o greşeală. Aceeaşi fată. Acelaşi păr scurt şi o privire dură, puţin cam arogantă. Nu ar fi crezut că va opune atâta rezistenţă. Fusese nevoie de mai mulţi bărbaţi ca să o calmeze. Imediat ce Adam o văzuse în faţa porţii, ştiuse că ea era cea de care trebuia să scape. Totuşi, nu putea să se ocupe el singur de asta, ştia că i-ar fi speriat pe ceilalţi. Astfel că o invitase pe fată înăuntru, iar ea căzuse în capcană precum un mieluşel. Adam ştiuse că era doar o chestiune de timp până când fata avea să se dovedească a fi o persoană dificilă, care trebuia dusă în confesional.

Să fie cu adevărat sora Zelenkăi? De fapt lui Adam nici nu îi păsa de asta. Primise instrucţiuni clare să scape de fată, iar în asemenea situaţii nu întrebi de grade de rudenie. În plus, Zelenka fusese mereu specială, trăia mai mult într-o lume imaginară decât în cea reală. Asta o făcea pe Zelenka mai uşor de controlat decât fusese mama ei, care rămăsese însărcinată în secret după ce fugise din Familie, încercând să ducă o viaţă normală. O astfel de decizie nu era acceptabilă pentru Familie. Încrederea lor nu putea fi înşelată. Era periculos dacă cei din exterior aflau despre treburile Familiei.

Găsirea mamei Zelenkăi se dovedise surprinzător de dificilă, deşi locuia în acelaşi oraş. Trecuseră cincisprezece ani, dar, în cele din urmă, Adam reuşise să o depisteze, iar femeia plătise pentru păcatele ei. Moartea prin înecare i se potrivea foarte bine păcătoasei. Pe lângă asta, păruse să fie un accident, şi aşa şi fusese înregistrat în arhive.

Adam se uita în telefon, jos, în beci, în spatele uşii închise. Aşa făcea mereu. Interzicerea aparaturii electronice nu îl

privea şi pe el, normal, dar nu era nevoie să ştie şi ceilalți. Trebuiau să rămână curați şi puternici în credința lor.

Adam scrise un mesaj în care spuse că fata putea fi luată din micul turn de piatră aflat în spatele casei, a cărui cheie o va lăsa lângă treptele de lângă uşă. Toată treaba trebuia înscenată ca să pară că fata reuşise să scape, altfel dispariția ei ar fi stârnit întrebări inutile în rândul Familiei. Promise să îi țină pe ceilalți încă o oră în cea de-a doua cameră de rugăciune din casă. Adam îi trimise mesajul femeii, care urma să-l trimită mai departe asasinului plătit. Aşa era înțelegerea, pentru că era cel mai bine ca instrucțiunile să vină doar de la una din părți.

Adam cochetă o clipă cu ideea de a-şi mărturisi faptele cu adevărat rele, în cercul păcatelor. L-ar fi uşurat? Se îndoia. În primul rând, el nici nu credea în conceptul de păcat. În al doilea rând, era sigur că starea i se va îmbunătăți în momentul în care fapta era dusă la îndeplinire, iar el urma să fie departe de aici.

Cârpa care fusese legată la gura lui Lumikki avea gustul tot mai rău, cu fiecare minut. Gustul era prăfos, scârbos, rânced, murdar. Frânghiile aspre, legate strâns, i se frecau de glezne şi încheieturi.

Confesionalul îşi merita numele. Era o structură din piatră construită în curte, cu o suprafață de mai puțin de un metru pătrat. Nu erau scaune. Doar un crucifix pe perete, iar lângă el, rucsacul lui Lumikki. Era atârnat într-un cui aflat suficient de sus, încât ea să nu-l poată ajunge cu mâinile legate. O fereastră mică se afla aproape de tavan, pe unde se vedea cerul albastru. Uşa era încuiată pe dinafară.

Lumikki încercase deja să-şi slăbească frânghiile sau să găsească ceva de care să le frece. Degeaba. Îşi apăsă ceafa pe zid şi începu să-şi mişte capul în sus şi-n jos, de la stânga la dreapta. Cârpa legată la ceafă nu se clinti nici măcar un milimetru. Lumikki încercă orice ca să nu-i mai simtă gustul.

Se ridică în picioare, deşi era dificil, pentru că gleznele îi erau legate strâns. Încercă să vadă cât de sus putea să sară. Doar câteva zeci de centimetri. Nu o ajuta la nimic. După o a

treia săritură, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podeaua de piatră. Se lovi tare. Îi dădură lacrimile de durere.

Lumikki rămase o vreme aşezată, să-şi adune puterile. Se zbătea în zadar. Însă îi venea greu să-şi țină panica în frâu. Supraviețuise în orice situație, supraviețuise chiar şi într-o ladă frigorifică, însă acum simțea că nu va scăpa. Nu va reuşi să fugă.

Îşi ridică privirea spre crucifixul de lemn de pe perete. Iisus o privea cu ochi mari, trişti. Acum, mai mult ca niciodată, ar fi fost un moment potrivit să se roage. Lumikki nu se ruga, pentru că nu credea că o aude cineva.

Din spatele micii ferestre, cerul se ivea dureros de albastru.

Lumikki simțea cum cina lipsită de gust pe care tocmai o mâncase i se învârtea acum în stomac şi încerca să urce înapoi. Se forță să înghită, deşi asta însemna să simtă tot mai tare gustul cârpei. Nu putea să se gândească la ce mâncase, pentru că asta îi accentua greața. Trebuia să facă ceva să-şi țină gândurile şi panica sub control.

Se ridică din nou. Se lipi cu spatele de perete, apoi lovi cu talpa în uşă. Uşa solidă nu se urni. Lumikki repetă mişcarea de trei ori. Nu avu niciun efect. Îşi adună iarăşi forțele, se aşeză pe podea şi se gândi.

Dacă încerca să se cațăre stând cu spatele lipit de perete şi cu tălpile pe peretele opus? Ar putea să urce centimetru cu centimetru, până ar ajunge la rucsac sau chiar la fereastră? Ar reuşi să spargă fereastra sau să o deschidă?

Lumikki nu se apucă să calculeze probabilitățile, pentru că ştia deja că erau împotriva ei. Iar probabilitățile n-o ajutaseră niciodată să scape. Reuşise să scape doar cu ajutorul rezistenței, al răbdării şi al perseverenței.

Nu voia să se mai gândească la ce avea de gând Adam Havel. Şi totuşi se întrebă. Nu avea deloc încredere în acest bărbat. Dacă moartea lui Jaro nu fusese o coincidență – după cum era ea convinsă –, atunci probabil că nu exista niciun motiv pentru care ea să supraviețuiască. Avea de gând să o sugrume cu mâinile lui? Sau să pună pe altcineva să o

facă? O vor omorî aici, în confesional, sau o vor duce altundeva?

Confesionalul morții. Lumikki nu avea de gând să se lase bătută.

Îşi lipi spatele de perete, simțindu-i suprafața dură şi neîndurătoare. Peretele trebuia să fie acum prietenul ei, să o susțină. Se concentră să-şi ridice picioarele şi să-şi lipească tălpile de peretele opus. Ştia că urcatul urma să fie greoi şi obositor. Probabil că nu avea decât o singură încercare, aşa că era obligată să reuşească din prima.

Efort. Lumikki se afla acum în aer, între doi pereți. Îşi căută echilibrul şi trase aer pe nas. Avea nevoie de mult oxigen în sânge.

Centimetru cu centimetru, tot mai sus. Presiunea trebuia să rămână constantă între ea şi perete, atât în spate, cât şi în tălpi. Când picioarele îi erau atât de sus, încât centrul de greutate amenința să se mute înspre umeri şi gât, Lumikki începea să-şi tragă spatele în sus. Era mult mai greu decât să-şi mişte picioarele.

Doi centimetri. Trei.

Lumikki continua să se mişte încet, chinuitor.

Gustul stătut al cârpei devenea tot mai pregnant.

Câțiva centimetri, şi ajungea la rucsac. L-ar fi putut da jos din cui. Avea în el un cuțit pentru fructe, cu care şi-ar fi putut desface legăturile.

În acel moment, auzi paşi în curtea din afara turnului de piatră. Se opriră la uşa confesionalului. Lumikki îşi mişcă tălpile prea mult, îşi pierdu echilibrul şi căzu la podea.

Panica puse stăpânire pe ea când auzi cheia rotindu-se în broască.

18

Cel mai bun şi de încredere asasin din oraş verifică instrucțiunile primite.

Se va duce la casă. Lângă treptele uşii din spate va găsi cheia. O va găsi pe fata legată, neajutorată şi va face să pară că aceasta evadase singură.

Treaba era clară. Nu exista riscul s-o dea în bară.

Ținta reuşise să scape de el o dată. Nu se va mai întâmpla a doua oară.

Lumikki privea cum uşa se deschide dureros de încet. Încercă să-şi pună gândurile în ordine. Putea cumva să-l amăgească pe cel care intra? Oare dacă l-ar lua prin surprindere? Ar avea o mică şansă. Sigur, era foarte mică, dar era nevoită să încerce ceva. Nu se dăduse niciodată bătută fără luptă, nu avea s-o facă nici acum.

Lumikki închise ochii şi se întinse pe jos.

Cineva păşi înăuntru.

Puse mâna pe părul ei şi-l mângâie.

— Lumikki, şopti vocea.

Lumikki deschise ochii. Zelenka.

Zelenka îi desfăcu legăturile rapid şi, cu îndemânare, îi scoase cârpa din gură. Lumikki trebui să tuşească de câteva ori şi să tragă apoi aer curat în plămâni. Era neînchipuit de plăcut.

— Trebuie să pleci! Imediat! Timpul e scurt!

Vocea Zelenkăi era plină de teamă.

Lumikki înşfăcă rucsacul din cui şi îi spuse:

— Nu fără tine!

Zelenka clipi de câteva ori. Păru să ia în considerare opțiunea, pentru o clipă. Apoi se uită peste umăr către casă.

— Nu avem timp să dezbatem. Ceilalți sunt în camera de rugăciune, dar nu ştiu pentru cât timp. Am primit permisiune de la Adam să mă rog în camera mea. Ştiam că ține o cheie de rezervă în şemineu. Trebuie să o duc înapoi, înainte să observe că lipseşte.

— Dar o să te prindă. Adam o să te pedepsească.

— Nu o să mă prindă. Fă să pară că ai evadat. Du-te odată! Fugi!

Zelenka părea disperată. Mâinile şi picioarele îi tremurau.

Lumikki voia să o ia la goană. O îngrozea totuşi ideea să-şi lase sora la mila acestor nebuni. Dacă pleca acum, o va mai vedea vreodată pe Zelenka?

— E periculos aici. Zelenka, tu nu ştii... Cred că nu cunoaştem adevărul despre Adam, încercă Lumikki.

Zelenka făcu un pas înapoi. Deveni pe loc distantă.

— Ba eu ştiu! E bun cu mine.

— Atunci de ce mă ajuți să scap?

— Pentru că poate fi crud cu cei care nu văd adevărul. Şi nu vreau să suferi.

Lumikki voia să urle din cauza lipsei de logică a Zelenkăi. Simți cum aluneca tot mai departe de ea, cuvintele ei nu mai ajungeau la ea. Între ele apăruse un zid.

— Dar când adevărul... încercă Lumikki încă o dată.

— Cei din afară vor vedea curând adevărul, iar acesta le va arde ochii. Speram ca tu să nu fii în afară, sora mea, dar se pare că inima ta nu este suficient de deschisă. Du-te!

Cuvintele Zelenkăi se înfipseră ca nişte țurțuri în pieptul lui Lumikki. Ar fi vrut să o ia în brațe şi să-i spună că se temea cu adevărat pentru siguranța ei. Şi apoi să o ia pe sus. Ar fi putut face asta, însă nu o făcu. Timiditatea teama, obişnuința o opreau.

Niciodată să nu alergi după cineva. Niciodată să nu cerşeşti iubire, prietenie sau încredere.

Aşa că Lumikki îi atinse mâna rapid, în semn de mulțumire, apoi fugi către gardul curții şi îl sări cu grijă. Numai după ce fugi suficient de mult, încât ar fi fost o nebunie să se mai întoarcă, îşi blestemă principiile prosteşti. Din cauza lor, pierdea legătura cu sora ei. Din cauza lor, îşi putea pierde sora de tot.

Lumikki se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi scoase din rucsac o bucată de hârtie pe care Zelenka desenase arborele genealogic.

Trebuia să meargă să stea de vorbă cu morții, din moment ce cu viii nu putea s-o facă.

Zelenka îşi protejă capul cu brațul şi izbi fereastra cu crucifixul. Sunetul geamului spart urma să se audă până în casă, astfel că nu avea decât câteva secunde. Din fericire, cei care se rugau se aflau în cealaltă parte a casei, iar de acolo nu se vedea curtea. Fereastra turnului era mică, iar spărtura creată era şi mai mică, dar era suficient de mare încât ceilalți să creadă că Lumikki se strecurase pe-acolo. Frânghiile zăceau pe podea, iar Zelenka lăsă crucifixul lângă ele. Iisus părea că se uită la ea dezamăgit.

Iartă-mi toate păcatele, se rugă Zelenka în sinea ei.

Închise uşa, stăpânindu-şi dorința de a se uita în urmă. Ar fi pierdut timp prețios. Mâinile îi tremurau incontrolabil, dar reuşi să încuie uşa. Apoi fugi în casă, auzind în acelaşi timp cum ceilalți alergau către uşa din spate.

Zelenka se rugă să nu-i treacă nimănui prin cap să verifice dacă ea era în camera ei. Ştia că nu aveai voie să te rogi pentru un astfel de lucru, însă acum nu-i mai păsa.

Din curte se auziră strigăte. Cu picioarele tremurându-i, Zelenka făcu un efort să urce scara şi să ajungă la fereastra camerei ei. Se uită înăuntru. Nimeni. Uşa era închisă. Bine. Şi, cel mai important, fereastra pe care o lăsase deschisă rămăsese astfel. Zelenka se lăsă să lunece înăuntru şi abia acum observă că un ciob de sticlă îi zgâriase palma, din care îi curgea sânge. Îşi puse mâna pe tăietură şi linse dâra de sânge. Gustul îi făcea rău, dar nu putea să fie slabă acum. Picături noi îşi făceau apariția din zgârietură. Zelenka îşi apăsă mâna pe cearşafurile de pe pat. Dacă cineva întreba de sânge, putea oricând să spună că îi venise în noaptea aceea.

Fluxul se opri puțin. Zelenka deschise uşa şi coborî la parter.

Şemineul. Trebuia să ajungă la şemineu. Trebuia să scape cât mai repede de cheia de rezervă, înainte ca Adam sau altcineva să apuce să se îndoiască de ea.

Zelenka se uită repede pe fereastra sufrageriei, în curte. Ceilalți erau încă acolo. Adam deschisese uşa

confesionalului, iar Zelenka îşi dădu seama din vorbele sale că era uimit de evadarea lui Lumikki. Zelenka îşi băgă mâinile în şemineu, pipăi cu degetele o nişă secretă şi puse cheia acolo.

Chiar atunci, Adam o strigă pe Zelenka. Fata fugi la el pe uşa din spate.

— Aşa-zisa ta soră a dispărut, spuse Adam.

— Poftim?

Zelenka încercă să pară uimită, mânioasă şi temătoare. Adam o scrută. Zelenka nu se clinti. Pentru prima oară în viaţa ei. Adam se încruntă, dar Zelenka îl privi cu onestitate, cu nevinovăţie.

— Du-te singură să vezi, dacă nu crezi, o îndemnă Adam.

Când se întoarse cu spatele la Zelenka şi se îndreptă către curte, fata îşi vârî mâna în buzunarul de la pantaloni. Doar aşa putea să-şi ascundă atât zgârietura din palmă, precum şi faptul că era murdară pe degete de cenuşă, din şemineu.

Urmându-l apoi pe Adam, îi trecu prin cap cât de surprinzător de simplu era să mintă!

Telefonul îl anunţă că avea un mesaj nou. Asasinul îl citi. Aproape ajunsese la casă. Mesajul era de la client.

„Bine lucrat."

Bărbatul era nedumerit. Nu apucase să-şi ducă treaba până la capăt. Înjură în sinea lui când îşi dădu seama că trebuia să joace după cum i se cântase. Îl rodea gândul că fata reuşise să scape de el. Din nou.

19

Îngerul îşi sprijinea capul cu mâna. Din aripa lui stângă lipsea o bucată mare, iar ochii lui arătau de parcă ar fi plâns cu lacrimi mari şi negre, de-a lungul a secole întregi. Îngerul păzitor, care se învinuia pe sine pentru că nu reuşise în misiunea sa de ocrotire. Iedera se răsucise în jurul picioarelor sale. Îngerul nu va mai zbura niciodată către înaltul cerului. Era condamnat pentru eternitate pe Pământ, să plângă cu lacrimi negre, să sufere pentru eşecurile sale.

Lumikki se uită la îngerul descurajat şi trist. Şi ea se simțea la fel. La fel de lipsită de speranță. La fel de nenorocită. Ce-şi imaginase, de fapt? Cimitirul Vinohrady era unul dintre cele mai mari din Praga. Să caute la propriu un ac într-un car cu fân ar fi fost un joc de copii pe lângă ce avea ea de făcut.

Zelenka îi spusese lui Lumikki că bunicii ei erau îngropați în acest cimitir. Zelenka, se pare, nu fusese niciodată la mormintele lor. După Adam, nu trebuia să-ți concentrezi atenția la cei care erau morți, ci la cei vii. Lui Lumikki i se părea că liderul sectei voia ca nimeni să nu cerceteze rădăcinile familiei sale. Tocmai din cauza asta se hotărâse să vină să arunce o privire, să vadă dacă pietrele funerare aveau ceva de dezvăluit.

Dacă ar găsi o fisură în povestea lui Adam, poate ar reuşi s-o convingă pe Zelenka să părăsească secta. Dacă ar putea să-i demonstreze că Adam mințea, Zelenka ar înceta să creadă în celelalte „adevăruri" ale sale. Lumikki ştia că încercarea ei nu avea cine ştie ce şanse de izbândă, însă nu-i mai trecea prin cap altă idee.

Trebuia să-şi salveze sora: să nu mai facă parte din sectă şi să nu se mai afle în sfera de influență a lui Adam.

Lumikki mersese pe jos de la stația de metrou din centru până la cimitir, iar acum îşi dădea seama că fusese o greşeală. De dimineață îşi luase tenişii, dar acum i se părea că sandalele ar fi fost o alegere mai bună. Picioarele îi transpiraseră, călcâiele şi degetele o dureau îngrozitor.

Lumikki rămăsese fără apă în sticlă, cu o jumătate de oră în urmă. Era clar că pierduse mai multă apă în timpul drumului decât băuse. Curând, o va durea capul.

Nu era un indiciu folositor nici faptul că-i era imposibil să găsească mormintele bunicilor. Pe lângă faptul că cimitirul era imens, iar lui Lumikki îi era greu să găsească o logică în aşezarea mormintelor, locul acela părea rupt din cele mai întunecate vise, asta chiar şi în lumina puternică a zilei. Copacii bătrâni şi înalți aruncau umbre şi mai ciudate decât ale pietrelor de mormânt. Crucile, pietrele de mormânt, statuile şi zidurile erau obiecte pe care ghearele lacome ale timpului îşi puseseră amprenta: din unele rămăseseră doar fragmente. Iar statuile arătau adesea grotesc: îngeri fără o aripă sau chiar fără ambele, iar uneori până şi fără cap. Inscripțiile de pe morminte erau şterse sau greu de citit. Pe lângă asta, iedera verde-închis acoperea o mare parte din sol, copaci şi morminte, ca un covor moale şi gros.

Lumikki găsi o mulțime de nume de Franz şi de Maria şi chiar şi mai multe de Havel, plus câteva pietre pe care scria Franz Havel sau Maria Havlová. Anii nu se potriveau totuşi. Cei care trăiseră în anii 1700 nu o interesau. Lumikki simțea cum durerea de cap provocată de deshidratare începea să se strecoare de la ceafă spre tâmple. În curând o va prinde ca într-o menghină şi i se va face foarte greață. Masa pe care o luase la sectă încă îi făcea rău, dar măcar scăpase de gustul de praf din gură. Nu voia să vomite în cimitir. Chiar dacă celor morți nu le-ar fi păsat, mai erau cei vii, care veneau pe la morminte, iar asta nu ar fi fost frumos.

Se aşează pe o bancă la umbra copacilor şi respiră încet şi adânc. Era zadarnic să mai rămână aici să caute. Se va duce la cel mai apropiat magazin să-şi ia o apă rece, iar mai târziu îl va întreba pe Jiři dacă ştia ceva de bunicii Zelenkăi. Nu de alta, dar el cercetase registrele bisericii.

Îşi făcuse iluzii venind la cimitir. Se hotărî să o ia ca pe o învățătură de minte. Să nu mai facă planuri în grabă. Să se gândească bine înainte.

Chiar atunci telefonul sună. Tata. Lumikki nu avea chef să răspundă acum, dar ştia că aşa era cel mai bine să o facă. Altfel mama şi tata ar fi început să-şi pună întrebări.

— Ai vorbit astăzi mai devreme cu Kaisa şi sigur ați rămas în aer cu povestea. Ca să nu mai spun că, de fapt, cu mine ai vrut să vorbeşti, spuse tatăl.

— Da, aşa este. Voiam să te întreb cum a fost la Praga, răspunse Lumikki.

Îşi lăsă privirea să se odihnească asupra unui mormânt acoperit cu iederă. Nu mai regreta că venise până aici. Atmosfera de vis, de coşmar, ca a unei poezii gotice, era incredibil de plăcută. Meritase să vină chiar şi numai pentru asta.

— De unde ştii că am fost la Praga? vocea tatălui era iritată, aproape neprietenoasă.

Lumikki se gândi o clipă. Nu voia sub nicio formă să-i dezvăluie totul tatălui ei, nu încă.

— De la o cunoştință comună. Sau, să spunem, o cunoştință din trecut.

— Sună destul de straniu ca cineva de acolo să-şi aducă aminte de mine după atâția ani…

Lumikki nu îl lăsă să mai continue şi-l întrebă direct:

— De ce nu mi-ai spus că ai fost aici?

La celălalt capăt al firului se lăsă liniştea – pentru atât de mult timp, încât Lumikki crezu că se întrerupsese convorbirea.

— Sincer, acolo am fost atât de trist şi într-o pasă atât de întunecată, că nu-mi amintesc cu plăcere de asta. Nu-mi amintesc mai nimic, oricum, spuse tatăl în cele din urmă, şovăind.

Nu-ți mai aminteşti nici că fata ta mai mare este aici? Ar fi vrut Lumikki să-i urle la telefon.

— Da… deci de-asta nu ți-am povestit. Nu era nimic de povestit.

Lumikki se holba enervată în zare. Cică nu era nimic de povestit. O soră, dar nimic de povestit. Fleacuri.

— Ei bine, de-asta te sunasem mai devreme, zise Lumikki. Atâta tot.

— Totul e bine acolo? Îți ajung banii? E bun hostelul?

Tatăl reveni la tonul lui de părinte îngrijorat, aflat la distanță.

— Da, da. Totul e-n regulă. Poimâine e posibil să mă întorc acasă.

Poate împreună cu sora mea, adăugă Lumikki în gând. Atunci, tata va putea să cugete la ce intra în categoria „nimic de povestit”.

Lumikki se gândise adesea că familia sa juca un rol ca la teatru. Mama juca rolul de mamă, tatăl, pe cel de tată, iar Lumikki, pe cel de fiică. Toți se purtau de parcă se aflau în culise. Mult timp se gândise că aşa era în toate familiile, însă cam când împlinise zece ani, începuse să observe alte familii, când vedea taţi şi mame cu copiii lor la magazin, prin parc sau la reuniuni de familie. Se purtau altfel. Se certau, râdeau, erau prezenți, existau. În familia ei nu se spuneau lucruri care veneau spontan în minte, ci doar se dădeau replicile pe care se presupune că trebuia să le dai în rolurile respective.

Acest fapt crea o atmosferă stranie acasă şi, ca urmare, era dificil să ai o discuție adevărată. Parcă ar fi fost un dialog între oameni de afaceri sau o discuție la bibliotecă. În principiu, oamenii de afaceri şi cei care lucrează la bibliotecă încearcă să păstreze astfel aparențele. La fel şi aici: păreau să rostească nişte cuvinte formale. Acest lucru le anula personalitatea şi îi făcea să arate ca umbra unor persoane. Iar Lumikki nu ştia cum să facă să vadă persoanele, nu umbra lor.

În spatele frunzelor de iederă se putea zări un nume care începea cu litera F. Lumikki se hotărî să mai verifice încă o piatră funerară. Pe aceasta.

Se ridică şi se duse la mormânt, unde începu să dea la o parte de pe inscripție iedera încăpățânată. Franz. Franz Havel. Şi un al doilea nume. Maria Havlová. Inima fetei o luă la galop. Anii se potriveau.

— Să suni, atunci, dacă apare ceva, îi spuse tata.

— Mda. Pa!

Lumikki încheie convorbirea ca o adolescentă tipică, pentru că voia să se concentreze la piatra de mormânt din fața ei. Mai era şi un al treilea nume pe ea. Mâinile îi tremurau, în timp ce dădea frunzele la o parte. Klaus Havel. Născut în 1940. Decedat în 1952.

Lumikki se holbă o vreme la cifrele anilor, înainte ca mintea ei să accepte că ceva era ciudat.

Klaus Havel murise la vârsta de 12 ani. Era foarte, foarte puțin probabil ca acesta să fi fost tatăl lui Adam Havel. Bine, nu absolut imposibil, însă improbabilitatea era atât de mare, încât Lumikki putea jura că Adam o minţise pe Zelenka. Lumikki scoase telefonul din buzunar şi fotografie piatra funerară. I-o va arăta Zelenkăi. Poate că aceasta va crede atunci că „Familia" – şi cu atât mai mult „Tatăl" Familiei – nu era atât de nevinovată precum îşi imaginase.

Băgând telefonul la loc în buzunar, Lumikki simți în nări un miros care amenința să-i declanşeze o migrenă. Un miros puternic de aftershave şi transpirație acră. Acelaşi pe care îl simțise cu o seară în urmă.

Nu pierdu niciun moment ca să se uite în spate, ci o rupse imediat la fugă. Nicio fracțiune de secundă întârziere. În spatele ei se auzeau paşi repezi.

Când Lumikki țâşni, cu urmăritorul suflându-i în ceafă, tenişii ei iscară praful pe aleea din cimitir.

Apărați-mă măcar acum, se rugă ea în minte îngerilor de piatră, care o priveau cu ochii goi cum fuge. *Ridicați-vă aripile şi aduceți o furtună care să-i nimicească pe duşmani.* Dar aerul cald era neclintit.

Urmăritorul era rapid. Probabil că era mult mai odihnit şi mai hidratat decât Lumikki, care avea la activ numai câteva ore de somn, plus mult mers prin caniculă. Transpirația i se prelingea pe piele, deşi ar fi zis că era atât de deshidratată, încât nu mai avea cum să transpire.

Lumikki țâşni pe poarta cimitirului. În apropiere era o stație de metrou. Luă o decizie rapidă şi năvăli pe scările de metrou. Ideea de a intra în subteran, cu un ucigaş pe urmele ei, nu era poate cea mai atractivă opțiune, însă ea se gândi că poate, de teama paznicilor, bărbatul nu-i va face nimic.

Paşii grei răsunând pe scări îi spuneau că urmăritorul nu renunțase.

Lumikki văzu că metroul tocmai venea în stație. Se grăbi să fie printre primii. Urmăritorul trebui să-şi croiască drum printre pasagerii care coborau din metrou, însă asta nu-l încetini prea mult. Lumikki continuă să meargă prin tren, înaintând spre ultimul vagon. Văzu cum bărbatul îi dădea pe oameni la o parte şi se apropia de ea.

Chiar atunci sosi în stație şi trenul din cealaltă direcție. Uşile se deschiseră, iar oamenii schimbară metroul, urcând unde se aflau Lumikki şi urmăritorul ei. Din fericire, se aflau acum o mulțime de oameni între ei, iar Lumikki observă cum bărbatul se strecura încruntat printre ei. Se pare că nu-i păsa că avea public. Expresia lui arăta că era gata să o omoare pe Lumikki cu mâinile goale, sub privirile călătorilor.

Lumikki încercă să rămână calmă. Numără secundele. Transferul trebuia să se întâmple chiar în ultima clipă.

Bărbatul se apropia de ea. Uşile aveau să se închidă într-o clipă. Uşile trenului de pe partea opusă erau încă deschise. Când Lumikki văzu că începeau să se închidă, apăsă repede pe buton, uşa se deschise şi țâşni afară, ajunse din câțiva paşi rapizi pe celălalt peron, îşi aruncă rucsacul din spate şi-l lăsă să atârne în aer, se întoarse pe-o parte şi reuşi cu greu să se strecoare printre uşile care tocmai se închideau.

Metroul se puse în mişcare. La fel şi celălalt. Lumikki apucă să vadă cum urmăritorul, roşu la față, izbea cu pumnii în uşă, dar degeaba. Metroul îl ducea în direcția opusă.

Lumikki se trânti pe scaun şi-şi şterse transpirația de pe frunte, cu o mână tremurândă. Lângă ea şedea un băiat de vreo zece ani care o privea cu admirație. Băiatul avea o doză de Fanta, pe care i-o întinse lui Lumikki, ridicând din sprâncene. Fata pricepu. Era pe punctul de a refuza, dar totuşi acceptă.

Niciodată gustul – altminteri fad – de suc de portocale nu fusese mai bun.

20

— Te-ai hotărât să alergi la un maraton? Sau de ce eşti atât de terminată?

Lumikki se gândea că în aceeaşi zi dobândise o soră, fusese întemnițată de către o sectă, îşi lăsase sora la mila membrilor ei, rătăcise prin cimitir şi descoperise minciuna lui Adam, iar în cele din urmă reuşise să scape de bărbatul care, evident, fusese trimis să o ucidă. Nu avea chef de glume acum.

Lumikki rămase serioasă, astfel că Jiři îşi şterse repede zâmbetul de pe buze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat.

— Să mergem înăuntru şi-ți povestesc, răspunse ea.

Se înțeleseseră să se întâlnească la cinci după-masă la Jiři acasă. Lumikki ajunsese la fără cinci, iar când Jiři nu răspunse imediat la uşă, rămase acolo să îl aştepte, privind permanent în jurul ei, să nu fie urmărită.

Înainte de asta, Lumikki umblase prin oraş cu diverse mijloace de transport, până când fusese sigură că scăpase de urmăritor. Apoi intrase într-un magazin, cumpărase un litru jumătate de apă şi o băuse aproape pe toată. Durerea de cap cauzată de deshidratare o mai lăsase, iar gustul de praf al cârpei dispăruse, în cele din urmă.

Acum Lumikki voia să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Voia să-şi spele de pe trup toate evenimentele zilei, chiar dacă nu şi le putea scoate din minte.

Jiři deschise uşa repede şi urcară scările în tăcere. Lumikki nu voia să vorbească aici despre ce păţise, şi nici Jiři nu o întrebă. Înțelegea şi el acum că totul era periculos. Când ajunseră în capul scărilor, la etajul la care stătea Jiři, Lumikki fu prima care observă:

— Ai uitat uşa descuiată azi-dimineață? întrebă ea.

Jiři intrase deja pe uşa întredeschisă şi răspunse:

— Cu siguranță, nu.

În apartament domnea haosul. Mobila era răsturnată, toate sertarele erau vărsate pe jos, toate cutiile erau

deschise, cărțile aruncate de pe rafturi, dosarele şi hârtiile erau vraişte. Televizorul HD era totuşi la locul lui, la fel şi laptopul şi aparatul DSLR. Aşadar, nu era vorba despre un hoț, pentru că aceste obiecte ar fi fost primele care ar fi dispărut.

Jiři începu să înjure în cehă.

— Lipseşte ceva? întrebă Lumikki, în timp ce-şi aduna la un loc propriile lucruri.

Nu-şi lăsase în apartament decât hainele şi trusa de machiaj. În rucsac cărase toată ziua cu ea un roman polițist de Jo Nesbø, puțin îndoit pe la colțuri, portofelul şi paşaportul. Luase degeaba romanul, pentru că momentele liniştite în care putea citi fuseseră puține.

Lui Lumikki nu-i dispăruse nicio haină. Singurul lucru ciudat era faptul că sutienul ei fusese desfăcut. Crezuse intrusul că ascundea ceva în căptuşeală?

— Imposibil de spus în dezastrul ăsta, se rățoi Jiři drept răspuns. Probabil că a venit să caute ceva. Ce, nu ştiu.

Luă de pe jos o geantă în care începu să arunce la nimereală haine, mape şi hârtii.

— Nu suntem în siguranță aici, spuse Jiři văzând expresia întrebătoare a lui Lumikki. Oricine a fost aici poate reveni oricând are chef.

— Unde mergem atunci? întrebă Lumikki.

Apucase deja să-şi pună puținele lucruri în rucsac.

— Într-un loc păzit şi noaptea.

Lumikki stătea ascunsă în spatele copacului şi aştepta. Aştepta de două ore deja, dar putea aştepta şi mai mult dacă era nevoie. Luă o gură de apă din sticlă. Din fericire, copacii ofereau destul de multă umbră. Când Lumikki fugise de aici mai devreme, nu crezuse că se va întoarce în aceeaşi zi.

Gardul negru de fier aducea aminte de gratiile unei închisori. Închisoare. Asta să fie secta pentru Zelenka? Lumikki nu putea fi sigură, dar, din nefericire, aşa părea. Zelenka nu era liberă să meargă unde sau când voia, nu era liberă să studieze sau să muncească, să socializeze cu oamenii, să facă ce avea chef. Dacă într-adevăr aceasta se

amestecase cu Familia albă pe baza unor false relații de rudenie, atunci cu atât mai îngrijorătoare era situația.

Îi povestise lui Jiři despre descoperirea din cimitir, în timp ce mergeau spre clădirea de birouri Super8, unde Jiři credea că ar fi fost bine să petreacă măcar vreo două nopți.

— Conform informațiilor mele, Adam Havel s-a născut în 1950. Klaus Havel, în vârstă de 10 ani, nu putea fi tatăl lui, spuse Jiři. Sunt foarte multe nepotriviri de genul acesta în cadrul sectei. Cea mai importantă informație este totuşi aceea că Adam Havel este liderul sectei. Am încercat să aflu informații despre lider în interviurile mele, însă nimeni nu a îndrăznit să-i dezvăluie numele. Sigur, ştiam că Adam Havel face parte din sectă, dar nu îi cunoşteam poziția. Trebuie să-i investighez trecutul mai în amănunt.

— Iar eu trebuie să-i trimit un mesaj Zelenkăi.

— Presupun că-ți pasă de fata aceea?

Lumikki se mulțumi doar să dea din cap. Da, îi păsa de Zelenka. Acum avea o soră şi nu avea de gând să renunțe la ea.

Din cauza asta, îl lăsă pe Jiři la Super8, să scormonească prin trecutul lui Adam Havel, iar ea merse la casa sectei şi se puse să aştepte până când Zelenka s-ar fi ivit în curte.

Până acum, în curte venise doar o femeie de vârstă mijlocie. Udase trandafirii cu o stropitoare mare din metal, foarte ruginită. Lumikki se dăduse puțin mai în spate. Femeia ridicase capul şi păruse să asculte cu atenție, însă apoi se întorsese la udatul plantelor.

Lui Lumikki începuseră să-i amorțească picioarele de atâta stat pe loc. Şi le întinse uşor şi-şi mută greutatea de pe unul pe celălalt. Trebuia ca odată şi-odată Zelenka să treacă prin curte. Cel puțin, Lumikki aşa spera.

În cele din urmă uşa din spate se deschise, iar Lumikki zări ceva familiar. Zelenka. Părea melancolică şi cumva resemnată. Lumikki fluieră încet. Zelenka se uită în direcția ei şi o văzu. Lumikki îşi duse repede un deget la buze. Nu voia să rişte să fie descoperită de vreun membru al sectei. Zelenka privi cam ezitant în jur, apoi se apropie de gardul de fier. Făcu o mişcare cu capul în direcția casei, apoi şi-l

scutură încet, aproape imperceptibil. Lumikki pricepu că Zelenka nu avea voie să meargă mai departe.

Din fericire, Lumikki era pregătită. Îi arătă Zelenkăi bucata de hârtie pe care îi scrisese un mesaj. Apoi o făcu ghem şi o aruncă peste gard. Ghemotocul ateriză cam la un metru de picioarele Zelenkăi.

Tocmai atunci se deschise iar uşa din spate şi un bărbat tânăr îşi făcu apariția. Zelenka făcu un pas în lateral şi se scărpină la picior fără să se uite la ghemotocul de hârtie. Bărbatul îi strigă ceva. Zelenka răspunse. Tonul bărbatului deveni nerăbdător, dar Zelenka ridică pur şi simplu din umeri. Bărbatul oftă, mai spuse ceva răstit şi intră înapoi. Zelenka se aplecă repede şi luă hârtia de jos, apoi o băgă în buzunar. Îi aruncă o privire lui Lumikki, după care intră în casă.

Lumikki expiră. Îşi ținuse respirația fără să-şi dea seama.

În mesaj scrisese că spera să se întâlnească a doua zi la ora 12, în locul în care se văzuseră prima oară. Lumikki se baza pe faptul că Zelenka va găsi un mijloc de a se strecura afară, în oraş.

Când se porni spre centru, Lumikki îşi simți picioarele ciudat de grele. Transpirația îi curgea şiroaie de-a lungul şirei spinării. Îşi linse buzele, simțind în gură gust de sare.

Cerul devenise albastru-închis. Luminile oraşului se reflectau în ferestrele clădirii sediului Super8. Din biroul de la etajul nouă se vedea tot centrul, până la castel. Lumikki se lupta să-şi țină ochii deschişi. Era atât de obosită, încât se temea că va adormi în picioare.

Jiři întinsese bagajul într-un colț şi găsise chiar şi saci de dormit.

— E bine că în companie există şi un departament pentru cățărat, zâmbi el.

Se pare că nu era o glumă.

Calculatorul lui Jiři arunca o lumină albastră. Bărbatul stătuse nemişcat în fața lui timp de trei ore. Înainte de asta, se urnise numai ca să ia comanda ce venise de la un restaurant chinezesc. Lumikki examină cercetările asupra

relațiilor de familie, care erau pline de însemnările lui Jiři, de semne de întrebare şi de săgeți. Hârtiile nu-i dezvăluiră nimic nou, niciun mare secret.

Se hotărî să închidă ochii doar pentru o clipă. Să şi-i odihnească. Ziua fusese atât de lungă şi de grea! Dacă putea să închidă ochii o secundă sau două…

Lumikki se trezi atunci când căzu cu capul pe un teanc de hârtii. Jiři se uită la ea.

— Du-te la culcare.

— Nicio grijă, zise fata, deşi scăpă un căscat larg.

— Sau măcar mănâncă nişte tofu cu chili. Te revigorează.

Jiři puse pe masă încă o cutie.

— Tofu rece? Mulțumesc de ofertă, dar am să sar peste o aşa experiență culinară, răspunse ea. În plus, nu mi-e foame deloc. Ai comandat mâncare cât pentru zece persoane.

— Alegerea ta. Dar atunci să nu… bingo!

Jiři rosti atât de tare ultimul cuvânt, încât Lumikki tresări involuntar.

— Vino să vezi!

Lumikki se duse lângă Jiři. Pe ecranul calculatorului apărea poza unui bărbat stilat, de vreo 30 de ani, îmbrăcat în haine albe de in. Părul lui lung era prins într-o coadă. Tânăra recunoscu ochii cenuşii, pătrunzători şi sprâncenele stufoase, ca de bufniță, deşi omul din poză era mai tânăr decât…

— Adam Havel! strigă ea.

— Adică, de fapt, Adam Smith. Alias prietenul nostru, Adam Havel. Poza asta e din 1980, dar i-am recunoscut imediat trăsăturile, explică Jiři încântat.

— Nebraska, citi Lumikki în textul pozei.

— Exact. Acolo a existat o sectă religioasă pe nume Frații albi, formată numai din bărbați tineri care se credeau urmaşii lui Iisus. Liderul sectei era Adam Smith, care a dispărut. Se pare că a apărut mai târziu în Praga, cu un concept asemănător. De data asta, s-a hotărât să le includă şi pe femei.

— De ce a dispărut? se miră Lumikki.

— Îi făcuse pe membrii sectei să-i dea lui toate posesiunile, pentru a fi donate în scopuri caritabile. Pentru a fi cât mai curați cu putință în fața morții.

Jiři o văzu pe Lumikki întunecându-se la față.

— Frații albi puneau la cale o sinucidere în masă. Adam Smith împreună cu ceilalți. Poliția a aflat totuşi despre asta şi a reuşit să-i salveze pe cei mai mulți dintre adepți – au fost găsiți stând întinşi pe jos, într-o cabană mică, aproape sufocați cu monoxid de carbon. Adam Smith dispăruse. Cu tot cu bani.

Somnolența o părăsi brusc pe Lumikki.

— Familia albă nu plănuieşte să atace pe nimeni din afară, spuse încet.

Jiři dădu din cap.

Niciunul nu trebuia să o spună cu voce tare. Cuvintele răsunau cu o răceală de moarte. *Sinucidere în masă.*

20 iunie
luni

21

Lumikki se uită la ceas. Era douăsprezece fără un sfert. Putea ajunge la timp la locul întâlnirii, dacă se grăbea.

Stabilise cu Jiři ca Lumikki să se vadă cu Zelenka şi să încerce să o facă să plece cu ea, să abandoneze secta. În plus, era important să afle dacă data posibilei sinucideri în masă fusese aranjată. În acelaşi timp, Jiři avea o întâlnire cu directorul companiei Super8 fix pentru a vorbi despre ştirea aceasta.

Lumikki înțelese prea târziu ce se petrece, numai după ce nişte mâini puternice o înşfăcară de pe stradă şi o aruncară pe bancheta din spate a unei maşini. Simți pe gât metalul rece al unei arme.

— Să nu încerci ceva şi nici să nu scoți vreun sunet, altfel… ai mierlit-o, şopti răguşit bărbatul la urechea ei.

Lumikki nu mai fusese niciodată atât de aproape de urmăritorul ei. Nu ar fi vrut să fie nici acum. Îl văzu cum caută să ajungă cu cealaltă mână la o rolă de bandă adezivă. Se gândi că avea intenția să-i astupe gura şi să-i lege mâinile şi picioarele, apoi să conducă undeva departe de oameni şi să facă ceea ce intenționa.

Lumikki nu voia să afle despre ce era vorba. Mânia ardea în interiorul ei. Iarăşi fusese prinsă într-o situație la care nu voise, de fapt, să ia parte. Fără să fie întrebată!

Nu avea timp de pierdut. Trebuia să acționeze imediat. Elementul-surpriză îi oferea doar un moment.

Dădu din cap în semn de aprobare. Cu toate acestea, continuă să dea din cap şi-l izbi extrem de repede cu fruntea în nas. Bărbatul îşi slăbi strânsoarea mai mult de uimire decât de durere, apoi începu să-i curgă sânge din nas, murdărind topul alb de bumbac al lui Lumikki.

Fata se smulse din mâinile lui, deschise portiera maşinii şi țâşni pe stradă. Alergă înainte şi-şi dădu seama după numărul de oameni că trebuia să se afle în apropiere de Podul Carol, care îi atrăgea pe turişti precum un magnet. Pe pod erau şi mai mulți turişti. Oamenii stăteau pe loc şi se

holbau în sus, atunci când Lumikki încercă să treacă printre ei cu disperare. Ce naiba aşteptau de fapt?

Lumikki îşi ridică şi ea privirea şi-şi dădu seama. Un trompetist apăruse la balcon şi începu cântarea de la ora douăsprezece. Era plin de oameni pe pod. Lumikki aruncă o privire în urmă. Reuşise să scape de urmăritor? Bărbatul nu se vedea. Fata îşi croi drum printre turişti, mai aproape de centru, să se poată ascunde. Inima îi bătea nebuneşte în piept.

Deodată, auzi un sunet în urma ei. Se uită peste umăr şi îl văzu pe bărbat mai departe, însă nu cu mult. Bărbatul o observă şi el şi dădu la o parte mai multe bunicuțe, care începură să strige la el în franceză.

Tânăra cugetă rapid. Să încerce să fugă de-a lungul Podului Carol sau s-o apuce pe malul râului, ca până acum? Pe pod era aproape imposibil să înainteze. Pe de altă parte, şi urmăritorul ar avea aceeaşi problemă. Şi nici nu ar îndrăzni să o împuşte aici sau să se lupte cu ea. Ar fi prea mulți martori.

Decizia era luată. Lumikki se lăsă jos pe sub brațul unui japonez, tocmai când acesta făcea o poză cu trompetistul. Nu văzu, dar auzi câteva secunde mai târziu cum urmăritorul îl răstoarnă pe turistul japonez, telefonul acestuia sărind în aer, apoi izbindu-se de pământ. Judecând după bombănelile agitate ale japonezului, şi el avusese aceeaşi soartă.

Treizeci de statui de sfinți păzeau podul de pe ambele părți. Sfântul Ioan Nepomuk, Sfântul Vitus, Sfântul Luitgard, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Venceslau, Sfântul Sigismund, Iuda Tadeul, Francisc de Assis. Numele din ghidul turistic îi treceau lui Lumikki prin minte în acelaşi ritm cu paşii ei pe suprafața de piatră a podului. Podul de piatră. Acesta fusese numele anterior al Podului Carol. Trebuie că imaginația celui care îi pusese numele era cam săracă.

Transpirația sărată, înțepătoare îi intra în ochi, aşa că şi-o şterse cu mâna. Nu putea să alerge dacă nu vedea unde se îndreaptă. De altfel era destul de greu să se ferească de atâția turişti, vânzători ambulanți, artişti de stradă şi muzicieni.

Sandalele o rodeau până la sânge. Nu erau pantofi de alergat, nici topul ei de bumbac ud leoarcă nu era un tricou pentru jogging. Nici canicula de douăzeci şi nouă de grade nu era cea mai bună vreme de alergat, însă în aceste circumstanțe Lumikki nu avea de ales. Trebuia să meargă înainte, să încerce să scape.

Bărbatul nu era doar la câțiva metri în spatele ei.

Urmărirea atrase atenția turiştilor. Credeau că era o reprezentație. Unii o încurajau pe Lumikki, alții pe urmăritor.

Un cvintet cânta o arie de operă, când Lumikki țâşni pe lângă instrumentişti. Îi auzi schimbând din mers piesa. Beatles.

You better run for your life if you can little girl…[67]

Mulțumesc. Asta şi fac, avu Lumikki timp să-şi spună, înainte să se izbească de o nemțoaică din fața ei, care tocmai făcuse un pas înainte.

— *Mein Gott!*[68] strigă femeia.

— *Entschuldigung!*[69] spuse Lumikki aducându-şi aminte de vocabular, apoi continuă să fugă.

Din fericire, nemțoaica reuşi să-l încetinească şi pe urmăritor, care o împinse în lateral şi nu-şi ceru scuze.

Încercând să iuțească pasul şi simțind cum transpirația îi curge şiroaie, Lumikki nu mai reuşea să se ferească la fel de bine de oameni precum o făcuse în capătul podului.

O mireasă japoneză îşi făcea poze în mijlocul podului. Lumikki nu-şi dădea seama dacă şedința foto era adevărată sau înscenată. Mireasa avea o trenă incredibil de nepractică, peste care Lumikki reuşi să sară în ultimul moment. Câteva secunde mai târziu, sunetul de satin sfâşiat dezvălui că urmăritorul nu fusese la fel de norocos. Lumikki câştigă astfel un mic avans.

Un grup de turişti americani însoțiți de ghid blocau drumul înainte. Lumikki privi îngrozită zidul acela uman, apoi văzu o breşă şi reuşi să se strecoare printre ei.

---

[67] *Mai bine luptă pentru viața ta, dacă poți, fetițo…* (în engleză, în original).

[68] *Dumnezeule!* (în germană, în original).

[69] *Îmi pare rău!* (în germană, în original).

— And as you can see, here we have a statue of a… running girl… I mean…[70]

Lumikki nu rămase să asculte cum ghidul revenea la subiect. Urmăritorul străpunse bariera de americani precum un spărgător de gheață. Lumikki înainta tot mai anevoios. Simțea cum căldura o face să-şi piardă puterile şi-i înceţoşează vederea. Gura i se uscase complet. Se simțea de parcă nu băuse nici măcar o picătură de apă în toată viața ei.

Picioarele îi tremurau. Lumikki lovi cu cotul un caricaturist, tocmai când acesta desena nasul unui bărbat cu barbă neagră. Ei, măcar nasul mai îndrăzneț făcea caricatura mai bună. Mulțimea o împingea pe Lumikki tocmai la marginea podului. Trebui să se sprijine de placa memorială a unei statui, pentru a nu cădea peste balustradă. Placa lucea de la miile de mâini care o atinseseră. Statuia Sfântului Ioan Nepomuk.

Martirul ceh care fusese executat fiind aruncat de pe pod.

Nu-i venea să creadă că-şi amintea asemenea lucruri din ghidurile turistice. Lumikki îşi mai aduse aminte şi că atingerea statuii ar fi adus noroc, iar cel care o atingea urma să se întoarcă în Praga.

Tocmai de noroc avea ea acum nevoie. Îl auzi iarăşi pe bărbat în urma ei. În schimb, nu era sigură că mai voia să revină în Praga, dacă de data asta supraviețuia.

Lumikki aproape că ajunsese la capătul celălalt al podului. Inima îi bătea cu furie, încercând să trimită oxigen în organismul complet extenuat. Lui Lumikki îi era atât de cald, încât parcă fierbea!

Cineva cânta la pahare. Nu putea fi adevărat. Lumikki avea în față un bărbat în vârstă, subțire, care cânta la nişte pahare la fel de subțiri, aliniate dinaintea lui de la mic la mare. Lumikki îşi adună toate puterile şi reuşi să o ia prin stânga bărbatului, lăsându-i toate paharele intacte.

Bărbatul în vârstă, ca şi când ar fi fost el însuşi făcut din sticlă, ridică mâna în semn de mulțumire.

---

[70] *Şi după cum vedeți, aici avem o statuie cu... o fată alergând... Adică...* (în engleză, în original).

Prea devreme.

Lumikki auzi în urmă paşii grei ai urmăritorului apropiindu-se, bătrânul strigând, un pahar spărgându-se, apoi al doilea, al treilea, al patrulea. Efectul de domino făcu paharele să se spargă unul câte unul. Urmăritorul strigă şi înjură. Se pare că fusese rănit, astfel că rămase mult în urmă.

Lumikki se grăbi să coboare de pe pod şi-şi jură că nu-şi va mai depăşi niciodată limitele de bunăvoie.

Se simți imediat mai bine, ştiind că bărbatul nu o mai putea urmări. Picioarele îşi regăsiră în mod surprinzător puterea, aerul fierbinte nu-i mai ardea plămânii, rănile cauzate de sandale nu o mai deranjau, iar transpirația părea răcoritoare.

Alergă spre treptele care duceau la Catedrala Sfântul Vitus şi le sări două câte două. Bucuria datorată faptului că scăpase îi dădu aripi. Întârziase câteva minute la întâlnire, dar era în viață.

— *Go go go!* o încurajară băieții care şedeau pe trepte.

Aruncă o privire în urmă, deşi era sigură. Nimeni nu o mai urmărea.

Acum spera doar că Zelenka o aştepta în locul stabilit.

22

Din oglindă o priveau două fete. Cea mare şi cea mică. Surori. Se ţineau de mână.

Viziunea se destrămă dinaintea ochilor lui Lumikki. Acum le vedea în oglindă pe ea şi pe Zelenka. Veniseră în baia cafenelei în care se întâlniseră prima dată. Lumikki sugerase că urmăritorul nu le-ar fi căutat în acel loc, chiar de-ar fi reuşit cumva să-i ia urma până acolo. Bărbatul nu şi-ar fi asumat riscul de a atrage atenţia intrând într-o toaletă pentru femei.

Topul lui Lumikki arăta grotesc. Roşu pe alb. Arăta de parcă fata tocmai ieşise dintr-un abator. Vânzătoarea ridică din sprâncene văzând-o, însă expresia lui Lumikki era atât de înverşunată, încât femeia se gândi că mai bine nu spune nimic.

Zelenka scutură din cap, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nu pot pleca, spuse ea.

Asta tot repeta întruna, chiar dacă Lumikki încercase să o convingă de faptul că putea să moară dacă nu pleca acum cu ea.

— Eşti în pericol de moarte dacă te întorci acolo. Nebunul de Adam plănuieşte să vă ucidă pe toţi.

Lumikki încercă să rămână calmă, deşi îi venea să strige.

— Vom primi viaţă eternă, spuse Zelenka.

De frustrare, Lumikki lovi marginea chiuvetei cu palmele. Cum trebuia să le vorbeşti acestor fanatici spălaţi pe creier, ca să priceapă?

— O să primeşti cu siguranţă viaţă eternă, dacă tu crezi asta, oftă ea. Dar nu trebuie să te grăbeşti. O poţi primi peste câteva zeci de ani, după ce vei fi trăit o viaţă lungă şi fericită.

— Nu pot decide eu când voi muri. Eu trebuie să accept ceea ce este dat de sus.

Zelenka rostise cuvintele ca un robot. Parcă vorbea de pe o casetă.

— Nu e nevoie. Poţi să iei singură deciziile care te privesc.

— Dacă plec, nu-mi rămâne nimic. Eu nu am nimic. Nu am pe nimeni.

Lumikki îi luă mâna. Se uită în oglindă, direct în ochii ei.

— Mă ai pe mine. Cei din sectă nu au nicio legătură de sânge cu tine. Eu sunt sora ta. Eu te voi ajuta.

Zelenka scutură din cap, plângând incontrolabil.

— Nu. Nu e adevărat, zise ea.

— Ba da! Te asigur.

— Nu e. Te-am mințit. Am inventat toată povestea cu surorile. E un basm.

Lumikki dădu drumul mâinii Zelenkăi. Brusc, se simți lipsită de vlagă. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nu se aşteptase ca Zelenka să o fi mințit, nu se aşteptase să se simtă atât de rău din cauza asta. Piesa de puzzle care lipsea din trecut era brusc dată la o parte, iar golul lăsat părea mai mare şi mai pustiu decât înainte. Lumikki îşi dădea acum seama cât sperase ca secretele să fie dezvăluite cu ajutorul Zelenkăi.

Îi fusese luată sora.

— Te-am spionat, îi spuse Zelenka.

— De ce? întrebă Lumikki.

Cuvintele ieşiseră din gura ei automat. Mintea îi era blocată, dar se pare că putea produce cuvinte inteligibile.

— Ştiam că tatăl tău vorbeşte suedeza. Asta mi-a spus mama. Dar a refuzat să-mi destăinuie mai multe. Nici măcar numele. L-am auzit întâmplător, când vorbeai în suedeză cu un grup de turişti.

Lumikki îşi aminti pe loc. Câțiva pensionari suedezi o întrebaseră într-o engleză slabă unde se afla o stradă. Lumikki se îndurase de ei şi le răspunsese în suedeză, iar bătrânii fuseseră atât de încântați, încât ținuseră să-i facă cinste cu o înghețată. Lumikki refuzase. Altfel, cine ştie, s-ar fi pomenit ghid turistic sau şofer pentru vreun grup.

— Te-am urmărit până la hostel şi ți-am aflat numele. Te-am ascultat când vorbeai la telefon cu cineva căruia i-ai spus întâi Peter, apoi tată.

Lumikki îşi aduse aminte şi de acel telefon. Îl sunase pe tatăl ei, iar acesta răspunsese atât de oficial, cu „Peter Andersson”, încât Lumikki râsese de el, imitându-l. Tatăl îi

explicase că nu văzuse cine suna, din cauza soarelui puternic, de aceea răspunsese cu numele complet.

— Dar de ce? întrebă Lumikki, deşi abia mai putea să vorbească.

Nu-şi amintea să mai fi fost mințită cu atâta pricepere. Trebuie să fi fost foarte dornică să găsească bucata lipsă din puzzle.

— Pentru că eu nu am pe nimeni cu adevărat apropiat în Familia albă. Toți ceilalți au pe cineva, pe cineva mai mult „al lor" decât al altora. Iar eu întotdeauna mi-am dorit o soră. Credeam că, dacă aş avea o soră, nu m-aş mai simți atât de singură. Chiar de-ar fi o soră inventată. Am construit ani în şir o poveste. Părea atât de reală, încât aproape că începusem să cred şi eu în ea. Apoi, când te-am văzut, am ştiut imediat. Tu erai sora mea din poveste.

Lumikki ascultă cuvintele Zelenkăi şi le înțelese, dar se simțea complet rece pe dinăuntru. Nu se putea gândi decât că Zelenka o trădase.

Lumikki nu spuse nimic. Zelenka era şi ea tăcută. Două femei tinere în oglindă. Complet străine.

— Deci înțelegi că într-adevăr nu am pe nimeni şi nimic. Doar Familia albă şi credința mea.

Lumikki nu mai încercă să-i aducă argumente. Nu mai încercă să o convingă de nimic pe Zelenka. Să facă ce vrea! Nu era treaba lui Lumikki. Nu fusese niciodată. Zelenka o atinse uşor pe umăr şi plecă. Lumikki nici nu se uită la ea.

Rămase uitându-se în oglindă, la topul ei însângerat. Îşi aminti visul. Lacrimile de sânge. *Du är min syster.* Şi asta fusese doar o iluzie, un coşmar, o minciună?

Femeia înşfăcă telefonul. Nu era vreme de pierdut. Când cineva îi răspunse, trecu direct la subiect.

— Fata nu a ieşit din joc. În cel mai rău caz, poate să dea totul peste cap. Trebuie să ne grăbim cu programul. Trebuie să se întâmple astăzi.

— Astăzi? Nu sunt sigur că va reuşi…

— Trebuie să reuşească. Mecanismul e pregătit. Pot să-l pun în funcțiune oricând. Tu trebuie să-ți faci partea. Spune-le că ai primit poruncă de sus. Nici nu e o minciună…

— Minciunile nu au fost niciodată o problemă pentru mine.

— Din punctul ăsta de vedere, suntem diferiți. Eu nu vreau să spun minciuni. Vreau să spun poveşti adevărate, pentru că acestea îi ating pe oameni cel mai mult.

— Iar eu mint pentru ca tu să ai parte de povestea ta adevărată.

— Vei fi răsplătit.

— Poate că în viața asta, dar în cea de după?

— Cine gândeşte până acolo?

— Bine. Deci, astăzi. Totul e gata, se pare. Nu e nevoie decât de o mică scânteie…

— … şi focul arde. Exact cum trebuie. La ora 19 fix?

— Sună bine.

Vera Sováková mângâie marginea biroului. Se gândi cum la ştirile de seară se va vorbi numai şi numai despre asta. Pe canalul ei, în primul rând. Pe canalul ei, cel mai în detaliu. Iar în ziua următoare, în ziare, în ziarele ei. Timp de multe săptămâni. Poze mari, lacrimi, interviuri complexe, analizele experților. O tragedie de neînțeles, în care exista totuşi un licăr de speranță. Povestea eroului.

Nu se întrebase dacă acțiunile ei erau etice. Bineînțeles că erau. Moralitatea nu vindea ziare şi, cu siguranță, nu făcea publicitate. Cu cât existau mai mulți telespectatori şi cititori, cu atât aveau mai multe reclame şi cu atât mai mulți bani pentru a produce ştiri şi mai bune. Poveşti tot mai ample, care să-i atingă pe oamenii flămânzi, să fie distrați şi mişcați. Nu ficțiune, ci poveşti adevărate.

Vera Sováková ştia că nu era singura persoană care avea o moralitate flexibilă. Ştiri cumpărate, convorbiri ascultate, reporteri care se dădeau drept politicieni, oameni de afaceri sau muzicieni, pentru a putea asculta mai bine. Industria media le avea pe toate. Ea poate că ducea lucrurile mai departe decât ceilalți. Sau cine ştie? Vera Sováková nu înclina să creadă în conspirații, dar uneori ştirile cu adevărat

mari şi tragediile umane păreau să facă foarte bine companiilor media, acum, când era criză economică.

Era coincidența mereu coincidență? Sau altcineva muta piesele pe tabla de şah?

— Cum intenționezi să faci ca eroul să nu fie de unul singur? întrebă bărbatul. Să nu acționeze prea devreme?

Vera ştia că jocul ei cu eroul presupunea de la bun început cel mai mare factor de risc. Trebuia să-i manipuleze acestuia sentimentele şi acțiunile cât mai subtil. Vera îi găsise persoane pentru interviuri, îi procurase informații şi făcuse astfel încât apartamentul său să fie răscolit „în cel mai haotic fel", după cum spusese tocmai ea. Vera nu se gândea la el ca la un bărbat, ci ca la un băiat care putea să tragă sforile. Un erou care credea că se descurcă de unul singur, deşi, în realitate, primise informații exact în momentul în care Vera voia ca un anume lucru să se întâmple.

— Îi voi da instrucțiuni precise. Şi, crede-mă, are suficientă ambiție de erou, încât să facă întocmai cum îi spun. Îl voi asigura că poliția şi forțele speciale vor veni la timp. Vrea aventură. Vrea să fie cel care dezvăluie totul. Acum trebuie să închei. Vin personajele.

Vera Sováková închise telefonul tocmai când Jiři Hašek bătu la uşă, sosind la întâlnirea stabilită.

23

Se făcu întuneric beznă. În fața ochilor nu mai vedea decât negru, iar lui Lumikki îi plăcea asta. Pentru o clipă, speră ca întunericul să continue şi să-l poată pur şi simplu respira, uşor, fără să se gândească la nimic, fără să se gândească la oamenii din jurul ei. Pe scenă se aprinse totuşi o lumină, iar dinaintea privitorilor apăru o pădure densă, teribil de frumoasă şi de înşelătoare.

După ce Zelenka plecase din cafenea, Lumikki rămăsese o vreme complet paralizată. Apoi îşi pusese telefonul pe mut, pentru că nu voia să fie deranjată de nimeni. În cele din urmă, începuse să se mişte ca şi când ar fi mers în somn.

Zelenka minţise.

Zelenka nu era sora ei.

Secretul nu fusese dezvăluit, nimic nu se rezolvase. Lumikki fusese doar ținta fanteziilor bolnave ale unei femei bolnave. Adevărul o amorțea. Nu putea nici măcar să fie mânioasă pe Zelenka. Nici tristă nu era. Simțea numai indiferență şi un gol uriaş.

Nimic nu conta. Nu conta că nu o va mai vedea niciodată pe Zelenka. Nu conta nici dacă secta ar fi omorât-o. Îi era egal. Nu o mai privea deloc. Fusese folosită precum un pion într-un joc dement, bolnav, care o dăduse peste cap.

Precum un somnambul, Lumikki ajunse în oraşul vechi, unde intră ca din întâmplare pe o uşă ce ducea către nişte trepte. Un teatru la subsol, unde tocmai urma să înceapă un spectacol de teatru de umbre.

Acum putea foarte bine să-şi petreacă ultimele zile în Praga ca turistă, mergând la expoziții şi la teatru. Doar de-asta venise aici, nu? Să descopere singură oraşul, să fie singură, să facă ce avea chef. În realitate, Lumikki ştia că voia să scape de propriile gânduri şi de tot haosul în care intrase. Tânjea după ceva complet diferit, ceva frumos, care să dureze măcar o clipă.

Plăti biletul de intrare şi se aşează pe ultimul rând din sală, pe o bancă de lemn îmbrăcată în catifea. Sala era pe jumătate plină, astfel că putu să stea singură. Era bine. O fată care mirosea a transpiraţie şi avea topul pătat de sânge nu ar fi fost o companie plăcută pentru nimeni.

Teatrul de umbre era complet lipsit de cuvinte. Ţesea povestea dinaintea privitorilor numai prin muzică şi umbre.

Au fost odată două prinţese, care erau cele mai bune prietene din lume. Fugeau mână în mână de bestiile şi monştrii din pădure. Se protejau una pe cealaltă, salvându-se iar şi iar. Îşi pieptănau una alteia părul lung şi îşi spuneau poveşti. Nimeni şi nimic nu le-ar fi putut despărţi.

Lumikki privea cum umbrele îşi schimbau forma – prinţesele ba râdeau, ba săreau peste un râu. Erau extrem de vii, chiar dacă erau doar siluete negre pe un fundal alb. Lumikki îşi goli mintea şi se lăsă absorbită în lumea teatrului de umbre. Reuşi să şi-i scoată din minte pe Zelenka, pe Jiři, pe asasin, secta, întreaga Pragă. Ba chiar şi publicul.

Erau doar Lumikki şi umbrele.

Într-o bună zi, una dintre prinţese dispăru. Cealaltă prinţesă porni să o caute – răscoli pădurea de la un capăt la altul, strigă şi plânse. Însă prinţesa nu era de găsit. A trecut un an, au trecut doi, în total şapte ani lungi. Soarele şi luna au străbătut cerul de mii de ori. Prinţesa nu mai râdea. Stătea cât era ziua de lungă în pădure murmurând cântece triste, aceleaşi cântece pe care le îngânaseră cândva amândouă, fericite.

Apoi prinţesa află că undeva departe, departe, peste şapte munţi şi şapte mări, se afla un turn, în care cealaltă prinţesă fusese întemniţată. Un balaur feroce păzea turnul pentru ca nimeni să nu poată să o salveze. Auzind acestea, prinţesa porni peste şapte munţi şi şapte mări, să vadă dacă într-adevăr era vorba despre prietena ei de mult pierdută.

Când ajunse la turn, balaurul se afla pe deal, scoţând foc alb pe gură. Focul făcuse deja scrum tot ţinutul dimprejurul turnului. Prinţesa se decise să aştepte răbdătoare până când balaurul adormea. În cele din urmă, cerul se întunecă, iar

stelele apărură. Prințesa încerca vitejește să-şi țină ochii deschişi, însă adormi înaintea balaurului.

Prințesa se trezi auzind pe cineva murmurând acelaşi cântec trist pe care îl cântase ea în ultimii şapte ani. Se uită în sus, spre fereastra turnului, şi o văzu pe cealaltă prințesă, prietena ei. Prințesele exclamară de fericire în acelaşi timp. Prințesa venită de departe îi strigă celeilalte că o va salva din turn. Aceasta îi răspunse că nu avea rost să încerce, pentru că balaurul se putea întoarce oricând şi să o ardă de vie. Dar prințesa venită din depărtare îi spuse că-şi promiseseră una alteia să se apere mereu, aşa că începu să se cațăre pe turn.

Când ajunse sus, se îmbrățişară amândouă vreme îndelungată. Deodată, privirea prințesei răpite se schimbă. Ochii i se transformară, mâinile i se prefăcură în gheare, părul i se făcu solzi, marginea fustei luă formă de coadă, fundele din păr deveniră aripi. Într-o clipă, cealaltă prințesă îşi dădu seama că se holba chiar în ochii balaurului.

Totuşi, nu îi era teamă. Atinse uşor fruntea balaurului şi îi spuse că avea în interior o prințesă. Sau că era o prințesă în interiorul căreia se afla un balaur. Balaurul o privi şi pricepu. Din ochii săi începură să se prelingă lacrimi mari şi negre, care curgeau de-a lungul turnului şi cădeau pe pământ, iar acesta revenea la viață. Prințesa-balaur plângea, pentru că ştia că oamenii nu o vor putea accepta, deoarece era balaur. Nici balaurii nu o puteau accepta, pentru că era om.

Atunci prințesa venită de departe îşi puse brațele pe după gâtul balaurului şi jură că vor rămâne împreună, orice s-ar întâmpla. Nu aveau nevoie de altcineva. Vor căuta un tărâm unde prințesele şi balaurii puteau trăi împreună în armonie, chiar şi în interiorul aceleiaşi persoane.

În ultima imagine a piesei de teatru, balaurul zbura către luna plină, cu prințesa în spate.

Lumikki se pomeni că obrajii îi erau umezi. Se şterse, uimită. Plânsese? Asta o nedumeri. Nu-şi amintea când plânsese ultima oară. Credea că îşi pierduse capacitatea de a plânge.

Povestea cu umbre o absorbise într-atât, încât uitase o vreme de gândurile ei. Emoțiile îi ieşiseră la suprafață. Povestea îi dezgropase atât de multe imagini din propria viață!

Lumikki şi Liekki.

Lumikki şi Zelenka.

Lumikki şi cineva cu care se juca în copilărie de-a Albă-ca-Zăpada şi Roşie-ca-Trandafirul. Brusc, îşi amintea foarte bine povestea şi jocul. În poveste, un prinț transformat în urs le ajutase pe fete. Îi plăcuse acest joc, deşi nu îl înțelegea pe deplin. Tovarăşa sa de joc era puțin mai mare ca ea şi îi spunea povestea, pe toată durata jocului. Albă-ca-Zăpada şi Roşie-ca-Trandafirul erau mereu împreună şi se protejau una pe alta, întocmai ca prințesele din teatrul de umbre.

Zelenka o salvase pe Lumikki. Deşi ura că o mințise, nu putea nega faptul că o salvase. Zelenka îşi asumase un risc şi se pusese în pericol din cauza ei. O ajutase să scape, deşi ştia că Lumikki nu era sora ei în realitate, şi că asta putea să-i afecteze soarta.

Ceilalți spectatori plecaseră deja, iar vânzătoarea de bilete veni la uşă, tuşind cu subînțeles. Lumikki se ridică. O luă puțin cu amețeală, dar senzația îi trecu atunci când strânse din dinți şi începu să meargă spre uşă.

Lumikki ura să rămână datoare. Acum se simțea de parcă îi datora viața Zelenkăi.

Afară, soarele la apus îşi arunca ultimele raze, iar aerul cald o înconjura pe Lumikki. Îşi verifică telefonul. Jiři o sunase de cinci ori. Ultima oară, cu zece minute înainte. Îi lăsase şi un mesaj. Lumikki încercă mai întâi să-l sune, dar, când acesta nu răspunse, ascultă mesajul.

Jiři îi spunea că se duce acasă la sectă să facă un reportaj şi că sinuciderea în masă urma să se întâmple chiar în seara aceea. Se pare că poliția şi forțele speciale urmau să apară şi ele.

Lumikki nu mai stătu pe gânduri şi o rupse la fugă. Mai avea timp să ajungă la sediul Super8 şi să plece împreună cu Jiři.

Ajunse la companie la şase şi un sfert, cu răsuflarea tăiată. Secretara o măsură din cap până în picioare şi spuse:

— O zi grea?

— Şi poate deveni şi mai grea. Jiři mai e aici?

— Nu, tocmai a plecat. Nu a spus unde, dar…

Chiar atunci ieşi din lift o femeie cam la 40 de ani, care tresări când dădu cu ochii de Lumikki. Ca şi când ar fi recunoscut-o, deşi Lumikki nu-şi amintea să o mai fi văzut vreodată. În privirea ei era ceva atât de înfricoşător, încât fata simți cum i se ridică părul la ceafă. Femeia grăbi pasul, îşi duse mobilul la ureche şi îi mai aruncă o privire pătrunzătoare lui Lumikki, după care ieşi pe uşă.

— Cine era? o întrebă Lumikki pe secretară, care se holbă la ea.

— Nu ştii? Era Vera Sováková, şefa companiei Super8.

Lumikki îi făcu repede cu mâna în semn de mulțumire şi fugi afară.

Trebuia să ajungă la casa sectanților înainte ca tragedia să aibă loc.

24

Jiři simți primul mirosul înțepător, neplăcut şi surprinzător de puternic. Nu îl recunoscu imediat, până când îi veni brusc în minte o tabără de vară de acum zece ani. În tabăra de vară se stătea seara la foc. Cum fusese o vară ploioasă, crengile uscate erau greu de găsit, iar focul era greu de aprins doar cu ziare şi chibrituri. Folosiseră lichid inflamabil.

Şi aici fusese stropit cu lichid de aprins focul. Mult. Zeci, dacă nu chiar sute de litri. Jiři trebuia să aibă grijă să nu se împiedice de grămezile de cârpe de pe podea. Toate erau îmbibate cu lichid.

Nu se vedea nimeni. Nu se auzea nimic.

Jiři luă asta ca pe un semn rău. Un semn extrem de rău. Nu credea că membrii sectei plecaseră sau se hotărâseră să anuleze sinuciderea în masă. Nimeni nu ar irosi timp, energie şi lichid inflamabil doar ca să ardă o casă dărăpănată. Cu siguranță, se aflau încă înăuntru. Undeva în măruntaiele acesteia.

Parterul părea să fie pustiu. Uşile dintre camere erau deschise. Cârpele îmbibate erau aruncate ici şi colo, unele erau întinse peste mobile. O singură scânteie ar fi aprins totul pe loc. Jiři nu avu nevoie de mult timp să priceapă că exact asta era ideea.

Fotografie parterul cât putu de bine, apoi se îndreptă către scările ce duceau la etaj, ținând camera în mână. Încă domnea o linişte mormântală. Jiři se ruga să nu fi ajuns prea târziu.

Zelenka se gândea la mama ei.

Mâinile mamei, atunci când aceasta îi usca părul şi i-l împletea. Finețea şi puterea degetelor. Tăria lor – ferme, dar niciodată dure. Mâinile mamei erau pricepute.

În acelaşi timp, dădeau forma perfectă cornulețelor, desfundau scurgerile şi reparau balamalele uşilor.

Părul mamei, care o gâdila pe față când aceasta se apleca să o sărute de noapte bună. Mama insistase să o sărute chiar şi atunci când Zelenka începuse să se creadă deja prea mare pentru aşa ceva. La vârsta adolescenței, obişnuia să protesteze şi să-şi tragă pătura pe cap, ascunzându-se. Mama o săruta răbdătoare prin pătură, astfel că ea simțea doar o uşoară apăsare. La un moment dat, Zelenka începuse să prezinte iarăşi la pupat, de bunăvoie, un obraz sau fruntea sau creştetul capului, mulțumită în secret că mama ei nu o luase în serios până atunci.

Zelenka ştia că nu trebuia să se gândească la mama ei. Trebuia să se gândească la Hristos. Trebuia să se gândească la paradisul spre care se îndreptau. La casa în care Familia putea fi în sfârşit împreună, în contact direct cu Dumnezeu. Mama ei nu făcea parte din Familie. Mama ei trădase Familia.

Zelenka simți o toropeală, simți cum somniferul începea să-şi facă efectul. Imediat avea să-şi piardă cunoştința. Nu va mai simți duhoarea de combustibil care venea dinspre fusta ei albă. Nu va mai auzi murmurele celor care stăteau întinşi în jurul ei. Curând, şi ei vor tăcea, vor adormi. Zelenka nu se ruga. Nu era nevoie. Ea credea, iar credința era suficientă să țină teama deoparte. Spera doar ca, atunci când flăcările îi vor atinge pielea, să doarmă deja atât de adânc, încât să nu simtă nimic. Să nu simtă durerea, nici măcar în vis.

Mama. Gândurile Zelenkăi se învârteau în jurul ei. Poate că nu era total nerezonabil să creadă că o va întâlni şi pe ea după moarte. Zelenka voia să creadă în milă şi iertare mai mult decât o făceau cei din Familie. Nu voia să creadă într-un Dumnezeu care ar fi respins-o pe mama ei, din cauza indiscreției acesteia. Dumnezeul Zelenkăi nu ar face aşa ceva. Familia nu ştia. Ei credeau că Domnul era aspru, nemilos şi exigent şi că va lua la ei doar o mică parte dintre ei, pe cei aleşi.

Viață în moarte.

Astfel spunea Familia. Că în moarte era viața lor nouă, adevărată.

Zelenka nu-şi mai simțea picioarele. Nu îşi mai simțea nici mâinile. Corpul ei începuse să adoarmă, însă mintea încă îi plutea la granița cu somnul.

Viață.

Astfel fusese viața ei pământească? Nu mai era nimic? Nu fusese niciodată în altă țară. Nu sărutase niciodată pe nimeni. Nu făcuse nicio noapte albă povestind cu vreun prieten. Nu fusese atât de furioasă, încât să vrea să urle sau să plângă. Nu se îmbătase. Nu se pierduse într-un oraş străin. Nu râsese atât de mult, încât să rămână fără aer.

Zelenka se scufunda în somn, când mai conştientiză un singur lucru, care o sperie: *Nu vreau să mor încă. Vreau să trăiesc.*

Vreau să trăiesc.

Vreau…

Lumikki se cațără pe gardul de fier. Mâinile şi picioarele îi tremurau de atâta efort, iar palmele îi erau atât de transpirate, încât era greu să se țină de barele de metal. Nu era acum momentul să-şi bată capul cu asta. Trebuia să ajungă în casă cât mai repede posibil.

Țepuşele gardului erau ascuțite. Lumikki încercă să le apuce cât putu mai bine şi să sară peste gard dintr-o singură mişcare. Mâinile ude îi alunecară însă într-un moment crucial şi simți cum una dintre țepuşe îi lasă o zgârietură mare pe coapsă, din care începu imediat să curgă sânge. În acelaşi timp, se dezechilibră şi căzu de cealaltă parte a gardului nu în picioare, cum plănuise, ci pe-o parte. Din fericire, ştiu cum să cadă – îşi trase coatele şi îşi băgă bărbia în piept chiar în ultima clipă.

După aceea se rostogoli de câteva ori şi rămase pe loc o clipă, să-şi tragă sufletul. Partea pe care căzuse şi zgârietura o dureau, dar, în afară de asta, totul părea să fie în regulă. Nu îşi rupsese nimic şi nu se tăiase în ceva. Trecuse prin momente mai rele în viața ei. Mersese şchiopătând până acasă şi cu mult mai multe răni, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

Lumikki se ridică. Picioarele îi erau puțin slăbite, însă putea merge. Deshidratarea o afecta probabil mai mult decât orice. Transpirația şiroia pe ea necontenit, deşi credea că nu mai avea nicio picătură de lichid de eliminat.

În curte nu se afla nimeni. Poate ajunsese la timp.

Nu era sigură de teoria sa, însă, după ce o văzuse pe Vera Sováková, simțise că femeia ştia mai multe decât alții despre sinuciderea în masă. Putea să fie cumva amestecată în treaba asta. Pentru că cine profita de pe urma sinuciderii? Bineînțeles, Adam Havel/Smith, care va părăsi secta de la care nu mai putea stoarce bani şi care devenise o povară şi media, care va dezvălui detaliile tragice. Marele reporter al Super8 investigase secta. Şefa îl trimisese singur într-un loc periculos. În mod surprinzător, veştile despre data la care avea loc sinuciderea în masă ajunseseră tocmai la Super8…

Lumikki alergă spre uşa din spate şi văzu că era deschisă. Dinăuntru venea un miros familiar. Aftershave-ul lui Jiři. Asta însemna că Jiři nu sosise de mult. Gândul acesta o întărea. Vor reuşi împreună. Asta dacă nu…

Cuvântul o rodea pe Lumikki. Se transformă într-o propoziție în mintea ei, într-o idee. Dacă Jiři era implicat în complot? Era cu putință! De fapt, era chiar foarte probabil. La urma urmei, nu era rațional să trimiți un singur om la locul faptei, iar acesta să nu ştie ce se va întâmpla.

Dacă într-adevăr aşa era, atunci Lumikki nu ştia din cauza cui să-şi facă mai multe griji. Nu avea timp să cugete. Nu avea timp să analizeze. Intră pe uşă şi fu izbită de mirosul puternic de combustibil.

25

Vera Sováková trase aer în piept de câteva ori şi se bucură de clipă. Acum avea să înceapă. Pregătea de mult timp acest spectacol media. Adam Havel o abordase în urmă cu câțiva ani, oferindu-i ocazia de a face un reportaj în exclusivitate despre Familia albă, pentru o sumă de bani, bineînțeles. Vera fusese totuşi de părere că era nevoie de ceva mai mult. Începuseră amândoi să pună la cale o tragedie umană, care trebuia să fie suficient de impresionantă, încât să stârnească interesul publicului.

Vera îşi imagina cum oamenii din cafenelele din Praga vor fi acaparați de ştire. Poate că vreunul va mai încerca să continue conversația, dar va fi redus repede la tăcere. Acasă, cei care se uitau la televizor vor fi surprinşi de întreruperea programului pentru ştirea de ultimă oră. Telefoanele mobile vor zbârnâi. „Deschide televizorul, se întâmplă ceva deosebit."

Ecranul, cu sigla Super8 în colțul de jos, va fi brusc plin de imagini-fotografii făcute într-o casă dărăpănată de lemn. O voce profesionistă de femeie, pe care unii o vor identifica surprinşi ca aparținându-i Verei Sováková, directorul companiei Super8, avea să anunțe că reporterul Jiři Hašek reuşise să pătrundă în casa unei secte periculoase, Familia albă. Se credea că secta plănuia o sinucidere în masă, care urma să aibă loc astăzi. Jiři Hašek reuşise să ajungă primul la fața locului şi, în mod eroic, se străduise să salveze victimele, sfidând moartea.

Vera simți fiori pe şira spinării numai gândindu-se cum vor sta oamenii lipiți de ecranele TV. Vor realiza că este o dramă reală, care se putea sfârşi bine sau rău.

Un singur chibrit ar fi fost cu siguranță de ajuns. Adam Havel nu îşi asumă totuşi riscul. Cântări sticla grea în mână şi o aruncă apoi în direcția ferestrei. Geamul se sparse în bucăți. Apoi focul izbucni.

Ce proşti! Crezuseră că Adam se asigura că toți căzuseră într-un somn adânc, apoi va porni focul, iar el se va împuşca.

Prima parte din promisiune fusese desigur respectată. Urmărise cum toți adormiseră, apoi ieşise. Aşteptă să-l vadă pe prostănacul de reporter intrând pe uşa din lateral.

Adam Havel ar fi rămas cu plăcere să se uite cum casa era mistuită de flăcări. Cum erau înghițite prostia umană şi naivitatea. Simțea un fel de satisfacție ştiind că va pleca de-aici mai bine decât o făcuse în Nebraska. Aici avusese răbdare să construiască o comunitate suficient de mult timp, încât membrii să aibă încredere deplină în el. Îi ascultaseră povestea despre cum focul purificator le va ridica sufletele direct în rai, unde cei necredincioşi nu aveau acces.

Lui Adam îi plăcuse puterea pe care o avea asupra celorlalți. Din când în când cocheta cu ideea de a continua la fel. Le vorbise atât de convingător despre credință şi familie, încât parcă începuse şi el să creadă. Însă păstoritul turmei devenise obositor, iar el însuşi începea să îmbătrânească. Înțelegerea cu Vera Sováková îi permitea să se desprindă de sectă bogat şi liber.

Nu putea să stea să privească flăcările. Avionul său urma să decoleze curând. Vera Sováková îi plătise biletul şi îi făcuse rost de un paşaport nou. Era timpul să înceapă o viață nouă. Una curată şi albă ca zăpada.

Adam Havel se întoarse cu spatele către casă şi închise poarta de fier în urma sa. Şi aceasta îi va încetini pe polițişti şi pe pompieri. Probabil, exact cât trebuia.

Cioburile de sticlă zburară către Lumikki, dar ea se feri, lăsându-se jos. Focul puternic aproape că-i ardea brațele. Lumikki se grăbi către scări. Jiři apăru de la etaj, cu aparatul în mână.

— Ce faci? şuieră Lumikki şi-şi puse mâinile pe obiectivul aparatului.

Jiři trase aparatul spre el.

— Poze.

Lumikki înghiți în sec. Toți muşchii i se încordară.

— Eşti implicat în complot?

— Ce vrei să spui?

În vocea şi în privirea lui Jiři se citea o uimire sinceră. Dacă Lumikki învățase totuşi ceva în această călătorie, era

faptul că nici măcar ea nu era chiar atât de bună când era vorba să-şi dea seama dacă cineva minte sau nu.

Acum nu avea timp să joace inteligent. Trebuia să pună toate cărțile pe masă.

— Vera mi-a dat instrucțiuni să... începu Jiři.

— Cred că Vera Sováková se află în spatele acestei tragedii. Ştia de mult că aşa urma să se întâmple. Ea a fost cea care l-a trimis pe asasin după mine. Poate că întreg evenimentul a fost pus la cale de ea.

Lumikki vorbi repede şi aproape în şoaptă. De la parter se ridica un fum negru şi gros, iar lemnul trosnea. Amândoi începură să tuşească. Lumikki văzu cum Jiři îi cântărea spusele. Rememora fiecare eveniment, informație şi situație care îl aduseseră în momentul de față. Apoi se holbă la ea. Ajunsese clar la concluzia că Lumikki avea dreptate. Închise aparatul foto.

— Nu sunt sus, nici la etajul inferior. Asta înseamnă că trebuie să fie la subsol, spuse Jiři.

Lumikki alergă pe scări.

— Aşteaptă! Nu suntem în siguranță aici. Trebuie să ieşi acum. Pompierii vor veni curând. Au fost anunțați din timp, spuse Jiři. Vera a spus că...

Jiři îşi lăsă propoziția neîncheiată când pricepu.

— Nu ştiu absolut nimic, răspunse Lumikki. Am trecut pe la poliție în drum. Nimeni nu auzise de nicio sinucidere la adresa asta. Nu ştiu dacă m-au crezut. Poate s-au gândit că-s nebună. Nu am avut timp să-i conving. Poate că abia acum află de la vreun vecin că aici a luat foc.

— O să sun la urgențe, spuse Jiři şi-şi scoase telefonul.

Focul urca de-a lungul pereților până la etaj. Nu îi mai ajungeau cârpele îmbibate cu combustibil. Deja ardea lemnul, cu lăcomie. Temperatura crescuse insuportabil de mult. Lemnul începuse să cedeze.

— Nu este timp! strigă Lumikki.

Fugiră pe scări în jos.

Jiři aruncă aparatul din mână. Jos cu balastul!

— Haide! ordonă Lumikki şi se strecură printr-un pasaj încă neînghițit de flăcări.

Auzi în urmă un zgomot de material sfâşiat. Jiři îşi rupea fâşii din cămaşă.

— Poftim! Pune-ți asta la gură!

Ajunseră la treptele care duceau în beci. Părea o nebunie să meargă la subsol, în timp ce casa trosnea în jurul lor, iar în urma lor se auzea cum ceva uriaş se prăbuşise. Probabil, scările care duceau la etaj. Acum nu era timp să se gândească la ce era nebunie şi ce nu. Se grăbiră spre beci.

Debarale. Cămara cu alimente. Şi o cameră a cărei uşă era închisă. Jiři şi Lumikki se uitară unul la altul, încuviințară din cap şi izbiră uşa în acelaşi moment. Lemnul cedă puțin, dar nu suficient. Loviră iarăşi. Uşa pârâi, dar rămase închisă.

Căldura din jur devenea tot mai puternică. Furnale. O mare de foc. Iad.

Lui Lumikki îi lăcrimau ochii. Văzu ca prin ceață cum Jiři alergă spre o debara. Păru că trecuse o eternitate până când reveni cu un ferăstrău electric.

Jiři trase de mai multe ori de sfoară să-l pornească, dar ferăstrăul nu scoase niciun sunet. Lumikki văzu imediat ce făcea şi-şi dădu seama că nu va reuşi niciodată să-l facă să meargă. Tânăra văzuse de multe ori cum se foloseşte un ferăstrău, în verile pe care le petrecuse cu tata şi mama la cabana rudelor din Ahvenanmaa. Se grăbi la Jiři şi îi smulse ferăstrăul din mâini. Politețea avea vremea şi locul ei, însă acum nu era cazul.

Lumikki spera ca ferăstrăul să fi fost folosit recent, pentru că atunci ar fi fost mai uşor de pornit. Ținea ferăstrăul jos, sprijinit de picior, şi cu mâna stângă apucă bine de mâner. Cu dreapta trase de sfoară, mai întâi scurt, apoi mai lung.

Nimic.

Porneşte acum! Porneşte!

Lumikki încercă iar. Trase scurt de trei ori, ca să agite combustibilul din rezervor. Apoi trase o dată cu putere.

Ferăstrăul porni.

Era greu, dar Lumikki izbuti să-l ridice în poziția corectă. Muşchii îi tremurau de efort, când lama intră în lemnul uşii. Lumikki îşi întoarse fața când rumeguşul începu să zboare în

aer. Zgomotul era asurzitor. Reuşi să facă o incizie mare în uşă, înainte să rămână fără energie.

— Dă-te! strigă Jiři din spatele ei.

Lumikki se dădu la o parte, iar Jiři făcu câțiva paşi înapoi şi lovi în locul tăiat de Lumikki. Uşa se prăbuşi în două bucăți mari. Pe podeaua camerei zăceau mai mulți oameni. Fata numără repede, erau şaptesprezece. Păreau să fie morți, dar, când Lumikki o atinse pe femeia în vârstă de lângă ea, îi simți pulsul.

— Sunt drogați, strigă ea.

Focul trosnea deja atât de tare deasupra lor, încât era greu să audă.

— Adam Havel nu e aici! urlă Jiři.

— Nu mai contează. Ajută-mă s-o salvez pe Zelenka!

Lumikki o găsi pe Zelenka printre ceilalți. Încercă să o ridice. Corpul fetei era moale şi greu. Jiři veni să o ajute şi, împreună, o prinseră de brațe. Lumikki îi puse brațul după gâtul ei, astfel că greutatea era egal distribuită.

Porniră să urce încet şi cu grijă treptele beciului. Fumul le intra în ochi, în nas şi în plămâni. Căldura îi ardea.

Nivelul de mijloc era o mare de flăcări. Mai puteau încă să ajungă la uşa din lateral. Lumikki dădu brațul Zelenkăi la o parte, îl bătu pe Jiři pe spate şi-i strigă:

— Fugi!

Jiři o luă la goană. Lumikki era imediat în spatele lui. Deodată, din tavan căzu o scândură în flăcări. Fata abia reuşi să facă un salt înapoi. Văzu cum Jiři reuşi să iasă pe uşă împreună cu Zelenka.

Flăcările dansau în jurul lui Lumikki. Le simți atingându-i tricoul.

Apoi Lumikki doar alergă, alergă, alergă prin foc, afară pe uşă, se aruncă în iarbă şi se rostogoli, se rostogoli, se rostogoli, până când senzația de arsură dispăru, îl văzu pe Jiři stând în iarbă, tuşind. O văzu pe Zelenka dormind adânc.

Flăcările se înălțau spre cer.

Peste zgomotul asurzitor, se auziră sirenele maşinilor de pompieri.

23 iunie
joi

EPILOG

We are difficult to understand
It was hard to make the simple plan work
Difficult, that's what made it burn[71]

Lumikki privea ghemotoacele albe de vată, munții de frişcă şi albastrul întins, de la hubloul avionului. Shirley Manson îi cânta în căşti despre lumea mare şi strălucitoare. Cântecul era neobişnuit de senin pentru Garbage, dar acum lui Lumikki îi plăcea.

Îşi odihni gândurile. Odihnă. După asta tânjea mai mult decât după orice. Voia să stea în casă şi să doarmă o săptămână. Însă nu avea cum. Urma sărbătoarea de solstițiu, cu familia ei. Va trebui să le povestească despre călătoria la Praga.

Destul de drăguț.

Europa Centrală.

Multă cultură. Chiar şi teatru de umbre.

Relaxant.

Putea să le povestească şi despre dealuri şi parcuri, despre nenumăratele poduri, despre căldura care persista şi noaptea, despre aleile, statuile şi cafenelele din oraşul vechi. Putea să le spună despre tot ce era frumos şi relaxant. Iar, când cineva o va întreba dacă mai vrea să se întoarcă la Praga, va răspunde cu sinceritate că oricând. Nu va menționa însă că în oraş se găseau doi oameni pe care îi putea numi prieteni. Îşi petrecuse ultimele zile ale călătoriei cu Jiři şi cu Zelenka. Vera Sováková, cu siguranță, îi spusese asasinului să o lase în pace pe Lumikki, acum, că povestea cu sinuciderea în masă se sfârşise. Lumikki nu mai era o amenințare. Nu mai era importantă. Iar ea era extrem de fericită de acest lucru.

---

[71] *Suntem greu de înțeles/A fost greu să facem să meargă un simplu plan/Greu, asta l-a făcut să ardă.* – fragment din *Big bright world* de Garbage. (în engleză, în original).

Lumikki ştia totuşi că vor voi cu toţii să audă numai despre incendiu şi despre faptele ei eroice. Toţi reporterii voiau să-i ia interviuri „fetei minunate”, care se întâmplase să se afle la faţa locului când o sectă încercase să comită o sinucidere în masă. Fata ajutase la salvarea oamenilor. Chiar dacă Lumikki încercase să spună cât mai puţin în interviuri şi se străduise să le îndrepte atenţia către Jiři, tocmai ea li se părea cea mai interesantă. În viziunea lor, Lumikki era genul de erou simpatic, dar în acelaşi timp puternic. Apăruse pe toate canalele, cu chipul murdar de cenuşă şi cu hainele rupte.

Chiar şi acum, Lumikki văzu că omul de afaceri care stătea de cealaltă parte în avion citea un ziar vechi de vreo două zile, pe a cărui primă pagină era poza ei. Părul ei scurt era ciufulit, ochii îi erau roşii şi umezi din cauza fumului, iar pe obrazul stâng se vedea o zgârietură, pricinuită de o aşchie din uşă. Lumikki ştia că în interior era şi o poză cu ferăstrăul şi relatarea despre cum „o fată finlandeză curajoasă, crescută în mijlocul pădurii” reuşise să deschidă uşa.

Când omul de afaceri îşi ridică privirea, Lumikki întoarse repede capul spre geam. Poate că nu o va recunoaşte, curată şi cu hainele intacte. Nu voia însă să-şi asume riscul de a mai trebui să treacă încă o dată prin evenimente, povestindu-i-le unui străin.

Rudele şi părinţii ei o vor pune să povestească, deşi Lumikki ar fi preferat să uite cu totul. I se făcea rău când se gândea la ştirile despre tragedia înscenată, chiar dacă în cele din urmă fusese împiedicată.

Aşa, deci. Vera Sováková obţinuse povestea dorită, dar era mai puţin spectaculoasă decât plănuise. Nu erau destui morţi, aşa că ştirea nu era suficient de importantă. Numai moartea asigură o adevărată poveste cu eroi. Pompierii ajunseseră prea repede la locul faptei. Arsurile femeii în vârstă nu erau atât de senzaţionale cum ar fi fost moartea a jumătate dintre membrii sectei.

Adam Havel nu fusese prins. Era căutat de poliţie, dar Jiři se îndoia că îl vor găsi vreodată. Şi numele de Adam Smith era fals. Nu existau informaţii despre adevărata lui identitate.

Putea fi oriunde în lume. Poate că tocmai aduna alți creduli în jurul lui.

Nu existau dovezi despre implicarea Verei Sováková în toată această întâmplare. Când Jiři încercase să stea de vorbă cu ea ca să afle adevărul, aceasta îi spusese că la uşa companiei stăteau la coadă o mulțime de candidați la titlul de reporter la Super8. Jiři îi mărturisise lui Lumikki că poate într-o zi o va pofti pe Vera Sováková să aleagă pe altcineva dintre ei. Dar încă nu era momentul. Acum trebuia să aibă grijă de o altă persoană, iar banii îi erau necesari.

Dacă salvezi pe cineva, eşti responsabil pentru el. Astfel îi spusese Jiři Zelenkăi şi o luase să locuiască la el. Cel puțin pentru o bucată de vreme. Până când aceasta începea o nouă viață.

La aeroport, Zelenka o îmbrățişă îndelung pe Lumikki.

— Dacă aş avea o soră… începu Zelenka.

Lumikki zâmbi şi încuviință din cap.

Inside this big, bright world
Inside this big, bright world
Inside this big, bright world[72]

Lumikki privea acum strălucirea soarelui şi albul norilor, gândindu-se că, deşi călătoria nu-i dăduse vreun răspuns la întrebările trecutului, găsise indicii. Era mai sigură ca niciodată că Zelenka se apropiase surprinzător de adevăr. Visurile şi amintirile lui Lumikki erau adevărate. Zelenka i le trezise, prin minciuna ei. Lumikki ştia că nu îşi imaginase jocul de-a Albă-ca-Zăpada şi Roşie-ca-Trandafirul. Totul se întâmplase cu adevărat.

Cândva, avusese o soră.

[72] *În lumea aceasta mare, strălucitoare…* (în engleză, în original).

SALLA

SIMUKKA

YOUNG

www.virtual-project.eu

A fost odată o fată...
care avea o umbră

Negru ca abanosul

Al treilea volum al trilogiei
Albă-ca-Zăpada

FICTION CONNECTION

TREI

SALLA SIMUKKA

Negru ca abanosul

Titlul original: *Musta kuin eebempuu*, 2014

Traducerea:
IOANA FILAT

virtual-project.eu

Editura Trei, 2016

ISBN: 978-606-719-768-6

Pentru toți oamenii care iubesc.
Pentru toți oamenii singuri.

Te-am tot urmărit.
Te-am tot urmărit fără să ştii.
Ți-am urmărit fiecare mişcare,
fiecare expresie a feței.
Te credeai tu invizibilă şi neînsemnată,
însă eu am văzut tot ce făceai.
Te cunosc mai bine decât oricine.
Te cunosc mai bine decât te cunoşti
chiar tu.
Ştiu totul despre tine.

VINERI, 8 DECEMBRIE

Unu

Lumikki s-a trezit sub privirea cuiva.

Era o privire radioasă şi caldă. O simțea fierbinte pe piele, pârjolindu-i gândurile. Lumikki ştia ochii aceia la fel de bine ca pe propriii ei ochi. Albastru-deschis, ca gheața, apa, cerul şi lumina zilei. Acum ochii aceia o priveau zâmbitori, însă fermi şi neclintiți. O mână a început s-o mângâie pe păr, apoi i-a alunecat uşor pe obraz şi pe gât. Lumikki a simțit un fior de dorință în vintre şi mai jos. Era atât de intens, încât nici nu mai ştia dacă senzația era amețitor de plăcută sau de-a dreptul chinuitoare. Într-o clipă era pregătită. Blaze putea să-i facă orice. Era dispusă să facă orice, absolut orice. Avea încredere în Blaze, ştia că, orice-ar fi făcut, i-ar fi stârnit doar plăcere pură. Se simțeau bine împreună pentru că nu-şi doreau decât tot ce era mai bine unul pentru celălalt. Nimic mai prejos.

Blaze îşi pusese uşor mâna pe gâtul ei şi o privea în continuare. Lumikki deja vibra de dorință. Respira iute. Pulsul îi zvâcnea sub degetele lui Blaze. Aplecându-se peste ea, Blaze i-a atins uşor gura cu buzele, trecându-şi provocator limba peste buza de jos, fără s-o sărute încă. Lumikki s-a stăpânit cu greu să nu-l înşface pe Blaze cu amândouă mâinile şi să-l sărute apăsat, cu sete. Blaze şi-a lipit în sfârşit buzele de ale ei şi a început s-o sărute cât mai seducător. Lumikki ar fi gemut dac-ar fi fost în stare să scoată vreun sunet. A închis ochii, lăsându-se fără rezerve în seama lui.

Dintr-odată a început s-o sărute altfel, mai blând, mai tandru şi mai nesigur. De-acum n-o mai săruta Blaze. Lumikki a deschis ochii şi cel care o săruta s-a dat în spate. Lumikki l-a privit drept în ochi.

Erau nişte ochi căprui, prietenoşi şi veseli.

Ochii lui Sampsa.

— Bună dimineața, Frumoasa Adormită, a salutat-o Sampsa, aplecându-se s-o sărute iarăşi pe Lumikki.

— De când e gluma asta veche? a mormăit Lumikki

întinzându-şi brațele, care-i amorțiseră.

— De mai bine de un secol.

Simțea râsul lui Sampsa ca o furnicătură pe gât. O gâdila. Era plăcut.

— De fapt e mult mai veche. Perrault a scris versiunea lui proprie în secolul şaptesprezece, iar frații Grimm, în secolul nouăsprezece. Însă povestea circula cu mult timp înainte. Ştii că într-una din versiunile mai vechi prințul n-a trezit-o deloc pe Frumoasa Adormită cu un sărut tandru. A violat-o pur şi simplu. Şi nici aşa nu s-a trezit, decât după ce a născut doi gemeni care…

Sampsa îşi strecurase mâna sub pătură şi o mângâia pe coapse, croindu-şi drum între picioarele ei. Lumikki nu prea mai reuşea să lege cuvintele. Dorința pe care i-o stârnise visul de dinainte nu se risipise încă.

— Prelegerile sunt pentru şcoală, i-a şoptit Sampsa şi a început s-o sărute mai insistent.

Lumikki şi-a alungat din minte orice gând, concentrându-se pe buzele şi degetele lui Sampsa. N-avea de ce să se gândească la altceva. Sau la altcineva.

Lumikki stătea la masa din bucătărie şi studia spatele lui Sampsa în timp ce el îi făcea un espresso la aparatul Moka Express şi punea la fiert nişte apă pentru cacaua lui caldă. Sampsa avea un spate drăguț, musculos şi ferm. Pantalonii de pijama din lână cu carouri îi lăsau dezvelite cele două gropițe dintre fese şi spinare. Lumikki s-a stăpânit cu greu să se ducă la el şi să-şi strecoare degetele mari în ele.

Sampsa avea părul şaten-închis ciufulit tot şi fredona un cântec pe care-l repeta cu formația lui. Cântau folk modern, Sampsa cânta la vioară şi voce. Lumikki îi ascultase de vreo două ori cântând pe la reuniunile şcolare. Nu se dădea neapărat în vânt după genul ăla de muzică, însă avea un tempo rapid, vesel şi energic. Cântau mult mai bine decât alții ca ei.

În geam băteau picuri de lapoviță, ca la început de decembrie. Lumikki şi-a ridicat picioarele în scaun, le-a cuprins cu brațele şi şi-a lăsat bărbia pe genunchi. Când

devenise oare un obicei matinal să-i trebăluiască un băiat drăguț, la bustul gol, prin bucătăria micii ei garsoniere sărăcăcioase?

Din câte-şi amintea, totul începuse odată cu semestrul de toamnă, pe la jumătatea lui august. Poate nu chiar la începutul semestrului, căci în primele zile toți colegii o întrebaseră de incendiul de la Praga şi o puseseră să le povestească despre cum îi salvase pe sectanții din casă de la sinucidere. Cum se simțea acum, că era o eroină? Cum era celebritatea? Cum era când îşi vedea imaginea în toate revistele? Desigur, presa finlandeză scrisese despre subiectul respectiv şi practic toate ziarele voiau să-i ia interviuri când s-a întors acasă. Însă ea a refuzat.

Lumikki le răspunsese pe scurt colegilor la întrebări, până s-au plictisit să-i mai smulgă răspunsuri cu cleştele.

Apoi l-a cunoscut pe Sampsa. Învățau la aceeaşi şcoală. Mergeau pe aceleaşi coridoare, stăteau la ore în aceleaşi săli de clasă. Lumikki ştia cum îl cheamă, însă Sampsa nu era pe atunci decât un chip oarecare din mulțime.

Într-una din zile, Sampsa a venit şi s-a aşezat lângă Lumikki la cantină. Au sporovăit un pic înainte de ore şi a condus-o spre casă, până la piața din centru. Şi s-a purtat de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Sampsa n-a bătut-o deloc la cap, nu a silit-o deloc să-l primească în viața ei. De fiecare dată când vedea că epuizaseră un subiect de discuție, nu încerca deloc s-o tragă de limbă. Nu se supăra deloc când Lumikki îl mai repezea uneori, destul de rece. Sampsa stătea doar de vorbă cu ea, privind-o deschis, prieteneşte, şi rămânea în preajma ei până în clipa în care între ei se instala stânjeneala, iar atunci avea tactul să se retragă.

Prin tot ce făcea, Sampsa îi comunica următoarele: „Nu mă aştept să-mi oferi nimic. Nu trag speranțe să-mi oferi nimic. Nu-ți cer absolut nimic. N-ai decât să fii cine eşti şi atât. Pur şi simplu îmi place să-mi petrec timpul cu tine. Fie că-mi zâmbeşti, fie că nu, stima mea de sine e aceeaşi, însă dacă ai chef să-mi zâmbeşti, pe mine nu mă deranjează".

Pe măsură ce trecea timpul, Lumikki de-abia aştepta însă să-l vadă pe Sampsa. Simțea o căldură înăuntru când

Sampsa se aşeza lângă ea şi o privea drept în ochi, cu ochii lui sinceri şi veseli. A început să simtă în stomac fluturi micuți când mâna lui Sampsa o atingea în treacăt pe a ei.

Au început să se vadă în afara orelor. Să se plimbe îndelung împreună, să stea la cafele, să se ducă la concerte. Lumikki se simțea ca o pană purtată blând de o adiere de vânt, antrenată în clipe şi împrejurări fireşti şi plăcute când mergea de mână cu Sampsa. Primul sărut dintr-o seară întunecată de noiembrie, un pic stângaci, însă plin de căldură. Cum a mângâiat-o cu o mână pe păr şi pe spate prima dată când a rămas la ea peste noapte. Sampsa avea multă răbdare. N-a încercat deloc s-o convingă să facă nimic, până nu s-a simțit pregătită.

Apoi, într-o seară, Lumikki s-a simțit în sfârşit pregătită. Şi nu s-a mirat câtuşi de puțin să descopere că se simțea la fel de bine, în siguranță şi în largul ei în clipele lor de intimitate fizică la fel ca în oricare alt moment petrecut împreună.

La începutul lui decembrie erau oficial împreună. Lumikki simțea că totul e aşa cum trebuie. În sfârşit se îndrăgostise de altcineva. Îşi revenise, în cele din urmă, după despărțirea de Blaze – chiar dacă îi luase mult timp, mai bine de un an. Blaze dispăruse cu totul din viața ei, când procesul lui de transformare din corpul de fată în cel de băiat era în faza critică. Blaze a simțit că nu poate să fie cu nimeni atunci, nici măcar cu scumpa lui Lumikki. Ei nu-i rămăsese decât să-i accepte decizia, chiar dacă nu reuşea să-l înțeleagă pe deplin.

Însă chiar acum, Sampsa se afla la ea în bucătărie, făcea cafea fredonând o melodie şi lui Lumikki îi venea să-l sărute pe spate, vertebră cu vertebră.

Aşa era viața. Frumoasă.

Nici nu-i păsa că rafale de lapoviță se izbeau tare de geam, ca şi cum cineva ar fi scrijelit sticla cu unghiile, încercând să pătrundă în casă.

Doi

A fost odată ca niciodată o cheie.

Era o cheie de metal, mare cât palma. Mânerul era turnat frumos, în formă de inimă. Era o cheie fabricată în 1898. În anul acela a fost meşterit şi un cufăr micuț, care se descuia cu cheia aceea. De-a lungul deceniilor, cheia s-a tocit, trecută din mână în mână. Primul om care a ținut-o în palmă a fost lăcătuşul care a meşterit-o. Apoi a trecut în mâna primului proprietar al cufărului. Avea şapte copii şi toți au pus mâna pe cheie când le-a venit rândul. Până atunci cheia trecuse prin atâtea mâini, că nici nu se mai desluşea vreo amprentă anume.

Nimeni n-a mai pus mâna pe cheia aceasta mai bine de cincisprezece ani. Apoi a ajuns de mai multe ori în mâinile a doi oameni. Li se părea mai grea decât era de fapt. Iar când au strecurat-o în încuietoarea cufărului, parcă le-a pătruns un cuțit cu zimți ascuțiți drept în inimă. Ultima oară când cheia a ajuns în mâna cuiva, s-a umezit de lacrimi sărate.

Apoi cheia a fost dosită bine. Şi aşa a rămas, singură şi lăsată de izbelişte, ani de-a rândul.

Însă n-a fost dată uitării. Pe lume existau doi oameni care se gândeau zi de zi la cheie. Li se întipărise în minte şi strălucea acolo ca un fier încins. Dacă ar fi fost în stare s-o ilumineze prin puterea gândului, cheia s-ar fi arătat privirii prin strălucirea ei de la kilometri depărtare.

A fost odată ca niciodată o cheie tainică, în basme, ca şi în viața reală, lucrurile tăinuite de-abia aşteaptă să fie găsite.

Cheia aştepta să ajungă iarăşi în mâna cuiva şi să deschidă cufărul. Cheia tot aştepta răbdătoare, neclintită şi mută.

Cât de curând avea să vină şi vremea ei.

Trei

Aceasta era pădurea lui Lumikki. Crengile erau umbre negre, umbrele negre erau crengi. Rădăcinile copacilor se încolăceau pe pământ ca şerpii, afundându-se în el şi urzind o încrengătură vastă şi masivă. Vinele copacilor se încârligau unele de altele, contopite laolaltă sub pământ, trăgându-şi seva de la aceeaşi forță vitală. Crengile desenau laolaltă o hartă a lor, întinzându-se între copaci şi înspre bolta cerului, împânzită de atâtea linii, că lumina soarelui de-abia pătrundea printre ele. Crengile erau ca nişte brațe, ca nişte tuşe de penel sau şuvițe de păr. Unele subțiri, altele delicate. Unele groase, altele vânoase. Toate însă frumoase.

Pădurea era un joc de umbre, un dans de penumbre şi ceață, şoapte şi suspine înăbuşite, curenți de aer care-i electrizau în trecere firişoarele de păr de pe brațe. Toate făpturile beznei, jivinele fantastice, fiarele furişe şi locuitorii tenebrelor o întâmpinau cu căldură pe Lumikki. Se întorsese printre ai ei.

Bezna s-a aşternut în jurul lui Lumikki şi înăuntrul ei, intimă şi străină totodată. În pădure alerga mai liberă. Respira mai profund. Panglicile i s-au desfăcut şi cosițele i s-au despletit, purtate de vântul pădurii, care îi răvăşea în voie părul. În plete i s-au agățat rămurele şi frunze. Rochia de mătase i s-a rupt. Şi-a vârât unghiile în carnea brațelor. În nări simțea miros de pământ şi frunze putrezite. Când îşi concentra privirea, Lumikki desluşea cele mai mărunte mişcări ale umbrelor. Avea mâinile pătate de sânge care se usca rapid, înnegrindu-se. N-avea niciun rost să se spele pe mâini. Aşa aveau să-i rămână pe viață, căci Lumikki era o ucigaşă, un animal de pradă.

Aceasta era pădurea lui Lumikki. În bezna ei încăpeau laolaltă patima şi frica, disperarea şi bucuria. Aerul care-i umplea plămânii o amețea. În brațele pădurii, tot creştea şi creştea, până la desăvârşire. Se depăşea pe sine, era mai liberă decât oricând. Lumikki s-a întins la pământ şi şi-a lipit palma de solul umed, dorindu-şi să devină şi ea o rădăcină,

să se confunde cu celelalte şi să străpungă pământul până dădea de arcul vibrând al inimii.

Pădurea suspina şi zvâcnea în jurul lui Lumikki, cu o bătaie unică. Bătaia inimii ei.

— Bun, bravo! Chestia cu inima încheie perfect scena.

Auzind glasul Tinkăi, Lumikki s-a dezmeticit şi s-a ridicat în capul oaselor pe scenă. Parcă se trezise dintr-un somn greu. Aşa păţea de fiecare dată în scena aceea din piesă. Se cufunda atât de tare în ea, că o clipă uita că se află pe scena micii săli de spectacol a şcolii, în toiul repetiţiilor teatrale. Piesa o numiseră *Mărul negru.*

Lumikki tot nu ştia dacă nu cumva greşise când acceptase să joace în piesă. Sampsa o atrăsese în toată povestea aia.

— Hei, e o variantă modernă a *Albei-ca-Zăpada.* Cum să ratezi aşa ceva când te cheamă aşa? Albă-ca-Zăpada pare un rol creat special pentru tine, îi spusese Sampsa, cu zâmbetul lui vesel şi încurajator, pe care Lumikki ar fi făcut orice ca să-l vadă.

Cel puţin nu se dăduse în lături să joace într-o piesă, deşi i se părea un pic exagerat să accepte rolul cvasi-tizei sale. Şi-aşa o deranja că jumătate din cunoscuţii săi nu se puteau abţine să nu facă glume proaste pe seama numelui ei de basm. Tinka, autoarea şi regizoarea piesei, reuşise doar după două repetiţii s-o convingă pe Lumikki că scenariul era de fapt destul de bun şi că întregul spectacol se anunţa fenomenal. Tinka se transferase în toamnă la şcoala lor, însă avea destul tupeu să le dea indicaţii elevilor mai mari cu doi ani decât ea.

La prima vedere, Tinka părea doar o elevă tipică cu aere de artistă, dacă te uitai la hainele şi coafura ei eclectică, în continuă schimbare. Într-o zi venea la şcoală în tutu, cu părul roşcat strâns în coc, a doua zi apărea în bocanci, blugi găuriţi şi un hanorac lăbărţat, cu părul vâlvoi, iar în următoarea zi, la costum cu vestă şi melon pe cap. Stilul divers şi schimbător nu era o tactică de-a atrage atenţia, însă nici nu juca teatru. Avea o fire directă, realistă şi hotărâtă, iar Lumikki o admira pentru asta.

În prima scenă a piesei *Mărul negru*, prinţul o privea pe

Albă-ca-Zăpada zăcând în racla ei de sticlă, arzând de dragoste pentru frumoasa fecioară încremenită. Iar când s-au apucat să care racla spre castelul prințului, unul dintre servitori s-a împiedicat şi a zgâlțâit racla, desprinzând bucățica de măr otrăvit rămasă în gâtlejul Albei-ca-Zăpada şi deşteptând-o astfel din somn. Până în punctul ăsta, piesa urma intriga clasică a basmului. Însă în piesa Tinkăi, Albă-ca-Zăpada nu s-a bucurat deloc să afle că ajunsese logodnica prințului când s-a trezit din coma ei otrăvită. Se obişnuise cu pădurea, cu umbra şi jivinele ei. Nu voia să se mute într-un castel de aur, cu servitori mereu la dispoziția ei. O regină nu prea era liberă să facă tot ce poftea. Prințul o adora doar pentru frumusețea ei şi nu-l interesa deloc ce gândeşte.

Piesa Tinkăi avea puternice accente feministe, fără să fie moralizatoare şi doctă. Era doar intensă şi tulburătoare. *Mărul negru* nu avea niciun personaj complet nepătat. Nici măcar vânătorul – încercase el s-o salveze pe Albă-ca-Zăpada, însă mânat de propriile lui dorințe şi aspirații.

Cu fiecare simț în parte, Lumikki a revenit în lumea înconjurătoare reală, de zi cu zi. Mereu îi lua ceva timp să-şi revină după ultimul act. Era o scenă de o forță hipnotică: Lumikki rămânea întinsă la pământ. Luminile se stingeau. Preț de-o clipă, scena şi sala erau cufundate într-o beznă desăvârşită, iar din boxe răsunau din ce în ce mai tare bătăile unei inimi. Chiar înainte, Lumikki aflase că vânătorul murise şi-l ucisese pe prinț cu un pieptăn ascuțit de argint. Apoi fugise din castel, întorcându-se în pădurea ei iubită, înconjurată de beznă, umbre şi fiare.

Când au repetat prima oară întreaga scenă cu tot cu recuzită, efecte sonore şi luminoase, toată lumea a rămas mult timp mută după aceea. S-au uitat doar unii la alții, de parcă se întrebau: „Aşa-i că şi tu ai simțit la fel? Parcă dintr-odată n-am mai fost aici, nu?”

— Repetăm iar luni seară. Aici la aceeaşi oră! le-a amintit Tinka.

— Nu suntem gata de-acum? Ce-ar fi să ne luăm liber măcar o dată? a propus Aleksi, care juca rolul prințului.

Tinka s-a uitat cu dispreț la el.

— Mai avem două săptămâni până la premieră şi o groază de lucruri de făcut. Unii oameni nu şi-au învăţat încă toate replicile.

Aleksi a ridicat din umeri şi a luat-o hotărât spre ieşire.

Sampsa s-a dus la Lumikki şi a mângâiat-o pe spate.

— Te-ai descurcat foarte bine. Iarăşi.

— Mersi, i-a răspuns Lumikki, legându-şi şireturile bocancilor militari.

Încă îi tremurau puţin mâinile.

— Pe mâine. Tre' s-o tai. Deja am întârziat, o să facă maică-mea crize.

Sampsa a sărutat-o pe frunte, şi-a pus ghiozdanul pe umăr şi a plecat. Cât repetaseră ultimele două scene, apucase să-şi dea jos costumaţia de vânător. Ai lui se strângeau la masă în fiecare vineri seara – cu tot cu bunicii lui Sampsa şi o mătuşă care locuia în Tampere. Tradiţia dăinuia de ani buni, aşa că Sampsa nu-şi permitea să mai lipsească uneori când avea chef. De două ori o invitase şi pe Lumikki să vină, însă ea refuzase de fiecare dată. Nu-i plăcea deloc să-şi imagineze cum ar măsura-o toţi din priviri. Lumikki promisese însă să vină pe la el duminică la cafea, când nu erau acasă decât părinţii şi sora mai mică a lui Sampsa. Ceea ce şi-aşa îi dădea bătăi de cap.

Lumikki şi Tinka au luat-o în jos pe scări, spre holul cu oglinzi de la intrare, prin şcoala pustie, cufundată în întuneric şi tăcere. Coridoarele goale aveau un aer straniu, iar paşii le răsunau puternic. Ziua, coridoarele erau ticsite de elevi, iar nivelul decibelilor depăşea orice limită de siguranţă admisă prin fabrici şi uzine.

Tinka trecea în revistă toate problemele piesei, scenă cu scenă, însă Lumikki nu reuşea să se concentreze deloc la tirada Tinkăi. Oare greşise când se învoise să joace în piesă? Nu-i plăcea deloc că se pierdea atât de tare în rolul ei, iar lumea reală dispărea în jur. Nu o interpreta pe Albă-ca-Zăpada când alerga prin pădure. Chiar era Albă-ca-Zăpada alergând prin pădure, îşi simţea mâinile pătate de sânge, îl mirosea. Inima Albei-ca-Zăpada era inima lui Lumikki. Lumikki nu era deloc obişnuită să-şi piardă controlul în

halul ăsta, o speria.

Într-un târziu, Tinka a observat cât de distrată era şi şi-au pus paltoanele în linişte. Lumikki şi-a înfăşurat la gât fularul gros de lână roşie pe care i-l împletise şi i-l trimisese prin poştă fosta ei colegă, Elisa. Păstraseră legătura. Iarna trecută Lumikki nici nu şi-ar fi închipuit că Elisa i-ar fi putut deveni o prietenă atât de bună.

Afară ningea cu fulgi mari şi pufoşi care se topeau de cum intrau în contact cu pământul negru. Încă nu era nicio şansă să se aştearnă neaua de decembrie.

— Unii actori sunt încă pe dinafară, însă măcar nu e cazul tău. Eşti mortală, ce mai, i-a zis Tinka în momentul în care ieşeau pe porțile şcolii.

Apoi i-a făcut cu mâna şi a luat-o în direcția cealaltă, iar Lumikki n-a reuşit să dea nicio replică inteligentă. A luat-o spre centrul oraşului, plescăind prin noroi în bocancii ei. Ceva mai în față, pe alee, i-a văzut pe profesorul de psihologie al şcolii, însoțit de unul din profesorii de matematică – se părea că avuseseră şi ei treabă până târziu. La vremea aceea, profesorii stăteau de obicei mult peste program, corectând lucrări de control şi compuneri. Unii dintre ei preferau să nu lucreze acasă, ci să rămână la şcoală până seara târziu. Cumva i se părea ciudat să-i vadă în afara orelor, discutând şi râzând în grupuri. Aşa că Lumikki se bucura că e destul de departe de ei ca să nu audă ce vorbeau. I se părea mai bine să ştie cât mai puține lucruri despre viețile personale ale profesorilor ei.

Turla de cărămidă roşie luminată a Bisericii Alexandru se înalța spre cer, maiestuoasă şi atât de cunoscută. Era atât de întuneric, încât cele câteva lespezi de cimitir din curtea bisericii nici nu se vedeau de pe alee. Printre crengile negre ale copacilor, fulgii mari păreau nişte pene de înger plutind spre pământ. Lumikki şi-a îndesat mai bine mâinile în buzunarele paltonului şi a iuțit pasul.

În buzunarul stâng a simțit atunci un obiect străin, foşnitor, care n-avea ce să caute acolo. Lumikki l-a scos. Era o foaie albă de hârtie, împăturită în patru. Lumikki a desfăcut-o cu grijă. Era o scurtă scrisoare, tastată la

calculator. S-a oprit sub un felinar s-o citească.

Lumikki a mea,

Prințul tău nu te cunoaşte. Nici cel din piesă, nici cel din viața reală. Nu-ți vede decât învelişul exterior. Nu vede decât o parte din tine. Eu văd mai profund, îți citesc în suflet.

Ai mâinile pătate de sânge, Lumikki. Ştii doar. Amândoi o ştim.

Îți văd toate mişcările.

Ne auzim cât de curând. Până atunci să ştii un lucru: dacă spui cuiva, fie şi unui singur om, că ți-am scris, o să curgă imediat şi mai mult sânge. Iar atunci nimeni n-o să scape cu viață de la premiera piesei tale.

Cu drag,

Admiratorul tău, Umbra ta

Lumikki a început să respire mai profund, ridicând ochii din scrisoare. Cu coada ochiului a zărit chiar atunci ceva. Ceva negru.

Însă când s-a uitat într-acolo, n-a văzut decât umbrele prelungi şi mohorâte ale copacilor.

Patru

Alla kvällar lät prinsessan smeka sig.
Men dens om smeker stillar blott sin egen hunger
och hennes längtan var en skygg mimosa,
en storögd saga inför verkligheten.
Nya smekningar fyllde hennes hjärta med bitter sötma
och hennes kropp med is, men hennes hjärta ville ännu mer.
Prinsessan kände kroppar, men hon sökte hjärtan;
hon hade aldrig sett ett annat hjärta än sitt eget.

(Seară de seară, prințesa se lăsa mângâiată.
Însă cel ce o mângâia nu-i alina decât propria foame,
pe când dorința ei era o mimoză sfioasă,
un basm inocent sfidând realitatea.
Mângâierile noi îi umpleau inima de-o căldură amară
şi trupul de gheață, însă inima îi cerea mai mult.
Prințesa cunoştea trupuri, însă căuta inimi;
nu mai văzuse nicio inimă, doar pe-a ei.)

Lumikki a citit încet „Prințesa", pentru sine. Cuvintele o liniştea. Citise *Tărâmul care nu-i,* volumul de poezii postume ai lui Edith Södergran, de-atâtea ori, că-l învățase pe de rost. Cel puțin primul vers îi amintea de fiecare dată tot restul poeziei. Poeziile bine-cunoscute erau un soi de mantre. Efectul lor liniştitor se datora curgerii cuvintelor întocmai în ordinea lor bine-stabilită, fără surprize sau schimbări.

După ce-a citit scrisoarea, Lumikki nu s-a simțit în stare să meargă direct acasă, aşa că a luat-o spre bibliotecă. Oare chiar o urmărea cineva pas cu pas? A încercat să se convingă că n-are de ce să se teamă. Cel mai probabil, scrisoarea era o glumă. O mostră de umor negru. Un joc crud. Cineva se prăpădea de râs undeva, închipuindu-şi cât de tare o să se îngrozească, însă curând o să țâşnească din ascunzătoare şi o să se dea de gol. Te-am păcălit!

Dar dacă scrisoarea era pe bune? Dac-o urmărea vreun nebun, gata s-o omoare? Lumikki nu-şi permitea să ia

scrisoarea în râs. Propria experiență o învățase că oamenii erau capabili de ce era mai rău. Îndurase ani în şir brutalitățile colegilor şi avusese de-a face cu actele de cruzime legate de traficul internațional de droguri. În ultima vară petrecută la Praga, fusese martoră la manipulările unui conducător de sectă charismatic, care se folosise de temerile membrilor ca să-i convingă să se sinucidă.

Asta-i mai lipsea acum, un hărțuitor bolnav la cap, şi-a spus Lumikki pufnind amar.

Din jur îi ajungeau la ureche sunete înăbuşite. Paşi liniştiți, foşnet de pagini, discuții în şoaptă, nedesluşite. Lumikki ştia că dacă s-ar fi postat la baza uneia dintre arcadele ce străbăteau cupola Bibliotecii Municipale din Tampere ar fi reuşit să audă tot ce se vorbea la cealaltă bază a arcadei din partea opusă a încăperii, aparent prea departe de ea ca să audă ceva. Era un efect bine pus la punct de arhitecții clădirii, Reima şi Raila Pietilä. Însă Lumikki nu voia să audă chiar atunci ce discutau alții între patru ochi. Voia doar să se înconjoare strâns de aerul familiar şi ocrotitor al bibliotecii, în prezența altora, însă singură totodată, ca să se liniştească, să-şi ia inima-n dinți şi să se ducă acasă. Biblioteca era la doar două minute pe jos de Biserica Alexander.

Cupola şi arcadele în pană ale clădirii unduitoare reuşeau întotdeauna s-o aline profund pe Lumikki. Între rafturi era destul spațiu să te mişti, însă puteai şi să te ascunzi între ele dacă voiai. Biblioteca era ticsită de mese rotunde de lectură şi unghere tainice, unde nu te deranja nimeni.

Lui Lumikki îi venea să-i trimită un mesaj lui Sampsa, să-l roage să vină la ea după cina de familie. Nu conta cât de târziu se făcea. Însă nu mai făcuse niciodată aşa ceva, Sampsa o să se mire, probabil. Iar atunci Lumikki o să trebuiască să mintă şi nu voia să-l mintă pe Sampsa.

Nu, va trebui să îndure totul de una singură în seara aceea. Apoi va trebui să afle cât mai repede cine-i strecurase scrisoarea în buzunar. Tot de una singură.

Lumikki crezuse că n-o să mai fie aşa de singură ca înainte. Se înşelase. Dintr-odată, a cuprins-o din nou bine-

cunoscuta senzație de gol şi jale. Până la urmă tot singură rămânea. Lumikki a rămas privind în gol versurile poeziei, nesimțindu-se în stare să mai citească.

Chiar în clipa aceea a învăluit-o o aromă pătrunzătoare şi proaspătă de pin şi pe gât a simțit atingerea blândă a unei mâini calde.

— Edith Södergran. Citeşti fără mine poeziile noastre?

Lumikki a ştiut cine e fără să privească peste umăr.

A ştiut înainte să-i audă glasul şi vorbele. I-a recunoscut mirosul şi atingerea.

Blaze.

Stătea în spatele lui Lumikki, mai într-o parte. Zâmbea. Era aievea. Aducea poate ceva mai mult cu un băiat decât în urmă cu optsprezece luni. Avea părul mai scurt şi mai deschis la culoare, iar postura îi dădea un aer mai calm şi mai sigur pe sine, însă în rest era absolut neschimbat. Avea aceiaşi ochi bleu ca de gheață şi Lumikki s-a cufundat imediat în ei, ca şi cum ar fi străpuns o pojghiță de gheață subțire ca gândul şi s-ar fi scufundat în lacul negru de sub ea.

Înăuntru i s-a dezlănțuit un noian de emoții. Îi venea să se arunce în brațele lui Blaze, cât mai lipită de el, şi să-i destăinuiască totul – despre scrisoare, cât de tare se temea, tot ce se întâmplase în ultimul an, tot dorul, singurătatea, visele şi gândurile negre care o bântuiseră, să-l roage s-o apere şi s-o scape de urât şi de rău, să-l ia cu ea acasă, să-i smulgă hainele, să se dezbrace şi ea, să se îmbrățişeze strâns cu tot corpul pe podeaua din hol, şi să se sărute la nesfârşit, să-şi lipească de el fiecare centimetru de piele flămândă, să izbucnească în flăcări şi să uite de sine şi de lume, şi că sunt două ființe aparte, căci, față în față, alcătuiau una singură, cât se poate de contopiți, nu-i mai separa nimic, iar Lumikki nu voia decât să ardă la nesfârşit, fără să se mai teamă de foc.

Lumikki a înghițit în gol, străbătută de un fior. Nici nu putea să vorbească.

— Mă bucur să te văd. Vrei să bem o cafea? Sau eşti ocupată? a întrebat-o Blaze de parcă era cât se poate de

firesc să mai schimbe câteva vorbe, ca doi oameni normali.

— Nu, a reuşit Lumikki să bâiguie.

— Bun. Mergem sus la cafenea?

— Nu. Adică nu putem să ieşim la cafea.

Blaze s-a uitat la ea un pic nedumerit, însă apoi i-a zâmbit jucăuş.

— Putem să facem altceva dacă vrei.

Lumikki a aşezat cu o mână tremurătoare cartea înapoi la raft şi şi-a tras căciula peste urechi.

— Nu, nu putem. Sunt ocupată. Nu pot să stau cu tine.

Lumikki se auzea vorbind şovăitor şi sufocat.

— OK. O lăsăm pe altă dată. Ai acelaşi număr? Te sun sau îți dau mesaj.

Blaze avea o voce caldă şi stăpânită. *Lasă,* ar fi trebuit să-i răspundă. Asta voia să zică. Însă pe de altă parte nu voia.

— Trebuie să plec. Pa.

Îi venea să iasă în goană din bibliotecă, să se îndepărteze cât mai iute şi mai mult de Blaze. Însă s-a silit să păşească alert şi hotărât. Fără să privească în urmă.

De-abia când a ajuns afară, la aer, Lumikki şi-a dat seama că ar fi trebuit să-i spună că e cu cineva.

Nu-i spusese însă, pentru că, odată ce se scufundase în gheața aprinsă a ochilor lui Blaze, uitase cu totul de asta.

Te iubesc.

Două cuvinte uşor de zis, însă foarte greu de simţit. Eu le simt cu adevărat. Fiecare cuvânt devine parte din mine, odată cu respiraţia. Le rostesc şi devin parte din tine. Dragostea mea trece în tine. Te luminează cu o flacără şi mai frumoasă, puternică şi strălucitoare.

Prin mine luminezi mai intens decât cea mai scânteietoare stea de pe bolta nopţii.

Astfel devii cu totul a mea. Aşa cum ne-a fost hărăzit dintotdeauna. Este destinul tău. Şi-al meu.

SÂMBĂTĂ, 9 DECEMBRIE

Cinci

Soră, soră, soră, soră.

Cuvântul îi pulsa în țeastă, ca de fiecare dată când mergea pe la părinții ei, în Riihimäki. Însă nici gând să-l spună cu voce tare. Mama ei pregătise la prânz lasagna cu brânză de capră, unul din felurile preferate ale lui Lumikki, însă azi de-abia dacă-i simțea gustul. Parcă avea toți centrii nervoşi amorțiți. Mâncarea era doar un combustibil necesar vieții. Nici măcar cafeaua nu-i mai plăcea.

Lumikki bănuia că scrisoarea era cauza. Era convinsă în continuare că cineva îi făcuse o farsă, însă mesajul încă o deranja, ascuns undeva în subconştient. Atenua toate culorile din jur, încât parcă vedea lumea prin ceață. Dacă ar fi putut să afle cine era autorul, ar fi putut să se răzbune – la rece, însă civilizat.

Însă odată sosită la părinții ei, Lumikki se gândea obsesiv că încă nu aflase dacă avusese într-adevăr o soră pe vremuri. Amintirile pe care i le trezise minciuna Lenkăi vara trecută, la Praga, păruseră cu totul aievea. Putea să jure că pe vremuri avusese o soră. Însă, de când se întorsese în Finlanda nu mai era la fel de sigură. Îşi propusese să trântească pur şi simplu întrebarea de cum ajungea acasă, însă nu făcuse asta.

Când Lumikki le povestise părinților ei de Lenka, nu pomenise că aceasta susținea că e sora ei. În toamnă făcuse schimb de e-mailuri cu Lenka, care studia în particular matematica, chimia şi biologia, sperând să fie admisă la medicină. Lenka îi dăduse de înțeles subtil că nu se mutase din apartamentul lui Jiří. Jiří îşi găsise de lucru la un ziar local. Lumikki înțelesese indirect că, după ce o salvaseră împreună pe Lenka din incendiu, lui Jiří începuse să-i placă să o aibă pe Lenka sub aripa lui. Lumikki se bucura pentru ei.

Uneori Lenka îşi încheia e-mailurile semnându-se „sora ta spirituală”. Cuvântul „soră” ajunsese s-o obsedeze. Însă evita să-l rostească.

De ce? Nu i-ar fi fost mai uşor să vorbească despre asta?

Lumikki nu ştia de ce avea atâtea rezerve.

Poate era din cauza părinților ei, care o trataseră cu multă grijă şi seriozitate, cu multă căldură şi dragoste de când se întorsese din Praga. Poate era toată intimitatea aceea care nu le era caracteristică deloc. Pur şi simplu nu i se părea corect să-i ia la întrebări. Călătoria pe care tatăl ei o făcuse la Praga cu ani în urmă se dovedise a fi pură coincidență, fără nicio legătură cu aşa-zisa ei soră, aşa că Lumikki nu se mai apucase să-i tragă de limbă pe subiectul ăsta.

Adevărul era că se bucura de toată căldura lor. Nu voia s-o pericliteze cu nimic aducând vorba despre ceva ce poate nici nu exista decât în închipuirea ei. Oamenii erau capabili să-şi fabrice amintiri false dacă voiau din tot sufletul sau dacă aveau impresia că se petrecuse ceva anume, cândva, în trecut.

Au trecut zile întregi fără să spună nimic, apoi săptămâni şi luni. Într-un târziu, Lumikki şi-a dat seama că nu mai avea cum să aducă vorba firesc despre aşa ceva. Accesele de tandrețe ale părinților ei se atenuaseră treptat şi toți trei reveniseră la rolurile lor vechi, bine-ştiute, făcând conversație pe fapte diverse. Țineau legătura cât să păstreze normalitatea şi încercau să evite pauzele incomode dintre replici – inerente mesei de prânz din sâmbăta aceea.

— Mai vrei o porție? a întrebat-o mama ei ca să umple o asemenea pauză.

— Nu, mulțumesc, a răspuns Lumikki. Însă aş putea să mă uit la nişte poze vechi?

— Iar? a întrebat tatăl ei. Le-ai văzut deja pe toate.

— Da, însă m-am gândit că s-ar putea să-mi trebuiască pentru un proiect şcolar, a explicat Lumikki.

— O să fac o cafea, a spus mama ei, apucându-se să strângă masa, nițel cam pe fugă.

Lumikki s-a aşezat cu albumul în poală pe canapeaua din living, răsfoind încet paginile. Îşi întipărise în minte toate fotografiile. Le privise de-atâtea ori, mai ales în toamna aceea. Încercase să descopere în ele o soluție, o cheie anume.

Iată fotografia de nuntă a părinților ei. Mai multe poze cu o cabană din Åland. Câteva poze neclare cu casa din Turku,

unde locuiseră până când Lumikki împlinise patru ani. Îşi amintea doar vag casa. Era o casă idilică de lemn, cu etaj, situată în Port Arthur. Nu semăna deloc cu casa asta joasă din Riihimäki, perete în perete cu altele identice din şir. I se părea ciudat că se mutaseră într-o casă mult mai ieftină. Cu banii de pe casa din Turku ar fi putut să cumpere o casă mare, nouă, aici în oraş. Din câte se părea, aveau probleme financiare de care nu-i spuseseră deloc lui Lumikki.

— De ce ne-am mutat aici din Turku? a întrebat Lumikki.

Tatăl ei a ridicat ochii din ziar, încruntându-se.

— Din motive profesionale.

I se părea o explicație bizară. Tatăl ei avusese dintotdeauna o slujbă flexibilă, care necesita de cele mai multe ori deplasări la Helsinki. Şi s-ar fi aşteptat ca mama ei să-şi găsească mai uşor de lucru ca bibliotecară într-un oraş mare cum era Turku, nu în Riihimäki, un orăşel mărunt. Însă Lumikki n-a mai insistat.

S-a întrebat din nou de ce aveau atât de puține poze. Aveau câte două cu ea din fiecare an, cele mai multe destul de proaste. Nu că şi-ar fi dorit sute de poze de când era bebeluş, cum aveau oamenii din ziua de azi, care îşi fotografiau copiii de cum se năşteau, însă tot i se părea ciudat că erau atât de puține. Lumikki se uitase pe tot felul de albume foto din copilărie în vizitele sale pe la diverşi oameni şi toate erau mai groase decât albumul lor. Plus că aveau mai multe, nu doar unul. Poate că părinții ei nu se dăduseră niciodată în vânt după fotografii. Sau poate că nu se dăduseră în vânt s-o fotografieze pe Lumikki.

A stăruit ceva mai mult asupra unei poze anume. Era cu ea la şapte ani. Era la şcoală, în mijlocul curții. Era iarnă. Îşi amintea că mama ei dorise dintr-odată să-i facă o poză după ce o dusese la şcoală.

— Hai, zâmbeşte! o îndemnase mama ei.

Lumikki din poză se uita serioasă în obiectivul aparatului, fără să surâdă deloc. Pur şi simplu n-avea de ce să zâmbească până la urechi în locul ăla. Colegii începuseră s-o necăjească în iarna aceea şi ura să meargă la şcoală. Acum, când se uita la poză, desluşea o frică îngrozitoare, mascată

de privirea ei sfidătoare.

Lumikki nu mai voia să aibă niciodată expresia aia. Însă ştia că o vedea mult prea des în oglindă, chiar şi acum.

Lumikki a închis albumul. Nu era nimic nou de aflat din el. N-avea de gând să-i dezvăluie tainele trecutului.

— Stai să faci o baie de aburi diseară? a întrebat-o mama ei după cafea.

Era mai degrabă o întrebare retorică decât o invitație. Ca şi cum ar fi fost obligată să întrebe.

— Nu. Am de învățat, i-a răspuns Lumikki.

Acesta era răspunsul potrivit.

În drum spre gară, Lumikki a trecut pe lângă vechea ei şcoală gimnazială. Când dădea cu ochii de clădire şi de curtea şcolii, simțea de fiecare dată un gust metalic în gură. Acolo îndurase anii cei mai crunți de violențe şi umilințe. Loviturile, țipetele. Izolarea. Atâtea minciuni din cauza cărora venise la şcoală când nu trebuia, se echipase necorespunzător pentru ora de sport, făcuse alte teme decât cele cerute la clasă. Se străduise să fie atentă şi să nu se încreadă decât în ce auzea de la profesori cu urechile ei, însă tot o păcăliseră de multe ori. Era uşor să falsifice biletele şi să-i antreneze şi pe alți copii în farsele lor.

O dezgusta la fel de rău să-şi aducă aminte cum s-a întors până la urmă împotriva colegelor care o terorizau, Anna-Sofia şi Vanessa, şi le-a atacat cu sălbăticie.

Câtă furie. În ce hal îşi pierduse controlul. Cât de mult îşi dorise să ucidă.

Mai târziu, Lumikki nici n-a mai ştiut dacă se teme mai tare de colegele care o chinuiseră sau de sine însăşi, cu toate lucrurile de care se ştia capabilă şi dorința de-a face moarte de om pentru a pune capăt iadului în care trăia. Lumikki nu se mândrea deloc că simțea ce simțea, însă nici nu şi-a negat sentimentele. De aceea se străduise din greu să-şi păstreze sângele-rece şi autocontrolul. N-avea de gând să se lase în puterea nimănui, însă nici nu dorea să-şi verse furia pe nimeni.

Cel puțin *a încercat* să trăiască după regula asta. Nu-i era

întotdeauna uşor să se ţină de ea.

Lumikki nu prea avea cine ştie ce amintiri frumoase din Riihimäki. Însă îşi amintea de teatrul din Riihimäki, unde văzuse o piesă la nouă ani. Nu mai ştia ce piesă era, însă nu conta. Îi plăcuse cum mirosea sala, tăcerea care înghiţise discuţiile din public şi clipa când au pălit luminile, înainte să înceapă propriu-zis spectacolul. Senzaţia de aşteptare încordată, ştiind că încă se poate întâmpla orice.

Lumikki stătea chiar în primul rând, aşa că trebuia să-şi dea capul pe spate ca să vadă ca lumea. Actorii erau atât de aproape, mai că putea să-i atingă cu mâna. Le vedea cele mai subtile expresii.

Lumikki îşi amintea o actriţă brunetă, care dansase, ţopăise şi fugise de colo-colo pe scenă, cu mişcări vioaie şi lejere. Poalele fustei acvamarin îi unduiau ca valurile mării. Însă când a făcut un salt până la marginea scenei, Lumikki a zărit, o clipă, pe sub fustă, o faşă pentru genunchi. După aceea a început să-i studieze mai atent expresiile şi să observe durerea care se întrezărea dincolo de zâmbetul victorios, râsetele exuberante şi replicile curgătoare. Cu fiecare salt sau pas de dans, pe chipul actriţei trecea o umbră infimă, că probabil nimeni altcineva n-o observase. Ca un soi de ceaţă care i se lăsa pe ochi o fracţiune de secundă.

Lumikki a urmărit-o captivată pe actriţă. A uitat de tot restul piesei. N-o mai interesa deloc intriga. Lumikki privea umbrele schimbătoare din ochii cenuşii ai actriţei şi medita. Chiar puteai să joci un rol pe care nimeni altcineva nu-l înţelegea. Puteai să-ţi ascunzi durerea.

Pentru Lumikki, dansul şi râsul exuberant care împânziseră scena ca nişte ramuri de măr înflorit au ajuns să simbolizeze forţele ce zăceau ascunse în sufletul omului. Şi-a închipuit că şi ea putea să ajungă asemenea acelei actriţe într-o bună zi. Să aleagă ce rol să joace şi să păşească pe scenă sau să ia loc în sală. Lumikki putea fi absolut oricine.

De la geamul compartimentului ei de tren, după-amiaza aceea de decembrie părea să se întunece mai rapid decât era normal. Totul era cenuşiu, ca în octombrie, noiembrie şi în

primele zile de decembrie. În loc de lapoviță, era burniță. Pământul era negru. Crengile golaşe ale copacilor erau negre. Lumikki şi-a văzut chipul oglindit în geam. Ochii îi păreau negri.

Când mai avea un sfert de oră până în Tampere, Lumikki a trebuit să meargă la toaletă, neputând să mai aştepte până ajungea acasă. Când s-a întors la locul ei o aştepta pe scaun o foaie de hârtie împăturită.

Lumikki s-a uitat în jur. Nu mai era nimeni în vagon. Trenul tocmai trăgea într-una din gările de suburbie ale oraşului.

Lumikki a despăturit hârtia, cu mâini tremurătoare.

Lumikki a mea,

Ştiu cât de greu îți vine să treci pe lângă clădirea aia. Ştiu câte ai îndurat acolo. Şi mă apucă o furie cumplită în numele tău. Dacă vrei, pot să le fac să sufere. Dacă vrei, pot sa mânjesc pereții cu sângele lor. Aş putea să-ți termin lucrarea, dreapta ta răzbunare. Doar un cuvânt să-mi zici şi o să trec la fapte.

Ştiu cum le cheamă: Anna-Sofia şi Vanessa. Să nu cumva să crezi că nu vorbesc serios.

Că tot veni vorba de nume, mai ştiu şi altele. Tu eşti Lumikki, Albă-ca-Zăpada, însă îți mai aminteşti că pe vremuri exista şi Trandafirul Roşu?

Aminteşte-ți. O să-i afli numele. Nu l-ai uitat de fapt, chiar dac-ai uitat tot restul.

Te urmăresc mereu.

Umbra ta

Lumikki şi-a simțit gâtul amar. Persoana care-i lăsase biletul coborâse cu siguranță din tren. Se dăduse jos în gară. Hărțuitorul lăsase scrisoarea la momentul perfect.

A apucat-o greața când s-a gândit că autorul scrisorii o urmărise până în Riihimäki, stătuse cu ochii pe ea ca să afle când se întoarce şi aşteptase să meargă ea la toaletă. Şi toate

acestea doar ca să-i lase mesajul ăla anonim.

Nu era doar o farsă. Şi nimeni n-avea de unde să ştie ce scria în biletul acela. Lumikki nu spusese nimănui aşa ceva. De exemplu, cum le chema pe torţionarele ei.

De-abia reuşea să ţină telefonul în mâini, atât de tare îi tremurau.

Din fericire, Sampsa a răspuns imediat.

— Putem să ne vedem azi? l-a întrebat Lumikki, încercând să vorbească lejer.

— Nu.

Lumikki a înghiţit în gol.

— Cum aşa?

— Diseară am repetiţii cu formaţia şi trebuie să termin un proiect important, adică să-ţi cumpăr un cadou de Crăciun, i-a răspuns Sampsa râzând. Aşa că rămâne pe mâine, scumpa.

— OK.

I-ar fi plăcut să lungească vorba şi să se agaţe de glasul cald şi sigur al lui Sampsa, însă nu voia să se dea cumva de gol că nu e în apele ei. Aşa că a sporovăit mai departe, i-a povestit ce plănuiau ai ei să facă în concediu, cum voiau să renoveze casa. Genul de vorbărie la care nu recurgea absolut niciodată. Însă cum Sampsa era pe fugă, Lumikki a rămas curând cu telefonul amuţit în mână, privindu-şi în gol chipul reflectat în geam.

În ochi i se citea aceeaşi frică sfidătoare ca la şapte ani.

Şase

Fiecare lovitură cu braţul sau cu piciorul trebuia să reducă semnificativ capacitatea de luptă a adversarului. Atacurile fără vlagă nu ajutau deloc. Îi consumau doar energia, fără să ducă la nicio victorie decisivă asupra duşmanului.

Lumikki a strâns bine din pumni. *Stânga, stânga, dreapta. Stânga, stânga, dreapta. Nu uita să parezi. Nu te opri.*

Cum e când pocneşti pe cineva în nas şi începe să-i curgă sângele. Cum e când îi arzi cuiva un picior în faţă şi-i rupi pometele. Adversarul nu se mai poate ţine pe picioare şi cade. A ajuns la mila ta.

Dintr-odată Lumikki nu s-a mai simţit în stare să continue. Nu mai reuşea să-şi urnească picioarele din loc. Ceilalţi se mişcau mai departe în ritmul tunător al orei de lupte, urmând comenzile urlate de antrenor, însă Lumikki nu mai putea să direcţioneze nicio lovitură spre inamicul imaginar. Desigur, era doar un program de aerobic, o şedinţă de sport în grup asezonată cu un pic de pseudo-arte marţiale, însă în momentul ăla toate imaginile care i se perindau în minte o copleşiseră prea tare.

Lumikki parcă le vedea pe Anna-Sofia şi Vanessa zăcând în iarbă, snopite în bătaie. Nu, nu se întâmplase niciodată cu adevărat, însă aşa îşi imaginase scena. Oare „umbra" ei avea dreptate? Oare încă-şi mai dorea să se răzbune pe fetele alea?

Lumikki crezuse că la ora de lupte o să uite de biletele alea, însă nu fusese cazul. Muzica se revărsa asurzitor în sala de sport. Puţea a transpiraţie. Câteva persoane începuseră să-i arunce priviri enervate lui Lumikki, pentru că rămăsese nemişcată în picioare, în mijlocul sălii, cu braţele proptite în genunchi. *Dă-te din drum,* parcă-i spuneau din priviri.

Când a simţit că se poate ţine pe picioare, Lumikki şi-a croit drum prin sală. Nici nu s-a sinchisit să se scuze când s-a ciocnit de alte câteva fete care izbeau entuziasmate aerul cu pumnii şi picioarele. Ajunsă la vestiar, a luat-o imediat

spre toaletă. Nici n-a apucat să încuie uşa şi să salte capacul, că i-a şi ţâşnit voma din gură. Lumikki s-a prins cu mâinile de vas, dând afară bucăţele de lasagna cu brânză de capră. Tremura ca varga. Nici nu mai ţinea minte când vomitase ultima oară. I se părea oribil ca întotdeauna.

Era singură la duş. Încă auzea zgomotele de la ora de lupte de alături. Fusese o idee proastă. Trebuia să-şi limpezească altfel mintea. Lumikki a rămas sub şuvoiul de apă mult timp după ce i s-a scurs tot şamponul şi săpunul din păr şi de pe piele. Simţea umezeala apei ca pe o mângâiere. O îmbrăţişare în care putea să se piardă preţ de-o clipă.

Last Christmas I gave you my heart
But the very next day you gave it away
This year to save me from tears
I'll give it to someone special

Lumikki a încercat să-şi dea seama unde erau boxele magazinului din care se auzea melodia. Se gândea dacă ar fi putut să le arunce o privire destul de tăioasă, ar fi izbucnit în flăcări şi aşa ar fi pus capăt celui mai prost cântecel de Crăciun din istoria hiturilor kitsch. Wham! Lansase „Last Christmas" în 1984. Nu venise deja vremea s-o ia târâş spre cimitirul hiturilor pop şi să crape odată?

Din câte se părea, marile magazine nu-i împărtăşeau opinia. Poate că făcuse cineva un studiu de piaţă şi descoperise că lumea cumpără mai multe produse când aude melodia asta. Doar e un cântec despre cineva care suferă amar din dragoste, care vrea să se răzbune, cu gândul că de Crăciun o să-i dea cadouri doar unei persoane speciale, care ştie să le preţuiască pe deplin. O să cumpăr cel mai frumos cadou. O să cumpăr cel mai scump cadou. O să-mi dovedesc dragostea cu un morman de bani şi aşa nimeni n-o să poată să-mi nege sentimentele sincere. Totodată, melodia are un pic de melancolie, doar solistul ştie că inima-i frântă încă-i aparţine fiinţei care l-a făcut să sufere.

Lumikki ura cântecul ăla. Ura aglomeraţia dinainte de Crăciun. Sclipiciul real şi închipuit care se aşternea peste tot,

ca o imitație de zăpadă care aducea mai mult cu o glazură de tort. Crăciunul din supermagazine era parcă desprins din comediile romantice americane, în care apăreau o viață întreagă de dragoste şi intimitate siropoasă, condensate în câteva zile de iarnă absolut perfecte, pe măsura decorurilor şi recuzitei. Şeminee aprinse, vâsc, aur sclipitor, zăpadă falsă, un morman imens de cadouri atent alese, o masă de Crăciun bogată, ciorapi pufoşi, ciocolată de casă, colinde, mirosul de scorțişoară şi ghimbir – totul era atât de desăvârşit, că-ți venea să verşi.

Asta se vindea prin supermagazine pe post de Crăciun de vis şi magazinul Stockmann din Tampere nu făcea deloc excepție.

Lumikki ura să cumpere cadouri de Crăciun pentru că i se părea cu totul ipocrit. Prefera să dea cadouri când avea chef. Indiferent ce zi era. Cumpărarea cadourilor de Crăciun era un ritual obligatoriu, pentru că toată lumea se aştepta la aşa ceva. Lumikki ştia că n-are cum să nu-i ia ceva lui Sampsa. Însă mai ştia şi ce rău o să-i pară când o să primească vreun cadou frumos, ales cu toată grija, pe când ea îi cumpărase vreun obiect inutil şi impersonal, în criză de timp. Căci Lumikki deja observase că lui Sampsa îi plăcea să ofere cadouri. Cu un instinct fantastic, băiatul reuşise să-i dea în dar până atunci un lănțişor perfect – simplu, de argint, cu o piatră mică şi neagră – cea mai frumoasă agendă din lume şi o pereche de mănuşi fără degete pe care Lumikki le purta tot timpul acasă, când sufla vântul prin geamul crăpat al ferestrei.

Sampsa oferea cadouri cu naturalețe, fără niciun tam-tam. Oferea cele mai frumoase cadouri aşa cum trebuie – fără să se aştepte să primească nimic la schimb. Se pricepea să ofere daruri fără ca primitorul să se simtă vreodată obligat sau vinovat. Lumikki îl respecta imens pentru asta, însă ştia că nu putea să facă abstracție de Crăciun.

În momentul ăla simțea şi nevoia să aibă în jur toate luminițele alea aprinse şi cântecele de o veselie obositoare. Ca să-şi scoată din minte scrisorile hărțuitorului. Lumikki nu ştia ce să facă şi, pentru că nu suporta toată situația

aceea incertă, încerca să uite totul. Măcar până una, alta. Poate că subconştientul îi cocea vreo soluție.

— Ce zici de toate gunoaiele astea de prost gust? a întrebat o voce din spatele lui Lumikki.

Când s-a întors, Lumikki a dat cu ochii de Tinka şi Aleksi. Era ciudat să-i vadă împreună sâmbăta, în afara orelor. Lumikki trăia cu impresia că nu prea se înțeleg.

— Ce nebun s-ar apuca să cumpere aşa ceva? a întrebat Aleksi.

A arătat spre un ornament de masă – o plăcuță luminată electric pe care scria „Te iubesc".

— Închipuie-ți cum ar fi să te trezească soneria în toiul nopții şi să dai de aşa ceva la uşă! a spus Tinka râzând. Aş lua-o razna de frică.

Lumikki a tremurat înfiorată.

— M-am cam prins deja că n-am venit să-mi fac cumpărăturile de Crăciun unde trebuie, a zis ea, încercând să-şi păstreze tonul lejer.

— Vrei să-i cumperi ceva lui Sampsa? a întrebat-o Tinka repede.

Lumikki a încuviințat.

— Norocosul. Sigur o să găseşti cadoul perfect.

Zâmbetul Tinkăi părea să aibă o notă melancolică.

Însă n-avea nici timp, nici chef să-i analizeze gesturile.

— Distracție plăcută la cumpărături! le-a urat Lumikki şi a plecat, ca nu cumva să le vină ideea să meargă la cumpărături împreună.

Lumikki a plecat din raionul de Crăciun al magazinului Stockmann şi a luat-o pe scara rulantă în jos, spre parter. Poate o să găsească ceva în librărie. Era deprimant că nu găsea nimic potrivit pentru Sampsa. Chiar îşi cunoştea atât de puțin prietenul? Nu-i venea să creadă că asta era problema de fapt. De fapt toată presiunea asta de a cumpăra la greu o bloca. Aşa totul părea prostesc şi vulgar.

Lumikki mângâia absentă copertele cărților. Niciuna nu părea să-i şoptească numele lui Sampsa.

— Ar fi cazul să nu ne mai întâlnim aşa.

Lumikki a simțit că i se face măciucă părul de pe brațe.

Lângă ea apăruse Blaze.

— De două ori în două zile. E destinul, ce mai. Poate de data asta o să reuşesc să te ademenesc cu o cafea?

Lumikki l-a privit pe Blaze în ochii amuzați şi s-a trezit încuviințând, fără să se mai gândească.

Şapte

După două ore şi patru cafele mari, Lumikki se întreba cum de trecuse un an întreg pe nesimțite. Ea şi Blaze reînnodaseră fără probleme firul de când nu se mai văzuseră. Mă rog, nu chiar din ultima clipă chinuitoare petrecută împreună, când se despărțiseră. Ci de mai dinainte, când reuşeau să comunice firesc şi fără nicio dificultate. Acum stăteau ca pe vremuri la masă, în bucătăria lui Lumikki. Beau cafea. Vorbeau.

— Cu fiecare zi care trece, mă simt din ce în ce mai fericit şi împlinit, a spus Blaze.

Lumikki ştia după felul direct şi liniştit în care o privea că e sincer.

Blaze nu-i povestise mare lucru despre întregul proces de schimbare a sexului, iar Lumikki nu-l întrebase nimic, pentru că-i respecta decizia de-a destăinui doar ceea ce dorea. Era totuşi vorba despre corpul lui Blaze, despre esența lui fizică.

— Însă chiar am avut nevoie să mă izolez. M-a ajutat să merg mai departe, m-a întărit. Ştiu că ai suferit mult din cauza mea şi vreau să-mi cer scuze pentru asta.

După cum vorbea, Blaze părea sincer fericit. Lumikki tot nu se simțea în stare să răspundă însă, nu-şi găsea cuvintele.

În schimb i-a povestit ce s-a întâmplat peste iarnă şi peste vară: infracțiunile în care se trezise vârâtă, pericolele, evadarea, moartea aproape iminentă.

— Am citit în ziare ce s-a petrecut la Praga. Ce nebunie, a spus Blaze, clătinând din cap.

— Parcă mi-am făcut un obicei să mă vâr în bucluc, a încercat Lumikki să glumească, însă nici n-a reuşit să zâmbească.

A încercat repede să-şi mascheze agitația cu o gură zdravănă de cafea călâie. Aşa se întâmpla de fiecare dată. Nici nu prea observau că se răceşte cafeaua, vorbind întruna.

Însă Lumikki nu i-a zis lui Blaze că şi-a amintit că are o

soră. Şi bineînțeles că nu i-a pomenit de scrisorile care o terorizau, chiar dacă i-ar fi plăcut să se mai uşureze de povară.

Nu putea să rişte ca „umbra” să se țină de cuvânt şi să transpună în realitate toate imaginile sângeroase din mesajele sale.

Lumikki a observat că Blaze e impresionat de cuvintele ei. În ochi i-a citit dorința de-a o ocroti. I-a văzut mâna mişcându-se peste masă, gata s-o prindă pe a ei.

— A, şi am iubit, a adăugat Lumikki repede.

Blaze şi-a tras mâna şi a luat ceaşca de cafea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Minunat, a spus el zâmbind strâmb.

Lumikki a înşirat în grabă un întreg pomelnic cu frumoasele calități ale lui Sampsa. Blaze a ascultat calm. După expresia de pe chip, dădea de înțeles că nu-l considera pe băiatul ăla cine ştie ce aspect important din viața lui Lumikki. Lucru care a jignit-o un pic pe Lumikki. Ce-şi închipuia, că poate să dea buzna pur şi simplu înapoi în viața ei după ce şi-a permis să dispară un an întreg, iar Lumikki o să-l primească înapoi cu brațele deschise, dând totul uitării?

Dacă aşa credea, atunci chiar că avea un tupeu de-a dreptul enervant. Şi se înşela.

Blaze s-a ridicat să bea un pahar de apă. Când s-a întors la masă, în loc să se aşeze, şi-a lăsat mâinile pe umerii lui Lumikki şi a început să-i maseze, de parcă ar fi fost un gest cât se poate de firesc.

— Eşti foarte încordată, i-a zis el.

Lumikki a mormăit ceva nedesluşit. Ştia că trebuie să-i spună să se oprească. Teoretic, un mic masaj pe umeri e un gest cât se poate de inocent între prieteni, numai că ei doi nu erau prieteni. Nu iar. Nu numai. Nu încă. Poate niciodată.

Lumikki nu i-a zis să înceteze pentru că masajul îi făcea bine, chiar avea umerii mai încordați ca oricând. Sub atingerea bine-cunoscută şi pricepută a lui Blaze, umerii i se relaxau, simțea cum sângele începe să-i curgă mai bine în vine şi muşchii rigizi i se destind. Blaze avea mâinile calde,

şi-i masa pielea cu mişcări blânde şi precise. Nu încerca să-i facă muşchii să cedeze cu de-a sila. Mai întâi a masat-o uşor şi, treptat, şi-a apăsat din ce în ce mai tare şi mai adânc mâinile în pielea ei. Când dădea de un petic mai încordat se apuca să-l încălzească fără grabă cu degetele.

Pe fundal se auzea o melodie de Florence + the Machine. Lumikki regreta că alesese tocmai muzica aia. De fapt, nu chiar. Ştiuse ce face când pusese playlistul cu Florence. Ştiuse ce atmosferă o să creeze în încăpere.

Mâinile lui Blaze o afundau pe Lumikki într-o stare de visare dulce. Preț de-o clipă putea să dea totul uitării. Teama. Neliniştea. Nu trebuia să se mai gândească la nimic. Căldura şi odihna toropitoare i se întindeau din umeri în tot restul corpului.

Nici nu ştia cât timp trecuse când şi-a dat seama că Blaze o atingea deja altfel. Mai mângâietor. Îşi trecea blând mâna pe gâtul ei, stârnindu-i cu fiecare atingere fiori pe şira spinării şi mai jos. Starea de relaxare i s-a topit treptat şi, în locul ei, a început să ardă pe dinăuntru. Mâinile lui Blaze i se plimbau pe gât, de-o parte şi cealaltă, spre lobii urechilor şi înapoi în jos. Pe piele simțea o respirație caldă.

Amândoi lipiți unul de altul, piept în piept, respirând greu, cu buzele unite.

Amândoi sub duş, goi, cu pielea lunecoasă, udă, ea lipită cu spatele de faianța tare, sunetele stârnind ecouri în mica încăpere.

Şi pe patul lui Lumikki, cu cearşafuri boțite, cu răsuflarea grea, cu dinții înfipți în umărul ei şi țipetele pe care nu reuşeau să şi le înăbuşe.

Amândoi în pădurea lor, învăluiți în parfumul de pin, ascunşi, tăinuiți de umbre, agățându-se unul de altul, pierzându-se unul în celălalt, iar undeva, departe, sus, printre crengi, luminițele sclipitoare ale stelelor.

Lumikki s-a dezmeticit brusc din visare. I-a luat repede mâinile de pe umeri, s-a ridicat şi s-a tras de lângă el.

— Trebuie să pleci.

Lumikki şi-a ținut privirea fixată hotărât în aer, undeva pe lângă Blaze. Nu voia să rişte să-l privească în ochi. Cine ştie

dacă mai găsea puterea să-l alunge.

Blaze n-a întrebat nimic. S-a dus calm pe hol, şi-a luat paltonul şi s-a înfofolit în tăcere, pregătindu-se pentru frigul de afară. Însă la uşă s-a întors zâmbind.

— Ne revedem curând, prinţesa mea. Şi tu ştii doar. N-o să reuşim să păstrăm prea mult timp distanţa.

Şi a plecat fără să-i mai aştepte răspunsul.

Lumikki a rămas cu privirea la uşă. Ştia că Blaze are dreptate.

Aşa cum am văzut de-atâtea ori, oamenii se poartă între ei cu o cruzime absolut fără sens. Mai ales la şcoală. Copiii şi adolescenţii descoperă punctele slabe ale celorlalţi şi lovesc fără milă. Sunt nişte animale. Şcoala e teren de vânătoare şi câmp de luptă, totodată. Doar cei mai puternici supravieţuiesc.

De-asta visez să-mi duc ameninţările la bun sfârşit. Lumea urmăreşte piesa. Stau în tăcere în sală.

Apoi pe scenă răsună urletele, curge sângele, se prăbuşesc cadavrele. Panică. Uşile sunt încuiate. Apoi vine rândul spectatorilor, unul câte unul. Nimeni n-o să scape cu viaţă. O să înroşesc toată sala de teatru.

„Ni-e viaţa doar o umbră călătoare,
Un biet actor, ce-n ceasul lui pe scenă
Se grozăveşte şi se tot frământă
Şi-n urmă nu mai este auzit.
E o poveste spusă de-un nătâng,
Din vorbe-alcătuită şi din zbucium
Şi nensemnând nimic.”[73]

Aşa o să afle că nici măcar cel mai puternic, mai brutal şi mai viclean dintre ei nu este invincibil. O să afle în cel mai cumplit fel cu putinţă.

Când o să aibă de-a face cu legile vieţii şi ale morţii.

---

[73] William Shakespeare, *Macbeth,* traducere de Ion Vinea, în *Opere complete,* Volumul 7, Editura Univers, Bucureşti, 1988, p. 323 (n.tr.).

DUMINICĂ, 10 DECEMBRIE

Opt

Lumikki era geloasă. Îşi dădea seama că nu mai simțise niciodată în halul ăsta. Înainte îşi dorise să fie altcineva. Cineva care nu trebuia să-şi ascundă vânătăile la ea acasă, să-şi sugă buza de jos însângerată şi să pretindă că s-a împiedicat şi a căzut. Însă fusese mai degrabă o dorință disperată de-a evada din propria viață decât gelozie în adevăratul sens al cuvântului.

Tatăl lui Sampsa tocmai aducea un morman de clătite, pe care l-a pus pe masă.

— Nu sunt tocmai capodopere culinare, a spus el.

— Ce să-ți fac dacă ai tras tot timpul cât ai gătit cu ochiul la jocul ăla de pe iPad? i-a atras mama lui Sampsa atenția, bătându-şi soțul pe umeri.

Saara, surioara lui Sampsa, se legăna în scaun.

— O să mănânc cel puțin şase clătite! a anunțat ea.

— Cum face pinguinul clătite? a întrebat Sampsa.

— Ăăă, cum? a zis sora lui.

— Cu aripioarele!

— Ce? Aaa, a făcut Saara când i-a căzut fisa şi a izbucnit într-un hohot de râs molipsitor.

— OK, mai ştiu una, a spus el. Care dinozaur se omoară după clătite?

— Care? a întrebat Saara.

— Tri-sirop-topsul!

La care Saara mai că s-a prăvălit sub masă chicotind.

— Aici mă găsiți toată săptămâna, oameni buni, a spus Sampsa cu un aer îngâmfat.

— Din cauza ta au un simț al umorului atât de groaznic, i-a spus mama lui Sampsa tatălui.

Tatăl lui Sampsa a dat din umeri cu un zâmbet larg, mândru.

Lumikki asista uluită la discuție.

Nu era deloc obişnuită cu genul de familie în care lumea râdea şi făcea tot timpul glume. Familia lui Sampsa părea să vorbească non-stop. Făceau schimb de replici de parcă-şi

aruncau mingi unii altora – dacă nu nimereau, nimeni nu băga de seamă. Părea un gen de comunicare absolut haotic, însă nu era. Lumea reuşea în general să facă față. Până şi Saara, care n-avea decât patru ani.

În casa lui Sampsa părea să domnească un soi de haos drăgăstos şi din alte puncte de vedere. Nu puteai să spui că e o casă ordonată. Peste tot zăceau tot felul de obiecte: pe podea erau împrăştiate jucării, pe scaune erau agățate haine, erau mormane de reviste şi cărți, cutii şi pachete semideschise, pe care le primiseră sau poate voiau să le trimită cuiva. Casa alor ei n-ar fi arătat în veci în halul ăsta.

Lumikki era atât de invidioasă pe familia lui Sampsa, că o durea inima. Totul dovedea că trăiau aici şi acum. Aveau grijă unii de alții şi se simțeau bine împreună. Se distrau. Se purtau firesc şi spontan, n-aveau nimic forțat, fals sau prefăcut, nici măcar când venise în vizită o străină cum era Lumikki. O primiseră în rândurile lor ca pe o rudă rătăcitoare, pe care o includeau de la sine înțeles în tot ce făceau. Lumikki nu se mai simțise nicăieri atât de bine-venită ca în casa părinților lui Sampsa. Ramura suedezo-finlandeză a familiei tatălui ei i se păruse lui Lumikki înstrăinată, chiar dacă aveau şi ei cântecele lor de petrecere şi le plăcea să sporovăiască. De câte ori era cu ei, Lumikki se simțea oaia neagră a familiei, toată lumea voia să fie altfel, mai veselă şi mai sociabilă. Familia lui Sampsa era exact ca Sampsa: nu aveau nici pretenții, nici aşteptări.

Lumikki s-a uitat cu coada ochiului la Sampsa, cum îi punea surorii sale un morman de clătite în farfurie, cu un zâmbet larg, relaxat. Ştia că ea nu semăna deloc cu el când era cu ai ei.

Lui Sampsa îi mergea atât de bine. Era evident fericit, aşa cum şi merita. Era genul de om care îşi permitea să se arate prietenos şi cald. N-avea deloc parte de secrete niciodată împărtăşite, scrisori de amenințare sau vreo teamă de moarte. În lumea lui iubitele nu-şi lăsau deloc foştii prieteni să le maseze pe gât, cu toate că ştiau prea bine ce dorințe interzise o să trezească atingerea lor.

Tot privind cum se agită familia lui Sampsa, Lumikki s-a

simțit dintr-odată înfiorător de singură. Teama pe care o simțea, ungherele întunecate din sufletul ei, furia ce-i curgea în trup roşie ca sângele, umbrele negre din pădurea ei, apele ei tulburi, străbătute de curenți adânci – toate acestea nu-şi aveau deloc locul în viețile acelor oameni. În viețile unor oameni absolut încântători, atât de fericiți, veseli, glumeți, zgomotoşi şi aproape enervant de volubili.

— Acuma am mâinile lipicioase! a spus Saara ridicându-şi palmele înroşite.

Până la urmă nu reuşise să mănânce decât trei clătite.

— Păi, ți-ai pus jumate de borcan de dulceață de căpşuni pe clătite. Şi-ai mâncat cu mâinile.

Sampsa s-a aplecat s-o şteargă pe mâini pe sora lui cu un şervețel.

Dulceață de căpşuni lipicioasă. Roşie. Lipicioasă. Caldă. Sânge.

Prin minte au început să i se perinde imagini atât de rapid, că n-a mai reuşit să le oprească. A văzut cum se prelinge dulceața de căpşuni pe podea. A văzut o baltă tot mai mare de sânge. A clătinat un pic din cap. Cum de-i apăruseră în minte asemenea imagini?

— Pot să mă duc la joacă? a întrebat Saara nerăbdătoare.

— Da, a răspuns mama ei.

— Lumikki o să vină să ne jucăm de-a prințesele, a declarat Saara, apucând-o de mână cu degetele ei încă un pic lipicioase.

Lumikki a tresărit când a simțit-o. O mână însângerată. O mână rămasă nemişcată, cu toate că a zgâlțâit-o. O mână care se răcea încet.

— Poate Lumikki n-a terminat de mâncat. Roag-o frumos, i-a zis tatăl lui Sampsa.

— Da, pot să vin, a răspuns Lumikki repede.

Voia să-şi ia mintea de la imaginile stranii care-i tot apăreau şi-i dispăreau în minte, ca nişte limbi de fulger.

Saara i-a pus pe cap o bonetă dantelată, apoi şi-a tras peste haine o rochiță roz şi şi-a fluturat bagheta magică.

— E şi baghetă magică, şi sabie, i-a explicat ea mândră, arătându-i bățul cu sclipici.

— Aşa mai merge. Dacă ai de-a face cu căpcăuni, poți să-i farmeci ca să-i îmbunezi sau poți să te bați cu ei, a zis Lumikki.

O mânca pielea de la boneta cu dantelă, însă nu şi-a scos-o. Putea să îndure un pic, cât dura jocul.

— Sunt prietenă cu căpcăunii. Dar dacă vine prințul cel rău, o să-i tai capul. Apoi o să-l preschimb într-o broscuță drăgălaşă.

Lumikki a zâmbit. Din câte vedea, familia aceea răsturnase bine de tot rolurile tradiționale din basme. Saara a început să danseze dezlănțuit în rochița ei roz de prințesă. Trandafiraşul Roşu.

Dintr-odată i-a apărut în minte ultima scrisoare. A încercat s-o dea uitării, însă nu se dădea dusă. Cuvintele îi reapăreau brutal în fața ochilor, izbind-o ca nişte valuri pe țărm, tot mai mari, tot mai albe.

Trandafirul Roşu. Roşu.

Lumikki s-a aşezat pe podea, simțea că i se înmoaie picioarele. Nu era nici vis, nici fantezie aiurea. Era aievea. Era o amintire.

Roşu. Rosa.

Pe sora ei o chema Rosa.

LUNI, 11 DECEMBRIE

Nouă

Lumikki s-a lipit bine de peretele rece de piatră al turnului. A rămas perfect amuțită şi nemişcată. Mai întâi s-a preschimbat doar într-o umbră, apoi s-a făcut una cu peretele de piatră, contopindu-se cu el. Lumikki s-a făcut tare ca piatra. Picioarele şi brațele i-au încremenit. Inima îi era de piatră. Respirația i-a pierit. Nu mai exista.

Lumikki ştia că uşa încăperii din turn o să se deschidă şi că nu avea decât câteva secunde la dispoziție. Trebuia să lovească neîntârziat. A strâns în mână pieptănul de argint, mângâindu-i dinții ascuțiți cu degetul. Dacă ar fi apăsat mai tare cu degetul un dinte, i-ar fi intrat în piele şi i-ar fi picurat sângele din belşug. Ornamentele răsucite, superbe, săpate în mânerul pieptănului o linişteau, îi dădeau o senzație de siguranță când le simțea la atingere. Formau o ghirlandă de trandafiri.

Trandafirul Roşu. Fata care s-a înțepat la deget într-un fus şi a dormit un secol. Rosa, care-şi dormea somnul etern. Sora lui Lumikki. Nu, nu putea să se gândească la asta acum.

Trebuia să se concentreze la uşă şi la momentul când o să se deschidă. Trebuia să-şi strunească toate simțurile şi gândurile în scopul ăsta.

Lumikki a auzit cum se apropie paşi. După cadență, şi-a dat seama că venea chiar omul pe care-l aştepta. Îl ura atât de tare, că aproape s-a lăsat orbită de furie, în fața ochilor i-a apărut o dâră colțuroasă, roşie. El o ținea prizonieră, o tiraniza, îl ucisese pe singurul om pe care Lumikki îl putea iubi vreodată. Îl ura atât de tare, că era gata să-l omoare.

Paşii s-au oprit la uşă. Cheia s-a rotit chinuitor de lent în broască. Lumikki a strâns tare pieptănul în mână. Când prințul a intrat în cameră, Lumikki a rămas ascunsă după uşă. Prințul s-a uitat nedumerit în camera pustie din turn. Lumikki a trântit uşa cu piciorul şi a trecut la atac. Dintr-o singură mişcare brutală, a înfipt pieptănul cu dinți ascuțiți în gâtul prințului. Prințul a căzut, cu mâna la gât.

Sânge. Roşu şi cald. Elixirul vieții, revărsându-se cu fiecare bătaie de inimă din gâtul prințului, împingându-l tot mai mult în brațele morții, cu fiecare picătură prelinsă.

— Ajută-mă, a implorat-o prințul, cu limbă de moarte.

— Niciodată.

Lumikki a rămas în balta de sânge şi a urmărit cum i se golea chipul de viață. Nu se grăbea nicăieri. Savura clipa.

— Mori, călăule. Ai vrut să mă adormi pe vecie şi să mă închizi la loc în racla de cleştar. Ai vrut să mă admiri ca pe o pură podoabă frumoasă şi mută. Nu ca pe un om viu, cu gânduri, sentimente şi dorințe. Un om greu de manevrat. O ființă independentă, care nu face tot timpul doar ce vrei tu.

— Bun, bun. Foarte bine, Lumikki. Ține-o tot aşa.

Tinka a sărit entuziasmată pe scenă şi şi-a pus mâna pe brațul lui Lumikki. Lumikki s-a dat în spate. Şi-a dat seama că respira foarte greu. Îi tremurau mâinile şi mai că s-a mirat când n-a văzut niciun strop de sânge pe ele. Simțise pe piele sângele cald şi lipicios. Lipicios, ca dulceața de căpşuni. Iar se pierduse în lumea ei, intrând atât de tare în pielea personajului, că totul părea foarte real.

— Chiar e credibil să stea acolo şi să se uite cum mor? N-ar face mai bine să fugă sau ceva? a întrebat Aleksi, frecându-şi gâtul.

— E un punct important al piesei. Răzbunarea Albei-ca-Zăpada. Sigur că trebuie să stea să privească un pic. Odată cu spectatorii. Nici nu trebuie să pară realist.

Tinka era enervată, ca de obicei când vorbea cu Aleksi.

— Bine, bine, tu faci regia, tu eşti cu viziunea, i-a răspuns Aleksi.

Apoi s-a aplecat spre Lumikki.

— Ai putea să nu-mi bagi pieptănul în gât aşa de tare? M-ai cam zgâriat.

Şi i-a arătat dârele roşii de pe gât.

— Da, scuze.

Însă Lumikki nu putea să-i spună cât se mira de tare că nu-i curgea deloc sânge din gât. Din câte-şi amintea, nu reuşise deloc să-şi stăpânească atacul.

— Am terminat pe ziua de azi, a spus Tinka, bătând din

palme.

Toată lumea s-a apucat să-şi strângă lucrurile. Sampsa s-a dus la Lumikki şi a cuprins-o cu braţul.

— O să rămân diseară pe la tine ca să ne jucăm de-a Albă-ca-Zăpada şi vânătorul, i-a şoptit la ureche.

— Vânătorul e mort, i-a răspuns Lumikki pufnind. Nu prea ştiu dacă vreau să încerc vreo şmecherie necrofilă.

— Dacă ştii cum să mă încurajezi, s-ar putea să mă ridic din morţi.

Văzându-i cum şuşotesc, Tinka a mijit un pic ochii.

— Haideţi să mergem, altfel o să trebuiască să le luăm ăstora doi o cameră.

Aleksi a râs. Lumikki nu reuşea să desluşească tonul Tinkăi. Poate avea un strop de gelozie, însă mai era parcă ceva. Ceva mai sumbru? Ceva ostil, dincolo de sarcasmul replicii?

În holul cu oglinzi îi aştepta o scenă stranie.

Peste tot pe podea erau împrăştiate petale roşii de trandafir.

— OK, care din voi se ţine de glume? i-a întrebat Tinka pe ceilalţi.

S-au uitat toţi unii la alţii, ridicând din umeri.

— Numai noi suntem aici, a observat Sampsa.

— Alo? E cineva? a ţipat Tinka.

Cineva, cineva, cineva, a răsunat ecoul pe coridoare. N-a răspuns nimeni.

— Ciudat, a spus Aleksi.

Lumikki s-a uitat la petale. În nări nu simţea decât parfumul lor ameţitor şi bolnăvicios. Ştia că pentru ea erau trandafirii. Hărţuitorul voia să-i amintească de Trandafirul Roşu. Nu părea să ştie că Lumikki îşi amintise deja de sora ei. Ceea ce-i stârnea o oarecare satisfacţie. Lumikki ştia că măcar într-o privinţă i-o luase înainte hărţuitorului.

A fost odată ca niciodată o cheie care deschidea un mic cufăr. Două fetiţe se jucau adesea cu cufărul acela. Era cufărul cu comori, în care doseau bijuterii, pietre, pene de pasăre, conuri perfecte, frunze frumoase de toamnă, dopuri de plută, bile şi toate tainele pe care le ştiau doar ele două.

Erau prințese, iar când aveau să crească mari urmau să călătorească în toată lumea cu averea strânsă în cufăr.

Apoi a venit ziua în care cufărul s-a golit. Toate minunatele comori ale fetelor au dispărut. Cufărul s-a umplut cu alte comori şi taine. Numai că nimeni nu putea să călătorească prin lume cu ele. Iar una din fete şi-aşa n-avea să mai plece nicăieri, niciodată.

A fost odată o cheie care a aşteptat răbdătoare mult şi bine.

A fost odată o cheie care voia să descuie iarăşi cufărul şi să scoată la lumină tainele dinăuntru.

A fost odată ca niciodată o cheie mutată din vechea ei ascunzătoare într-un loc nou, săpat în piatră veche.

MARȚI, 12 DECEMBRIE, DIMINEAȚA DEVREME

Zece

Lumikki s-a trezit încinsă şi neliniştită. S-a uitat la mobil. Era 3:20 dimineața. La vremea aia trebuia să se bucure de cel mai profund somn al nopții. Sampsa o cuprinsese cu un braț, încălzind-o cu corpul lui. De obicei îi plăcea, însă acum i se făcuse prea cald. S-a eliberat de sub brațul lui şi s-a dat jos din pat. Sampsa a mormăit în somn, însă apoi s-a întors pe partea cealaltă şi a sforăit uşor mai departe. Dormea liniştit la adăpost. Lumikki i-a privit ceafa şi părul ciufulit, lăsându-se iar în voia tandreții pe care i-o inspira băiatul.

Dragul de Sampsa. Dormea dus ca un copil nevinovat. Şi treaz părea ciudat de inocent. Era neînfricat pentru că nu avusese de ce să se teamă vreodată. Îşi cunoştea valoarea pentru că nimeni nu i-o negase vreodată, nici nu i-o călcase în picioare.

Lumikki a închis uşa dormitorului şi s-a dus în bucătărie. A aprins lumina şi a încercat să se hotărască dacă să-şi facă sau nu o cafea. Aşa sigur nu mai avea cum să adoarmă la loc, însă simțea puternic nevoia să simtă mirosul şi gustul bine-cunoscut al cafelei. Şocul primei guri de lichid, preschimbându-se repede într-o senzație de relaxare şi învigorare. Toate simțurile devenind dintr-odată mai ascuțite.

A dat să ia cafetiera când a observat cum se luminează ecranul telefonului. Primise un mesaj. Cine Dumnezeu îi dădea mesaj cu noaptea-n cap?

Lumikki a mea, eşti trează. Văd lumina aprinsă în geamul tău. Nici să nu-ți treacă prin cap să-ți trezeşti iubitul adormit. Totul rămâne doar între noi, ca orice lucru care contează în viață.

Lumikki şi-a simțit gura uscată. Nu reuşea să înghită, îi era greu şi să respire. Mesajul fusese trimis printr-un server anonim, aşa că mobilul afişa doar numărul firmei de telefonie, nu şi pe al expeditorului. Hărțuitorul nu lăsa nimic la întâmplare – nu lăsase nicio urmă, nici măcar accidental.

Să fugă. Să se ascundă. Să închidă luminile.

Aşa i-a venit la început, însă ştia că n-ar fi avut niciun sens. Deja o văzuse. Nu se putea ascunde. Aşa că, păşind hotărât, s-a dus la fereastră şi a privit afară, în întuneric. Şi-a oprit mâinile din tremurat lipindu-le de geam, creându-şi un soi de vizor spre lumea de afară. În parc nu era nimeni. Umbrele copacilor nu se mişcau. Însă hărţuitorul se putea ascunde în destule unghere întunecate, prea multe să le numere. Sau se putea afla în clădirea opusă. Putea să stea cam oriunde. O vedea pe Lumikki. Lumikki nu-l vedea pe el.

Un nou mesaj.

Ieşi. Vreau să-ţi arăt ceva.

Nici gând. Lumikki a fost gata să dea cu mobilul de perete. Oare omul ăla îşi închipuia că n-are pic de simţ de autoconservare? Că o să iasă singură în noapte doar pentru că i-a trimis un dement mesaje? Lumikki ştia că uneori era nesăbuită, însă nebună de legat nu era.

Lumikki s-a aşezat la masă şi s-a uitat la telefon. Putea să-l închidă. Hărţuitorul n-avea decât să-i trimită mesaje toată noaptea, nu voia să le citească.

Chiar atunci i-a sosit al treilea mesaj.

Văd că n-ai de gând să ieşi. Păcat. Atunci va trebui să fac altceva la noapte. Am adresa Annei-Sofia. Cred c-o să-i fac o vizită. Vrei să-i transmit ceva din partea ta? Dacă da, acum e momentul. Mâine-dimineaţă nu mai are cum să-l audă. N-o să mai audă nimic.

Lumikki s-a ridicat atât de repede, că a răsturnat scaunul pe podea. Cel care-i trimitea mesajele alea îi scria la derută. Ce ameninţare de rahat! Doar n-avea de gând s-o omoare pe Anna-Sofia. Nu era în stare. Nu voia decât să vadă cât de mult o poate tulbura pe Lumikki.

Şi dacă vorbea serios?…

Sau te-ai răzgândit? Din două una, Lumikki. Sau ieşi

acum, sau Anna-Sofia moare înainte de răsărit. Poate îţi doreşti să moară. Dacă da, o să fie plăcerea mea. Fac orice pentru tine, dragostea mea.

Lumikki ştia că nu putea să rişte. Nu ştia cu cine are de-a face, însă hărţuitorul clar cunoştea destule lucruri despre ea pe care n-ar fi trebuit să le ştie. Şi putea fi în stare de orice.

S-a îmbrăcat. Şi-a pus paltonul. Şi-a tras bocancii. S-a uitat cu grijă să se asigure că Sampsa doarme. Sforăia mai departe încet, liniştit. Lumikki i-a lăsat rapid un bilet în care-i spunea că nu poate să doarmă şi a ieşit la plimbare. Chiar spera să nu se trezească înainte să se întoarcă ea. Dacă se mai întorcea.

Nu, Lumikki nu se dădea bătută de frică, chiar dacă o cuprinsese ca un torent sufocant.

Afară burniţa. Înainte să închidă uşa după ea, Lumikki a strâns aşa de tare clanţa în mână că a durut-o. S-a uitat în jur, dar n-a văzut pe nimeni. Se ţinea de jocuri? Doar ieşise. Îi urmase instrucţiunile.

Un nou mesaj.

Ce fată cuminte. Dar e o noapte rece. Vreau să te duc undeva la cald. Ştiu că poţi să alergi repede. Ai fix un sfert de oră să dai fuga până la palatul Milavida. Dacă întârzii o să mă răzgândesc şi o s-o omor oricum pe Anna-Sofia. Am pornit cronometrul.

Lumikki deja citea în fugă ultimele cuvinte ale mesajului. Bocancii militari păreau să-i patineze pe poteca umedă şi alunecoasă din parc. Cum de nu s-a gândit să-şi pună adidaşii? De-acum ar fi trebuit să-şi dea seama că până la urmă tot trebuia să alerge undeva. Aşa îşi ducea existenţa încă din februarie.

Lumikki a calculat în minte cel mai rapid traseu. Până-n capătul parcului, peste calea ferată, apoi drept peste râu. Noroiul cenuşiu-maroniu îi pleoscăia sub bocanci. Burniţa rece îi pătrundea prin palton şi căciulă, împiedicând-o să vadă în faţă. Felinarele luceau slab. Peticele rămase în

întuneric erau negre ca smoala.

În vreme ce alerga cu ochii la ceas, Lumikki se întreba dacă avea vreo noimă totul. De ce făcea ce făcea? De ce-i păsa dacă hărțuitorul îşi punea sau nu amenințarea în practică? Lumikki n-o mai văzuse pe Anna-Sofia de mai bine de doi ani şi nu mai avuseseră nimic de împărțit. N-ar fi trebuit să-i pese absolut deloc ce pățea colega care o terorizase la şcoală.

Când traversa calea ferată, luând-o spre râu, la nord, şi-a dat seama că nu-i rămânea altceva de făcut, de vreme ce cumva chiar îşi dorea moartea Annei-Sofia. Lumikki îşi imaginase totul de-atâtea ori, uneori chiar visase că o să se-ntâmple. Chiar şi după ce a scăpat de torționare şi s-a mutat în Tampere. Într-un ungher al minții sale, Lumikki era însetată de răzbunare, voia să simtă că răul îşi primise răsplata. Din cauza Annei-Sofia şi a Vanessei, îşi dorise moartea ani în şir, ca să nu mai îndure chinurile la care o supuneau.

Era o răzbunare legitimă.

Dacă Lumikki ar fi rămas acasă şi s-ar fi culcat la loc şi Anna-Sofia ar fi murit într-adevăr, ar fi simțit că e vina ei. S-ar fi simțit vinovată, pentru că pe de o parte chiar îşi dorise să moară.

Mai avea cinci minute. Lumikki gonea pe stradă. Tocmai se apropia de capul podului care traversa râul, dând în parcul palatului. Podul era plin de apă. Aerul rece şi umed nu-i făcea deloc bine la plămâni. Însă o să ajungă la timp. Trebuia.

Parcul acela nu se număra printre locurile ei preferate. Era destul de frumos, cu o istorie lungă în spate – fusese construit din piatră seacă, la începutul secolului al XIX-lea. Vara era îmbătător de verde, cu peisaje minunate pe fundalul lacului. Aici erau o mulțime de plante de stâncă, gărdulețe din piatră de râu şi până şi cel mai mare plop din Finlanda. În alte condiții, Lumikki l-ar fi considerat cel mai frumos parc din Tampere.

Numai că acolo îi dăduse Blaze papucii. De aceea Lumikki nu mai putea să vină niciodată aici fără să simtă un amestec

confuz de tristețe şi nelinişte. Acum parcul era negru şi mut ca mormântul. Un parc de coşmar.

Palatul se înălța alb şi jalnic de dărăpănat chiar în centrul parcului, pe cel mai înalt deal, într-o singurătate solemnă. Lumikki simțea c-o dor plămânii când a început să urce panta cu ultimele sale forțe.

Milavida. Numele inițial, melodios al clădirii. Milavida avea o istorie tragică. Proprietarul fabricii de textile Finlayson, fiul lui Wilhelm von Nottbeck, Peter, o ridicase în locul fostului cămin al familiei, o vilă situată lângă colina pietroasă pe care se înălța acum palatul. Însă familia Nottbeck n-a locuit niciodată în noua casă, finalizată în 1898, pentru că soția lui Peter, Olga, a murit la naşterea gemenilor, iar Peter a murit şase luni mai târziu într-un spital din Paris, după o operație de apendicită. Palatul a fost vândut municipalității din Tampere în 1905. În noaptea neagră de decembrie, Milavida părea o clădire de-a dreptul fantomatică. Un palat de stafii. Poate că după moarte membrii familiei Nottbeck chiar se mutaseră în casa lor.

Lumikki şi-a verificat mobilul. Ajunsese la timp. Îi venea să urle la hărțuitor să iasă odată din ascunzătoare. Chiar atunci a primit un nou mesaj.

Cu un minut mai devreme. Te-ai mişcat mai repede decât credeam. Îți meriți răsplata. La temelia palatului, pe stânga cum stai cu spatele la lac, o să găseşti o mică gaură în zid. Te aşteaptă ceva acolo.

Mai întâi se jucaseră de-a prinselea, iar acum, de-a v-ați ascunselea. Hărțuitorul probabil că simțea o plăcere bolnavă în toată povestea asta. Lumikki a luat-o spre stânga clădirii şi a început să pipăie cu degetele temelia de piatră a clădirii. Nimic. Nicio gaură. Obosise. Apoi, chiar când era gata să renunțe şi nici nu mai simțea mai nimic sub degete, a dat peste o crăpătură situată aproape de pământ. Şi-a vârât degetele în ea şi a dat peste ceva metalic. A scos obiectul.

În mână ținea o cheiță de alamă.

Felicitări. E cheia marelui secret al vieţii tale. Sigur după ce-o să-ţi aminteşti destule, o să ştii ce anume descuie cheia. Însă acum a venit timpul să vezi dacă prinţul tău doarme în siguranţă. Doar nu vrei să păţească nimic. Chiar dacă nu-i dragostea vieţii tale.

Lumikki n-ar fi crezut că e în stare să gonească şi mai tare spre casă. Frica îi dădea aripi. Dacă nebunul ăla îi făcea ceva lui Sampsa…

Acasă totul era în ordine. Sampsa dormea în pat. Lumikki s-a dezbrăcat, a făcut ghemotoc biletul pe care-l lăsase mai devreme, l-a aruncat la gunoi şi s-a strecurat înapoi în pat. Sampsa s-a întors în somn şi a luat-o în braţe. Părul de pe frunte îi era umed. Oare a visat urât şi l-au trecut sudorile?

Dintr-odată Lumikki s-a simţit atât de ostenită că i s-au închis ochii. S-a cufundat într-un vis fără niciun coşmar, fără să viseze deloc cheia misterioasă care o aştepta în buzunarul paltonului. Cheia cu inimioară.

Oamenii sunt atât de creduli. Dacă pari destul de sigur pe tine şi credibil, îți iau de bun fiecare cuvințel şi li se pare adevărul gol-goluț. De-asta mi-a fost în fond atât de uşor să pun mâna pe cheie. Oamenii au încredere în mine şi se trezesc spunându-mi lucruri pe care altfel nu le-ar zice. N-a trebuit decât să creez o atmosferă relaxată, între patru ochi, şi până şi el şi-a dat drumul la gură. Şi nu cumva să uiți că alcoolul dezleagă limbile. Cheia era în ascunzătoarea pe care o ştia el din ghicite.

— Ce prostie din partea lor că încă o țin în raft, după Copacul fermecat al lui Tiitläisen[74], *nu?*

Asta mi-a zis când l-am îmbătat. Am fost de acord, cu toate că, după mine, există lucruri mult mai prosteşti pe lumea asta. Cine sunt eu să judec ce hotărăsc alții să facă în viață? Toți ne dorim în felul nostru să ne ținem tainele ascunse.

Voiam să ți-o dau ca să-ți aminteşti. Aş putea să-ți spun pur şi simplu tot ce ştiu, însă ar fi plictisitor. Prefer să afli totul singură. Aşa o să aibă mai mult sens. Aşa o să-ți revină propriile amintiri adevărate.

Poate că încă nu gândeşti aşa, însă îți ofer toate acestea în dar. Pe rând. Sunt cele mai prețioase daruri pe care o să ți le ofere cineva vreodată.

Îți dau în dar propriul tău trecut.

Îți dau în dar propriul tău secret.

Îți dau în dar propria ta identitate.

Îți dau în dar propria ta persoană. În sfârşit.

Iar apoi vei fi gata să primeşti ultimul meu dar, dragostea mea eternă, pentru că vei înțelege că numai eu pot să te iubesc atât de mult. Atunci o să înveți să mă iubeşti la rândul tău. Suntem la fel. Suntem o singură ființă.

[74] Volum de poezii pentru copii al poetei finlandeze Kirsi Kunnas (n.tr.).

MARTI, 12 DECEMBRIE

Unsprezece

Apa neagră o trăgea pe Lumikki şi mai la fund. N-avea cum să ajungă la suprafaţă nici dacă ar fi încercat. Numai că nici nu voia să încerce. Sub apă se afla o pădure. Era altfel decât orice pădure de pe uscat. Trunchiurile şi ramurile copacilor se mişcau neîncetat, curgător. Flexibil. Erau plante moi, de apă.

Lumikki s-a cufundat tot mai mult. Acum zărea ceva lucind pe fundul lacului. Era un mic cufăr. Îl ştia de undeva. Lumikki şi-a dat seama că cheiţa de alamă pe care o primise descuia cufărul acela. Se potriveau.

Lumikki a încercat să pună mâna pe cufăr, însă dintr-odată picioarele i-au rămas împotmolite în nămolul negru de pe fundul lacului. Nu putea să se mişte. Nu putea să respire. I se termina oxigenul. Lumikki ştia că nu mai era mult şi plămânii o să i se umple de apă şi o să moară.

— Frica.

La auzul acelui cuvânt pronunţat răspicat, Lumikki s-a trezit într-o clipă. Aţipise. I-a luat câteva clipe să-şi aducă aminte că e la ora de psihologie – o trezise glasul profesorului. Toată goana din noaptea trecută la palatul Milavida i se părea doar un coşmar îndepărtat, însă îi rămăseseră două dovezi concrete. O oboseală teribilă şi cheiţa de alamă din buzunarul jeanşilor, pe care tot simţea nevoia s-o atingă cu degetele.

Cufărul. Şi-a amintit cufărul. Însă unde-l văzuse oare?

— Frica este unul dintre cele mai primare impulsuri omeneşti, a continuat profesorul Henrik Virta. Uneori mă întreb dacă putem vorbi de curaj. Poate nici nu există curaj. Există doar frică.

— Cum puteţi justifica o asemenea idee? a întrebat Tinka fără să ridice mâna.

— Adesea ni se spune că să ai curaj înseamnă să-ţi învingi frica. Din punctul meu de vedere, acţionăm doar de frică, de frică ajungem să facem lucruri de care altfel n-am fi capabili. Aşa că frica pare curaj.

Henrik avea o voce profundă, plăcută. Era unul din profesorii preferați ai lui Lumikki, mai ales pentru că ştia să se exprime într-un fel care-ți dădea de gândit fără să pară exagerat.

— Bine, dar nu-i adevărat că de frică o iei la fugă, pe când curajul te îndeamnă să stai locului şi să lupți? a întrebat Aleksi.

— Poți să gândeşti şi aşa. Însă poți să argumentezi că frica ne învață cum să ne purtăm cel mai bine în orice situație cu care ne confruntăm. Frica de moarte e una dintre cele mai puternice frici. Uneori ne pune pe fugă, însă alteori ne motivează să luptăm, a spus Henrik.

Lumikki se simțea tot obosită, i-ar fi plăcut să-şi pună capul pe bancă şi să doarmă la nesfârşit. Din banca vecină, Sampsa a mângâiat-o pe braț.

— Du-te acasă după ore să tragi un pui de somn. Arăți de parcă te-ai trezit din morți, i-a şoptit el.

— Mersi, a pufnit Lumikki.

Dimineață, Sampsa îi spusese că pare obosită moartă. Lumikki i-a zis doar că n-a putut să doarmă prea bine. Ce putea să-i zică? Hărțuitorul îi spusese foarte clar că nu are voie să sufle nimănui vreun cuvânt despre el sau mesajele sale. Sampsa credea că mai bine ar fi rămas acasă în ziua aia, însă nu suporta să rămână singură. Însă acum îi surâdea să doarmă puțin. I se părea de-a dreptul vital.

După oră, Henrik i-a cerut să rămână un pic. Sampsa a trebuit să se grăbească să ajungă la următoarea oră, aşa că şi-a dus mâna la ureche, în semn că o sună mai încolo. Lumikki i-a răspuns cu o înclinare din cap.

— Voiam doar să văd dacă ai de gând să dai la psihologie la primăvară, i-a spus Henrik.

— Cred că da, i-a răspuns Lumikki.

— N-aş fi întrebat, însă eşti clar cea mai talentată elevă a mea, de ani buni. N-avem voie să spunem asemenea lucruri, însă voiam să ştii.

Henrik a bătut-o uşor pe umăr.

— OK. Mersi, i-a răspuns Lumikki derutată.

S-a simțit uşurată când Henrik a revenit la hârtiile lui, în

semn că discuția s-a încheiat. Lui Lumikki îi era rău de oboseală.

Soneria s-a auzit tocmai când Lumikki visa că-l sărută pe Blaze. În vis a simțit cum cheița trece din gura ei într-a lui.

Lumikki s-a sculat din pat încă învăluită în visul ei. S-a uitat pe vizor.

Blaze. Desigur. Lumikki nici nu se mai mira de-acum.

A deschis uşa cu toate că-şi promisese că n-o să-l mai primească pe Blaze în casă. Însă o furnicau încă buzele după sărutul din vis. La început Blaze n-a spus nimic. Şi-a scos mănuşile portocalii şi a mângâiat-o uşor pe obraz cu degetele lui reci.

— A trebuit să vin, a spus el. De când ne-am văzut ultima oară tot am senzația că te temi de ceva. A trebuit să vin să văd dacă eşti bine. Ştii că o să te apăr de toate relele de pe lumea asta.

Lumikki a simțit cum i se înfig cuvintele în carne ca nişte săgeți aprinse. Parcă s-a rupt ceva înăuntrul ei şi s-a făcut pulbere.

Pentru că exista cineva care putea s-o citească atât de limpede. Care îi simțea toate emoțiile pe care se chinuia să şi le ascundă.

Lumikki l-a luat pe Blaze de după gât şi l-a tras spre ea. L-a privit în ochi cât a putut de mult. S-a aruncat în apa înghețată. A sărit în albastrul cerului. A păşit în miezul alb-albăstrui incandescent al focului. Apoi l-a sărutat pe Blaze, transmițându-i doar cu buzele, gura şi limba tot dorul, nefericirea, dorința şi pasiunea care o sfâşiaseră pe dinăuntru după ce s-au despărțit.

De cum l-a sărutat, Lumikki a ştiut.

Asta era pădurea lor. Ăsta era lacul lor. Ăsta era cerul lor senin, negru-tuş, împânzit de luminițe.

Toate îi înconjurau în acelaşi timp. Nimic nu dispăruse. Lumina care-şi croia căi mărunte printre frunzele copacilor, negrul liniştitor, foşnetele, hârşâitul, gânguritul, susurul vântului, pleoscăitul, vălurelele liniştite, curenții reci şi undele calde, senzația de imponderabilitate, amețeala, imensitatea, timpul şi eternitatea, aerul care le pătrundea

liber în plămâni, pulsul universului, inima lor comună.

Lumikki nici nu-şi mai amintea când i-a fost la fel de greu şi de neplăcut ultima oară să se desprindă dintr-un sărut. Însă trebuia.

Cum de un lucru atât de bun putea fi atât de greşit?

— Nu putem să ne vedem. Cel puțin un timp. Acum sunt cu Sampsa, a spus ea cu greu.

S-a silit să facă un pas în spate. Între ea şi Blaze părea să se caşte o prăpastie dureroasă. Trebuiau să stea laolaltă. Însă nu puteau.

— Îl iubeşti? a întrebat-o Blaze.

Îşi luase un ton atât de serios, că merita un răspuns sincer din partea ei.

— Nu sunt sigură că ştiu ce e aia dragoste, a spus ea.

— De ce eşti cu el atunci? De ce mă respingi? Pentru că el e un băiat adevărat?

Lumikki s-a simțit dintr-odată istovită.

— Bineînțeles că nu. N-o spune nici în glumă.

— Dacă nu sunt destul de bun pentru tine, spune-mi pur şi simplu. Dacă nu sunt întreg, nu sunt perfect.

Lumikki i-a simțit durerea şi tristețea din glas, însă nu putea să-l consoleze. Nu chiar atunci.

— Nu ajungem nicăieri aşa, a spus ea şi s-a oprit.

Cum putea să-i explice lui Blaze că totul i se părea absolut perfect când era cu el? Nu părea să lipsească nimic. Numai că acum era cu Sampsa, iar Sampsa era un băiat drăguț, dulce şi de nădejde. Sampsa nu-i frânsese niciodată inima.

Lumikki ştia că dacă mai face un pas în pădure, dacă mai înoată două lungimi de braț în lac, dacă lasă cerul înstelat să se coboare şi să-i umple sufletul, n-avea cum să mai scape. N-o să-şi mai dorească niciodată să scape. Şi nu credea c-o să mai reziste dacă pierdea din nou totul. Blaze îi luase deja totul. Blaze plecase şi luase cu el pădurea, lacul şi stelele. Lumikki nu putea avea încredere că n-o s-o facă din nou. Lumikki nu mai îndrăznea să se lase rănită.

— Nu poți să-mi faci aşa ceva, a spus Blaze. Am rezistat doar datorită ție. Ca să fim iar împreună. Iar acum îmi întorci spatele.

Tu mi-ai întors spatele, şi-a spus Lumikki. *Însă nu vreau să mă răzbun. Eu nu-ți fac nimic. Tu eşti de vină. Eu mă pedepsesc mai mult pe mine decât pe tine, îmi interzic să fiu fericită pentru că mi-e prea teamă. Pur şi simplu nu pot să păşesc iar în beznă şi să mă prăbuşesc. O să mor. O să înnebunesc.*

Însă n-a răspuns decât:

— Tu te-ai supus la toate lucrurile alea pentru propriul tău bine. Aşa cum trebuie, de altfel. Nimeni nu poate să te facă fericit sau împlinit în afară de tine.

Lumikki a văzut cum ochii lui Blaze se umplu de lacrimi. A reuşit însă să-şi stăpânească picurii înainte să se reverse în jos pe obraji. Faptul că-şi stăpânea suferința o durea mai rău decât dacă ar fi început să plângă. S-a abținut să nu-l ia în brațe şi să-l țină aşa mult timp.

— Eşti o făptură tare rece, Lumikki. Credeam că te cunosc.

Lumikki n-a răspuns. Nu ştia ce să spună. Dacă Blaze voia să se supere pe ea şi s-o urască, poate o să-i fie mai uşor. O să-i fie mai uşor să scape de ea.

După ce uşa s-a trântit în urma lui Blaze, Lumikki a simțit că i se înmoaie picioarele. S-a prăbuşit pe podeaua din hol şi a simțit cum peste ea se întinde bezna, lungindu-se din colțurile umbrite ale încăperii. I-a străpuns urechile şi nările, i s-a strecurat pe jos în gât, până în plămâni şi stomac, invadând-o cu totul. Îi era greu să respire. Se sufoca.

Într-un târziu, Lumikki s-a ridicat şi s-a dus la bucătărie. Trebuia să bea neapărat o cafea tare. Mai neagră decât bezna care i se cuibărise în corp. Când turna lingurile de cafea în vas, a auzit zăngănitul fantei pentru scrisori din uşă.

O frică bine-cunoscută şi-a înfipt colții de carnivoră în gâtul ei.

Probabil sunt doar pliante şi reclame, şi-a zis Lumikki.

Însă pe podeaua din hol zăcea o foaie albă de hârtie împăturită pe jumătate. Lumikki a deschis repede uşa şi a dat buzna pe scară. Nimeni. Nu se auzeau nici măcar paşi îndepărtându-se în fugă pe scări. Liftul era încremenit. Lumikki a şovăit o clipă, apoi a intrat în casă. N-avea de gând să vâneze o umbră. Cel mai grav ar fi fost dacă ar fi

prins-o într-adevăr.

Lumikki n-avea niciun chef să deschidă scrisoarea, însă nici nu putea să n-o deschidă. Nu scria decât:

Te iubesc mai mult decât oricine. Întotdeauna.

Când îți simt atingerea mă simt în viață. Atunci mi se pare că merită să trăiesc.

Am visat la tine atât de mult timp. Am citit despre tine în toate ziarele. Articolele despre tine de vara trecută, când i-ai salvat pe oamenii ăia din clădirea în flăcări. Citind, m-am gândit că eşti o eroină, însă reporterii nu te cunoşteau deloc. Te descriau doar ca pe o fată isteață şi curajoasă. Nu-ți vedeau violența din priviri.

Ştiu că eşti ca mine. Cumva ți-ai dorit să stai să te uiți cum mistuie focul clădirea, cu tot cu oameni. Porți în tine pustiirea. Te ascunzi, pentru că societatea nu vede aşa ceva cu ochi buni, însă noi, copiii pustiului şi ai ruinelor, ne ştim între noi.

Am visat ce ți-aş face dacă te-ai lăsa cu totul în voia mea. Cum te-aş atinge. Nici nu-ți închipui măcar. Ştiu că aş putea să te fac să-ți pierzi cu totul controlul. Te-ai ruga de mine să mă opresc. M-ai implora să continui.

Atingerea ta ar trezi fiara din mine.

Însă amândoi suntem fiare de pradă, Lumikki a mea. Pe noi încearcă să ne omoare lumea în basme. Noi nu murim. Dăinuim de-a pururi în ungherele întunecate, după copaci, sub pământ, în ape adânci.

O să vină şi ziua când o să fii a mea. Se apropie mai iute decât îți închipui.

MIERCURI, 13 DECEMBRIE

Doisprezece

Lumikki s-a afundat mai bine sub pături. Nu mai voia să părăsească niciodată cuibul acela cald, unde se adăpostise deocamdată de toate relele lumii.

N-avea decât să biciuie lapovița ferestrele. N-are decât să pătrundă frigul prin crăpăturile din cercevele. Sub pătură se simțea în siguranță, deşi în realitate nu era.

Lumikki auzea o melodie de Björk, cu toate că în apartament era linişte. Şi-a imaginat că o cuprinde un braț, că pe gât simte o respirație caldă, cineva stă lipit de spatele ei. Simțea totul. Simțea cum o mângâie mâna pe umăr. Simțea piele lipită de pielea ei. Simțea atingerea buzelor pe buze, într-un sărut care-i deschidea gura, o deschidea cu totul.

Lumikki îl simțea pe Blaze. La fel de intens ca şi cum s-ar fi aflat lângă ea. A înțeles, în sfârşit, că asta era realitatea. Blaze trăia înăuntrul ei, chiar dacă erau despărțiți. Chiar dacă n-or să se mai vadă niciodată. Mâna lui Blaze o s-o strângă pe a ei când i se făcea frică singură noaptea pe întuneric. Corpul lui Blaze o s-o încălzească în timp ce citea o carte în fotoliu. Mângâierea lui Blaze o s-o adoarmă când zăcea singură în pat. Nu a lui Sampsa.

Lumikki îl simțea pe Sampsa când era în preajmă. Când stătea lipit de ea. Când o cuprindea cu brațele de talie, lipindu-şi buzele de gâtul ei. Atunci Lumikki nu simțea nimic altceva şi nu se gândea la nimeni altcineva. Erau împreună, în prezent. Sau aşa îşi spunea. Însă când pleca Sampsa, era dus cu totul. Lumikki nu-i simțea deloc prezența, aşa cum i-o simțea pe-a lui Blaze.

Era greşit?

Puteai să trăieşti aşa?

Lumikki nu putea să simtă altceva. Nu putea să nege sau să-şi dorească să dispară cu totul ce simțea. N-avea cum să distrugă prin puterea voinței intimitatea pe care o împărtăşea cu Blaze, nu reuşise nici în mai bine de un an de când nu mai erau împreună. Nu era nimic greşit în ce simțea.

Însă putea să decidă cum să acționeze. Putea să ia o hotărâre. Îl alesese pe Sampsa. Sampsa însemna siguranță, Blaze însemna durere. Asta era situația şi gata.

Lumikki a dat pătura deoparte şi a simțit imediat frigul din cameră. Podeaua tare şi rece a readus-o pe loc la realitate, pe măsură ce o atingea cu fiecare deget de la picioare. Trebuia să se avânte în lumea exterioară, la şcoală şi în bătaia sfredelitoare a orbitoarelor becuri electrice care aveau să-i alunge coşmarurile şi să-i şteargă de pe piele amintirea atingerii lui Blaze.

Lumina cerească cântă cu slavă
Bunavestirea peste lumea întreagă.
Cerul cu stele străluceşte senin,
Lumânări să aprindem, lumânări să cinstim.

Scările şcolii se preschimbaseră într-un coridor mărginit de lumânări. În rest, stinseseră toate luminile. Dansul însufleţit al flăcărilor de lumânare dădea şcolii un aer vremelnic de castel din basme sau de conac din secolul al XIX-lea. Lumikki uitase că în dimineața aceea avea loc procesiunea Sfintei Lucia. De curând, tradiția se răspândise din mediile sudeze până în cele finlandeze.

Lumikki nu ştia ce să creadă despre Ziua Sfintei Lucia. Avea ceva cald şi ocrotitor care îi dădea o senzație profundă de bine, însă îi trezea şi amintiri neplăcute. Într-una din zile, când încă nu mergea la şcoală, Lumikki a dorit să fie Sfânta Lucia acasă. Creşa din Riihimäki încă nu preluase tradiția. Mama ei a fost încântată de idee şi i-a promis că o să facă pâinici şi o să-i croiască o mantie albă şi o coroană cu lumânări. Însă tatăl ei a privit-o pe Lumikki prelung, cu chipul umbrit de o paloare pământie care-i golea chipul de expresie.

— Doar n-o să sărbătorim în familie o femeie care şi-a scos singură ochii ca să n-o molesteze un bărbat pentru că era frumoasă. Care a murit cu un pumnal în gât, odată ce n-au reuşit s-o ardă de vie.

Lumikki nu uitase cuvintele tatălui ei. Îşi amintea că îi

pierise tot entuziasmul. Parcă îi vârâse cineva pe gât țurțuri întregi. Mama ei se supărase cumplit pe tata că-i spusese o asemenea grozăvie unui copil. Însă pe Lumikki n-o răniseră cuvintele tatălui ei. Cel mai rău i se păruse că privise prin ea, de parcă nici nu exista pentru el, cu tot entuziasmul şi bucuria ei.

Lumikki n-a mai propus niciodată să sărbătorească ziua Sfintei Lucia.

Acum privea un grup de liceene care coborau scările îmbrăcate în rochii albe lungi, cu ghirlande verzi de hârtie pe cap şi lumânările în mâini. Tinka păşea în frunte. Părul ei lung şi roşcat părea un norişor angelic de bucle. Când a trecut pe lângă Lumikki i-a zâmbit blând, mijindu-şi ochii.

După ce procesiunea a trecut mai departe în holul cu oglinzi şi vocile fetelor au început să se piardă, Lumikki s-a pomenit repetându-şi în minte versurile, însă în suedeză:

Stjärnor som leda oss, vägen att finna,
bli dina klara bloss, fagra prästinna.
Drömmar med vingesus, under oss sia,
tänd dina vita Ijus, Sankta Lucia.

Lumikki ştia mai bine finlandeza decât suedeza. Nu prea mai vorbea în suedeză decât cu tatăl ei şi cu ai lui. Însă suedeza i se părea limba poeziei, o limbă melodioasă care-i stârnea emoții profunde, fără nume, ca nişte strune.

Drömmar med vingesus.

Vingesus. Cum putea un singur cuvânt să conțină atâta frumusețe? Aripi. Foşnet de aripi. Sau freamăt, freamătul vântului. Vâjâitul şuvoaielor de apă, trosnetul focului. Lumikki parcă auzea cuvântul acela melodios, cântat de un glas limpede de copil. Era un glas cunoscut, doar că nu era al ei.

Dintr-odată a văzut în fața ochilor nişte trepte de lemn pe care o fetiță cobora în fugă, cântând „Sankta Lucia” în suedeză. Rosa. Probabil era sora pe care o pierduse. Şi-a

amintit cât de frumoasă i se păruse Rosa, o făptură aproape cerească, şi că-şi dorise să cânte cu Rosa anul viitor. Oare de ce nu-şi mai amintea deloc ce se întâmplase în următorul an? Nu mai venise?

Rosa i-a zâmbit tandru în amintire. Aşa cum nu-ți zâmbeşte decât o soră mai mare.

Prințul i-a strâns şi mai bine corsetul.

— Încă puțin şi o să devii o soție ascultătoare. Încă puțin şi o să înveți să te porți mai cuviincios şi mai rezervat. Doar nu mai trăieşti în pădure. Eşti regină. Trebuie să păşeşti încet şi cu grație. Trebuie să-ți ții limba în frâu când vorbesc eu. Nu ai voie să țipi sau să râzi – nu e deloc cuviincios. Ai rochii frumoase, bijuterii scumpe şi iatacuri aurite. Nu înțeleg de ce nu eşti fericită. De ce nu te mulțumeşte nimic?

Cuvintele prințului i-au răsunat în urechi. A simțit că nu poate să respire. Corsetul îi apăsa de tot plămânii. Lumea a început să-i tremure şi să i se întunece pe la margini.

— Dacă strâng încă un pic poate o să te cufunzi iar în somnul tău etern şi o să pot să te aşez la loc în racla de cleştar. Erai mult mai frumoasă în ea. Erai mai bună şi mai puțin dificilă. Eu m-am îndrăgostit de fecioara din racla de cleştar, nu de persoana asta rebelă, lipsită de pudoare, cu purtări urâte, mult prea normală şi reală, i-a şoptit prințul la ureche.

Nu mai putea să respire.

I se termina oxigenul.

Lumikki a încercat să tragă aer în piept. Nimic. Pur şi simplu nu-i ajungea aerul în plămâni. Senzația de sufocare. Senzația de leşin. Bezna îşi întindea aripile în fața ochilor ei.

Lumikki s-a prăbuşit, izbindu-se cu capul de podea. Plimbându-şi privirea pe podeaua scenei, şi-a amintit dintr-odată unde văzuse cufărul care se descuia cu cheița ei. Era în dormitorul părinților ei, sub pat, înfăşurat în pânză. Acolo îl văzuse cu ani în urmă, când mersese în camera lor să ia un termometru care căzuse pe jos şi se rostogolise sub pat. Lumikki se întrebase ce putea să fie obiectul acela învelit în fetru închis la culoare. Când aruncase o privire sub pânză

dăduse de un cufăr de lemn.

Preț de o clipă, parcă şi-a amintit ceva din copilărie, ceva despre comori, însă apoi părinții ei se întorseseră acasă şi Lumikki ieşise în fugă din cameră, de parcă făcuse ceva interzis. Nu întrebase niciodată ce era cu cufărul. Bineînțeles că nu. Înțelesese că secretul acela n-o privea deloc.

Însă acum o privea. Pentru că avea cheia.

Acesta a fost ultimul ei gând înainte să-şi piardă cunoştința.

Stropi de apă pe față. Precum o ploaie de vară. Când a deschis ochii, Lumikki l-a văzut pe Sampsa privind-o îngrijorat.

— N-am nimic, a spus Lumikki cu greu.

Era o minciună, însă nu cum şi-ar fi închipuit Sampsa. Lumikki era întinsă pe ceva moale, probabil o pătură din recuzită, cu picioarele ridicate. Îi scoseseră corsetul. Lângă Sampsa mai erau Aleksi şi Tinka, care avea în mână o sticlă cu apă. Deci ea o stropise pe Lumikki cu apă pe față.

— Ți-am zis să ai grijă cu corsetul ăla, l-a repezit Tinka pe Aleksi.

— Nici nu l-am strâns aşa de tare, s-a apărat Aleksi.

— N-a fost asta, a zis Lumikki, ridicându-se în picioare cu greu.

Parcă vedea iar negru în fața ochilor, însă a refuzat să se lase în voia amețelii. Trebuia să-i convingă pe ceilalți că totul e bine, altfel n-or s-o lase să plece.

— Probabil n-am mâncat bine azi. Şi m-am culcat târziu azi-noapte.

Sampsa şi Tinka s-au uitat unul la celălalt. Aleksi părea uşurat. Tinka s-a încruntat şi s-a uitat cu atenție la Lumikki.

— OK. Se mai întâmplă. Şi pari să-ți fi revenit, a spus ea până la urmă.

Lumikki spera să nu vadă nimeni că-i tremură picioarele. Sampsa o mângâia pe spate cu mişcări sigure, liniştitoare. Lui Lumikki i-a venit să se rezeme de el, să se lase sprijinită, însă nu era momentul.

— Haideți să punem punct pe ziua de azi, a spus Tinka.

— Poate nu-i o idee rea, a zis Lumikki. Trebuia să-mi desfac corsetul şi să fug în pădure la sfârşitul scenei, dar cred că ne-am cam îndepărtat de scenariu.

A reuşit să-i facă să râdă. Bun.

— Atunci peste două zile repetăm în costume. Ascultaţi, toată lumea. Piesa o să fie fenomenală! Vă mulţumesc că munciţi toţi din greu.

Vioiciunea Tinkăi i-a însufleţit pe toţi. Sala a răsunat de zarvă. Aleksi a scuturat-o un pic de umăr pe Lumikki.

— Îmi pare rău, i-a şoptit el.

— Nu-ţi face griji, i-a răspuns Lumikki.

— Acum o să te duc acasă şi o să te răsfăţ până nu mai poţi, i-a şoptit şi Sampsa la ureche.

Lumikki s-a desprins cu grijă din îmbrăţişarea lui.

— Sună grozav, numai că trebuie să mă duc pe la ai mei diseară.

Lumikki a încercat să-l privească în ochi, deşi îi venea greu.

— Trebuie neapărat să mergi diseară? a întrebat Sampsa.

— Ei, o sărbătorim pe Sfânta Lucia în familie.

A doua minciună. Mă rog, într-un fel era adevărat.

Chiar dacă tatăl ei spusese că n-o să ţină sărbătoarea, avea în Turku o verişoară care organiza de câţiva ani petreceri de Sfânta Lucia. Lumikki ştia că părinţii ei se duceau acolo azi şi se întorceau de-abia mâine-dimineaţă. Aşa îi rămânea destul timp să cerceteze ce se afla în cufăr.

Sampsa părea dezamăgit. Îi venea greu să-i îndure mutra tuflită şi un pic îngrijorată. Însă n-avea de ales. Trebuia să găsească nişte răspunsuri în seara aia, altfel o lua razna.

Când s-au sărutat pe buze a încercat să uite că era sărutul lui Iuda.

Treisprezece

I se părea aiurea să se afle acasă fără să ştie ai ei. Paşii îi răsunau straniu.

Nu era fata care trebuia şi nu se afla în casa care trebuia, îi şopteau parcă ecourile. *Era o fată-stafie care nu trebuia să se furişeze singură prin încăperile astea.*

Sigur că părinții ei ar fi lăsat-o dacă i-ar fi rugat, însă nu voia ca ai ei să afle. Nu voia să fie luată la întrebări şi să trebuiască să mintă iar. Lumikki nu voia să fie genul de om care-şi minte persoanele dragi. Hărțuitorul ei o silise la asta, însă, cu amenințările lui.

Lumikki spera că, după ce scotea secretul la lumină, „Umbra" o s-o lase în pace. Dacă hărțuitorul era obsedat de lucrul pe care-l ştia el şi pe care Lumikki îl ignora? În cazul ăsta, cel mai important era să scoată adevărul la iveală.

Lumikki s-a străduit să-şi reducă la tăcere vocea interioară care îi sufla că toată nebunia care-i cuprinsese viața nu prea putea fi potolită atât de simplu.

Dormitorul alor ei mirosea aşa cum îl ştia dintotdeauna – a lavandă, cearşafuri curate, un iz discret de pământ de ghivece, aftershave-ul tatălui ei şi vechile perdele de dantelă moştenite de la bunica ei. Lumikki a săltat un colț al cearşafului care atârna până la podea şi s-a uitat sub el. Pe podea era pătura pe care o ştia. Lumikki s-a vârât sub pat. Era praf. Din câte se părea, tatăl ei nu mai dădea cu aspiratorul ca un maniac, aşa cum făcea pe vremea când încă locuia cu ai ei. Bravo lui.

Lumikki a ridicat pătura. Inima îi bătea dintr-odată înfiorător de tare. Mâinile îi erau ciudat de reci şi de asudate. Însă sub pătură nu a găsit decât o cutie banală de carton. Nicidecum un cufăr ornamentat. O cutie de carton maronie plină de reviste erotice.

Lumikki a împins cutia la locul ei şi a acoperit-o. Adăpostea ea taine, însă nu din acelea pe care le căuta ea. Viața sexuală a părinților ei n-o privea absolut deloc şi-şi dorea să nu fi descoperit nici măcar lucrul acela relativ

nevinovat.

A ieşit de sub pat tuşind şi scuturându-şi praful de pe genunchi. Dezamăgire. Gol. Oare îşi amintea ea greşit? Oare cufărul nu fusese decât în închipuirea ei? Dacă se gândise atâta la cheia aia, că se convinsese singură că-şi amintea cufărul pe care-l descuia ea?

Nu. Nu se putea. Lumikki nu putea să accepte aşa ceva.

Unde-ar fi ascuns ai ei în casă un cufăr pe care nu voiau să-l găsească nimeni?

Lumikki a scotocit prin dulapuri şi debarale, în living, în hol, în beci şi în şopronul micuț din curtea din spate. Niciun cufăr. Nici urmă. Deja era noapte. Speranța i s-a preschimbat într-o frustrare cenuşie.

Gândeşte-te, gândeşte-te, şi-a spus luând loc pe canapeaua din living. Lumikki şi-a masat uşor tâmplele, încercând să-şi alunge o vagă durere de cap. A scos cheia din buzunar şi a ținut-o în palmă.

Cheiță din mâna mea. Zi unde-i încuietoarea ta. Du-mă la cufărul căutat.

Cheia îi zăcea inertă în mână. Nu avea niciun răspuns.

„Uneori ceea ce cauți e mai aproape decât crezi.” Lumikki urâse întotdeauna genul ăsta de cugetări „profunde”. Însă acum era singurul gând din mintea ei, repetându-se monoton. Unde mai aproape? Sub fundul ei? Sigur.

Nici n-a apucat să-şi ducă la capăt remarca sarcastică din minte, că a şi azvârlit pernele canapelei cât colo, deschizând-o.

Şi iată cufărul.

Sub perne era patul pliant, pe care trebuia să-l întinzi. În canapea, între cadrul patului şi podea, exista un ungher unde încăpea la fix o cutie scundă, în care se țineau cearşafuri şi pături. Însă în locul ei era acum bine cunoscutul cufăr de lemn. Lumikki l-a ridicat în mâinile sale asudate. Nu s-a mai sinchisit să admire ornamentele exterioare. Conta doar ce era înăuntru. De-abia putea ține ca lumea cheița în mână. Se răsucea cu greu în încuietoare.

Lumikki s-a chinuit ceva să descuie cufărul.

Nici nu ştia ce anume se aştepta să găsească. Habar n-avea ce crezuse sau sperase să descopere în cufăr. Dintr-odată, Lumikki a văzut parcă aievea o copilărie pe care nici nu-şi amintea s-o fi trăit vreodată.

Poze cu o fetiță blondă, cu ochi cenuşii care îi semăna, dar nu în întregime. Care semăna cu părinții ei, dar nu în întregime. Rosa, Rosa, Rosa, Rosa. Sora ei Rosa. Când a văzut pozele, Lumikki şi-a amintit brusc cum mirosea sora ei, cum respira în somn, cum o îmbrățişa şi cum o ciupea uneori un pic. Râsetul copilăresc al Rosei. Cum o apucau pandaliile. Cum cânta, cum fluiera ca o privighetoare.

Poze cu două fetițe împreună. Una mai scundă, cu păr castaniu. Lumikki. Stăteau una lângă alta. Se bălăceau într-un lac. Alergau. Dansau sub o stropitoare.

Lumikki nu se mai uita de-acum la poze.

Dintr-odată, o năpădiseră amintirile.

Căpşune văratice. Rosa i le dădea pe cele mai mari şi mai roşii. În podul bunicii mirosea mereu a toamnă, până şi vara. Pantofii vechi ai bunicii, care le erau prea mari. Îşi vârau ambele picioare într-un singur pantof. Nu aveau cum să meargă fără să cadă. Părul Rosei se încurca una-două. Al lui Lumikki nu. Rosa îşi trecea peria de o sută de ori prin păr şi o lua de la capăt. Ploaia bătea în fereastră şi ele au clădit o cazemată sub o pătură mai portocalie decât orice portocală. Când se întâmpla ceva de groază în serialul lor preferat, Rosa îi acoperea ochii cu palmele ei şi-i şoptea că e doar o poveste. Parfumul tufelor de trandafiri era amețitor, însă spinii le înțepau dureros. Cei mari nu le înțelegeau cele mai frumoase jocuri. Uneori trebuia să torni apă pe toată podeaua camerei. Pentru că era oceanul. Obrajii Rosei erau sărați pentru că plânsese. Lumikki a lins sarea. Era pisică. Se țineau de mână şi nu voiau să se despartă în veci. Or să stea în aceeaşi casă şi or să doarmă în aceeaşi cameră. Or să fie Albă-ca-Zăpada şi Roza Roşie. Dacă or să viseze urât or să doarmă în acelaşi pat. Lipite la căldură una de alta. Respirând la unison. N-aveau cum să aibă coşmaruri dacă dormeau lipite una de alta.

Lumikki nu mai ştia cât timp a trecut până şi-a dat seama că are optsprezece ani şi stă pe jos în livingul părinților ei, înconjurată de poze. Zeci de poze împrăştiate peste tot. Umpleau toată podeaua, de parcă se deschisese cerul deasupra şi ninsese cu fulgi dreptunghiulari colorați. Lumikki nu mai avea trei ani. N-o mai ținea de mână pe sora ei Rosa.

Lumikki a simțit că o inundă un şuvoi de apă care distruge tot tavanul, podeaua şi pereții. Apa o azvârlise într-o genune neagră. Nicăieri nu mai era în siguranță, nu mai exista niciun teren sigur. Tot ceea ce crezuse în viață fusese o minciună, o beznă neagră. Toată viața crezuse că era singură la părinți.

Cum se putea să-ți pierzi pur şi simplu sora? Cum de reuşiseră să-i ascundă existența Rosei? Şi de ce? Ce pățise?

Lumikki s-a ridicat. A trebuit să se sprijine de marginea canapelei ca să nu cadă. Simțea că o să leşine. Abia dacă se ținea pe picioare. A bâjbâit pe masa din living după telefon. Trebuia să-şi sune pe loc părinții. Nu conta cât e ora. Nu conta dacă dormeau. Mincinoşii. Escrocii. Nu puteai să-i faci una ca asta cuiva dacă-l iubeai cu adevărat. Nu? Cum de reuşiseră să-i ascundă ceva atât de important toată viața?

Lumikki trebuia să întrebe.

Imediat.

Trebuia să afle ce pățise Rosa. Chiar în clipa aia pe ecranul telefonului au apărut mai multe mesaje. Lumikki a ghicit de la cine erau fără să le mai citească.

Te văd. Stai cu telefonul în mână. Însă nu cumva să suni.

Doar nu vrei să joci la premieră în rolul principal cu pereţii sălii mânjiţi de sânge. Cu şiroaie de sânge pe scenă. Bălţi de sânge pe toate scaunele. Doar nu vrei să-ţi vezi iubitul drăguţ şi prostuţ prăbuşindu-se cu ochi morţi în toiul unei replici.

Şi ştii de-acum că nu ajută deloc dacă anulezi

spectacolul. Tot o să vă găsesc pe toţi şi o să-mi pun în aplicare planul. Eşti tare frumoasă acum. Orice om care află adevărul este frumos.

Lumikki s-a repezit să stingă toate luminile din living chiar dacă ştia că nu are rost.

Apoi a rămas încremenită în întuneric, privind afară în curte, ca să vadă ceva. N-a întâmpinat-o decât bezna.

Lumikki şi-a lăsat moale pe lângă corp mâna cu telefonul. Ştia că nu poate să sune.

Cunoaşterea este frumoasa şi crudă, draga mea Lumikki. Dacă deții cunoştințe poți să faci orice. Cunoaşterea duce la acțiune, credință şi încredere. Ne înzestrează cu adevărata putere.

Dacă ştii pe cine trebuie poți să faci mereu rost de alte informații şi să găseşti exact ce cauți. Ştiu atâtea despre tine pentru că am dorit să ştiu. Mi-am astâmpărat setea de cunoaştere de parcă nu mai băusem în viața mea pe săturate. Am ştiut cum să trag de limbă pe cine trebuie. Am reuşit să dezgrop tot ce voia lumea să țină ascuns.

Nimic nu rămâne secret când ai setea mea de cunoaştere.

Oamenii sunt mereu gata să facă o excepție de la regulă, dacă reuşeşti să-i convingi că au un motiv bun să ți se destăinuie. Uneori e nevoie de bani, alteori e necesară altă formă de plată. Însă de obicei nu-ți trebuie bani, pentru că oamenii vor să-ți povestească tot ce ştiu, până şi cele mai spinoase secrete. Au dorința asta în sânge.

Am adunat cu răbdare tot felul de informații despre tine, una câte una. Nu m-am grăbit. Ştiam că am destul timp şi că, la vremea potrivită, o să fii gata să afli şi tu ce-am aflat eu despre tine.

Cunoaşterea este putere.

Adevărul este frumusețe.

Datorită mie o să fii mai puternică şi mai frumoasă decât oricine.

JOI, 14 DECEMBRIE

Paisprezece

Păşeşte mereu în lumină, Lumikki.

Aşa îi spusese bunica pe patul de moarte. Buna ei murise de cancer la pancreas în urmă cu cinci ani. Lumikki o vizitase la spital şi se aplecase peste ea ca bătrâna să-i mângâie obrazul cu mâna ei uscată şi încreţită. Buna rămăsese văduvă de tânără şi trebuise să crească singură patru copii. Lumikki o iubise pe buna, o femeie puternică şi totuşi fragilă, fără întrebări sau rezerve. Şi buna o iubise. Lumikki nu se îndoia nicio clipă. Părinţii tatălui său erau însă mai înstrăinaţi. Locuiau în Åland şi Lumikki îi vedea mai rar.

Însă cum de până şi buna îi ascunsese lui Lumikki faptul că avea o soră? Lumikki se trezise parcă dintr-odată într-o realitate artificială stranie, în care exista o întreagă conspiraţie împotriva ei. Cu camera ascunsă. O piesă de proporţii monumentale. Un reality show cu scenariu prestabilit în care numai Lumikki nu ştia ce se întâmplă.

Păşeşte mereu în lumină.

Lumikki şi-a amintit cuvintele bunicii în timp ce trecea prin piaţa din centrul oraşului, întorcându-se de la şcoală. Luminiţele de Crăciun scăldau toată strada într-o sclipire galben-aurie. Modelele în formă de floricele şi fulgi, mănunchiurile de beculeţe înfăşurate în jurul trunchiurilor, crengilor copacilor şi vitrinelor magazinelor te făceau să uiţi că în cazul unei pene generale de curent, lumea va rătăci într-o beznă desăvârşită. Lumikki se întreba dacă şi buna ei gândea la fel. Îşi propusese să-i umple viaţa cu lumină şi bucurii, pentru că atunci trecutul tragic o să dispară cu totul.

Căci sigur se petrecuse ceva tragic cândva. Lumikki înţelesese asta după ce văzuse pozele. Doar o tragedie de proporţii putea să explice cât de cât realitatea de neconceput că îi ascunseseră totul despre sora ei.

Lumikki nu reuşise să închidă deloc ochii noaptea trecută. După ce primise mesajele hărţuitorului, stinsese luminile,

trăsese perdelele, căutase cel mai ascuțit cuțit din bucătărie şi se ghemuise într-un colț de canapea, privind în gol. Îşi ascuțise auzul cum n-o făcuse în viața ei şi tresărise de câte ori îi ajungeau la ureche şuierul vântului, orice trosnet din casă – până şi lapovița care bătea ritmic în geamuri. Îi fusese o groază de moarte. Lumikki ar fi vrut să-l sune pe Sampsa, pe Blaze, pe ai ei sau poliția, însă nu putea.

Hărțuitorul o legase de mâini şi o imobilizase, nu mai avea cum să mişte sau să respire.

Pe măsură ce se scurgea acea noapte interminabilă, Lumikki încercase să ghicească cine o teroriza, fără să găsească vreun răspuns, oricât de improbabil. Vreun dement. Vreun nebun. Însă cine ar fi putut să ştie atâtea lucruri? Cine ar fi putut să ştie despre cufăr şi cheie? Cine ar fi putut să pună mâna pe cheie? Părinții lui Lumikki, desigur, însă, chiar dacă nu mai era deloc sigură că o iubeau, tot nu-i venea să creadă că ei erau responsabili pentru toată teroarea aia. Mama şi tatăl ei? Nu, nu era posibil.

Însă Lumikki nu reuşea să se concentreze cu totul asupra identității hărțuitorului atâta timp cât o preocupa atât de mult întrebarea: ce s-a întâmplat cu Rosa? Părea mai important decât orice altceva. Mai presus de orice, trebuia să găsească răspuns la întrebarea asta.

Hărțuitorul îi oferise cheia, însă încuietoarea principală rămăsese închisă. Lumikki ştia că e la mila lui. Ştia sigur că hărțuitorul cunoştea răspunsul.

Când dimineața s-a ivit, mohorâtă şi cenuşie asupra emisferei nordice, Lumikki se dăduse cu greu jos de pe canapea, cu membrele amorțite, gata să leşine. A dus cuțitul la locul lui în bucătărie şi s-a apucat să-şi şteargă toate urmele din casă. A executat totul mecanic. Uneori trebuie să treci pe pilot automat, dacă simți că n-ai tărie şi resurse pentru nimic altceva.

Fă doar ce ai de făcut. Lasă deoparte orice altceva.

Aşa că Lumikki luase trenul de dimineață spre Tampere, a trecut pe la apartamentul ei să se schimbe şi să bea o cafea

fulger şi apoi a plecat la şcoală. Lucruri normale, de zi cu zi, de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun. Lumea din jur îşi trăia viața, se grăbea la slujbă sau la şcoală. Lumikki parcă-i privea prin geam, din propria ei raclă de sticlă. Era prezentă şi nu prea.

A fost odată ca niciodată o fată care n-a fost.

Rosa, căreia i se şterseseră toate urmele. Lumikki, care mergea şi respira şi părea probabil o persoană perfect normală, chiar dacă nu simțea în sinea ei decât beznă. Era o carcasă goală.

Ajunsă la şcoală, Lumikki a dat întâi cu ochii de Henrik Virta, profesorul de psihologie, care a privit-o îngrijorat.

— Doar nu eşti bolnavă, nu? a întrebat-o el.

— Nu. Doar depresia de iarnă, i-a răspuns Lumikki.

— În perioada asta trebuie neapărat să dormi şi să te bucuri de lumină cât se poate, i-a spus Henrik, zâmbindu-i cu căldură.

Lumikki i-a dat dreptate. Apoi l-a văzut pe Sampsa, care îşi făcea şi mai multe griji că arăta extenuată.

— Am stat până târziu cu ai mei, atât, a mințit Lumikki.

Deja simțea c-o să vomite dacă mai spune o minciună.

— Ce petrecăreți sunteți voi, suedezii finlandezi, a spus Sampsa râzând.

Şi aşa ajunseseră să se certe cumva. Lumikki s-a enervat că a zis aşa ceva, că zâmbea, că-i vorbea pe tonul ăla, ce mai, o enerva cu totul. S-a enervat când Sampsa i-a zis că o aşteaptă la bibliotecă după ore ca să meargă împreună la ea.

— Sunt atât de obosită, după ore nu vreau decât să trag un pui de somn de-al meu țăcănit, suedez-finlandez, singură în apartamentul meu țăcănit suedez-finlandez, i-a spus Lumikki.

— Îți promit că sunt cuminte şi nu te bat deloc la cap, i-a răspuns Sampsa calm.

— Nu, vreau să fiu singură diseară.

— De la o vreme nu vrei decât să fii singură.

— Aşa sunt eu. Ştiai cum sunt când ai început să ieşi cu mine.

— Uneori am impresia că nu sunt mai deloc important în

viața ta.

Lumikki i-a citit tristețea din ochi şi în alte împrejurări ar fi durut-o. Însă nu azi. Era atât de obosită, de tulburată şi de apăsată de griji, încât mâhnirea lui Sampsa îi stârnea doar vinovăția.

Ce putea Lumikki să răspundă?

Nu vreau să fiu în prezența ta pentru că nu-ți torn decât minciuni? Te mint ca să te protejez, însă azi deja nu mai pot? Nu poți să mă salvezi. Nimeni nu poate.

La ore parcă o învăluise o pâclă neagră de nepătruns. Iar acum traversa podul peste râul repede din centrul oraşului, pe lângă coloana de onoare a cailor formați din luminițe. Lumikki admirase dintotdeauna cel mai mult ornamentele de Crăciun din zona aceea. Caii îşi ridicau picioarele din față sus în aer, parcă nechezând mândru.

Păşeşte mereu în lumină.

N-avea cum să iasă din beznă până nu afla adevărul.

Lumikki a hotărât că venise vremea să intre chiar ea în contact cu hărțuitorul. A scos telefonul din buzunar şi a trimis un mesaj la numărul de la care sunase hărțuitorul.

Vreau să ne vedem.

Lumikki spera ca invitația să-l ademenească pe omul din umbră. Dacă ideea pe care şi-o făcuse despre gândirea hărțuitorului era corectă, îşi închipuia că n-o să reziste.

Lumikki ştia că se joacă cu focul, însă trebuia neapărat să afle cine o manevra.

La uşa apartamentului o aştepta o surpriză. Sampsa. Stătea pe scări, cu un coş pentru picnic alături.

— Dacă vrei, plec. Însă m-am gândit că ți-ar face bine o mică gustare şi, poate, un masaj la gât.

Sampsa arăta atât de dezarmant cu ditamai căciula verde-praz pe cap şi cu ochii plini de speranță, încât Lumikki a simțit că i se rupe inima. Ce făcuse oare să merite iubirea lui dezinteresată şi statornică?

— Chiar ți-ai imaginat că poți să mă scoți la picnic în decembrie? l-a întrebat Lumikki.

— Desigur. Am pătură şi tot. O fi apartamentul tău mic, dar ai destul spațiu liber pe jos.

Sampsa a zâmbit larg. Luându-l de gulerul paltonului, Lumikki l-a sărutat lung, cu tandrețe, pentru că o merita mai mult decât oricine în clipa aia.

Înăuntru, Sampsa chiar a întins pătura pe podea şi s-a apucat să scoată baghete, brânză proaspătă, struguri şi brioşe cu ciocolată. A pus un album de melodii neo-folk de Sanna Kurki-Suonio, intitulat *Negru.* A invitat-o să se aşeze, i-a oferit nişte pâine cu brânză, i-a turnat un pahar de vin roşu şi şi-a lăsat mâinile pe umerii ei.

— Acum relaxează-te, i-a şoptit el la ureche.

Lumikki a închis ochii. Sampsa era atât de bun şi de drăguț, că se temea să n-o bufnească plânsul.

Ştiu ce-i vântul şi ştiu ce-i calmul.
Văd țărmuri depărtate de umbre.
Unde, unde să merg singură oare,
unde, unde să-mi odihnesc fruntea?
Nu pot, nu pot să mă-ngrop în pământ,
ca să nu, ca să nu m-ajungă boala-nainte.
În noroi, în noroi n-o s-alunec fără
să simt cum m-atinge moartea pe buze.
Aş dormi, aş dormi, însă viața nu mă oboseşte,
aş bea, aş bea, însă nu simt ce e setea.

Ritmul şi versurile cântecului, atingerea blândă a lui Sampsa, căldura pe care i-o răspândea vinul roşu în vine. Toate laolaltă alcătuiau un basm dulce de puf care o învăluia. Dacă n-ar mai fi plecat niciodată de-acolo? Dacă ar fi putut să uite, pur şi simplu, tot restul? Măcar o clipă?

Îi plăcea să simtă degetele lui Sampsa masând-o. Însă nu putea să nu se gândească la celelalte mâini care îi electrizaseră pielea cu totul altfel, stârnindu-i fiori de plăcere în tot trupul doar din câteva atingeri uşoare. Blaze. Se gândea la Blaze cu toate că era chiar omul la care n-avea voie să se gândească deloc. Nu era deloc drept față de Sampsa.

Chiar în clipa aia s-a auzit semnalul telefonului – Lumikki

primise un mesaj. A întins mâna să-l ia.

— Nu-l citi acum, a rugat-o Sampsa.

— Trebuie, i-a răspuns Lumikki şi a luat telefonul.

Mâinile lui Sampsa i-au alunecat de pe umeri. Norişorii pufoşi se risipiseră deja oricum, iar Lumikki îşi simţea pulsul în urechi, de groază, dar şi de speranţă, însă nu era un mesaj de la hărţuitor. Ci de la Blaze.

Tot timpul mă gândesc la tine. De cum mă trezesc dimineaţă şi înainte să adorm seara. Şi în toate orele zilei. Încă te iubesc. O să te iubesc mereu.

Lumikki a simţit că roşeşte. Oare chiar erau atât de strâns legaţi sufleteşte încât simţea când se gândea la el? Lumikki s-a ridicat. S-a dus la bucătărie.

— De la cine e? a întrebat-o Sampsa.

— De la maică-mea. Am uitat o bluză la ei.

Minţi, minţi, minţi, minţi. Iar minţi.

Lumikki deschisese automat sertarul dulapului unde ţinea broşa cu balaur pe care i-o dăruise Blaze, aşa că a luat-o în mână. A mângâiat cu degetele solzii complicaţi. Of, dac-ar fi putut să şi-o prindă de gulerul paltonului şi s-o poarte cu mândrie. De ce nu era totul simplu în viaţă?

Lumikki l-a auzit pe Sampsa ridicându-se de pe pătură. Şi-a vârât repede broşa în buzunar. Apoi a şters mesajul de la Blaze. De fapt, ar fi trebuit să-i şteargă numărul din agendă. Însă Lumikki încă nu era în stare de aşa ceva.

Haide, prietene,
du-mă undeva
unde vin viperele şi scorpionii.
Haide, prietene,
du-mă undeva
unde or să ne facă ferfeniţă ciulinii.
Haide, prietene,
du-mă pe căi greşite,
căci asta vreau, s-o iau pe căi cu totul greşite.

Lumikki nu auzea decât vocea Sannei Kurki-Suonio.

— Am putea să oprim muzica? l-a întrebat pe Sampsa.

— Sigur. Ce vrei să faci?

— Să dorm, a răspuns Lumikki fără să-l privească pe Sampsa în ochi, luând-o spre pat.

Dintr-odată se simțea atât de obosită, că nici nu mai putea să se țină pe picioare. Lumikki s-a aruncat pe pat îmbrăcată, s-a învelit cu o pătură şi a adormit pe loc.

Lumikki nu şi-a dat seama imediat de ce s-a trezit. A aruncat o privire în preajmă. Sampsa dormea tun, întins lângă ea. Lumikki s-a sprijinit într-un cot şi s-a uitat în jur. Sampsa strânsese picnicul şi pătura de pe jos. Dormise atât de adânc, că nici nu auzise.

De-abia când s-a uitat la ceasul telefonului şi-a dat seama că o trezise semnalul sonor al unui mesaj. Era 22:15. De data asta îi scrisese hărțuitorul.

Vino în Särkänniemi. E vreun loc mai bun de întâlnire decât un parc de distracţii? O să-ţi spun tot ce e de spus acolo.

Te urmăresc adesea, chiar şi când nu te pot vedea. Am un loc anume pentru asta. Am poze cu tine. Ți le-am făcut în secret. În poze pari atât de dulce şi gânditoare, de vreme ce nu credeai că te vede nimeni. Am pus pozele pe pereții camerei mele secrete. Uneori te mângâi cu un deget pe frunte. Îți ating conturul buzei de jos pline şi îmi închipui cum ar fi să te sărut.

Mai am şi toate articolele din ziare despre tine. Plus o mulțime de ziare de care nici nu ştii încă. Pe un perete ți-am întocmit un tabel cronologic al vieții tale. Câte nu ți s-au întâmplat!

Credeai că ți-ai pierdut mănuşa aia portocalie? E la mine. Mai am şi stiloul argintiu, şi nasturele de la cămaşa albă care ți-a căzut. Toate sunt mici comori pe care le mângâi cu drag, pentru că încă nu pot să te mângâi pe tine.

Uneori aduc lumânări în „camera lui Lumikki" şi vorbesc cu tine. Mă uit cum obrajii din poze ți se înroşesc în lumina flăcărilor. Eşti atât de frumoasă. Eşti cel mai frumos lucru pe care îl cunosc.

Însă pozele nu sunt de-ajuns. Suvenirurile sunt doar substitute.

Te doresc toată, cu toate simțurile mele. Vreau să te văd, să te miros, să te gust, să te ating. N-am mai dorit nimic, pe nimeni atât de tare. Tu eşti idealul vieții mele, sensul existenței mele, draga mea Lumikki.

Cincisprezece

Lumikki a sărit gardul parcului de distracții, sperând să nu declanşeze vreo alarmă. Temperatura coborâse sub zero şi gardul înghețase. Însă a reuşit să ajungă de cealaltă parte fără să declanşeze nicio sirenă. Totul era îmbrăcat într-un strat sclipitor de promoroacă, care părea o pulbere fermecată. Parcul pustiu şi liniştit avea un aer straniu şi amenințător. Şinele întunecate de montagne-russe se înălțau în noapte ca nişte dihănii adormite cu o mulțime de brațe. Deşi erau încremenite, păreau că din clipă în clipă or să se smulgă din pământ şi or s-o ia din loc. Caruselul cu leagăne era parcă gata să se învârtă nebuneşte, rupând lanțurile şi azvârlind leagănele în toate părțile. Covorul Fermecat voia s-o ia în zbor, să aterizeze în lac şi să se cufunde gâlgâind în apă.

Şinele de montagne-russe erau puse la iernat, în hibernare. N-aveau de gând să le trezească, doar le-ar fi stârnit furia.

Lumikki reuşise să plece iar pe furiş, fără să-l trezească pe Sampsa. Băiatul avea un talent special pentru somnul profund. De data asta, Lumikki plecase atât de zorită, că nici nu mai lăsase vreun bilet. Nu putea să rişte să-l trezească. Trebuia să se vadă cu „umbra". Trebuia să afle nişte răspunsuri.

Intrase în parc, însă nici urmă de hărțuitor. Lumikki se săturase de ascunzişurile lui.

— Am ajuns! a țipat cât o țineau plămânii.

Glasul i s-a izbit de pereții tiribombelor. N-a răspuns nimeni.

Vino în casa oglinzilor.

Un alt mesaj. De ce o mai trimitea hărțuitorul dintr-o parte în alta? Venise doar. Era gata să-l întâlnească.

Uşa casei oglinzilor era deschisă. Lumikki a scos un „hei". Niciun răspuns. A intrat. Podea înclinată, pod de sfori, un

bazin cu mingiuțe şi un hol cu oglinzi în care apăreai înaltă sau scundă, grasă sau slabă-băț. Mai fusese acolo. Putea s-o străbată rapid. Până şi prin sala întunecată şi în labirintul de oglinzi. Şi pe toboganele de la capăt.

Următorul mesaj.

Bun. Ai trecut de strania perioadă a copilăriei, cum se zice. E diformă şi strâmbă. Nu poţi să te încrezi tot timpul în amintiri. Oglinzile mint. E vremea să treci mai departe, la Uragan.

Lumikki era tot mai nemulțumită şi demoralizată. Voia să termine odată cu povestea aia. Însă poate chiar era ultima etapă a călătoriei. Poate că, după ce trecea ultima probă, o să primească nişte răspunsuri.

Uraganul era cel mai nebunesc montagne-russe din parc, cu nişte şine în buclă nebuneşti. Pasagerii alunecau în viteză pe şine, uneori atârnând cu capul în jos. Uraganul avea încă o buclă enormă, care-i dădea ocol.

Următoarea instrucțiune.

Ia-o pe şine în sus.

Hărțuitorul era nebun de legat. Doar un nebun s-ar apuca să se cațere pe un montagne-russe. Însă Lumikki era nebuna acum, căci s-a conformat.

Era dificil să se cațere pe şinele înghețate. Metalul era alunecos şi de-abia se ținea. Lumikki a urcat de-a buşilea câțiva metri pe şinele drepte, însă pe măsură ce şinele se înclinau tot mai tare, nu prea mai putea să suie. O lăsau puterile. S-a cățărat în patru labe pe şine, rămânând agățată pe porțiunea în buclă abruptă şi prinzând metalul cât putea de tare între picioare. Uneori se susținea doar în mâini. Lumikki strângea din dinți, refuzând să se dea bătută. La un moment dat a făcut greşeala să se uite în jos. Era sus de tot. Prea sus. Cât de sus voia hărțuitorul să se urce? Lumikki a închis ochii şi a încercat să respire. Vântul înghețat îi biciuia obrajii. Era nebunie curată. Putea să cadă mortal dintr-o

clipă în alta. Dintr-odată a auzit pe cineva strigând de jos.

— Lumikki!

Lumikki ar fi recunoscut oriunde vocea asta. Însă nu-i venea să-şi creadă urechilor. S-a uitat iar în jos. Da, nu i se păruse. Blaze.

— Dă-te jos de-acolo! Ai grijă!

Dintr-odată Lumikki nu şi-a mai simțit deloc brațele, picioarele, obrajii şi inima. Blaze. Omul pe care-l iubea cel mai mult pe lume. Omul în care dorea cel mai tare să se încreadă dintre toți, în ciuda a tot ce se întâmplase. Oare Blaze era...? Putea să fie...? Lumikki nu reuşea să-şi ducă gândul la bun sfârşit. Însă ce altă explicație putea fi?

Însă apoi a mai auzit un glas. Aproape la fel de bine cunoscut.

— Ce naiba faci? Coboară de-acolo până nu chem pompierii!

Sampsa.

Lumikki nu mai înțelegea nimic. Ce era cu Sampsa şi Blaze acolo? Au lăsat-o şi mai rău puterile. A hotărât s-o ia în jos. Era mai greu decât la urcare. Simțea că nu reuşeşte să se mai țină ca lumea de suprafața metalică. A prins între picioare tija metalică a şinei răsucite, însă a alunecat şi a rămas atârnată în mâini.

Lumikki a simțit că nu mai are forță să se țină şi a căzut.

Însă Sampsa şi Blaze ajunseseră sub ea s-o prindă. Preț de-o clipă, Lumikki s-a lăsat îmbrățişată de amândoi, ocrotită de două perechi de brațe. Ocrotită sau prizonieră. Lumikki nu mai ştia care din două. S-a desprins din brațele lor şi s-a dat câțiva paşi înapoi.

— Ce naiba faceți aici? a întrebat.

— Şi noi am putea să-ți punem aceeaşi întrebare, i-a întors-o Blaze bătăios.

— Eu am întrebat prima, aşa că răspundeți voi, a spus Lumikki, fără să-şi ferească privirea de el.

Blaze şi-a ferit primul privirea.

— Bine. Mă plimbam prin fața apartamentului tău pentru că nu puteam să dorm. Cred că speram să te zăresc o clipă sau ceva, poate în geam, a recunoscut Blaze. Când te-am

văzut ieşind, m-am luat după tine.

Părea să spună adevărul. Însă Lumikki nu mai ştia în cine să se încreadă şi în cine nu. Şi-a mutat privirea asupra lui Sampsa.

— Dar tu?

— Am citit mesajul pe care l-ai primit. Ți-a luat un pic să te trezeşti. Când te-ai trezit, m-am prefăcut adormit şi apoi te-am urmărit. De ceva timp am impresia că te vezi cu altcineva.

Sampsa a părut o clipă ruşinat, apoi şi-a ridicat bărbia.

— Şi se pare că am avut dreptate. Ți-ai dat întâlnire cu *el.*

Ultimul cuvânt îl pronunțase cu o notă de dispreț, arătând cu bărbia spre Blaze.

— Ba nu, a spus Lumikki.

— Atunci de ce-ai venit aici?

Lumikki n-a răspuns. Era tare nedumerită. Oare Blaze spunea adevărul? Oare Sampsa spunea adevărul? Oare niciunul nu era hărțuitorul? Sau lucrau împreună? Oare era o conspirație?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă e destul de clar că nu mai ai ce să cauți aici, i-a spus Blaze lui Sampsa.

Sampsa s-a întors spre Blaze şi s-a apropiat prea tare de el, intrând în spațiul lui personal.

— Aş vrea să-ți amintesc că Lumikki e iubita mea, a spus Sampsa.

— Care m-a sărutat cu doar două zile în urmă.

Sampsa s-a uitat la Lumikki de parcă o punea să nege.

Lumikki a tăcut iar, însă privirea îi era grăitoare. Sampsa l-a îmbrâncit pe Blaze.

— Ia du-te şi lasă-ne! s-a rățoit la el. Doar ai părăsit-o deja pe Lumikki. Ți-ai ratat şansa.

Blaze a zâmbit strâmb şi l-a împins pe Sampsa încet în spate, aproape în joacă.

— Ce mai contează dacă iubeşti cu adevărat? Eu şi Lumikki trebuie să fim împreună. E destinul nostru.

— Te pricepi să dai din gură, dar când a fost vorba să rămâi lângă Lumikki n-ai putut să fii bărbat adevărat, i-a aruncat Sampsa.

— Oho, deci o să vedem acuma care-i bărbat adevărat dintre noi?

Dintr-odată Blaze şi Sampsa s-au încăierat. Amândoi se-njurau printre dinți şi-şi strigau unul altuia că pe el îl iubea Lumikki cu adevărat. Obosită moartă cum era, Lumikki urmărea desfăşurarea de forțe, simțindu-se iar de parcă ar fi fost închisă în sticlă. Nu-l încuraja pe niciunul, nici nu-i ținea partea vreunuia să câştige. Bătaia i se părea pur şi simplu stupidă. Copilărească.

— N-am energie pentru aşa ceva, a oftat Lumikki. Voi doi n-aveți decât să stați aici să vă bateți măr unul pe altul, mi se rupe. Plec. Şi nu cumva să vă obosiți să veniți după mine.

Apoi a luat-o la fugă fără să mai privească în urmă. Voia să-şi muncească şi mai rău muşchii suprasolicitați. Voia ca aerul înghețat să-i chinuie plămânii. Lumikki voia ceva, orice i-ar fi risipit ceața incertitudinilor din minte.

Se putea oare să înnebuneşti fără să-ți dai seama? Sau aşa înnebuneai în mod normal? Oare îşi pierduse de tot contactul cu realitatea? Dacă îşi imaginase totul? Dacă scrisorile nu existaseră niciodată? Şi nici mesajele? Şi nici hărțuitorul?

Dacă totul se întâmplase doar în capul lui Lumikki?

Lumikki a sărit pe gard, s-a agățat cu degetele şi cu vârfurile bocancilor de el şi a sărit dincolo. Apoi a fugit mai departe. Când a ajuns la şoseaua principală care mărginea lacul, a strigat-o cineva.

— Hei, păpuşa! Petrecerea de-abia începe!

Era un grup de bărbați de vârstă mijlocie care plecau de la o petrecere de Crăciun din port. Sau cel puțin aşa se înțelegea dacă te luai după tichiile de spiriduş de pe cap şi după nasurile roşii. Lumikki a alergat mai departe. I-ar fi plăcut să fugă de toate, de propria ei viață, de nebunia ultimelor zile.

Tot nu găsise niciun răspuns. Tot nu ştia cine o terorizează.

De cum a deschis uşa apartamentului ei, lui Lumikki i-a venit să se prăbuşească la podea şi să plângă. Câte să suporte un om? Câte mai trebuia să ducă de una singură? Când era prea mult şi cedai, pur şi simplu?

Lumikki era atât de confuză şi dărâmată, că nu şi-a dat seama că înăuntru plutea un miros străin. Până să se dezmeticească, cineva i-a imobilizat mâinile la spate, i-a vârât în gură o mănuşă de piele şi i-a suflecat mâneca.

N-a mai simțit decât o înțepătură dureroasă de ac în brațul dezgolit şi şi-a dat seama că i se injectează ceva în venă.

Apoi n-a mai existat decât bezna.

VINERI, 15 DECEMBRIE, DIMINEAȚA DEVREME

Şaisprezece

Umbra îi dădea târcoale când mai aproape, când mai departe. Silueta se vedea ca prin ceață, schimbătoare. Nu reuşea să-i desluşească forma.

Lumikki a încercat să-şi focalizeze privirea. Totul se vedea neclar. O durea capul şi-şi simțea mâinile şi picioarele grele, ca într-un coşmar. Pleoapele nu voiau decât să i se închidă la loc. Însă şi le-a deschis cu de-a sila.

Lumikki era întinsă pe spate. Când şi-a întins mâna stângă, a dat de un obstacol. La fel cu dreapta. Şi amândouă picioarele. A reuşit doar să ridice o mână, până a descoperit încă o barieră. Ciudat. Doar vedea înainte şi în lateral. Mai bine zis ar fi văzut dacă nu ar fi avut ceața aia pe ochi. Ceață pe ochi, ceață în gânduri, căci nu prea putea nici să se concentreze.

— *Şi nu după mult timp, a deschis ochii.*

Glasul venise de sus. Dinspre umbra mişcătoare. Lumikki parcă îl ştia de undeva, însă nu reuşea să se prindă de unde.

— Ştiam că o să fii mai puternică decât prințesa din poveste. Nicio otravă nu poate să te slăbească mult timp. Eşti o luptătoare. Lupți de-o viață întreagă. Şi cu mine te-ai luptat cu curaj. Nici nu ți-ai trădat frica. N-ai zis nimănui.

Ceața a început să i se ridice un pic de pe creier. Într-un târziu şi-a dat seama ce anume îi bloca mişcările greoaie şi lente ale membrelor. Era într-o raclă. În racla de sticlă din piesă.

— Însă acum luptele s-au încheiat, a continuat vocea umbrei. Nu mai trebuie să lupți. Acum poți să depui armele şi să te laşi în seama mea.

Lumikki a încercat să se ridice în capul oaselor. Parcă îi turnase cineva plumb negru în vene, care nu o lăsa să se mişte normal. S-a dat cu capul de capacul raclei. S-a chinuit să-şi ridice mâinile şi să se împingă în capac.

Ar fi trebuit să fie floare la ureche. Ştia doar. Doar o făcuse de o groază de ori la repetiții. Însă acum capacul nu s-a clintit.

— Sărmana Lumikki. Uneori viața ne ia pe nepregătite. Nu se întâmplă totul cum ne-am aşteptat noi. Uneori nu poți să ieşi aşa uşor dintr-o raclă de cleştar. Doar nu eşti într-o piesă. Nu eşti într-un basm. Se întâmplă în realitate. Iar în realitate, desigur, capacul raclei este prins în şuruburi.

Lumikki şi-a silit mintea îngreunată să recunoască glasul. Îl cunoştea atât de bine. Ar fi trebuit să-l identifice. Ar fi trebuit să ştie cine e.

Era un nume bine cunoscut.

Îl pronunțase de atâtea ori.

Însă nu reuşea să-l desluşească în ceața care-i învăluia creierul. Ştia totuşi că glasul n-o mințea. Capacul chiar era fixat cu şuruburi.

— S-ar putea să fii surprinsă, însă printr-o raclă perfect închisă nu poate să treacă aerul. Aşa că ai face bine să respiri cu măsură. Oxigenul o să ți se termine la un moment dat. Şi sigur vrei să fii trează cât o să-ți spun tot ce ştiu despre tine.

Lumikki s-a întins la loc. *Relaxează-te,* şi-a poruncit singură. *Respiră cât e strict necesar. Păstrează-ți calmul. Altfel n-o să supraviețuieşti.*

N-o să supraviețuieşti.

La auzul cuvintelor din minte, a simțit un fior de groază pe gât. Puteau să devină cu uşurință realitate.

— Sigur mi-ai citit toate scrisorile, aşa că ştii perfect cât de bine te cunosc. Te studiez de ceva timp. Te-am urmărit, te-am privit, te-am păzit şi te-am ocrotit, te-am spionat şi te-am urmat pas cu pas. Toate astea pentru că am simțit demult că suntem exact la fel. Avem o beznă în noi.

Lui Lumikki i-a venit să vomite. Nu-şi dădea seama dacă i se făcuse greață de la ce spunea glasul sau de la drogul care i se administrase. A încercat să respire mai regulat. Să-şi încetinească bătăile inimii.

— Probabil nu ți-a căzut deloc bine când ți-am vorbit despre sânge şi crime. Ți-am văzut de vreo două ori expresia în timp ce-mi citeai scrisorile. Păreai cutremurată şi speriată. N-aveai de ce. Nu ți-aş fi scris niciodată despre toate astea dacă n-aş fi ştiut că şi tu eşti o ucigaşă. De fapt tu eşti

singura ucigaşă dintre noi. Mie doar îmi place ideea de a ucide. Probabil că până la urmă o să-mi pun în practică fantezia. Dar nu s-a întâmplat încă. Dacă ai fi făcut prostia să-i spui cuiva de scrisorile şi mesajele mele, mi-aş fi dus la îndeplinire ameninţările. Aş fi avut un motiv, un pretext. Tu ce motiv şi pretext ai, dragostea mea? Doar simpla dorinţă de a ucide? Eşti rea din naştere? Însă nu-ţi face griji. Orice ar fi, mi se pare la fel de palpitant.

Umbra dădea târcoale raclei de sticlă ca un prădător care-şi încolţea prada. Plănuindu-şi atacul, la momentul potrivit. Oare o să-şi înfigă colţii în coapsă, în braţ sau în gât?

— Nu ştiu dacă eşti o actriţă bună sau chiar nu-ţi aminteşti. Presupun că ai început să-ţi aminteşti totul, măcar atunci când mi-ai citit scrisorile. Mâinile înroşite. Cum ai ucis-o pe sora ta, Rosa.

Lumikki şi-a simţit pulsul accelerându-i panicat. Oare umbra chiar avea de unde să ştie? Era adevărat? Chiar îşi ucisese sora?

— Vai, draga mea Lumikki, cât de palidă eşti. Poate chiar nu-ţi aminteşti. Cum ţi-ai înfipt cuţitul ascuţit în stomacul surorii tale şi ai rămas, privind-o cu răceală, cum sângerează. Nu ai strigat-o pe bonă să-ţi vină în ajutor. A sosit când era prea târziu. Am citit toate rapoartele poliţiei.

Lumikki parcă a pierdut dintr-odată contactul cu prezentul, cu mintea şi simţurile ei înceţoşate. Însă auzind cuvintele umbrei, şi-a amintit trecutul la perfecţie. A închis ochii şi a revenit la vârsta de trei ani.

Lumikki avea trei ani şi Rosa, şase. Mama şi tata erau plecaţi undeva, probabil la teatru, iar bona era o adolescentă plictisită din vecini, Jennika. În seara aceea, Jennika se certa cu iubitul ei, pe care-l bruftuluia la telefon – îl tot suna, apoi îşi suna prietenele şi pe prietenii băiatului. Lumikki şi Rosa au mâncat la cină doar nişte clătite vechi, un pic reîncălzite, cu dulceaţă de căpşune.

— Atunci cum de tu poţi să te mozoleşti cu cine ai chef, iar eu sunt curvă dacă vorbesc cu un tip? s-a răstit Jennika furioasă în telefon, vorbind de data asta cu iubitul ei.

— Ce-i aia curvă? a întrebat Lumikki.

— O fată cu o mulțime de iubiți, i-a răspuns Rosa sigură pe sine, ca o soră mai mare ce era.

Jennika le-a aruncat o privire obosită.

— Ai grijă de soră-ta, i-a zis ea Rosei arătând spre Lumikki. Încercați să nu vă omorâți dacă vă las singure câteva minute.

Apoi Jennika s-a dus la etaj să vorbească în liniște.

Clătitele mici erau înecate în dulceață, care se întinsese pe toată farfuria.

— Hai să ne jucăm de-a moartea! a propus Rosa.

— Cum se joacă? a întrebat-o Lumikki.

— Aşa, i-a explicat Rosa şi şi-a întins dulceață de căpşuni pe pieptul cămăşii de noapte. E sânge.

Lumikki a imitat-o. Dulceața se întindea peste tot, picura pe podea. Avea mâinile năclăite. Lumikki a râs. Însă Rosa tot nu era mulțumită.

— Ne mai trebuie o armă care face sângele să țâşnească, a spus ea ducându-se la un sertar.

Lumikki s-a cutremurat când a văzut un cuțit ascuțit în mâna Rosei.

— N-avem voie să punem mâna pe cuțite, a şoptit ea.

— Numai că mama şi tata nu sunt acasă. Oricum, e doar un joc, a spus Rosa.

— Bine, a şoptit Lumikki cu glas nesigur.

— Sunt tare tristă. Vreau să mor şi gata, i-a explicat Rosa.

— De ce?

— Poate m-a părăsit iubitul. Nu mai vreau să trăiesc! s-a lamentat Rosa teatral, vânturând cuțitul în aer. O să mă omor!

Şi şi-a îndreptat vârful cuțitului spre stomac. Îl ținea, fireşte, în aer, la o distanță sigură de cămaşa de noapte.

Apoi totul s-a petrecut foarte repede. Rosa a alunecat pe dulceața de pe podea. A căzut în față cu cuțitul în mână, iar cuțitul i s-a înfipt în stomac. S-a prăbuşit cu fața la podea şi nu s-a mai ridicat. Lumikki s-a dus în fugă lângă sora ei şi a scuturat-o de umăr. Rosa nu s-a mişcat. De sub ea a început să se întindă o baltă de sânge.

— Ce joc prostesc, a zis Lumikki.

Rosa nu i-a răspuns.

— Zi ceva! i-a poruncit Lumikki, întorcând-o pe Rosa pe spate, cu toată forța.

Sora ei avea ochii deschişi, însă nu se uita la Lumikki. Din gură îi picura sânge.

Lumikki şi-a dat seama că se întâmplase ceva îngrozitor.

S-a dus într-un suflet sus la etaj. A țipat la Jennika. Jennika era în baie. Plângea şi urla.

— N-am mai iubit pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine!

Lumikki a bătut cu pumnii în uşa băii.

— Ce mai e? s-a răstit Jennika la ea din spatele uşii.

— Rosa. Rosa. E un joc prostesc.

— Păi, zi-i că vrei să vă jucați altceva. Nu poți să mă laşi în pace câteva clipe? a spus Jennika plângând.

Şi Lumikki plângea, însă nu-i curgea nicio lacrimă.

A dat fuga la dulăpiorul cu medicamente din dormitorul părinților ei şi a luat un pachet de plasturi. Dacă sângerezi îți trebuie un plasture. A luat plasturii cu Mickey Mouse. Erau preferații Rosei.

Apoi a fugit jos la parter. Rosa zăcea tot pe podea. Peste tot era o groază de sânge roşu. Cuțitul îi era înfipt în stomac. Nu arăta deloc cum trebuie. Nu aşa trebuia să arate un cuțit. Lumikki s-a chinuit să-l scoată, însă n-a reuşit. Atunci s-a apucat să lipească plasturi în jurul cuțitului, însă se îmbibau imediat cu sânge. Rosa avea cămaşa de noapte scăldată în sânge. În zadar punea plasturi. Buba tot acolo era.

Sângele era lipicios ca dulceața de căpşune, doar că era cald, nu rece.

Într-un târziu, Jennika a venit la parter smiorcăindu-se. A rămas încremenită în uşa bucătăriei.

— Ce naiba...?

— Ne-am jucat de-a moartea, i-a spus Lumikki. Numai că e un joc prostesc. Nu-mi place deloc.

Lumikki ştia că amintirea era adevărată. Nu inventase nimic, nu i-o provocase drogul. Aşa s-a întâmplat totul. Aşa se explicau toate imaginile fugare din minte şi coşmarurile pe care le avusese Lumikki până atunci. A avut o soră care a murit. Însă a fost un accident. Nu era o ucigaşă.

Oare părinții ei asta o credeau? Oare își închipuiau că a luat cuțitul din sertar şi a înjunghiat-o pe Rosa în stomac cu el? Oare de-asta îi ascunseseră faptul că are o soră şi tot ce s-a întâmplat? Lumikki trebuia să vorbească cu ei. Pe loc. Trebuia să iasă din racla de cleştar.

Lumikki a încercat să-şi dea seama încetişor dacă slăbiciunea şi amorțeala din membre îi mai trecuseră. Nu-i trecuseră. Acum îi era şi mai greu să respire. I se termina oxigenul.

— Toată lumea a crezut că erai prea mică să înțelegi ce-ai făcut. Au zis că a fost doar un accident. Se mai întâmplă şi aşa ceva când se joacă nişte copii absolut normali. Însă ce copil normal n-ar fi dat fuga imediat după bonă? Iar specialistul în psihologia infantilă a declarat că ai fost necomunicativă, chiar furioasă. Tot repetai că Rosa era o proastă. Când ți-am citit compunerile, ți-am citit drept în suflet. Am văzut cât de negru e, ca al meu. Negru ca abanosul. Atunci am început să mă îndrăgostesc de tine.

Nu, nu, nu.

Lumikki a clătinat din cap. Nu era deloc aşa. Jennika a mințit. Ținea minte că şi atunci se mirase. O urâse pe Jennika pentru că minţise şi-şi urâse părinții că lipsiseră de-acasă şi o urâse pe Rosa că voia să joace un joc care a devenit atât de real. O urâse pe Rosa pentru că o iubise atât de mult şi dintr-odată n-a mai fost.

Lumikki a încercat să respire mai cu măsură. Începea să resimtă lipsa de oxigen ca pe o amețeală din ce în ce mai apăsată şi o ceață peste ochi.

Oare racla de sticlă o să-i fie coşciug?

Lumikki s-a căutat prin buzunare după ceva care i-ar fi putut servi drept armă ca să evadeze. N-avea nicio curea cu cataramă. Nici măcar o agrafă. S-a scotocit în buzunarul de la pantaloni. Ceva metalic. Ceva rece. Ceva familiar. Balaurul ei personal.

Era o broşă, iar broşele au ace. Dacă putea să zgârie sticla ca s-o slăbească? A strâns balaurul în palmă. A desfăcut acul de siguranță. Era ascuțit. Şi-a scos încet, cu grijă mâna din buzunar. Umbra era în dreapta raclei de sticlă. Lumikki a

împins cu toată puterea acul în peretele stâng al raclei şi l-a tras în jos.

Acul subțire a cedat pe loc, îndoindu-se până când nu mai avea ce să facă cu el.

Lumikki a simțit că-i dau lacrimile de teamă şi frustrare.

N-o să mai iasă în veci din racla aia.

Poate te întrebi de ce tu.

Pentru că eşti specială, draga mea Lumikki. Ai în tine şi lumină, şi beznă. Nu eşti ca restul lumii. Eşti mai puternică decât toți oamenii pe care-i ştiu, chiar dacă eşti, totodată, fragilă şi vulnerabilă. Nu te temi să fii singură. Ştii că ceilalți nu sunt chiar la nivelul tău. Ai atâtea fațete şi nuanțe. La optsprezece ani eşti mai profundă decât ajung vreodată mulți oameni.

Ştii ce înseamnă suferința şi ura. Nu eşti bună şi atât.

Am ştiut că ne e dat să ne întâlnim ca egali pentru că şi mie-mi curge prin vine acelaşi sânge negru. Nimeni altcineva nu poate să înțeleagă asta.

Am ştiut de cum te-am văzut prima oară. Sunt ani de atunci. La vremea aceea nici nu ai realizat cât de profund şi de corect te-am judecat. Tocmai mă părăsise cineva care nu fusese în stare să-mi respecte ideile şi sinele cel mai ascuns. După ce ea a plecat, am crezut că n-o să mai găsesc niciodată pe nimeni ca mine.

Apoi te-ai ivit tu.

Ai apărut ca o furtună mută. Ceilalți nu-ți înțelegeau puterea, însă eu am simțit vântul pe piele, am zărit norii încărcați de electricitate, am văzut limbile de fulger şi toată măreția şi frumusețea furtunilor celor mai nimicitoare. Păsări de furtună.

Asta suntem. Păsări de furtună. Nu trebuie să ascultăm de regulile şi normele societății, pentru că suntem creaturi excepționale.

Sunt atât de fericit că o să fii a mea curând. Numai a mea.

Şaptesprezece

Lumikki a simțit că-i stă inima-n loc când „Breath of Life” de Florence + the Machine a început să răsune în sală.

— E preferata ta, nu? Nu fi aşa mirată, draga mea. Ți-am zis doar că te-am urmărit pas cu pas. Ştiu ce muzică asculți. Mi s-a părut că se potriveşte bine cu situația noastră. Tânjeşti după o gură de aer salvatoare. Ai nevoie de oxigen. Curând o să-l ai. Mai întâi trebuie să mă conving că mă iubeşti şi tu cu adevărat şi înțelegi că noi doi trebuie să fim împreună.

Glasul umbrei părea ceva mai încordat. Creierul lui Lumikki tot nu reuşea să-l identifice. Nu reuşea să-l catalogheze corect, să-i descopere numele.

Cine era nebunul ăsta? Şi ce-avea de gând să facă cu ea? Lumikki ştia că nu poate să aştepte cu mâinile în sân. Trebuia să facă ceva.

Încă simțea solzii balaurului sub degete. O calma să țină broşa în mână, chiar dacă acul era îndoit. A mângâiat cu degetele pielea balaurului – capul, urechile, aripile lipite de spinare, coada cu capăt ascuțit. Atât de ascuțit, că a durut-o degetul.

Capătul cozii. Era mai tare şi mai solid decât acul.

Lumikki şi-a liniştit bătăile dezlănțuite ale inimii. Trebuia să-şi păstreze calmul. Cu cât îi bătea inima mai tare, cu atât îi trebuia mai mult oxigen. Care era pe terminate. Hipoxemie. Lipsă de oxigen. Lumikki nu voia să se gândească ce urma şi cât de rapid o să fie totul.

A apăsat coada balaurului în geam, s-a apăsat în el din toate puterile şi a tras în jos. A simțit cum pătrunde metalul în sticlă. Balaurul o să lase o urmă. Cât de adâncă? Oare de-ajuns cât să slăbească sticla?

Lumikki ştia că nu avea decât o şansă. Trebuia să-i iasă din prima.

Broşa zgâriase sticla. Lumikki şi-a vârât balaurul înapoi în buzunar. O clipă şi-a adunat forțele. Trebuia să reziste. Trebuia să-i ajungă oxigenul doar câteva clipe în plus.

Lumikki şi-a umplut plămânii cu restul oxigenului din racla de sticlă. Apoi a izbit din toate puterile cu cotul geamul zgâriat. Atât de crâncen a durut-o cotul, că a văzut roşu în faţa ochilor.

Însă sticla s-a făcut ţăndări. Peretele raclei a cedat şi Lumikki s-a rostogolit afară, cu faţa îngropată în braţ. Cioburile ascuţite, zimţate îi intrau în haine şi în mâini. Frânturi de geam i s-au înfipt în piele. Nu i-a păsat. În plămâni i-a năvălit oxigenul.

Într-o clipă, umbra a fost lângă ea. Lumikki atât aşteptase.

— Ar fi trebuit să ştiu că n-o să ai răbdare... a zis el, aplecându-se peste ea.

Tot cu cotul, Lumikki l-a izbit drept în nas, iar când umbra s-a dat la o parte ţipând de durere, a reuşit să se ridice un pic şi i-a ars una între picioare cu celălalt cot.

A funcţionat. Hărţuitorul s-a cocoşat de spate.

Lumikki s-a rostogolit până la marginea scenei şi a sărit jos. A încercat să atenueze cât mai mult impactul cu podeaua, însă era tare, aşa că tot a durut-o. Încă-şi simţea picioarele ca două tije grele de plumb. Ştia că n-o să reuşească să se ridice în picioare deocamdată. Aşa că a început să se târască în mâini pe podea.

Trebuia să se ascundă undeva, şi încă repede. Să se ascundă. Unde însă?

Lângă sala de spectacole era cabinetul de literatură. Lumikki a luat-o târâş într-acolo. Se mişca îngrozitor de lent. O dureau coatele. Cioburile i se înfigeau şi mai adânc în piele.

Umbra a gemut undeva în spatele ei. N-o să-i ia mult să-şi revină după atacul ei. Şi n-o să-i ia deloc mult să o ajungă din urmă.

Uşa cabinetului era întredeschisă. Lumikki deja simţea în apropiere mişcările umbrei. A deschis uşa cu o mână, s-a târât înăuntru şi a reuşit să se salte un pic, cât să apuce clanţa şi să închidă uşa la loc. A simţit imediat cum umbra apucă de clanţă de cealaltă parte. Lumikki a strâns din dinţi de durere şi a întins cealaltă mână să încuie uşa.

Apoi au lăsat-o puterile şi s-a prăbuşit gâfâind, cu spatele

la uşă.

— Vai, Lumikki. Micuța mea Lumikki, a râs umbra de dincolo de uşă. Chiar ai crezut că n-am cheia? Sigur că o am. Aşteaptă-mă s-o iau din dulap. Apoi o să stăm iar de vorbă.

Lumikki a simțit iar că se sufocă.

Optsprezece

Frica de moarte făcea minuni. Instinctul de supraviețuire îi pompa sânge în muşchi, dându-i forțe pe care în mod normal nu le avea. Dintr-odată membrele i-au intrat iar în funcțiune. Creierul le comanda muşchilor atât de rapid, că nici n-a apucat să-şi închege o strategie în minte. A trecut pur şi simplu la acțiune.

Trebuia să îngrămădească mai multe bănci şi scaune în fața uşii. Aşa o să câştige nişte timp. Trebuia să găsească obiecte cu care putea să arunce în el, orice. Să deschidă fereastra.

Cheia s-a răsucit în încuietoare.

— Ajutor! a strigat Lumikki pe fereastră, cât o țineau plămânii.

Nu vedea pe nimeni afară. Însă tot trebuia să fie cineva în parc, la plimbare cu câinele sau cineva care avea treburi în centru sau la bibliotecă!

Uşa s-a întredeschis încet. Picioarele băncilor şi scaunelor au alunecat, țiuind ascuțit pe podea, mişcate din loc.

— Te-ai baricadat de mine, dragostea mea. Credeam c-ai depăşit de-acum toate obstacolele astea lumeşti.

Umbra a mârâit, chinuindu-se să deschidă uşa. Vreo două bănci şi scaune au căzut la podea. Zgomotul a răsunat în toată clasa şi pe hol.

— Ajutor! a urlat Lumikki iar.

Afară ningea cu fulgi uşori, moi şi albi. Prima ninsoare frumoasă, adevărată a iernii.

— N-o să te-audă nimeni, a spus umbra.

Însă glasul îi şovăia. Ceea ce i-a dat şi mai multe forțe lui Lumikki. Umbra s-a opintit până a intrat în încăpere, fără să aprindă lumina însă. Voia să stea în întuneric, să se piardă în el.

Însă Lumikki l-a recunoscut oricum. Rotocoalele de ceață din mintea ei s-au risipit şi Lumikki şi-a dat seama cine o hărțuia.

Henrik Virta. Profesorul de psihologie.

Realizarea a cutremurat-o. Cum de cunoştea Henrik atâtea lucruri despre ea? Şi cum putea un profesor aparent atât de empatic şi prietenos să se poarte cu cruzimea asta nebunească? Lumikki n-a mai apucat să reflecteze asupra întrebărilor, căci Henrik îşi croia drum furios printre bănci şi scaune.

— Femeie înşelătoare ce eşti! a urlat el. De ce mi-ai făcut una ca asta? Nu vreau decât să te iubesc şi să te apăr. Să te păzesc de toate relele. Noi doi avem acelaşi suflet.

Lumikki a luat un capsator şi l-a azvârlit cu toată forța spre Henrik, care a reuşit să se dea la o parte în ultima clipă şi capsatorul s-a izbit de perete.

— Ai ratat, i-a spus Henrik satisfăcut.

— Aşa ai ratat şi tu când mi-ai făcut evaluarea, i-a spus Lumikki, neputând să se abțină. Nu semănăm deloc. Nu m-ai cunoscut niciodată şi nici n-o să mă cunoşti. Şi nu e deloc vorba de dragoste aici. E doar o obsesie bolnavă.

Lumikki nu se mai temea deloc. Frica i se topise de cum îl recunoscuse pe Henrik şi îşi dăduse seama că nu-i ştia deloc cele mai ascunse gânduri şi sentimente. Esența lui Lumikki, inima ei nu-i era deloc accesibilă. N-avea cum să ajungă la ea.

— Dacă nu poți fi a mea, n-o să fii a nimănui.

Glasul lui Henrik se auzea încet, grav. Lumikki ştia că vorbeşte serios. O s-o ucidă dacă ajungea la ea.

Un perforator de hârtie. Lumikki i l-a aruncat în cap. Henrik n-a apucat să-l evite de data asta şi l-a izbit în tâmplă cu un colț tăios. Henrik a dus surprins mâna la față.

— Acum nu-mi sângerează doar inima, a şoptit el.

Henrik avea un stil melodramatic care-i întorcea stomacul pe dos. De parcă se credea în vreo piesă şi trebuia să rostească cele mai sumbre şi mai înverşunate replici care-i treceau prin minte.

— Ajutor! a strigat Lumikki iar, răguşit.

Henrik a dat deoparte ultima bancă. Mai avea câțiva paşi şi ajungea la ea.

— N-ai cum să scapi, a mârâit el. Nu înțeleg de ce nu te predai.

Niciodată, şi-a zis Lumikki şi s-a urcat pe pervaz.

— Ce faci?

Henrik părea dintr-odată uluit.

Lumikki s-a lăsat pe marginea pervazului. Apoi s-a prins cu mâinile de el, atârnând în gol. S-a uitat în jos. Era mult până jos. Prea mult. Însă nu mai avea de ales.

— Nu fi nebună! a exclamat Henrik.

— Tu eşti ăla nebun, i-a răspuns Lumikki.

Lumikki i-a simțit atingerea mâinilor pe degete, însă deja îşi dăduse drumul şi cădea la pământ în vârtejul de nea. A încercat să-şi relaxeze tot corpul când a aterizat în curtea şcolii.

Întinsă pe pătura proaspătă de zăpadă, Lumikki s-a minunat o clipă că nu-şi rupsese nimic. Fulgii executau un dans perfect pe chipul ei şi i se topeau pe obraji. Apoi au cuprins-o durerile.

JOI, 28 DECEMBRIE, PESTE DOUĂ SĂPTĂMÂNI

Nouăsprezece

Lumikki şi-a mişcat mai întâi braţele. Lent, cu mişcări îndelungi, răbdătoare, ducându-şi coatele întinse până la urechi şi apoi în jos, aproape atingându-şi coastele. Zăpada era pufoasă şi moale. Se mişca uşor, exact ca ea. Apoi şi-a amintit că trebuia să dea şi din picioare.

Trecuse atât de mult timp de când făcuse aşa ceva. Când era mică. Înainte să meargă la şcoală? Probabil, în şcoala primară, colegele care o chinuiau de obicei o azvârliseră de-atâtea ori în troiene, că nu o mai atrăgea absolut deloc să se arunce singură în zăpadă.

Un înger de zăpadă.

Era un nume frumos, chiar dacă era doar adâncitura pe care o lăsa corpul ei în zăpadă. Când dădea din braţe, se conturau aripile. Iar picioarele formau mantia.

Îngeri de zăpadă. Lumikki şi Rosa umpleau pe vremuri curtea cu ei. Înainte de culcare, Rosa i-a spus lui Lumikki o poveste cu un stol de îngeri care coborau din cer noaptea ca să doarmă în pătucurile pe care le clădiseră ele două. Rosa i-a zis că o să stea trează peste noapte ca să surprindă aterizarea făpturilor de lumină. Lumikki a pus-o pe sora ei să-i promită c-o s-o trezească. Rosa i-a promis, luând-o de mână. Aşa că Lumikki s-a cufundat în somn, cu mâna în strânsoarea blândă a Rosei.

Lacrimile i s-au prelins de-o parte şi de alta, spre urechi.

În fiecare zi îşi mai amintea ceva. Parcă avea un dulăpior interior, cu nenumărate sertare, care se deschideau unul după altul. Toate sertarele care stătuseră închise atâta amar de ani.

A fost odată ca niciodată o fată tăinuită.

A fost odată ca niciodată o fată care nu era.

Acum Rosa nu mai era o taină. Şi chiar dacă murise, încă dăinuia în amintirile, pozele şi poveştile oamenilor. N-o mai ştergeau cu totul din existenţă. Încă-i era greu să conceapă că îi ascunseseră cu totul că avusese o soră pe vremuri. Era atât de înfiorător. N-o să se împace niciodată cu hotărârea

părinților ei.

Luaseră decizia într-un moment de şoc, înnebuniți de durere şi dor. Părinții ei chiar crezuseră că Lumikki a ucis-o pe Rosa. Fără să vrea, mă rog, în toiul jocului. Asta indica declarația Jennikăi, iar psihologii n-au reuşit să scoată de la ea nimic care să nege această versiune a evenimentelor. Din câte se părea, Lumikki spusese doar că se „jucau de-a moartea".

Părinții lui Lumikki crezuseră că o asemenea vină ar fi apăsat prea mult un copil. De-asta era mai uşor să blocheze pur şi simplu acea perioadă din viață. Lumikki credea că de fapt de vină era incapacitatea părinților ei de a se confrunta cu trecutul. Îşi pierduseră fiica. Aşa că le-a venit mai uşor să pretindă că ea nici nu existase vreodată. Pur şi simplu au negat adevărul pentru că nu puteau să-l îndure.

Aşa au creat o familie nouă, cu un singur copil. Au distrus aproape orice urmă a existenței Rosei. Nu mai erau decât pozele, puse bine în cufărul de comori al fetițelor. S-au mutat din Turku. Au pus toată familia să jure că nu va sufla nimănui nicio vorbă despre Rosa. Un jurământ al tăcerii. O familie secretoasă. Nu reuşea să înțeleagă cum de funcționase aşa ceva. La început, Lumikki întrebase ce s-a întâmplat cu sora ei, însă când nimeni nu i-a răspuns sau i s-a spus că n-are nicio soră, a încetat. Părinții ei crezuseră că o să uite, căci copiii uită repede. Cumva aşa şi s-a întâmplat, ani de-a rândul.

Însă trecutul nu poate fi şters aşa uşor. Rămâi marcat, orice s-ar fi întâmplat.

După acea întâlnire cu moartea, tatăl ei n-a mai putut să muncească o vreme. La început s-a dus singur la Praga, să-şi dea seama ce vrea să facă în viață. S-au gândit dacă să divorțeze sau nu. Lumikki auzea de-abia acum de asta, la mai bine de cincisprezece ani de atunci. Finanțele familiei erau la pământ, de-asta nu mai aveau bani să trăiască pe picior mare, într-o casă spațioasă şi frumoasă ca aceea din Turku. Au devenit genul de familie în care lucrurile nu se mai rosteau cu voce tare. O familie de fațadă.

AJUNUL CRĂCIUNULUI, CU PATRU ZILE MAI ÎNAINTE

Lumikki stătea pe canapea şi se uita la consola căminului. Acum, pe lângă poza cu o singură fiică, mai era una cu ele două. Aşa cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Mama ei i-a adus încă o cană cu vin fiert. Ceva mai devreme luaseră împreună masa de Crăciun.

Mama ei a atins-o blând pe păr, cu un gest şovăitor. Atingerea ei era mai grăitoare decât cel mai lung monolog. Cumva îşi cerea iertare pentru anii în care nu ştiuse cum să-i fie o mamă adevărată.

Silent night, Holy night,
Al is calm, all is bright
Round yon virgin, mother and child
Holy infant, tender and mild
Sleep în heavenly peace,
Sleep în heavenly peace.

Tatăl ei fredona şi el colindul. Lumikki vedea lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Era prima oară când îl vedea plângând. Cel puțin, din câte-şi amintea.

Poate o să vină şi vremea când Lumikki o să se ridice cu un gest firesc de unde stătea, o să se ducă la fotoliul tatălui ei şi o să-l îmbrățişeze strâns, îndelung. Însă deocamdată nu era cazul.

Erau tot o familie tăcută. Doar două săptămâni nu puteau să vindece ani în şir de tăcere. Însă acum tăcerea căpătase un ton diferit, mai împăcat şi mai sincer. Nu mai era apăsătoare şi nici sufocantă. Lumikki nu-şi mai simțea gura astupată şi gâtul sufocat de toată tăcerea aceea. Putea să respire. Putea să se odihnească şi să se încreadă că or să vină şi cuvintele, la vremea lor.

Când Lumikki s-a aruncat de la fereastră, tocmai trecea pe lângă şcoală un om care-şi plimba câinele seara târziu. A

chemat pe loc salvarea. Au dus-o de urgență la spital. Nu s-a ales cu răni serioase, doar cu câteva julituri şi entorse, nu-şi rupsese nimic. A trebuit să poarte un guler medical o săptămână, însă era ceva minor.

Când au sosit părinții ei la spital, Lumikki le-a zis tot. În salonul sterilizat s-a simțit uşurarea când părinții ei au aflat că moartea Rosei a fost într-adevăr un accident. Au contactat-o pe Jennika – după atâția ani, se bucura şi ea că poate să spună adevărul. Minciuna o apăsase şi pe ea cumplit.

Moartea Rosei fusese doar un accident tragic, nu era nimeni de vină. Niciun posibil scenariu nu mai avea cum s-o readucă la viață. Tuturor celor afectați de tragedie le-a fost mai uşor odată ce au înțeles şi au acceptat adevărul acela. Bucățică cu bucățică, pas cu pas, au reuşit să reintegreze trecutul reprimat înapoi în viețile şi în sufletul lor.

Lumikki savura vinul cald, condimentat. Scorțişoară, cuişoare, ghimbir. A urmărit mişcarea lentă, visătoare a caruselului de bambus cu forme geometrice atârnat în tavan. Afară ningea alb. Albumul cu colinde de Crăciun pe care-l ascultau avea să se termine curând, era vremea să meargă la culcare.

Lumikki ştia că o să doarmă mult, mult de tot, şi adânc, fără coşmaruri, în deplină siguranță.

Lumikki a lucrat mai departe la îngerul de zăpadă, conturându-i mai bine aripile. S-a gândit la Henrik.

Umbra ei. Hărțuitorul ei. Un maniac obsedat, a cărui nebunie nu ieşise cu totul la lumină decât după ce l-au prins. Când Lumikki s-a aruncat de la fereastră, Henrik a fugit de la şcoală, acasă. Peste două ore, poliția i-a spart uşa. L-au găsit pe Henrik întins pe pat, fără cunoştință. Luase un pumn de somnifere, însă au reuşit să-l salveze la spital.

La început n-au găsit nimic incriminant în apartamentul lui, însă mai târziu au descoperit într-adevăr „camera lui Lumikki”, pe care o instalase în podul clădirii, astupând cu cartoane pereții din plasă de sârmă, ca să nu se vadă înăuntru.

Când autoritățile l-au interogat în sfârşit, au aflat că făcuse o obsesie pentru Lumikki imediat ce începuse să predea la şcoală. Iubita de mulți ani îl părăsise brusc şi suferise o cădere psihică. Atunci a observat-o pe Lumikki, o elevă deosebită, şi s-a îndrăgostit de ea, începând să strângă informații despre ea.

A fost incredibil de răbdător, stăruitor şi viclean. Le-a pus întrebări cunoscuților ei de la şcoala unde învățase înainte. Unii foşti colegi i-au zis că fusese hărțuită la şcoală. După aceea, s-a apucat să afle cum le chema pe colegele respective şi cât de grav o maltrataseră. Henrik lăsa în general o impresie bună: era calm, charismatic şi de încredere. Uneori îşi dăduse numele adevărat, alteori se declarase reporter de la ziar, iar în alte dăți se recomandase drept fostul consilier şi terapeut şcolar al lui Lumikki. Lumea îl crezuse.

Henrik a aflat cine erau rudele lui Lumikki. După ce băuseră toată seara cot la cot, vărul tatălui ei, Mats Andersson, i-a dezvăluit până la urmă că Lumikki avusese o soră mai mare care murise. Punându-şi la bătaie toate talentele şi cunoştințele, Henrik a reuşit până la urmă să pună mâna pe raportul întocmit de poliție la moartea Rosei.

Fiecare om ştia pe cineva. Finlanda era o țară mică. Dacă voiai să afli ceva, nu trebuia decât să te ții tare şi să fii ingenios. Boala lui Henrik îi punea la bătaie toată inteligența şi farmecul, neobosit, până-şi atingea scopul.

Când Lumikki a început să iasă cu cineva, Henrik a simțit impulsul să treacă la acțiune. Obsesia i se amplificase din zi în zi mai mult. Dorea imens s-o cucerească pe Lumikki şi nu se dădea înapoi de la nimic pentru asta. Îşi dorise să afle tot ce era de aflat despre Lumikki, s-o posede, s-o controleze, folosindu-se de ceea ce ştia despre ea. Era tot parte din jocurile lui de putere.

Henrik a spionat-o pe Lumikki. A stat cu ochii pe ea din umbră. I-a urmărit fiecare mişcare. Cel mai îndrăzneț gest al lui a fost să stea de vorbă cu părinții lui Lumikki. Le-a spus că era psihologul de la şcoala lui Lumikki şi că a avut mai multe şedințe cu ea, în care îi destăinuise că are gânduri sumbre. Henrik i-a pus să-i jure că n-o să-i spună că a venit

să-i vadă. Atunci reuşise şi să fure cheia cufărului cu poze din ascunzătoarea pe care i-o destăinuise Mats Andersson.

Lumikki nu aflase tot ce făcuse Henrik. Şi nici nu voia să afle. Cel mai mult conta că acum era după gratii şi nu mai avea cum s-o urmărească.

Premiera piesei *Mărul negru* a fost amânată, însă tot s-a ţinut, în ultima zi de şcoală dinaintea vacanţei de Crăciun. Lumikki a dorit să se joace piesa, chiar dacă se întâmplase tot ce se întâmplase. Pe scenă a trebuit să poarte gulerul medical, interpretând rolul chiar mai bine decât se aşteptase toată lumea.

A fost o seară importantă pentru ea. I-a făcut bine să vadă cu ochii ei că imaginile de groază pe care i le descrisese Henrik nu s-au materializat. Nu existau decât în imaginaţia lui bolnavă, niciodată n-aveau să devină realitate.

Nici nu simţea încă răceala zăpezii sub spinare. Lumikki a hotărât să mai stea un pic întinsă, cu ochii la cerul luminat de stele care se întindea deasupra ei – întunecat, îndepărtat şi împânzit de luminiţe.

Nu credea deloc că oamenii se preschimbă în îngeri după moarte. Nu-şi închipuia că Rosa era undeva acolo, sus, şi o veghea în viaţă. Lumikki nu prea credea că exista o altă viaţă după moarte, în orice caz, nimic care să semene cu viaţa pământească.

Nu o deranja şi nu o întrista ideea asta. Aşa stăteau lucrurile. Viaţa oamenilor era limitată, avea un început şi un sfârşit. Între acestea două exista o distanţă extraordinară. Fiecare respiraţie depăşea orice închipuire.

Lumikki ştia că dacă ar fi luat o decizie, acum ar fi stat întinsă în zăpadă de mână cu Sampsa.

Şi dacă ar fi luat o altă decizie, acum ar fi stat întinsă în zăpadă de mână cu Blaze.

Lumikki însă nu se ţinea de mână cu nimeni. Era singură.

S-a văzut silită să-i spună lui Sampsa că nu mai putea să fie cu el. Îl plăcuse mult, se înţeleseseră foarte bine şi chiar îl iubise cumva. Însă Sampsa nu-i ştiuse niciodată gândurile cele mai ascunse, umbrele din pădurea ei. Sampsa nici n-

avea cum să vadă toate lucrurile alea, căci nici măcar nu existau pentru el. Lumea lui era altfel, era mai veselă şi mai luminoasă.

Lumikki trebuise să-i spună şi lui Blaze că n-o să se mai întoarcă niciodată la el. Îl iubise şi încă-l iubea, cu pasiune, din toată inima. Blaze o vedea aşa cum era. Însă tot Blaze era capabil s-o rănească atât de profund, că nu mai voia să se pună singură într-un asemenea pericol.

Însă principalul motiv pentru care Lumikki se despărțise de amândoi era că nu se putea încrede în niciunul pe deplin. Chiar crezuse la un moment dat că unul din ei o hărțuia – chiar dacă doar o clipă, acolo, în parcul de distracție, după care îndoielile i se risipiseră. Oricum, îndoielile îi dăduseră de înțeles că nu putea să-şi pună toată încrederea în ei. Cum ar fi putut să fie cu cineva în care nu avea încredere? Cum ar fi putut să-l privească în ochi pe vreunul din ei când îşi închipuise chiar şi pentru o clipă că era capabil de o asemenea răutate şi cruzime? Nimeni nu merita să fie cu cineva care gândise aşa ceva.

Lacrimile îi picurau mai departe pe obraji. Lumikki le lăsa să curgă liber.

Plângea din mai multe motive.

Îşi plângea sora moartă, pe care nu putuse s-o jelească atâția ani.

Îşi plângea propria familie, care n-avea să fie niciodată genul de familie caldă, strâns unită, cum erau altele.

Plângea pentru că fusese silită să renunțe la fericire şi la dragoste.

Plângea pentru că era singură.

Stelele de pe cer păreau dintr-odată mai aproape. Lumina sorilor îndepărtați şi scânteietori o alina. Universul era gigantic. Lumikki s-a oprit din plâns. Dintr-odată se simțea mai bine. Era atât de mică. În universul nostru toată lumea e singură până la urmă, şi totuşi nimeni nu e singur. Totul e alcătuit din aceleaşi elemente. Lumikki avea duritatea sau fragilitatea cristalelor, a rocilor, a valurilor, a trestiilor, ierbii, frunzelor putrezite, a miezului incandescent al soarelui şi vidului rece al spațiului cosmic.

Avea la fel de multe nuanțe şi ramificații precum un basm vechi de un mileniu. Care îşi avusese începutul cu mult înainte de „a fost odată ca niciodată” şi care îşi va avea sfârşitul mult după „şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Căci nimic nu se întâmpla doar o singură dată. Toate poveştile existau iar şi iar, transformate şi transfigurate. Şi nimeni nu trăia fericit până la adânci bătrâneți. Dar nici nefericit. Oamenii trăiau când fericiți, când nefericiți, în diferite perioade ale vieții sau simultan.

Acesta era universul lui Lumikki. În bezna şi lumina lui era destul loc pentru pasiune, teamă, disperare şi bucurie. Aerul care-i umplea plămânii o amețea. Se simțea mai împlinită în îmbrățişarea cerului. Se simțea mai în elementul ei. Liberă. Lumikki şi-a lăsat palmele în zăpada care acoperea pământul, dorindu-şi să devină una cu fulgii abia căzuți, să se amestece cu infinitul lor.

Vântul nopții adia blând prin parc, mişcând crengile negre ale copacilor şi umbrele lor aşternute pe troiene.

Lumea respira adânc şi pulsa în jurul ei de parcă avea o singură inimă. Inima ei.

Sfarsit